

Đại Minh Giang Hồ Trạch Nữ Ký

Contents

Đại Minh Giang Hồ Trạch Nữ Ký	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Thiên Hạ Đệ Nhất Trang Chủ	2
2. Chương 2: Gặp Đào Hoa Thiếu Ỗ Thanh Lâu Vô Tích	9
3. Chương 2: Gặp Đào Hoa Thiếu Ỗ Thanh Lâu Vô Tích (2)	12
4. Chương 3	18
5. Chương 3 (2)	23
6. Chương 4	27
7. Chương 5	35
8. Chương 5 (2)	40
9. Chương 6	45
10. Chương 6 (2)	50
11. Chương 7	55
12. Chương 8	64
13. Chương 9	75
14. Chương 10	84
15. Chương 11	92
16. Chương 12	102
17. Chương 13	112
18. Chương 14	122
19. Chương 15	131
20. Chương 16	140
21. Chương 16 (2)	144
22. Chương 17	151
23. Chương 17 (2)	156
24. Chương 18	159
25. Chương 18 (2)	167
26. Chương 19 (1)	172
27. Chương 19 (2)	178
28. Chương 20 (1)	183
29. Chương 20 (2)	187
30. Chương 21	193
31. Chương 22 (1)	201
32. Chương 22 (2)	204
33. Chương 22 (3)	206
34. Chương 22 (4)	207
35. Chương 23 (1)	211
36. Chương 23 (2)	213
37. Chương 23 (3)	215
38. Chương 23 (4)	216
39. Chương 24 (1)	218
40. Chương 24 (2)	219
41. Chương 25 (1)	221

42. Chương 25 (2)	222
43. Chương 26 (1)	224
44. Chương 26 (2)	225
45. Chương 27 (1)	226
46. Chương 27 (2)	229
47. Chương 27 (3)	231
48. Chương 27 (4)	233
49. Chương 28 (1)	237
50. Chương 28 (2)	238
51. Chương 28 (3)	241
52. Chương 28 (4)	244
53. Chương 29 (1)	246
54. Chương 29 (2)	248
55. Chương 29 (3)	251
56. Chương 29 (4)	253
57. Chương 30	257

Đại Minh Giang Hồ Trách Nữ Ký

Giới thiệu

Nguồn: www.e-thuvien.com Dịch: Dương Trùng Dương Thể loại: Xuyên không Đêm lạnh như nước, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-giang-ho-trach-nu-ky>

1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Thiên Hạ Đệ Nhất Trang Chủ

Đêm lạnh như nước, trăng sáng nhô cao. Trong phòng không có đèn dầu, mượn ánh sáng của ánh trăng có thể thấy bên trong bố trí tinh mỹ lịch sự tao nhã, trên bàn là bình sứ Thanh Hoa có cắm hai cành hoa đào màu hồng phấn, cánh hoa mai lay động nhẹ nhàng trong không khí ẩm ướt dễ chịu, trên song cửa sổ gắn rèm màu đỏ tươi có treo một cây đàn cổ bảy dây, chiếc màn màu xanh nhạt rủ xuống trước giường.

Đúng vậy, hoa đào, như vậy giờ là mùa xuân rồi, nhiệt độ không khí rất dễ chịu thoải mái, chắc là vùng phía Nam. Về phần giờ là triều đại nào thì tôi không chắc lắm, tốt nhất là Ngụy Tấn Nam Bắc triều đi, tôi đặc biệt yêu thích thời đại đó, danh sĩ Ngụy Tấn rất nổi tiếng làm tôi khát khao đến cực độ.

Đọc giả thông minh xem đến đây đại khái đã hiểu là tôi xuyên không rồi! Vậy thì đừng nên hỏi vì sao tôi lại xuyên qua, ngay cả bản thân tôi cũng rất mơ hồ, nếu như tôi biết rõ tôi vì sao xuyên qua, thì tôi đã sớm mở quán làm bà đồng bà cốt rồi.

Tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết rằng: tôi tên là Phương Di, nữ, hai mươi tư tuổi, đến từ thế kỷ hai mươi mốt ở Hàng Châu, là một người chuyên sáng tác tiểu thuyết ngôn tình, mỹ danh thì gọi là nhà văn tự

do. Đêm nay, khi tôi đang vắt óc suy nghĩ để sáng tác ra một cốt chuyện thần kỳ, màn hình máy tính đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng màu trắng đánh trúng vào đầu tôi, đầu óc tôi nóng lên, rồi không biết gì nữa.

Khi tôi tỉnh lại liền kể lại những hình ảnh vừa rồi nhìn thấy. Có lẽ là bởi vì trong tiểu thuyết người khác xuyên qua đều trải qua nhiều cuộc sống kỳ lạ cổ quái, cho nên bây giờ là xuyên qua tôi cũng không quá sợ hãi, nhưng thật ra trước mặt tôi là ba người đàn ông, tôi thật sự muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Một ông già mặc trường bào màu xanh cùng hai người đàn ông mặc đồ đen ước chừng ba mươi tuổi, một người có ria mép, mày rậm mắt to, nhìn qua có vẻ rất thẳng thắn phóng khoáng, một người còn lại hình thức rất thư sinh, dáng người gầy, màu da tái tái, hai mắt thâm trầm...

Vào lúc này, sắc mặt họ đều tỏ ra vô cùng lo lắng nhìn tôi. Haizz, chắc là thấy chiếc giường này đã bị tôi chiếm rồi. Mà cũng kỳ lạ thật, lý trí của tôi rõ ràng rất tỉnh táo, nhưng vì sao cả người không hề cử động được chứ?

Ông già áo xanh giữ cổ tay tôi ở mép giường để bắt mạch. Chật chặt, cánh tay bị quần băng kín mít, bệnh trạng chắc khá nặng, trên cổ tay trắng muốt kinh mạch nổi rõ, chỉ thấy làn da trắng nõn lộ ra những sợi gân xanh nhạt chằng chịt. Chỉ cần nhìn qua cánh tay thôi cũng có thể tưởng tượng ra chủ nhân của nó sẽ có dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, điều này ít nhiều làm tốt hơi kích động, dù sao thì ai mà không thích mình xinh đẹp cơ chứ...

Từ nhỏ tôi đã đọc rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp đến thuần thực, chẳng lẽ mình xuyên qua vào một bang phái giang hồ nào đó? Cũng có thể lắm. Các cô gái ở thời đại của tôi đều có một thời mơ mộng cuồng nhiệt với tiểu thuyết võ hiệp, thường thường tưởng tượng mình mặc bộ quần áo dài màu trắng, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, tóc dài tung bay, phong thái tuyệt đẹp lang thang giang hồ. Không thể tưởng tượng giấc mộng này trở thành sự thật, khó trách truyện xuyên không nào cũng có yêu cầu cao như vậy, như mỗi ngày đều có chuyện trên tờ báo “Tấn Giang”, chân thực đến mức chẳng kém gì nhau. Với cơ thể này, bất kể kiếp trước đó là ai, please người đừng cố tranh giành nữa, không cần phải nhanh như vậy mà đã đem bóp chết mộng đẹp của tôi, hãy mau mau tỉnh dậy đi...

Trong lòng tôi hoảng loạn, ý niệm mạnh mẽ, tôi có một ý niệm rõ ràng là phải cử động được cơ thể, quả nhiên cơ thể đột nhiên giật giật, môi hé ra thở ra một làn hơi mỏng manh, hai người hắc y lập tức nhanh chóng phát hiện ra...

Sắc mặt họ chuyển sang vui sướng, cùng nhau bổ nhào vào trước giường, kêu lên: “Sơ Cuồng?”

Sơ Cuồng? Có phải là tên của cơ thể này không?

Còn chưa kịp tán thưởng hành động của hai người này, vị tiên sinh kia một bước đã nhảy đến ngay trước mặt, xốc lên giường, mười ngón tay điểm rất nhiều huyệt đạo trên người tôi, hiển nhiên là có võ công.

Một sự đau đớn tỏa ra khắp toàn thân, tôi không nén được rên lên...

Trên mặt vị tiên sinh xuất hiện một sự rung động bất thường, một lần nữa lại cầm cổ tay tôi, nín thở tập trung, biểu hiện trên mặt càng lúc càng kỳ quái, như là chuyện xảy ra tuyệt đối là không có khả năng...

Một lát sau, ông ta buông cổ tay tôi ra, nói: “Kỳ lạ, thật sự là vô cùng kỳ lạ! Lão phu hành nghề y hơn mười năm nhưng chưa bao giờ gặp qua chuyện kỳ lạ như này!”

Hắc y nhân sắc mặt âm trầm kia nhíu mày nói: “Lê tiên sinh, rốt cuộc là nàng làm sao?”

Lê tiên sinh đứng lên nói: “Dung cô nương nếu đã tỉnh lại rồi thì không còn trở ngại gì nữa, đợi lão phu viết đơn thuốc, điều dưỡng mấy ngày có thể sẽ khôi phục lại, nhưng...”

“Nhưng sao?” Yến đàn chủ vội hỏi, vô cùng nôn nóng.

Lê tiên sinh liếc nhìn tôi, hạ giọng nói: “Võ công của Dung cô nương e rằng đã bị phế, cả đời này không thể luyện võ.”

Nghe vậy, Yến đàn chủ cùng người đàn ông kia liếc nhìn nhau, mặt xám như tro tàn...

Đáy lòng tôi cũng kêu lên thảm thiết đau khổ, “không thể nào! Vận khí của tôi sao đen quá vậy, vất vả lắm mới vào giang hồ được, chưa kịp thi triển chút võ công nào thì đã bị phế rồi...”

Không khí yên lặng một lúc...

Yến đàn chủ đột nhiên nói: “Lê tiên sinh, y thuật của lão là độc nhất thiên hạ, lão hãy nghĩ cách xem có thuốc nào trị được không? Chỉ cần trên đời này có, Ngự trị sơn trang chúng ta nhất định sẽ có thể tìm được.”

Lê tiên sinh lắc đầu nói: “Dung cô nương lần này có thể giữ lại mệnh đã là một kỳ tích rồi, về phần khôi phục võ công của Dung cô nương, lão phu thật sự là bất lực.”

Ông ta nói xong rồi thở dài, đi đến bàn múa bút...

Tôi thầm than trong lòng, tốt xấu gì mạng mình cũng đã giữ được, cơ thể này vẫn phải dùng. Biết đâu sau này có gặp cơ duyên gì đó, từ họa lại chuyển thành phúc, vân vân và vân vân chẳng hạn? Trong tiểu thuyết võ hiệp đều viết như vậy thôi!

Lê tiên sinh đưa tờ giấy ra, nói: “Tổng các chủ, đây là đơn thuốc, hàng ngày sắc hai lần để dùng, ba tháng sau, Dung cô nương sẽ khỏi hẳn, lão phu cáo từ.”

Ông ta nói xong lại nhìn về phía giường, cau mày lại, vẻ mặt đầy nghi hoặc, dường như vẫn không tin được người chết bỗng sống lại. Tôi cười thầm, nếu ông ta biết tôi đến từ tương lai thì biểu hiện của ông ta sẽ như nào nhỉ?

Tổng các chủ vội nói: “Đa tạ tiên sinh, ta tiễn ngài ra ngoài.”

Yến đàn chủ cũng bước đến nói lời cảm tạ, ba người rất khách sáo một lúc, Tổng các chủ tiễn Lê tiên sinh ra ngoài, Yên đàn chủ thì cầm đơn thuốc phân phó hạ nhân đi bốc thuốc...

Trong phòng lại yên tĩnh...

Tôi bắt đầu suy nghĩ về tình huống xảy ra vừa rồi, mọi chuyện đại khái như sau: “Tổng, Yến hai người là tinh anh của Ngự trị sơn trang thì không cần phải nói, cùng với quý cốc mình là hai phái tranh chấp với nhau. Dung Sơ Cuồng, cũng chính là tôi hiện giờ, chắc là bị trọng thương khi hai phái đánh nhau. Có thể bị Đại đương gia của đối phương đả thương, như vậy địa vị của Dung Sơ Cuồng trong sơn trang này không hề thấp, chí ít cũng giữ cấp bậc đàn chủ chẳng hạn? Về phần vì sao hai bang phái này lại sống mãi với nhau, Ngự trị sơn trang có tổ chức kết cấu như nào? Lão đại là ai? Cần phải từ từ tìm hiểu mới biết hết được! Hắc hắc, xuyên không quả nhiên là một chuyện vô cùng thú vị...”

Trời sẩm tối, gió xuân nhẹ nhẽo thổi tới khá lạnh, tôi ghé qua cửa sổ nhìn mọi vật xung quanh...

Đây là một đình viện màu xám, mái hiên cong trạm khắc, có nhà nổi trên nước, rất thanh tịnh và đẹp tinh xảo. Trong viện có rất nhiều kỳ hoa dị thảo không biết tên, còn có một số cây tuyết tùng long bách lâu năm, ở ngoài hành lang có vài cây hoa đào nở đầy những cánh hoa trắng hồng, làm cho trong viện này càng diễm lệ, không thể tả thành lời....

Nằm trên giường chừng nửa tháng, tôi ngọt ngào đến sắp phát điên lên rồi, tiểu nha hoàn Liễu Âm hầu hạ tôi cố tình không cho tôi xuống giường, tôi đành phải nhân dịp cô ta đi sắc thuốc mà đứng lên hít thở không khí...

Sau nửa tháng, tôi đại khái đã biết một chút chuyện về Ngự trị sơn trang. Ngự trị sơn trang chính là giang hồ đệ nhất trang, dưới trang chủ là hai Các chủ cùng với tứ đại đàn chủ, chắc là cũng có bấy nhiêu đà chủ. Tổng Các chủ tên là Tổng Thanh Ca, là Các chủ nội các trong sơn trang, Yến đàn chủ là Yến Phù Phong, một trong tứ đại hộ pháp. Nơi tôi đang ở chính là phân đà của Ngự trị sơn trang đóng ở Tô Châu, ngoại trừ Yến Tổng hai người ra, tôi cũng chưa từng gặp những tinh anh khác của sơn trang, thậm chí Lão đại của sơn trang tên là gì, tuổi bao nhiêu, thế thiếp mấy phòng, sản nghiệp tổ tiên đất vườn như nào tôi không hề biết.

Càng hồ thẹn chính là thân phận của Dung Sơ Cuồng vẫn là điều bí ẩn với tôi.

Nói đến càng thấy kỳ lạ, Yến Tổng hai người đó thân phận cực cao ở sơn trang, nhưng họ đối với tôi vô cùng tôn kính, cực kỳ ân cần. Chỉ có tiểu nha đầu Liễu Âm là chẳng khách sáo gì với tôi cả, mỗi khi tôi có yêu cầu gì, lập tức lọt vào tai tôi là những lời lẽ cực tuyệt cực kỳ nghiêm khắc, lúc nào cũng lấy lời căn dặn của Lê tiên sinh ra, không được thế này, không được thế kia. Nếu cứ như vậy, không cần đến ba tháng, tôi sẽ chết vì buồn chán.

“Dung cô nương, sao cô lại đứng lên?” Liễu Âm không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, trong tay bưng thuốc cho tôi.

Tôi đứng lên làm vài động tác vận động, cười làm lành nói: “Đừng nổi nóng! Cô xem, cơ thể tôi đã gần như hồi phục rồi đây này..” Chưa nói xong đã bị cô ta cầm lấy cổ tay kéo lên giường ngồi.

Tôi ngất! Cô ta tuổi còn rất trẻ, cũng khá xinh đẹp, nhưng không ngờ tay lại khỏe như vậy, chẳng lẽ coi thường tôi đã bị mất võ công? Tục ngữ nói người trong giang hồ, không thể không có kiếm, xem ra với hai tay không chẳng có công phu gì, hành tẩu giang hồ thật sự là bất tiện mà!

“Dung cô nương, cô nương đừng để ta khó xử mà. Thiếu trang chủ đem qua đến đây rồi, nếu cô nương lại có gì sơ xuất, cuộc sống của mọi người cũng không được yên ổn đâu.”

A, cô ta còn đánh đòn phủ đầu nữa chứ, chờ đã! Cái gì? Thiếu trang chủ?

Tôi vội hỏi: “Thiếu trang chủ đến đây? Sao tôi lại không hề biết gì nhỉ, anh ta tới làm gì?”

Liễu Âm mang thuốc đến trước mặt tôi, vẻ mặt chẳng chút thay đổi, nói: “Lúc thiếu chủ tới thì cô nương đang ngủ, còn chuyện thiếu chủ tới làm gì, hạ nhân như ta làm sao mà biết chứ?”

Nghe khẩu khí này giống như tôi cướp chồng cô ta không bằng, hoặc là thiếu cô ta một khoản nợ rất lớn, chẳng lẽ nhân duyên của Dung Sơ Cuồng lại kém như vậy?

Tôi bê bát thuốc lên làm một hơi hết luôn, tiếp tục hỏi: “Giờ anh ta đang làm gì?”

Liễu Âm lại lấy từ lọ sứ màu trắng ra hai viên thuốc màu xanh biếc đưa cho tôi, nói: “Thiếu chủ tới qua ở đây một lúc rồi đi luôn, chỉ để lại lọ thuốc này cho cô nương, hiện giờ thiếu chủ đang nghị sự cùng Tổng Các chủ.”

Thuốc này có mùi vị rất thơm, hiển nhiên là thuốc quý. Tôi không thể làm trở ngại cơ thể mà tôi xuyên qua được, vì vậy tôi cho vào mồm uống luôn, lập tức một vị cam ngọt thanh khiết xông vào yết hầu xuyên thẳng vào lồng ngực, một cảm giác thư thái nói không nên lời. Hắc! Thiếu trang chủ gì gì đó quả nhiên là loại người khác thường.

Liễu An thấy tôi uống thuốc, nói: “Dung cô nương nghỉ ngơi một lát đi, ta đi ra hiệu thuốc.”

Tôi vội chui vào chăn, cười nói: “Cô vội đi thì đi đi, không cần phải trông coi tôi.”

Liễu Âm ra đến cửa lại quay đầu lại nói: “Dung cô nương, cô nương bị phong hàn, mấy ngày nay uống thuốc không phải trả tiền.”

Tại tôi nghe tiếng bước chân của cô ta đi xa dần, vội vàng rời giường, bước thẳng xuống lầu, lặng lẽ đi xuyên qua hành lang, vừa đi vừa nghe ngóng phía trước.

Trò đùa à, nếu Thiếu trang chủ đã đến đây, không đi nhìn một cái thì chẳng có đạo lý gì cả!

Tôi mới vừa bước vào sân đã nghe được giọng nói của Tổng Thanh Ca: “Lão Yến, người có cảm thấy gần đây Sơ Cuồng có chút kỳ lạ hay không, giống như thay đổi thành con người khác?”

Tôi giật mình, Tổng Thanh Ca này thật sự là lợi hại quá, chắc là mấy lần trước tôi cứ nói những lời khách sáo vòng vèo làm anh ta phát hiện ra?

Ngữ khí của Yến Phù Phong cũng không chắc chắn lắm: “Sự kỳ lạ này...có thể là do một chương của Trâm Túy Thiên đánh vào đầu nàng dẫn đến mất trí nhớ không?”

Ha Ha! Yến đàn chủ này thật sự là đáng yêu! Đúng vậy, mất trí nhớ, đây vẫn là một lý do hợp lý nhất.

Tống Thanh Ca dường như bị lý do này thuyết phục, im lặng một chút rồi nói: “Nếu thật sự như vậy..Thiếu chủ, hiện tại đưa nàng đi Thương Châu, có thích hợp không?”

Hả, đưa tôi đi Thương Châu làm gì?

“Con mẹ nó, tên Sở Thiên Dao khốn kiếp này, hẳn biết rõ Thiếu chủ và Sơ Cuồng có quan hệ...”Yến Phù Phong bỗng lớn tiếng nói.

“Quan hệ của ta và Sơ Cuồng cũng chẳng khác gì với mọi người!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên như gió tuyết mùa đông rét buốt, trong lời nói mang hàm ý cảnh cáo, đầy ý tứ.

“Tất cả mọi người đều biết, nàng thích người...”

“Lão Yến! Không được nói lung tung!” Tống Thanh Ca ngăn lại.

Trong phòng lại yên lặng, một không khí quỷ dị tràn ngập, ngay cả tôi ở bên ngoài nghe trộm cũng cảm thấy không thoải mái.

Thì ra Dung Sơ Cuồng lại thích vị Thiếu trang chủ này. Nhưng nghe giọng điệu của anh ta, có vẻ như là chỉ có Dung Sơ Cuồng tình cảm đơn phương mà thôi. Ha Ha, cho tới bây giờ, tin tức này mới là có giá trị nhất, tôi phải nhanh chóng nhìn mặt vị Thiếu chủ này mới được. Đang định nhắc chân lên thì chợt nghe đằng sau có tiếng kêu to: “Dung cô nương, sao cô nương lại chạy đến đây?”

Không cần quay đầu lại tôi cũng biết là ai rồi. Cô nàng này bản lĩnh đi lại thật cao minh, nếu không đi đá bóng thì thật sự là tiếc quá.

Yến Phù Phong giành đi trước mở cửa ra, nói: “Sơ Cuồng, sao muội lại xuống lầu?”

Tôi cười nói: “Ở trong phòng mãi khó chịu quá nên ra ngoài một chút.”

Tống Thanh Ca cũng đi ra theo sau, có vẻ kỳ lạ khi nhìn thấy tôi...

Liễu Ám bước lên hành lễ với hai người Tống Yến, nói: “Lê đại phu từng nói Dung cô nương không thể để trúng gió lần nữa, tốt nhất là nên ở trong phòng.”

Yến Phù Phong nói: “Đúng vậy, Sơ Cuồng, hàn khí trong người muội chưa hết, tốt nhất là không nên ra ngoài nhiều.”

Ở một nơi chẳng có gì giải trí lại còn phải nghỉ ngơi trong phòng suốt nửa tháng trời, ngày nào cũng nằm trên giường đến ngơ cả người...tôi thấy ngoại trừ không cho tôi ra trời lạnh, trực tiếp giết tôi đi còn hơn...

Tôi liền phản kháng: “Xin các vị, tôi là người, không phải là tù nhân, cả ngày ở trong phòng, buồn chết đi được.”

Bỗng nhiên, một giọng nói chẳng có nhiệt độ ấm áp gì vang lên: “Bắt đầu từ ngày mai, muội không cần phải ở trong phòng cả ngày nữa.”

Một thanh niên tuấn tú ngất trời đang đứng im lìm dựa vào hành lang, mái tóc đen rối tung sau lưng, khuôn mặt lạnh như sương giá, lông mày kiếm mát, sống mũi thẳng tắp, khiến cho bề ngoài của anh ta thoát nhìn toát lên vẻ cô độc. Trên người mặc bộ trang phục màu đen ôm sát người, có thể thấy được bên trong đó là một cơ thể cường tráng khỏe đẹp, trên người toát ra một khí phách mà kẻ khác không thể đến gần...

Tôi thầm khen con mắt nhìn người của Dung Sơ Cuồng, vị Thiếu trang chủ này quả nhiên là tuấn mỹ, phong thái lỗi lạc!

Anh ta nhìn Liễu Ám, thản nhiên nói: “Người đưa Sơ Cuồng đi thu dọn hành lý, sáng mai chúng ta khởi hành, nhớ mang theo cả thuốc cho Dung cô nương nữa.”

Liễu Ám vâng lời rồi đi ngay.

Tôi hỏi: “Đi đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng liền nhớ ra lúc này họ nói là đi Thương Châu.

Quả nhiên anh ta trả lời: “Thương Châu.”

Oa! Cuối cùng đã được hành tẩu giang hồ rồi, tôi vui mừng lộ ra cả mặt. Thiếu trang chủ liếc nhìn tôi một cái, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Yến Phù Phong đột nhiên nói: “Sơ Cuồng, muội thật sự nguyện ý gả cho Sở Thiên Dao?”

Tôi mở to mắt, cái gì? Chẳng lẽ đưa tôi đi Thương Châu là để lập gia đình?

A a a a ! Trước kia việc tôi tìm được người yêu là một việc vô cùng khó khăn, hiện giờ mới xuyên không mà đã lấy chồng rồi, thật sự là ông trời trêu trọc tôi mà. Nhưng...nếu Dung Sơ Cuồng thích vị Thiếu trang chủ này, vì sao lại phải gả cho Sở Thiên Dao? Trước tiên phải làm rõ chuyện này đã.

“Cái tên Sở Thiên Dao nghe rất quen, hình như tôi đã nghe qua rồi, nhưng lại không thể nhớ được.”

Hắc hắc, bệnh mất trí nhớ...lại phát tác...

Yến Phù Phong nhìn tôi, ngập ngừng nói: “Sơ Cuồng, đầu của muội...Muội có cảm thấy chỗ nào đau nữa không?”

“Có, cứ mỗi lần nhớ lại chuyện gì đó, thì đầu lại đau.” Tôi lấy tay day huyệt Thái dương, che luôn ánh nhìn của anh ta.

Yến Phù Phong biến sắc, vẻ mặt lộ rõ sự áy náy tự trách: “Sơ Cuồng, ta thật xin lỗi muội! Đều là do ta hôm đó uống rượu say, nên không nhìn thấy tín hiệu phát ra của muội, nếu không muội sẽ không bị Trầm Túy Thiên đả thương. Là ta hại muội mất đi võ công, trở thành phế nhân, chờ muội khỏe hẳn, lão Yến ta sẽ tùy muội xử trí.”

Thì ra là thế...

Haizz, vốn là tôi chẳng có võ công gì mà, nên cũng không nói là mất đi được. Hơn nữa, không có võ công cũng không sao.

Tôi vội ho một tiếng, nói: “Yến đại ca, trên đời này người không có võ công rất nhiều, bọn họ sống cũng rất tốt mà, không có võ công không có nghĩa là trở thành phế nhân, này, huynh nghĩ có đúng không?”

Còn đang nói chuyện, đã thấy tay trái của mình có người cầm rồi.

Vị Thiếu chủ kia tay phải thì bắt mạch cho tôi, mày rậm, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chú vào tôi, tay kia thì vén sợi tóc xòa xuống hai má tôi, năm ngón tay tiện thể nhẹ mơn trớn hai má, trán tôi...

Tôi chợt cảm thấy trên mặt đau xót, tôi kêu lên: “Anh làm gì tôi vậy?”

Anh ta lui ra sau hai bước, cúi người hành lễ nói: “Xin lỗi Sơ Cuồng, lời nói và việc làm của muội rất kỳ lạ, ta không thể không cẩn thận một chút.”

Lúc này, Tống Thanh Ca lên tiếng: “Có ba người ngày đêm hộ vệ, tuyệt đối không thể là người giả dạng được!”

Shit! Thì ra là nghi ngờ tôi dịch dung!

Biểu hiện của Tống Thanh Ca do dự, tiếp tục nói: “Sơ Cuồng giờ mất trí nhớ, chuyện bên Sở Thiên Dao chỉ e không tốt lắm?”

Chuyện phía Sở Thiên Dao? Tôi nghi hoặc...

Vị thiếu chủ kia im lặng một chút, bỗng nhiên nói: “Các người đi trước đi, ta có chuyện muốn nói với Sơ Cuồng.”

Yến Tống hai người cùng xin cáo lui. Trong viện lại yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót...

Vị Thiếu chủ trẻ tuổi anh tuấn nhìn tôi thật lâu, sau đó mới nói: “Sơ Cuồng, muội còn nhớ mục đích đi Thương Châu không?”

“Không phải là để lập gia đình sao?” Tôi hỏi lại. Chẳng lẽ không phải là lập gia đình, vậy thì có huyền cơ gì khác?

Anh ta thở dài, rồi nói: “Sơ Cuồng, muội hy sinh vì Lâm gia, Lâm Thiếu Từ ta nợ tình của muội. Giang hồ đồn rằng, Sở Thiên Dao tính tình quý dị khó lường, hỉ nộ vô thường, hiện giờ muội hối hận vẫn còn kịp.”

Tôi im lặng không nói, liên tiếp những tin tức này làm tôi mơ màng, nghe anh ta tự xưng là Lâm Thiếu Từ...

Anh ta khẩn thiết nhìn tôi, rồi nói tiếp: “Nếu muội không muốn đi Thương Châu, vậy thì cứ an tâm tịnh dưỡng ở trong này, mọi chuyện khác ta sẽ sắp xếp.

Tôi hốt hoảng, vội vàng lắc đầu.

Nói đùa gì vậy, còn tịnh dưỡng nữa ư? Nơi này chẳng có máy tính gì cả, cũng không có Tivi, radio, bóng, mỗi ngày nằm trên giường đối mặt với đỉnh buồng, nếu còn như vậy, tôi sợ là không những tôi bị mất trí nhớ, mà còn bị tâm thần luôn ý.

Ánh mắt Lâm Thiếu Từ biến đổi, sâu thẳm khó lường nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi bị anh ta nhìn đến phát run, đang định nói chuyện, anh ta đột nhiên cười, không biết có phải là ảo giác của tôi không, tiếng cười của anh ta như có ý châm chọc, chế giễu....

Tôi cảm thấy rất mơ hồ, nghe ý tứ trong lời nói của anh ta, tôi sẽ gả cho Sở Thiên Dao, nhất định là vô cùng quan trọng đối với Ngự trì sơn trang này, nếu không sẽ không dùng hai từ “hy sinh” như vậy...

Tôi nghĩ nghĩ rồi hỏi lại: “Vậy thì rốt cuộc tôi đi Thương Châu làm gì?”

Lâm Thiếu Từ lạnh lùng nói: “Trộm một vật!”

“Là cái gì?”

“Một bản danh sách!”

“Danh sách gì?”

Lâm Thiếu Từ hạ giọng nói: “Là bản danh sách mưu phản, Hán Vương Chu Cao Húc âm thầm chiêu nạp các cao thủ giang hồ nhằm mưu đồ tạo phản, đại bộ phận quan viên trong triều đã bị ông ta mua chuộc, đã ký vào huyết thư, mà huyết thư này lại ở trong người của Sở Thiên Dao, là muội phải trộm được danh sách đó.”

Hán Vương Chu Cao Húc? Thì ra là tôi xuyên không đến triều Minh. Chu Cao Húc chính là đệ đệ của Minh Nhân Tông, trong sử Minh xác thực là có chuyện ông ta mưu phản. Nhưng đại sự mưu phản như vậy làm sao anh ta lại biết?

“Chuyện này làm sao huynh biết được?”

Anh ta nhếch miệng, nói châm biếm: “Ngự trì sơn trang là cây to đón gió, người của Hán Vương đương nhiên cũng từng đến viếng thăm gia phụ. Ba tháng nay, gia phụ vẫn cáo ốm không ra gặp, bọn chúng không ngừng gây áp lực, Lâm gia ở vùng Giang Chiết có hơn hai mươi cửa hàng. Một tháng trước, Sở Thiên Dao bỗng phái người đến cầu hôn, còn Văn Từ đã mắc căn bệnh lạ từ lúc còn trong bụng mẹ, phụ thân đối với muội đó hết sức sủng nịnh, cho nên...”

Anh ta chuyển câu chuyện, nói: “Sơ Cuồng, Lâm gia mặc dù đối với muội có ơn dưỡng dục chi ân, bắt muội phải thay Văn Từ xuất giá, thật sự là ích kỷ. Hơn nữa việc này lại hết sức hung hiểm, võ công của muội lại bị mất hết...Giờ nếu muội hối hận, ta lập tức đưa muội trở về! Ta ở trong Ngự trì sơn trang cũng chưa từng sợ ai cả.”

Nói xong, hai mắt anh ta sáng ngời nhìn tôi, ánh sáng của ánh trăng chiếu vào người anh ta mờ mờ ảo ảo, ánh mắt tuấn lãng anh khí bức người...

Ôn dưỡng dục? Thay Văn Từ xuất giá?

Nói như vậy, người mà Sở Thiên Dao muốn kết hôn là Lâm Văn Từ, còn Dung Sơ Cuồng...

Tôi đột nhiên hiểu, Sở Thiên Dao đón dâu là nguyệt trang, kiếm chế Ngự trì sơn trang mới là mục đích thật sự của Sở Thiên Dao, một khi hai bên trở mặt, giang hồ sẽ trở thành một trận huyết vũ tinh phong, Dung Sơ Cuồng là người của Ngự trì sơn trang, chẳng lẽ không phải là muốn tôi đi để gánh chịu nhưng thiệt thòi

hay sao? Nhưng theo sử Minh ghi chép lại, Hán Vương mưu phản thất bại, dường như không có gì phải lo sợ cả.

Hơn nữa, tôi vẫn muốn xem cuộc sống giang hồ ân cứu ra sao, hiện giờ, vai diễn 007 cổ đại đang chờ tôi, đây là một nhiệm vụ vô cùng kích thích lẫn khiêu chiến đó nha!

Tôi chủ ý đã quyết, nói: “Tôi không hối hận. Nhưng Sở Thiên Dao là ai? Có chắc danh sách ở trên người hần không?”

Lâm Thiếu Từ nhíu mày, im lặng một lúc rồi nói: “Sở Thiên Dao là mưu sĩ của Hán Vương, người này trăm năm hiếm có, rất thần bí trong chốn giang hồ, người gặp qua hần rất ít, nghe đồn rằng hần phong tư đặc biệt tuấn tú, tâm trí cao tuyệt, võ công xuất thần nhập hóa, chưa từng gặp đối thủ bao giờ. Nguyên nhân chính là vì có sự hiệp trợ của hần nên Hán Vương mới có thể hiệu lệnh nhiều kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ.”

Oa! Thần bí như vậy, tôi thật sự muốn gặp mẫu người này.

“Vậy chúng ta ngày mai đi Thương Châu!”

Lâm Thiếu Từ hồ hững gật đầu, không nói câu gì mà bỏ đi...

Sắc trời trở nên tối đen, mảnh trăng non lấp ló sau ngọn cây, trong viện tỏa ra không khí ảm đạm, càng trở nên huyền bí.

2. Chương 2: Gặp Đào Hoa Thiếu Ở Thanh Lô Vô Tích

Sáng sớm hôm sau, Liễu Âm thu dọn hành lý, giúp tôi trang điểm.

Tôi ngồi trước gương trang điểm, trong gương là một người đoan trang: không nghi ngờ gì nữa chính là Dung Sơ Cuồng với mái tóc dài tuyệt đẹp, đen nhánh. Da trắng mắt đen, sống mũi thanh tú, cặp lông mày dày dường như từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ cắt tỉa, đen như lông mày của đàn ông, tỏa ra anh khí bừng bừng.

Liễu Âm vuốt mái tóc dài của tôi lên đỉnh đầu, lấy một chiếc khăn quấn đầu cuốn quanh...

“Kiểu tóc này sao giống đàn ông quá vậy?” Tôi còn lòng đầy chờ mong Liễu Âm sẽ lấy ra những trang sức rực rỡ muôn màu, để tôi còn mở mang kiến thức nữa.

“Thiếu chủ phân phó, trên đường đi bất tiện, đành sửa sang cho cô nương thành nam trang.” Liễu Âm nói xong cầm một bộ trang phục đàn ông đơn giản màu xám tới.

Tôi có chút hứng thú với việc giả nam trang này, nhưng...

“Không có bộ quần áo màu khác hay sao? Màu xám này rất u ám.”

Liễu Âm hơi giật mình, nói: “Yến đàn chủ nói, là thường ngày cô nương thích mặc trang phục màu tối.”

Tôi thở dài. Haizz, bạn Dung Sơ Cuồng ơi, sao bạn lại nở đối xử với tuổi xuân tươi đẹp như vậy chứ, chẳng phải cuộc sống như thế chẳng thú vị chút gì sao. Phải biết rằng sắc đẹp dễ tàn phai, cảnh đẹp dễ bị gió thổi. Đang tuổi xuân phơi phới, không chịu hưởng thụ, chẳng lẽ cứ để cho năm tháng tàn phá hay sao?

Sau khi ăn cơm xong, Yến Phù Phong đảm nhiệm làm người đánh xe ngựa, một hàng năm người đánh xe ngựa ra khỏi thành.

Liễu Âm như vậy thôi nhưng lại rất lãnh đạm, chỉ nhắm mắt trong xe ngựa không nói gì, cũng không phải là người bạn đồng hành tốt gì. Đến buổi chiều, tôi thật sự không thể chịu ngồi yên được nữa, liền vén rèm lên tìm Yến Phù Phong để nói chuyện, Yến Phù Phong vừa thấy tôi liền nói: “Sơ Cuồng, muội không thể trúng gió, mau quay vào trong xe đi.”

Tôi lấy chiếc áo khoác màu đen khoác nhanh vào người, đội mũ trùm đầu, bao kín từ đầu đến chân, chỉ lộ ra đôi mắt, nói: “Như vậy được chưa?”

Liều Ám thò đầu ra nói: “Dung cô nương, cô nương thật sự không thể mặc phong hàn lần nữa.”

Lâm Thiệu Từ bỗng nhiên nói: “Tùy nàng đi.”

Tôi cùng Yến Phù Phong nói chuyện phiếm một lúc, chợt nghe đằng sau có tiếng vó ngựa dồn dập, có người kêu lớn: “Bằng hữu đằng trước, xin hãy nhường đường.”

Tôi chui vào trong xe nhìn ra đằng sau. Wow! Thật là khí thế, đằng sau chừng một đội ước chừng ba bốn mươi người cưỡi ngựa, toàn mặc trang phục màu vàng, người nào cũng rất cường tráng. Ở giữa có một chiếc xe ngựa rất xa hoa, bên cạnh xe ngựa là một con tuần mã màu nâu, bởi vì ở phía trước có hơn hai mươi kỵ mã chắn ngang nên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy anh ta mặc trang phục màu trắng, tro bụi cuốn tung mù trên đường, vô cùng ô nhiễm.

Lúc này, Yến Phù Phong đã đánh xe ngựa vào ven đường để nhường đường cho nhóm người này. Lâm Thiệu Từ và Tống Thanh Ca hai người cũng lập tức nhìn xem.

Xe ngựa và hơn hai mươi người cưỡi kỵ mã đi qua, tôi lúc này mới thấy rõ người đàn ông này, lập tức tôi như hụt hơi, người này mặt mũi miệng, thần thái ăn mặc chẳng khác gì diễn viên điện ảnh trong vai Vô Hoan trong phim Vô Cực.

Yến Phù Phong nói: “Kỳ lạ, bọn họ là ai? Lão Tống, kiến thức của ngươi rộng rãi...”

“Không biết!” Tống Thanh Ca cắt ngang: “Trên giang hồ nếu có nhân vật nổi tiếng, ta tuyệt không thể không biết.”

Lâm Thiệu Từ thản nhiên nói: “Người không phạm ta, ta cũng không phạm người. Thôi đi đi.”

Thời tiết Giang Nam hay thay đổi, đang hoàng hôn bỗng nhiên lại có mưa. Đoàn người vội đi thật nhanh, nửa tiếng sau mới đến một trấn nhỏ. Trong trấn nhỏ chỉ có một khách điểm là Quang Vinh Phúc khách điểm, tấm biển màu đỏ đã sớm bạc màu, loang lổ.

Chúng tôi tiến vào đại sảnh, chỉ thấy trong điểm cho hơn mười bàn đã ngồi đầy khách, toàn mặc quần áo mình hoàng, tuyệt nhiên không thấy công tử áo trắng kia đâu. Người tuy nhiều nhưng lại không hề có một tiếng động, nhìn thấy chúng tôi bước vào, ngay cả mí mắt cũng không hề nhúc nhích.

Chỉ một lát, đám người kia ăn uống xong. Đám người hoàng y nhân kia chia làm hai đội, một đội vào phòng nghỉ ngơi, một đội khác đi ra ngoài khách điểm để thủ vệ, hai người một tổ bảo vệ bốn phương tám hướng. Không cần có người sai khiến, bọn họ hành động rất có trật tự đâu vào đấy, hiển nhiên là chủ nhân rất biết cách huấn luyện.

Không biết người trong xe kia là thần thánh phương nào mà lại dẫn theo nhiều hộ vệ xuất hành như vậy!

Yến Tống hai người nhìn thoáng qua, vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có Lâm Thiệu Từ là vẫn tỏ vẻ lãnh đạm.

Bởi vì tối qua có mưa, đường vô cùng lầy lội, phải mất một ngày mới tiến vào được thành Vô Tích, Tống Thanh Ca chọn một khách điểm khá xa hoa.

Tôi ăn cơm chiều, tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo, rồi đi ra ngoài chợ đêm cổ đại để shopping, vừa mới mở cửa ra, liền nhìn thấy Lâm Thiệu Từ ở ngay dưới hành lang, giống như tòa băng sơn chắn ở cửa, vẻ mặt chẳng chút thay đổi, hỏi: “Muốn ra ngoài phải không?”

Tôi cười gượng, nói: “Đang muốn ngủ, chỉ ra xem cửa phòng có đóng chắc chắn không thôi.”

“Vậy thì muội cứ nghỉ ngơi đi, ta vốn định đưa muội ra ngoài một chút.” Lâm Thiệu Từ nói xong xoay người muốn bỏ đi.

Tôi vội giữ chặt lại, cười làm lành nói: “Trời vẫn còn sớm, đi ra ngoài cũng tốt.”

Lâm Thiệu Từ cười ẩn ý: “Vậy đi thôi.”

Ra khỏi khách điểm, rẽ bên trái là đến một đường cái lớn rất náo nhiệt, cũng không khác với mỗi lần tôi đi dạo trong thành phố với Văn Thù Viện, không có gì đáng ngạc nhiên cả, nhưng phía trước có một tòa nhà lại giăng nhiều đèn kết hoa rất bắt mắt, bên trong có tiếng ca hát không ngừng, khiến khách người khác có tâm lý ngửa ngáy.

Tôi chắc chắn đó chính là thanh lâu, cái này chẳng phải là sự nghiệp giải trí của Trung quốc bắt nguồn từ rất lâu đời, trải qua một thời gian rất dài, tôi há có thể bỏ qua cơ hội mở mang kiến thức hay sao, chẳng chờ Lâm Thiếu Từ lên tiếng, tôi cất bước đi về hướng đó. Đến khi Lâm Thiếu Từ trấn tĩnh được thì tôi đã bị một đám oanh oanh yến yến bao quanh không thoát ra được rồi.

“Ta không biết thì ra người cũng có ham muốn này?” Lâm Thiếu Từ kỳ quái nhìn tôi, rồi cũng thản nhiên ngồi xuống, hiển nhiên đối với những nơi này không hề xa lạ.

“Nhạc khúc Vô tích rất nổi danh, không được nghe thì thật đáng tiếc.” Tôi cười gượng, quay lại nhìn tú bà, dùng những lời lẽ y hệt như trong ti vi thường có: “Hãy đưa cô nương đứng đầu thanh lâu ra đây đàn hát cho chúng ta nghe.”

“Văn Quân cô nương đêm nay người không được khỏe, ngài muốn nghe khúc gì, Tú Châu cô nương chúng ta...”

Tôi vỗ bàn, giận giữ nói: “Sợ chúng ta không có bạc hay sao?”

Tú bà chẳng chút sợ hãi, cười nói: “Chắc công tử là người mới. Ngài không biết, Văn Quân cô nương tuy là người đứng đầu thanh lâu chúng ta, nhưng nói về xướng khúc thì phải nói đến Tú Châu cô nương.”

Lâm Thiếu Từ nói: “Vậy thì mời Tú Châu cô nương lại đây.”

Tôi trừng mắt nhìn theo bóng dáng của tú bà, không cam lòng nói: “Vào kỹ viện thì đương nhiên phải tìm cô nương giỏi nhất rồi.”

Lâm Thiếu Từ nhìn về phía đối diện, thản nhiên nói: “Chỉ e cái cô Văn Quân kia không phải là trong người không khỏe, mà là đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của Lâm Thiếu Từ, thấy đối diện là các tấm rèm rủ xuống, trước cửa là hai tên hoàng y, đứng thẳng tắp, hai mắt sáng quắc nhìn xung quanh, rõ ràng là đám hộ vệ gặp trên đường.

Lòng hiếu kỳ của tôi nổi lên mãnh liệt, tôi ghét sát vào hỏi: “Huynh nói xem, bọn họ rốt cuộc là ai, bang phái có lớn không?”

Lâm Thiếu Từ bưng chén trà lên uống một ngụm, cười nhạt nói: “Mặc kệ nó, dù sao muối cũng không phải là nam nhân, mà chỉ là nữ cái nam trang thôi.”

Tôi sững sốt, cái tên cả ngày không mở miệng nói lời nào, nhưng hễ mở miệng là có thể gây chết người. Lúc trước thì chẳng khác gì tòa băng sơn, giờ lại mở miệng trêu chọc được, con người này thật chẳng thể đoán được tâm ý.

Đúng lúc này, tú bà dẫn theo ra một cô nương mặc trang phục màu xanh ôm cây đàn tỳ bà tiến đến, dáng vẻ cực kỳ đoan chính, nhã nhặn lịch sự, đôi mắt to sáng, nếu khuôn mặt này mà không trang điểm thì tuyệt không nhìn ra đây là cô gái phong trần.

Nàng vừa ngồi vào chỗ của mình chuẩn bị dạo đàn thì phía đối diện nàng cất ra một giọng hát: “Đi về phía Trường Giang...” tiếng ca trong trẻo, xuyên vào đám đông ồn ào. Đám đông ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh, người nào người nấy cũng ngẩng đầu lên nhìn cẩn lầu kia.

Tôi hé mắt nhìn Lâm Thiếu Từ, thấy vẻ mặt anh ta đắm chiêu, nhưng cũng không hoàn toàn là sự hiếu kỳ.

Tôi đang chuẩn bị trêu chọc anh ta hai câu để hòa nhau, bỗng nhiên thấy hoa mắt, hai tia chớp màu đen bắn về phía lầu các kia, ngay sau đó tiếng đao kiếm va vào nhau, hai bóng người đen vàng lẫn lộn. Lan can của lầu các bỗng nhiên tách ra, có người rơi xuống dưới, các phòng xông xao, tiếng người hét to bỏ chạy ra cửa, vô cùng nhốn nháo...

Tôi thấy kinh hoảng. Chẳng kịp hỏi gì liền kéo Lâm Thiếu Từ chạy ra bên ngoài, chợt thấy cô Tú Châu kia vẫn ngồi ngáy ra đó, tôi cũng kéo cô ta chạy theo luôn.

”Có thích khách, chạy mau!

Lời chưa kịp dứt tôi đã thấy toàn thân tê rần, không thể cử động được. Trên mặt Tú Châu lộ vẻ ngoan độc lạnh lẽo, cô ta đưa tôi và Lâm Thiệu Từ vào một góc phòng, nghiêng người đến sau rèm rút ra một thanh loan đao...

Đúng là cảnh tượng mà tôi thường gặp trong tiểu thuyết võ hiệp, bản thân mình cũng từng viết chuyện nữ sát thủ thanh lâu, không ngờ bản thân mình lại trải qua như vậy, dưới tình thế cấp bách này tôi vô cùng hoảng hốt, chuyển ánh mắt sang Lâm Thiệu Từ, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, tôi không có võ công, nhưng anh ta là Thiệu trang chủ của Ngự trì sơn trang mà, sao chẳng thể hiện chút võ công gì vậy? Trừ phi là giả trang...

Đúng lúc này, hai gã hắc y nhân đã bị chế phục, tấm rèm được vén lên, người đi ra là người thiếu niên áo trắng, đúng là người đã gặp trên đường.

Phía sau anh ta còn có một vị công tử áo xanh, khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, hai mắt sáng ngời, cũng anh tuấn chẳng kém gì, còn có khí độ cao quý hơn.

“Nói! Ai phái các ngươi tới?”

Thiếu niên áo trắng sắc mặt như tuyết, cầm kiếm dí sát vào cằm tên sát thủ. Ai ngờ tên sát thủ đang bình thường bỗng như nổi điên, đột nhiên giãy dụa lao tới hướng thanh kiếm. Vị thiếu niên kia muốn lưu lại người sống, kiếm phong đánh lệch qua mặt tên đó. Tên sát thủ kia không hề sợ chết, lấy tay cầm chặt thanh kiếm ...

Trong nháy mắt, lằn các yên tĩnh mang nội khí hùng hực!

Tú Châu ra tay! Thanh kiếm nàng cầm trong tay khá mỏng, là thanh loan đao mỏng tinh tế như lá liễu, với một tốc độ tinh diệu bay ra ngoài!

Nhưng luồng sát khí này lại không phát ra từ riêng trên người nàng. Đồng thời cùng ra tay còn có một người khác nữa, đó là tú bà thanh lâu. Bà ta rõ ràng có một thân hình mập mạp, nhưng lúc này lại trở nên vô cùng linh hoạt, giống như loài cá quẫy đuôi dưới biển sâu, tư thế vô cùng tao nhã dùng một quyền móc ra sau gáy...

Tôi nghĩ mục tiêu của hai người này chính là vị công tử áo xanh kia, hiển nhiên là anh ta đã được bảo hộ. Nhưng tôi sai lầm rồi, mục tiêu của họ lại là thiếu niên áo trắng đang bị tên sát thủ nắm chặt thanh kiếm kia..

Trong khi tôi đang cảm thấy xấu hổ bởi sự phán đoán thì Lâm Thiệu Từ đột nhiên ra tay, mạnh mẽ như hải triều, một luồng khí màu xanh trắng đánh thẳng vào quý công tử lịch sự nho nhã kia.

Tôi không dám tin vào mắt của mình. Chẳng lẽ sát thủ là do Lâm Thiệu Từ phái tới?

“Nơi này nguy hiểm, người về khách điểm trước đi.”

Lâm Thiệu Từ ra tay trong nháy mắt, tốc độ như tia chớp, rồi đem tôi bay ra ngoài cửa sổ mà không để tôi kịp dị nghị gì.

3. Chương 2: Gặp Đào Hoa Thiệu Ở Thanh Lâu Vô Tích (2)

Làm vật rơi tự do trong thời gian ngắn ngủi, hai tay tôi khua khoảng lung tung, lửa giận bốc lên. Tên này thật sự là hơi bị quá đáng rồi đấy! Sao lại có thể tùy tiện ném một người còn sống xuống lầu chứ? Nhờ làm người bạn bé nhỏ này tan tành thì không tốt lắm đâu, cho dù không phải là người bạn bé nhỏ, mà làm hỏng một bông hoa cũng không được...Nhưng nếu làm tiêu đời một vị thư sinh thanh tú kia thì sẽ thế nào nhỉ?

Tôi muốn đứng lên nhưng huyết đạo đã bị điểm, không thể cử động được. Người tôi nằm đè lên một người cũng đang bị chấn động đến kinh hãi, chỉ trơ mắt nhìn tôi một câu cũng không nói gì, ngay cả rên cũng không rên một tiếng. Không biết đầu óc có bị thương hay không?

Hai chúng tôi trợn mắt nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng anh ta cũng mở miệng, giọng nói nghe rất êm tai, khàn khàn giống như âm sắc của hồ cầm lâu năm chưa được sửa chữa: “Vị công tử này, nếu người không lên tiếng, mọi người còn cho rằng chúng ta có gì đó với nhau?”

Tôi ngẩng lên nhìn thấy trên đỉnh đầu mình đông nghìn nghịt người, những đôi mắt còn sáng hơn ánh đèn sân khấu nữa chứ, thấy tôi ngẩng lên, họ lập tức ầm ầm bốn phía bỏ đi...

Tôi chẳng cần nghĩ ngợi gì kêu lên: “Này các vị chú bác, mọi người đã xem hết rồi, ngay cả vé vào cửa cũng không mua, sao không có đạo đức gì cả vậy?”

“Nếu người không sao thì xin hãy đứng lên mà nói.” Thư sinh bị đè phía dưới mắt dăm dăm...

Tôi cười khổ nói: “Vị đại ca này, huynh không biết đấy thôi, tôi bị người ta điểm huyết, không thể cử động được.”

Về mặt anh ta như là đang nghe câu chuyện cổ tích đêm khuya vậy, khuôn mặt đang tái nhợt chợt ửng hồng, nâng ngón tay lên chỉ chỉ vào phía dưới của mình: “Này, ta có cảm giác, tay của người như đang chạm vào...?”

Tay của tôi? Hả! Tôi đúng là bị mất trí mà, nhưng bên đường đúng là có người đàn ông... Tôi đã nói, tôi rơi từ trên xuống đất giống như tùm được cái gì đó... Còn vì sao tôi lại cử động được? Chẳng lẽ Lâm Thiếu Từ đã giải huyết đạo của tôi rồi?

Tôi gần như nhảy dựng lên, một lời giải thích cũng không có, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không nhớ mình phải nói gì cả. Chỉ nhớ về mặt anh ta vô cùng kỳ lạ, như là đang cố nhịn cười.

Tôi lúc này mới nhớ ra bên trong còn đang sống mái với nhau, còn người này thì hình thức rất thư sinh, đi vào khẳng định là chết ngay tại chỗ, tôi vội vàng bước tới kéo anh ta đi, xuất từ mồm ra những lời của hảo hán giang hồ: “Vị đại ca này, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Lập tức chẳng thanh minh gì cả mà kéo anh ta bỏ chạy. Nhưng mới chỉ chạy đến một cái ngõ tắt nhỏ, tôi mệt thở hồng hộc, nhìn lại, sắc mặt anh ta bình thường như không có gì xảy ra, không phục cũng không được, “Xem ra không thể so sánh được, thể lực đàn ông thường khỏe hơn so với phụ nữ!”

“Người nói cái gì?” Anh ta có vẻ nghe không rõ, vẻ mặt thắc mắc nhìn tôi.

“Không có gì? Hiện giờ huynh an toàn rồi. Trên lầu đang có người đánh nhau, đêm nay huynh đi chỗ khác tìm vui đi.”

Anh ta bưng hiểu, nói: “Chẳng trách công tử lại rơi từ cửa sổ xuống, chẳng lẽ cùng người khác tranh giành mỹ nhân nhưng không địch lại?”

Tôi mắt trợn ngược, anh chàng này đầu óc cũng quá tưởng tượng phong phú đi, “tôi đi trước, chào!”

“Công tử đừng bước! Xin hỏi công tử họ gì?”

“Để làm gì?”

“Dáng dấp công tử phi phàm, ta muốn mời công tử uống một chén rượu, chẳng biết có được hân hạnh đó không?”

Tôi mở to hai mắt: “Chẳng lẽ thích sắc đẹp của tôi?”

Anh ta giật mình: “Công tử nói gì vậy?”

Tôi cười nhạt hai tiếng: “Tự huynh hiểu rõ. Sách cấm Minh triều các huynh có rất nhiều, đủ loại, thịnh hành nhất là đồng tính luyện ái, nam với nam không ít đâu. Vừa rồi rõ ràng là huynh muốn đi tìm kỹ nữ để chơi, giờ lại không chơi nữa, gặp tôi dáng vẻ phi phàm, muốn chuốc rượu tôi, làm cái việc đó, có đúng không?”

“Ta...”

“Ta cái gì mà ta? Một người đàn ông tìm đến kỹ viện còn có thể làm chuyện tốt gì chứ?”

“Nhưng, công tử cũng giống ta đi ra từ kỹ viện mà phải không?”

Hả? Tên này còn dám cãi lại, tôi quát: “Cho nên huynh mới cho rằng tôi và huynh là cá mè một lứa, còn vọng tưởng đến quyến rũ tôi? Hừ, tôi nói cho mà biết, Dung Sơ Cuồng tôi đến kỹ viện phong lưu, không giống huynh thuộc dạng hạ lưu, có biết không?”

“Dung Sơ Cuồng?” Mắt anh ta lóe sáng.

“Sợ rồi sao? Ha ha!” Tôi biết cái tên này chắc uy chấn giang hồ, nói thế nào thì cũng là người của Ngự trị sơn trang, trong lòng tôi vô cùng tự đắc.

Anh ta cười cười, trong mắt lộ vẻ dò xét: “Dung công tử, người hiểu lầm rồi, ta tuyệt không có ý đó.”

Ngất! Gọi tôi là công tử, khẳng định không phải là người trong giang hồ rồi, nếu không sẽ không biết giới tính thực của Dung Sơ Cuồng, thật sự là đàn gảy tai trâu mà.

“Tôi còn có việc, huynh cứ ở đó mà chơi đùa đi.”

Tôi chẳng để ý tới anh ta, đi thẳng ra đường cái phồn hoa sáng rực, chợt nhớ tới Lâm Thiêu Từ ném tôi ra khỏi lầu, còn dám bảo tôi về khách điểm trước. Đi dạo nửa ngày chợt thấy đói khát, thấy trước mặt là một tiểu quán, tôi liền gọi một bát mì sợi ăn, ăn xong mới nhớ là không mang theo tiền. Từ lúc xuyên qua tới giờ, bản thân mình chưa từng cầm qua một phân tiền nào, lại quên mất tiền vô cùng quan trọng. Muốn ăn cơm bá vương thì phải có bản lĩnh, như là có điện thoại di động, gửi tin nhắn cầu cứu....

Đại khái là hành động đứng lên ngồi xuống của tôi làm cho ông chủ nghi ngờ, ông ta cười tủm tỉm với tôi: “Khách quan, ngài...”

Không đợi ông ta nói hết, tôi giành nói: “Ông chủ, mì của ông quá ngon, cho thêm một bát nữa!”

Ông ta khó xử nói: “Khách quan, tiểu nhân sắp dọn quán rồi. Tiền bát mì này....”

“Keng” một tiếng, trên bàn đột nhiên xuất hiện một thỏi bạc, còn người ngồi trước mặt tôi chính là tên thư sinh lúc này.

“Ông chủ, hãy mang đến cho vị công tử này một bát mì nữa.”

Tôi vô cùng mừng rỡ, “A, không thể tưởng được huynh lại hào phóng khẳng khái như thế, giúp người làm niềm vui, tiểu đệ tôi vừa rồi có nhiều mạo phạm, vạn mong thứ lỗi.”

Anh ta nhìn thấy tôi bộ dạng của tôi trước sau đều kính cẩn, chỉ cười không nói gì.

Tôi mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: “Như vậy tốt lắm, để tỏ thành ý của tiểu đệ, tôi đồng ý để huynh đãi mời tôi đi uống rượu.”

Anh ta sững sờ...

Tôi liền nhắc nhở anh ta: “Không phải mới vừa rồi huynh đãi muốn mời tôi đi uống rượu hay sao?”

Anh ta “ồ” lên một tiếng, có vẻ như dở khóc dở cười...

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Tôi không muốn làm giảm nhiệt huyết, kéo anh ta chạy đến tửu lâu to lớn nhất, tìm một vị trí ngồi có thể nhìn xa xa ra bên ngoài, chọn mấy đồ ăn sang trọng, lại gọi loại rượu tốt nhất ra. Biểu hiện anh ta chẳng để ý gì, khẳng định là anh ta thuộc dạng công tử nhà giàu, nếu tôi không tiêu tiền của anh ta, cũng sẽ có cô gái khác tiêu tiền của anh ta, vậy giúp anh ta tiêu tiền là coi như làm việc thiện, để anh ta đỡ phải ngày ngày sống trong mơ màng màng, nhiễm phải căn bệnh nan y.

Tôi vừa ăn vừa cẩn thận quan sát anh ta, thấy anh ta mặc trang phục màu lam, dáng người gầy gò cao lớn, mặt mũi bình thường, đôi mắt không to, mà dài nhỏ, khi cười lộ vài nếp nhăn nhỏ, trong tiểu thuyết ngôn tình thường có một câu như này: “Cả người lẫn vật đều vô hại.”

Trong lúc tôi đang đánh giá anh ta, anh ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như anh ta cũng biết tôi đang nhìn anh ta, cũng chẳng tỏ thái độ gì. Ánh trăng lay động ngoài cửa sổ, khuôn mặt anh ta mở ảo tranh tối tranh sáng, khóe miệng cong cong hơi cười, giống như ánh trăng mà tự nhiên lay động lòng người.

Ban đêm ở đây hơi náo nhiệt, tôi và anh ta ngồi đối diện với nhau, tiếng người trên đường đã thưa thớt dần. Ngọn đèn dầu vẫn đang cháy, tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng yên tĩnh lạ lùng, nhất nhất liền vứt bỏ hết những ồn ào của hồng trần.

Ánh mắt anh ta nhìn tòa thành xa xa...

Lòng tôi rúng động, nói: “Kia có phải là thành Tam quốc không?”

Anh ta không đáp, bỗng nhiên ngâm: “Loạn thạch mặc khoảng không, kinh đào chụp ngạn, cuộn cuộn nổi lên ngàn đôi tuyết. Giang sơn như bức tranh, nhất thời nhiều ít hào kiệt”

Tôi tiếp lời: “Xa nghĩ muốn công cần năm đó, tiểu kiều sơ gả cho, oai ừng anh phát. Quạt lông khăn chít đầu, đàm tiểu gian, tường lỗ hôi phi yên diệt.” Nói xong, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, cảm xúc hoài cổ sâu sắc.

” Chu công quả là một vị anh hùng.”

Anh ta than thở: “Đáng tiếc tuổi còn trẻ, chết quá sớm.”

Tôi không cho là vậy: “Chết rất đúng thời điểm.”

Anh ta ngẩn ra: “Hả?”

“Huynh xem cái chết của ông ta là một ví dụ kiểu mẫu, thể hiện rõ cuộc đời con người luôn ở vào vị trí đỉnh cao, bất luận là sự nghiệp, tình yêu, phần cốt yếu nhất ông ta đều có thể nắm bắt được, quan trọng hơn, ông khiến người khác tránh được rủi ro của người tướng quân đang ở tuổi xế chiều, càng khiến cho Ngô Vương giảm bớt những lựa chọn khó khăn giữa tình hữu nghị và giang sơn.”

Tôi nói xong lại ngửa đầu uống cạn một hơi, chợt thấy anh ta hai mắt sáng rực nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Sắc mặt tôi nóng lên, nâng chén rượu lên uống để che giấu sự xấu hổ. Đương nhiên những lời tôi nói chẳng phải cao kiến gì, mà là tôi xem trên mạng mà biết được. Nếu thực sự nói ẩn tượng của tôi với Chu Du là gì, tôi nhất định sẽ nói, là anh ta quá đẹp trai!

Một lúc, tôi uống liền mấy chén rượu đến choáng váng, nhân mình còn chưa say hẳn, cần phải đi khỏi đây, nhưng cần chọn lý do thích hợp.

“Huynh đài, trời không còn sớm, tôi cũng nên về nghỉ ngơi, hôm nào tiểu đệ làm chủ, chúng ta lại uống rượu sáng khoái. Cáo từ!”

Anh ta cũng thật thức thời: “Không biết Dung công tử ở đâu, ta tiễn công tử.”

Tôi vội xua tay nói: “Không cần không cần, tôi biết đường.”

“Người công tử không khỏe, nhờ trên đường mà cảm lạnh thì không hay lắm, cứ để ta tiễn công tử về thì hơn.”

“Sao huynh đài biết tôi không khỏe?” Tôi mặc dù uống nhiều rượu nhưng đầu óc vẫn khá tỉnh táo.

“Ha hả, giữa trán người có màu xanh, hai tay lạnh như băng, đương nhiên là người không khỏe rồi.”

“Huynh đài đúng là hiểu biết nhiều.”

Tôi ăn uống no, lắc lư đi xuống cầu thang, vừa mới chạm vào tay vịn, trong ngực liền nôn nao như say sóng, oạc một cái, mọi thứ bên trong đều phun ra hết, trong cơ thể hai luồng nhiệt khí hỗn loạn, lúc nóng lúc lạnh, vô cùng khó chịu, hai mắt tôi tối sầm lại, đầu lao xuống dưới, không biết gì nữa...

Mơ màng, cảm giác như bị ai đó nhét vào tủ lạnh, rét run cầm cập, ngay cả tóc tai cũng đóng thành băng cũng không biết, chỉ dựa vào bản năng tìm cảm giác ấm áp, con người cũng tự tìm cách cứu mạng mình huống chi là cây cỏ.

Cơ thể lúc nóng lúc lạnh, ý thức trôi nổi, không biết trải qua bao lâu, cả người bỗng dưng nhẹ bỗng, vô cùng thoải mái dễ chịu. Đột nhiên trên đỉnh đầu như có ai vỗ mạnh một cái làm tôi ngã lăn ra đất, sự đau đớn làm tôi bất chấp hình tượng thực nữ: “Con mẹ nó, ai dám đánh tôi đây?”

Trong không gian yên tĩnh có tiếng người cười khẽ...

Tôi mở mắt ra đón nhận một đôi mắt thâm thúy, khóe môi cong gợi cảm không giấu được nụ cười đầy ẩn ý.

“Mạng sống của người thật ương ngạnh. Mê man ba ngày, câu đầu tiên khi tỉnh lại là mắng người rồi.”

“Mê man ba ngày?” Tôi suýt nhảy dựng lên.

“Đừng cử động, trong người ngươi có hàn độc, lại uống nhiều rượu, ta vất vả lắm với đem ngươi từ quỷ môn quan trở về.”

Anh ta đưa tay giữ tôi nằm xuống, lúc này tôi mới phát hiện ra lúc trước trên người mình mặc bộ nam trang màu xám, giờ sao đổi thành màu trắng rồi, bộ ngực vốn bằng phẳng giờ đã nhô lên cao. Còn tên thư sinh chết tiết kia thì lại nằm bên cạnh tôi, một tay chống đầu, đôi mắt gian tà chẳng kiêng dè gì mà ngăm nhìn, miệng cứ tẩm tặc: “Thật không ngờ, thiên hạ lại có nữ nhân giống như ngươi, ngay cả người khác cũng không bằng.”

Ngất! Nghe giọng điệu này cứ như là đang tán thưởng tôi thông thái không bằng. Về mặt anh ta cả lơ phát phơ giống như một tay ăn chơi chuyên tầm hoa. Tôi lằm bằm, cuối cùng đã lộ ra bản sắc lang sói rồi.

Tôi sẽ cho anh ta toại nguyện, sau đó tôi cười tủm tỉm nói: “Dáng người của tôi so với các hoa khôi thanh lâu như thế nào?”

Anh ta ngạc nhiên, bỗng nhiên cười. Tôi nhìn anh ta, không thể không thừa nhận, tên thư sinh hạ lưu này lúc cười trông rất được, khóe mắt dưới đuôi lông mày đặc biệt cuốn hút.

Anh ta vuốt ve mấy sợi tóc của tôi, con ngươi đen tối lóe sáng, giọng nói khàn khàn cất lên, thâm ý khó lường: “Người biết không, trên đời này rất ít người làm cho ta ngạc nhiên.”

Tôi bật cười: “Ít nhất có một điều đáng để ngạc nhiên, đó chính là vận mệnh. Lúc Chu Nguyên Chương còn đi xin cơm, hẳn tuyệt nhiên không tưởng tượng được có ngày hắn sẽ lên làm hoàng đế. Cho nên, đừng giả vờ mình là người trải qua thăng trầm, mọi thứ đều có thể kiểm soát được.”

Anh ta sững sờ, nhìn tôi không dám tin: “Người có biết người vừa mới nói gì không?”

Choáng, mồm miệng làm sao cắn được, đây chính là xã hội chuyên chế đế vương. Tôi vội chuyển sang vẻ mặt tươi cười, đưa tay kéo cánh tay của anh ta: “Chúng ta đã cùng nhau uống rượu, xem như là hảo huynh đệ rồi, huynh đài khăng định sẽ không...”

“Hảo huynh đệ?” Anh ta nhìn ngực của tôi, “Dựa vào bộ ngực của người mà nói, có lẽ có thể.”

Dựa vào? làm như tổn hại mình không bằng, nhưng nói nhiều lằng nhằng, luôn luôn là tôi kiên cường: “Khổng Tử từng nói, bạn bè không phân biệt giới tính! Cho nên chúng ta vẫn có thể là huynh đệ.”

“Ta chỉ nghe nói...nữ tử cùng tiểu nhân rất khó làm bạn!”

“Thôi bỏ đi. Tránh ra, tôi phải đi.”

Anh ta mỉm cười đứng lên, quần áo màu lam nhạt suôn thẳng tắp đến mặt đất, giống như một màu xanh lam trong suốt bỗng nhiên tràn ngập trước mắt, một sự yên tĩnh thâm thúy sâu thẳm. Trong nháy mắt anh ta trở nên vô cùng trang nghiêm, ẩn bên trong là khí phách vương giả mà không ai có được.

Tôi không muốn tim loạn nhịp, vội nhảy xuống giường, hai chân vừa mới chạm xuống đất, lập tức giật mình, căn phòng này như đang bỗng bồng bềnh, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: “Động đất?”

Không đợi anh ta trả lời, tôi hất tấm rèm cửa lên nhìn ra, lập tức hụt hơi.

Trước mắt tôi là nước xanh mênh mông không thấy bờ, xanh biếc như gương. Trên mặt nước tụ làn sương khói màu trắng, mờ ảo không giống ở trần gian. Ngửa lên bầu trời, vàng trắng non cong soi sáng cả mặt

nước lung linh, như soi rọi cả được bảo thạch xinh đẹp dưới đáy hồ, ngọc trai tỏa sáng, đẹp đến mức không thể hít thở.

Phải một lúc sau tôi mới hiểu được, mình đang ở trên thuyền. Với tình cảnh này, chỉ có thể ngâm một câu: "Mãn thành yên thủy nguyệt mơ hồ, nhân ý lan thuyền xứng..."

Trên người bỗng được khoác một chiếc áo choàng, một giọng nói dịu dàng cất lên: "Hồ đêm lạnh, mặc áo vào đi."

"Đây là nơi nào? Lãi hồ?"

"Thông minh! Đây là nơi mà năm đó Phạm Lãi mang theo Tây Thi đi chơi thuyền."

Anh ta đứng thẳng người, nhìn về xa xa. Bóng ánh anh ta chiếu lên mặt hồ, quần áo màu lam nhạt bay bay, hình ảnh dập dờn bỗng bành, chẳng khác gì một cây thủy tiên cô đơn tịch mịch.

Tôi đột nhiên nhớ ra, đến tận bây giờ tôi cũng chưa biết tên anh ta.

"Huynh đài là ai?"

"Một người rảnh rỗi."

"Kẻ lừa đảo!"

"Ha ha, năm đó Phạm đại phu cùng Tây tử giai nhân du thuyền trên hồ, nếu người nghĩ ta giống như hắc, cũng không phải là ý tưởng tồi."

Anh ta quay lại nhìn tôi, trong ánh mắt có ý bốn cột.

"Hừ, khẩu khí không nhỏ, huynh tự so mình với Phạm Lãi, nhưng tôi thì không thèm làm Tây Thi đâu."

"Hả?" Anh ta nhú mày.

"Đánh giặc phục quốc là chuyện của đàn ông, một phụ nữ vợ vẫn đi theo để làm gì, làm phụ nữ chỉ nên làm hậu phương cho người đàn ông. Hơn nữa, nếu đã là đàn ông, sẽ không bao giờ để người phụ nữ mình yêu đi hoạt động gián điệp."

Anh ta giống như nghe được ý tưởng kỳ lạ, chỉ bật cười ha ha.

"Ta thật không dám tin những lời này lại thốt ra từ miệng của trang chủ Ngự trì sơn trang Dung Sơ Cuồng."

Tôi hoàn toàn ngẩn người. Dung Sơ Cuồng là trang chủ của Ngự trì sơn trang? Làm sao có thể chứ? Sao người của Ngự trì sơn trang lại gả trang chủ của họ cho Sở Thiên Dao được? Không hợp lý chút nào.

"Giang hồ đồn rằng, Dung trang chủ hào khí can vân, không kém gì đáng tu mi. Xem ra những lời đồn này không thể tin được." Anh ta nhìn tôi đầy hứng thú: "Còn nói, võ công Dung trang chủ hoàn toàn bị mất, có kích thích không chứ?"

Chờ một chút, chờ một chút, anh ta dường như biết rất nhiều về Dung Sơ Cuồng. Anh ta cũng không phải là một thư sinh đơn giản, rốt cuộc anh ta là ai?

Tôi trợn mắt, nhìn thẳng vào anh ta: "Rốt cuộc huynh đài là ai?"

Anh ta cười dịu dàng nói: "Năm đó tại hạ bước chân vào giang hồ, được bằng hữu giang hồ giúp đỡ, tặng cho ta một cái tên rất nhã nhặn, tên là Đào Hoa Thiếu."

Ngất! Đào Hoa Thiếu? Nói thì nói thật ra luôn đi...

"Sao huynh lại biết võ công của tôi đã hoàn toàn bị mất?"

Anh ta mỉm cười, "Ta chẳng những hiểu biết y thuật, cũng hiểu biết về võ công. Người đừng quên, người còn thiếu ta một ơn cứu mạng."

Hừ! Còn muốn tận dụng lợi thế để tống tiền?

“Huynh định nhân cơ hội vợ vét tài sản phải không? Tôi nói cho huynh biết, cái gì tôi cũng không có, tôi cũng không thiếu nợ huynh cái gì, tôi đang rất tốt, là huynh mời tôi uống rượu nên mới như vậy, cho nên...hai chúng ta không ai thiếu nợ ai.”

Anh ta ngẩn người, rồi lập tức bật cười thật to: “Dung Sơ Cuồng, người thật sự rất thú vị.”

Tôi cười gượng: “Thứ cho tôi bất nhã, xin hãy cập bờ, tôi phải đi về.”

Anh ta cười hài lòng: “Thuyền đã gần bờ, người có thể đi.”

Tôi vội xoay người nhìn thấy. Thì ra thật sự là có một cái kè nhỏ, thả ra giữa hồ.

Tôi nhảy hai ba bước lên bờ, cũng không quay đầu lại phát tay nói: “Xin chào anh Đào HoaThiếu, không cần tiễn.”

Tiếng cười của anh ta vang lên đằng sau: “Chúng ta sẽ gặp lại, nếu người muốn trở lại đây, chiếc thuyền vẫn đứng ở đây, chờ đợi bất cứ lúc nào.”

Tôi hét lên: “Trời sắp sáng rồi. Huynh cũng nên tỉnh lại đi.”

Hừ! Gặp lại, chờ kiếp sau đi...

4. Chương 3

“Ông nói cái gì?” Tôi không thể tin được hét to lên.

Tôi nghĩ Lâm Thiếu Từ muốn giải quyết sớm hai tên kia rồi trở lại khách điểm, sau đó phát hiện ra tôi mất tích - theo hiểu biết của tôi đối với tiểu thuyết võ hiệp, mà không biết rằng thiếu trang chủ danh môn chính phái lại sớm bỏ rơi mình mình như thế - trăm phần triệu là anh ta đã đi rồi.

“Bọn họ hôm qua đã đi rồi.” Ông chủ còn tặng thêm giọng điệu.

“Bọn họ đi mấy người? Trong đó có người nào trẻ tuổi không?”

“Họ đi rất đông người.” Ông chủ khách điểm cười đến mức chẳng có ý tốt gì, ngữ khí ngả ngớn: “Còn về thiếu niên trẻ tuổi, ta thấy có ba bốn người, không biết người người muốn tìm là người nào vậy?”

Tôi sầm mặt xuống, quát: “Chính là những người mà hôm đó cùng tôi đi vào, mặc trang phục màu đen.”

Tôi đối với khí chất của Dung Sơ Cuồng rất có lòng tin. Quả nhiên, sắc mặt ông chủ thay đổi không ít: “Này, ta cũng không để ý lắm, chỗ của ta ngày nào cũng nhiều người lui tới như vậy, làm sao nhớ rõ được chứ. Dù sao thì sáng sớm hôm qua bọn họ đã đi rồi.”

Tên khốn kiếp này hiển nhiên là không nói thật.

Tôi đi khắp các con đường lớn, đi đến khi hai chân nhũn ra, lòng bàn chân sưng lên, đúng là họ đã đi trước rồi, mục đích của họ là đưa tôi đi Thương Châu, vì sao lại đi mà không đợi tôi? Chẳng lẽ lại có chuyện gì khẩn cấp?

Tôi nghĩ mãi không ra, liền kêu lên: “Ông chủ, cho bát trà.”

Ông chủ dựa lưng vào quầy hàng cười nửa miệng: “Xem cách ăn mặc của cô nương, cả gan hỏi một câu cô nương có mang theo tiền không?”

Tôi ngẩn ra, chợt nhớ trên người mình chẳng hề có nửa phân tiền nào, ngay cả quần áo trên người cũng là của người khác. Thật đúng là nhà đột sau một đêm mưa to, thuyền muợn lại gặp gió ngược.

Khi tôi đang mệt mỏi lê kéo hai chân ở trên đường, đột nhiên phát hiện thành thị này thiết kế chẳng nhân đạo chút nào, chưa kể không có công viên, ngay cả ghế nghỉ chân cũng không có. Vì sao mình lại suy bại

đến nước này chứ? Người không tiền, chẳng quen ai, võ công thì hoàn toàn bị mất...Có phải ông trời muốn trêu ngươi tôi không?

Tên Lâm Thiếu Từ này chẳng có đạo nghĩa giang hồ gì cả, cho dù xảy ra chuyện gì gấp gáp, cũng nên ở lại chờ tôi chứ, sao lại cứ vô mông mà bỏ đi thế? Nếu lời Đào Hoa Thiếu nói là thật, tôi còn là trang chủ của bọn họ, sao lại đối xử với trang chủ như vậy hả? Haizz, hiện giờ xem ra chỉ còn cách tìm Đào Hoa Thiếu kiếm ít tiền bạc, ít nhất nhìn anh ta cũng không giống loại người keo kiệt.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, trước mắt tôi liền xuất hiện một chiếc xe ngựa, một thanh niên đẹp trai đến trước mặt tôi, mỉm cười nói: “Dung cô nương, mời lên xe.”

Tôi ngẩn ra, “Huynh là ai?”

Hắn cung kính: “Phụng mệnh người khác tới đón cô nương.”

Vào giờ phút này, nếu tâm tình tôi tốt, tôi sẽ phát huy trí tưởng tượng: “Người đó là vương tôn công tử, không ngại ngàn dặm xa xôi đến cứu vớt tôi là cô bé lọ lem đang gặp rủi ro. Đáng tiếc, hiện giờ tâm tình tôi đang hồngбет, bề ngoài thì cười nhưng bên trong thì không cười mà trả lời hắn: ”Bất kể hắn là ai, nhờ chuyển lời đến hắn, tôi không rảnh rồi mà chơi trò chơi với hắn.”

Người thanh niên mỉm cười nói: “Ta có thể đưa cô nương đi bất cứ đâu cô nương muốn.”

Đầu óc tôi lóe lên, nghi ngờ nói: “Có phải người tên là Đào Hoa Thiếu phái huynh tới không?”

Người thanh niên từ chối trả lời, chỉ cười: “Ta phụng mệnh làm việc, chuyện khác không hề biết, mời lên xe!”

Lên xe thì lên xe, có xe ngựa để ngồi, đương nhiên là thích hơn là đi bộ trên đường rồi. Hừ, tôi thật muốn xem người đó muốn giở trò gì. Tôi trèo lên xe ngựa, nói: “Đi Lãi hồ!”

Xe ngựa chạy nhanh như gió, đoán chừng thời gian nửa ngày, tôi đã phát hiện tuyến đường hoàn toàn khác hẳn.

“Huynh chắc chắn không đi nhầm đấy chứ?” Tôi vén rèm lên.

“Chắc chắn.”

“Không biết xưng hô với huynh như thế nào?”

Vì đã có kinh nghiệm nên tôi tìm cách thăm dò đối phương, để biết mình đang nằm trong tay, sau này còn báo thù rửa hận.

“Có thể gọi ta là Phượng Minh. Phượng là phượng hoàng, minh là tiếng hót.” Hắn khom người trên lưng ngựa, phong cách có thể nói là hoàn mỹ.

“Tên rất hay.” Tôi ngoài miệng cười cười khen một câu, “Xin hỏi, giờ chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Không biết.”

“Không biết?” Tôi cảm thấy khí nóng bốc lên, cổ họng phát ra tiếng the thé.

Hắn cười rất tươi không chê vào đâu được: “Ta chỉ phụng mệnh đưa cô nương đi đường này thôi.”

Trời - đầu óc tôi căng thẳng, điều này nghe như có ẩn ý không hay, chẳng lẽ là kẻ địch? Xem ra chỉ có cách là nhảy khỏi xe để thoát thân, rồi tìm một chỗ nào đó để ẩn náu.

Xe ngựa tiến vào một khu rừng, tôi hít thở sâu vài cái, bẻ ngón tay kêu răng rắc để chuẩn bị tâm lý, trước một giây đang sắp dừng cầm nhảy xuống, xe ngựa đột nhiên đổ nhào. Đầu của tôi va vào thành xe, tôi đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, tai thấy tiếng ngựa hí rất bi thương, tiếng gió rít qua rừng cây, trong tiếng gió mơ hồ nghe tiếng binh khí sắc bén chạm vào nhau.

Đến khi tôi chui từ trong xe ngựa ra, chưa kịp nhìn rõ tình huống trước mắt, lập tức thấy toàn thân mình nhẹ bồng, bên tai nghe tiếng nổ rất lớn, rừng cây xanh biếc lùi về sau với tốc độ kinh người, tôi mở to mắt, cả người như đang ở trong đám mây đen chong mắt.

Đột nhiên, bốn phía trở nên yên tĩnh, có một tiếng nói: “Người không sao chứ?”

“Thật không thể tin được, tôi vừa mới bay.” Tôi thở hắt ra, ngẩng đầu lên nhìn người đó, đúng là cái tên giống Vô Hoa, máu liền xông lên não, tôi hét to: “Sao lại là ngươi, Lâm Thiếu Từ đâu? Ngươi đem hắc đi đâu rồi?”

Anh ta dường như bị phản ứng của tôi làm cho giật mình, nói: “Người không sao chứ?”

Tôi như một người đàn bà đánh đá bước đến túm lấy vạt áo của hắn, đánh vào mồm, gần như cắn lên mũi hắn: “Nói mau, có phải bị ngươi giết chết rồi không?”

“Lâm thiếu chủ võ công cái thế, trong thiên hạ có mấy ai dể thương được hắn, chứ đừng nói là giết hắn.”

“Nói như vậy, hắn không sao?” Tôi lui ra sau hai bước, quan sát khuôn mặt giống Vô Hoan kia, bán tín bán nghi nói: “Vậy những người khác hiện đang ở đâu?”

Anh ta mỉm cười, lại trả lời một nẻo: “Giang hồ đồn rằng Dung cô nương có tình cảm sâu đậm với Lâm thiếu chủ, quả nhiên là không giả.”

Tôi không để ý tới những lời trêu chọc của anh ta, nghiêm mặt nói: “Buổi tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đêm đó chủ nhân của ta bị người ám sát, may mà Lâm thiếu chủ ra tay tương trợ...”

“Ra tay tương trợ?” Tôi nhíu mày, “Tôi rõ ràng thấy hắn đối với chủ nhân các người...”

Anh ta mỉm cười: “Sai! Mục tiêu của Lâm Thiếu chủ là Văn Quân cô nương đứng phía sau chủ nhân nhà ta. Trên thực tế, trong toàn bộ kế hoạch ám sát, cô ta mới chính là quân cờ thí mạng.”

Tôi lập tức hiểu, nhất định là tú bà và cái cô Tú Châu kia muốn đối phó với hắn, cho nên kêu cái cô Văn Quân kia làm người trung gian.

“Chủ nhân các người là ai? Vì sao họ lại muốn ám sát hắn? Huynh là ai?”

“Tại hạ là Phong Đình Tạ, còn chuyện liên quan đến chủ nhân, thứ cho tại hạ không thể trả lời.”

Phong Đình Tạ! Thiên hạ có chuyện khéo như vậy sao? Khuôn mặt thì giống hệt, tên lại đảo ngược.

Tôi cẩn thận chứng thực: “Vậy ba từ...”

“Phong là gió, Đình Tạ là lầu gác Đình Tạ.” Hắn dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Còn muội muội Tịnh Ly.”

“Tịnh Ly là ai?”

Sắc mặt anh ta biến đổi, “Về chuyện ở Ngọc Bích Phong, Dung cô nương hoàn toàn không nhớ gì sao?”

Tôi vội ho một tiếng, “Gần đây tôi xảy ra chuyện, trí nhớ bị mất, cho nên...”

Biểu hiện anh ta vỡ lẽ, vô cùng thương xót, nói: “Thì ra Dung cô nương mất trí nhớ là sự thật.”

Tôi truy hỏi: “Ở Ngọc Bích Phong đã từng xảy ra chuyện gì?”

“Nếu ký ức chỉ làm cho đau khổ, có thể quên đi cũng là một điều hạnh phúc.”

Tôi tiếp tục truy hỏi: “Đám người Lâm Thiếu Từ đi đâu rồi?”

“Lâm Thiếu chủ đột nhiên nhận được một phong mật hàm, sáng sớm hôm qua đã khởi hành tới Tế Nam rồi, hiện giờ là tại hạ phụng mệnh hộ tống cô nương đi.”

Ngất! Những ngày này người phụng mệnh hành sự thật là nhiều!

“Phụng mệnh của ai?”

“Mệnh lệnh của chủ nhân.”

“Vì sao hắn lại phải bảo vệ tôi? Các người có mục đích gì?” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, “Huynh không nói rõ ràng, tôi sẽ không đi theo huynh.”

Hắn nhìn tôi từ đầu đến chân: “Dung cô nương, lúc này cô nương còn lựa chọn được sao”

Tôi không nói gì, trong lòng biết lời anh ta nói là sự thật, tôi chỉ là khách đến từ một nơi khác, không có tiền, không có trí nhớ, không có võ công, mà giang hồ thì luôn hiểm ác, còn tôi lại không phân biệt địch bạn, lại không có kinh nghiệm tự bảo vệ mình...Còn hơn nữa là, tôi thậm chí còn chưa hề tắm rửa thay quần áo...Lần đầu tiên, tôi cảm thấy mình yếu đuối, bất lực, gần như suy sụp...

“Người có thể không tin ta, nhưng có thể tin tưởng vật này.” Hắn mỉm cười, lấy từ trong người ra một bình sứ màu trắng, “Đây là thuốc mà Lâm thiếu chủ để lại, còn có đơn thuốc do chính tay Lê thần y viết, dùng để trị hàn khí trong cơ thể của người.”

Tôi không còn cách nào khác. Cho tới giờ phút này, cũng đành chọn cách tin tưởng anh ta.

Nếu như nói, từ lúc tôi xuyên qua đến triều Minh, chiếm lấy cơ thể của Dung Sơ Cuồng, đến nay tôi vẫn ôm một thái độ dạo chơi trong nhân gian. Nhưng từ giờ trở đi, cuối cùng tôi đã hiểu, tôi không phải là một khán giả, mà tôi là một bộ phận của giang hồ, tuyệt đối không thể tách khỏi tổ chức để tồn tại đơn độc. Làm trang chủ Ngự trị sơn trang và làm gián điệp, việc Hán Vương mưu phản đã được gắn liền với tôi rồi. Mặc dù tôi biết, vương triều Đại Minh chỉ thọ có 276 năm, trong khi đó Trung quốc có hơn năm nghìn năm lịch sử, mặc dù chắc chắn Hán Vương mưu phản thất bại, nhưng làm công tác gián điệp không phải cách kiếm ăn dễ dàng, đây là việc cần có kỹ thuật sống và trí tuệ cao siêu cùng lòng can đảm. Nếu tôi không thành công, cũng đành phải hy sinh vì chính nghĩa.

Nhưng Dung Sơ Cuồng đã chết, tôi là Phương Di, chuyện này đối với tôi hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không có một chút quan hệ gì. Tôi cũng không muốn vì cái danh hiệu trung liệt gì đó mà phải bỏ mạng. Với tôi mà nói, thời đại này, không bạn bè, không người yêu, thì đương nhiên mạng sống là có giá trị cao nhất.

Cho nên, tôi làm một việc tuy rằng không vĩ đại gì, nhưng không thể nghi ngờ quyết định thực tế nhất là: chạy trốn!”

Nhưng, để chạy trốn được, đầu tiên là phải có kinh phí, rất nhiều rất nhiều tiền lộ phí. Thứ hai là dịch dung, có thể biến đổi được thì quá tốt! Tôi hoàn toàn thông hiểu đối với Lâm Bình Chi tiên sinh, toàn là gạt người, trong giang hồ kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, không có võ công, hoặc võ công thấp kém, quả thực là chẳng làm được gì.

Đi theo Phong Đình Tạ được hai ngày, tôi chỉ đơn giản là không có sức để sống. Có trời biết, anh ta mắc bệnh thần kinh gì, lúc thì kéo tôi chạy như điên, lúc thì nghỉ ngơi hai ba tiếng, giống như một kẻ ngốc ngồi trên cành cây khô trong rừng. Đường lớn không đi, toàn đi vào đường núi đầy bụi gai để đi. Lúc thì cười ngửa, lúc thì ngồi kiệu, có một lần còn ngồi trên một xe chở phân, tài nhất chính là, khi đó anh ta mặc bộ bạch y, ngồi trên thùng phân thối mà hò hét, nhưng vẫn duy trì phong thái lịch sự vượt trội, thật sự là hiếm có.

Dù thế nào thì đối với tôi mà nói đó lại là chuyện tốt, bởi vì rốt cuộc tôi đã có lý do để tìm người đòi tiền rồi, trải qua cuộc sống hai ngày cực kỳ vô nhân đạo, y phục của tôi bị vô số cành cây hoa cỏ cào cho rách be bét, nếu cầm theo cây trúc lục (đá cầu bồng), đứng bên cạnh tên khất cái thật là vừa xứng, bọn họ chỉ có nước ... đưa tôi lên làm bang chủ.

Khi đến thành Nam Kinh, tôi lập tức thay đổi thái độ, “Họ Phong kia, mặc kệ anh có kế hoạch gì. Tôi phải nghỉ ngơi ba ngày, trong ba ngày này, tôi sẽ không đi đâu hết.”

Nói xong, tôi trèo lên giường nằm, toàn thân đau nhức, xương cốt rã rời.

Điều bất ngờ chính là, anh ta bình thường vô cùng ương ngạnh, nhưng tự nhiên lại đồng ý.

“Được.”

“Còn nữa, tôi muốn tiền.”

“Nhiều không?”

“Anh có bao nhiêu?”

“Ngân phiếu là ba trăm lượng, còn có chút bạc vụn.”

Tôi ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn anh ta, làm ra vẻ vô cùng khổ sở đến đau lòng, u oán nói: “Nếu không ngại, hãy đưa tôi số ngân phiếu ba trăm lượng đó.”

Cổ Long chưa từng gạt tôi, hào kiệt giang hồ luôn hành hiệp trượng nghĩa, cứu giúp người nghèo, bình thường vung tiền như rác, không hề chớp mắt. Nhưng Phong Đình Tạ lại phản ứng ngược lại với những miêu tả trong tiểu thuyết, anh ta lắc đầu.

“Không được.”

“Hai trăm.” Tôi sửa lại.

“Một trăm lượng. Không thiếu một xu.”

“Đây là bạc của ta.” Hấn nhấn mạnh.

Tôi then quá hóa giận, quát: “Huynh không có mắt à? Tôi là con gái, huynh xem cái tôi đang mặc trên người gọi là cái gì? Cho ăn mày còn không thèm mặc, huynh đệ à.”

Anh ta cũng giật mình: “Theo ta được biết, Dung cô nương hận nhất là có người gọi cô là nữ tử.”

Tôi cười nhạt: “Hừ! Xin lỗi đã cho bạn có ảo giác này, nếu tôi có nói sai, vừa rồi bạn cũng gọi tôi là cô nương đấy.”

‘Thật xin lỗi, là lỗi của ta, đây là hai trăm lượng.’ Hấn đưa bạc ra, rồi lại nói: “Nhưng thứ cho ta mạo muội, một bộ quần áo, không cần dùng nhiều bạc như vậy.”

“Cám ơn đã nhắc nhở!” Tôi lập tức đáp trả: “Nhưng tôi không định chỉ mua một bộ quần áo thôi đâu.”

Hấn bắt đắc dĩ xoay người đi ra ngoài, đang đi tới cửa, bỗng quay lại nói: “Ta sẽ mời người đến may cho, người tốt nhất là không nên ra ngoài khách điếm.”

“Vì sao?”

‘Vì ở đây an toàn hơn.’

Tôi ngất! Là bởi vì tôi không có võ công, nên bị cầm chừng như phạm nhân, đây là đạo lý gì vậy, vì sao tôi không xuyên vào nhà quyền quý cung đình, nơi đó mặc dù cao quý, nhưng lại hoàn toàn không cần dùng đến võ công, hơn nữa ngày nào cũng được ăn uống, đeo đầy trang sức vàng bạc, còn có thể tán tỉnh các hoàng tử cùng tướng quân, chỉ cần có thể hiểu biết các bài thơ tình là có thể dễ dàng chinh phục được họ rồi, có trời mới biết, đó chính là sở trường của tôi.

Những bất bình của tôi kéo dài cho tới lúc trời sẩm tối, khi thợ may vá mang vài bộ quần áo tới thì nó mới tiêu tan. Không hiểu Phong Đình Tạ có phương pháp gì mà một ngày may kịp bốn bộ quần áo.

Bốn màu xanh, xanh lá cây xanh dương xanh lam xanh thẫm, có váy thì kết hợp với áo yếm ngắn, tay áo ôm sát, có váy thì dài, có váy thì thêu viền hoa, mặc dù đơn giản nhưng cũng rất đẹp, thuần khiết.

Khi tôi mặc bộ quần cuối cùng màu hồng phấn, đứng trước gương để tự ngắm mình thì chợt nghe có tiếng ngâm: “Váy dài thướt tha như dòng nước, mái tóc bồng bềnh một tầng mây.”

Tôi quay đầu lại, thấy Phong Đình Tạ dựa vào cửa, hai mắt lấp lánh nhìn tôi.

Tôi cười tươi như một đóa hoa, “Cám ơn!”

Đại nương may vá vừa thấy hấn bước vào, liền đứng dậy cáo từ. Tôi vội hỏi: “Chờ chút, còn chưa trả tiền ạ.”

Đại nương liếc nhìn Phong Đình Tạ một cái, cười nói: “Tướng công nhà người đã trả tiền rồi.”

“Tướng công?” Tôi đóng cửa lại, quay sang nhìn Phong Đình Tạ.

Về mặt hấn như không, “Chỉ là một cách xưng hô thôi.”

“Tôi không phản đối. Nhưng, tiếp theo huynh có thể gọi tôi là tỷ tỷ.”

“Ta không có tỷ tỷ.”

“Vậy thì muối muối.”

“Ta không thiếu muối muối.”

“Vậy gọi là bác, hoặc dì, vân vân, tôi không có ý kiến đâu.”

“Ta chỉ có muối muối.” Hấn nhấn mạnh.

Tôi đột nhiên thấy hứng thú, nhún nhường hỏi: “Cha mẹ huynh đâu? Huynh là người ở đâu? Võ công học từ ai? Muối muối của huynh bao nhiêu tuổi? Có xinh đẹp không? Lập gia đình chưa?”

Anh ta không dám tin, trợn mắt nhìn tôi một lúc, sau đó không nói một lời mà bỏ đi. Tôi khinh, không nói thì không nói, thái độ gì vậy? Làm tổn thương người khác đó.

Bạn biết đấy, một cô gái xinh đẹp mặc quần áo mới, nếu cô ấy đi ra ngoài dạo phố sẽ đặc biệt thu hút. Bất cứ cô ấy phải ở trong phòng không được ra ngoài, quả thực là giết cô ấy đi còn hơn.

Cho nên, mặc dù bên ngoài thật sự có nguy hiểm, tôi vẫn không biết sợ mà đi ra ngoài.

5. Chương 3 (2)

Miếu phu tử gì đó rực rỡ muôn màu, không chỗ nào là không có, về cơ bản tôi có thể nhận ra, biết rõ chúng có chức năng gì. Nhưng cũng có cái tôi không biết, ví dụ như chiếc ấm trà này, sao chẳng có nắp.

Tôi cứ nhìn nó hết bên trái lại bên phải, cảm thấy rất quen mắt, giống như là đã biết rồi nhưng nghĩ mãi không ra, còn sắc mặt ông chủ thì càng lúc càng cổ quái.

Vì thế, tôi quyết định không ngại học hỏi kẻ dưới: “Xin hỏi đây là đồ vật gì vậy? Dùng để làm gì?”

Chỉ thấy ông chủ trợn mắt nhìn tôi, nửa ngày không nói lời nào, vẻ mặt như chưa từng thấy một người nào như tôi như vậy. Tôi cố cười rất ngọt ngào, dùng giọng nói nũng nịu hỏi lại lần nữa: “Ông chủ, xin hỏi cái này...”

“Đây là cái bô!” Một giọng nói trầm trầm vang lên, lại còn khê thờ dài.

Tôi quay đầu lại, ngơ ngác: “Đào Hoa Thiếu?”

Đào Hoa Thiếu cố nén cười, dùng hai ngón thon dài đẹp để tay cầm lấy đồ vật đó đặt lên trên: “Đây là để nam nhân dùng, chúng ta đi chỗ khác mua đi.” Nói xong xoay người muốn đi.

Tôi bừng hiểu, vội vàng bám lấy cánh tay anh ta, reo lên: “Sao huynh lại tới đây?”

“Nghe như người không muốn gặp ta.” Hấn quay đầu lại, cười dịu dàng.

“Sao lại thế được.” Tôi vội phủ nhận, “Tôi nhớ huynh đến chết, huynh không biết mấy ngày nay tôi đã trải qua những gì đâu, cực kỳ là vô nhân đạo.”

“Không thể nào? Ít nhất là người đang mặc một bộ đồ mới.”

“Haizz, một lời khó nói hết. Tìm một chỗ rồi tôi sẽ từ từ kể cho huynh nghe, đằng trước có tửu lâu phải không?”

Đào Hoa Thiếu dừng lại nhìn tôi: “Tửu lâu? Xem ra người thật chán sống.”

Tôi vội cười làm lành, nói: “quán trà là được rồi, dù sao huynh cũng mời khách, huynh trả tiền.”

Chúng tôi ngồi xuống quán trà, khi tôi phóng đại kể lại hoàn cảnh hai ngày qua, sau đó đưa ra những yêu cầu, Đào Hoa Thiếu hơi ngạc nhiên: “Vì sao cần dịch dung?”

“Hiện giờ võ công tôi đã mất, kẻ thù lại nhiều, vì trốn tránh kẻ thù đuổi giết, cho nên phải dịch dung để chạy trốn.”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi không nói câu gì, hai mắt lóe sáng, không biết nên tin hay không.

Tôi bất đắc dĩ: “Được rồi. Lúc trước tôi nghi ngờ huynh. Nhưng hiện giờ tôi tin huynh là người tốt, huynh cũng có thể tin tưởng tôi.”

Đào Hoa Thiếu cười: “Người nghi ngờ ta cái gì?”

Tôi cười gượng: “Bạn đồng hành của tôi đột nhiên bỏ đi, tôi nghi ngờ huynh giả trò. Nhưng tôi đã biết, bọn họ tự đi, không liên quan gì đến huynh.”

Đào Hoa Thiếu cười nói: “Theo ta được biết, hiện giờ người có một người bạn đồng hành mới.”

“Huynh theo dõi tôi?” Tôi đứng lên.

“Ha ha, không phải. Nhưng ta phái người đi đón người, kết quả nửa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Vậy người tên là Phượng Minh là do huynh phái tới?”

Đào Hoa Thiếu cười không nói, như ngầm thừa nhận.

Một lần nữa tôi lại đánh giá anh ta, mặt mũi sáng sủa, khí chất ôn hòa nho nhã, không giống người xấu. Huống chi, trước mắt ngoài anh ta ra, thật sự chẳng có ai khác mà lựa chọn, cũng may diện mạo của Dung Sơ Cuồng cũng không kém lắm.

Tôi đã hạ quyết tâm, ngay tức khắc nhìn thẳng vào anh ta, hạ giọng nói: “Nói thật đi, có phải là huynh có ý với tôi phải không?”

“Ý gì là ý gì?” Đào Hoa Thiếu giả ngu.

“Người mắt sáng không nói tiếng lóng.” Tôi ghé sát vào, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Có phải là huynh thích tôi đúng không?”

Đào Hoa Thiếu sững sốt, vẻ mặt hơi run rẩy, muốn cười nhưng cuối cùng cố nhịn, sau đó gật gật đầu.

“Tốt lắm!” Tôi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi: “Huynh sẽ không trở mặt khoanh tay đứng nhìn người con gái mình thích bị người khác đuổi giết chứ, đúng không?”

Đào Hoa Thiếu lại gật gật đầu.

Tôi vô cùng hài lòng, vỗ vỗ vai anh ta: “Như vậy, hiện giờ trên người huynh có bao nhiêu tiền?”

“Chắc là đủ trả tiền trà.” Đào Hoa Thiếu do dự đáp.

“Tôi nghe cổ nhân từng nói, tiền tài là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm tấm chân tình.” Tôi dừng lại một chút, liếc mắt đưa tình với anh ta, “Huynh có đồng ý như vậy không?”

Đào Hoa Thiếu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói: “Đạo lý này nghe giống như...”

Tôi cắt ngang lời anh ta: “Thật tốt quá! Rốt cuộc chúng ta đã có chung một nhận thức, huynh vừa mới nói huynh thích tôi, mà hiện giờ, tôi rất cần tiền.” Tôi cố nhấn mạnh, “Là người dù sao vẫn phải ăn uống đúng không? Huống chi bây giờ tôi vẫn là người bệnh.”

Đào Hoa Thiếu cười, đôi mắt cong cong thành một đường trăng non: “Ta hiểu ý của người. Nhưng vẫn còn mấy điểm nghi vấn.”

“Huynh nói đi.”

“Người có biết trên giang hồ, ai giỏi thuật dịch dung không?”

Tôi sững sốt: “Không biết, nhưng tôi có thể đi hỏi mà.”

“Người hỏi ai?”

“Việc này...”

“Người vừa nói kẻ thù của người rất đông, người có biết bọn họ là ai không?”

“Có một người tên là Trầm Túy Thiên, hẳn là đại đương gia của Quỷ cốc mình.”

“Người có biết thế lực của Quỷ cốc minh to lớn như thế nào không?”

“Việc này...” Tôi bối rối.

“Bảy năm trước Quỷ cốc minh nổi dậy trên giang hồ, càn quét đại giang nam bắc, không ai địch nổi, duy nhất chỉ có Ngự tri sơn trang là có thể chống lại, còn người, người thân là trang chủ sơn trang, lại...” Đào Hoa Thiếu dừng lại không nói tiếp nữa.

“Đúng vậy, tôi bị bọn chúng đánh cho làm võ công hoàn toàn bị mất, chẳng khác gì chó chết chủ.” Tôi tức giận nói: “Vậy theo huynh, tôi nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ ngồi đây chờ chết sao?”

Đào Hoa Thiếu điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Ta có một đề nghị, không biết người có hứng thú nghe hay không?”

Tôi tức giận nói: “Nói đi.”

“Người có thể mời một cao thủ võ lâm đến để bảo tiêu người.”

Hai mắt tôi sáng ngời, vỗ bàn nói: “Ý kiến hay, huynh đệ à, nhưng biết đi đâu tìm người có võ nghệ cao cường để bảo tiêu đây?”

Đào Hoa Thiếu uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Huynh?”

Tôi khinh! Thì ra nói cả nửa ngày đều là đẩy mạnh tiếp thị chính mình. Nhìn anh ta bộ dạng yếu đuối, rất khó làm người ta liên tưởng đến bốn chữ võ nghệ cao cường.

“Người không tin ta?” Đào Hoa Thiếu ngẩng đầu lên, than thở: “Nhiều năm trước, lúc ta bước chân vào giang hồ...”

“Được rồi được rồi.” Tôi vội xua tay: “Huynh chẳng đã nói, được các bằng hữu trên giang hồ tặng cho một ngoại hiệu là Đào Hoa Thiếu đấy thôi! Nghe tên như là tên hái hoa tặc. Lần sau gặp người khác ngàn vạn lần huynh đừng nói như thế nữa, còn tự cho mình là lịch sự nhã nhặn gì đâu.”

“Hái hoa tặc?” Đào Hoa Thiếu nheo hai mắt lại, chuyển câu chuyện: “Dung Sơ Cuồng, người có biết có một người đã nói chuyện với ta như vậy, đã có kết cục gì không?”

Trên mặt Đào Hoa Thiếu vẫn cười, nhưng trong giọng nói tràn đầy sát khí, trong đôi mắt ánh lên sự uy hiếp.

Tôi rùng mình, khiếp đảm đứng lên: “Hắn...làm sao?”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi chằm chằm, lạnh lùng nói: “Ta cũng không làm gì hắn cả, chỉ giáo huấn hắn một chút, sau đó để hắn về nhà, nhưng, cha mẹ hắn, thê tử, nữ nhân, không ai nhận ra được hắn.”

Tôi run rẩy, sống lưng lạnh ngắt, ngơ ngác không nói nên lời.

Đào Hoa Thiếu lẳng lặng nhìn tôi một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười thật to: “Thế nào? Giờ ta đủ tư cách làm bảo tiêu của người chưa?”

“Huynh...” Tôi phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần, “Có phải huynh hay nói giỡn không?”

“Ha ha...” Đào Hoa Thiếu đưa tay xoa đầu tôi dịu dàng, cười đắc ý: “Không làm người sợ chứ?”

Tôi vẫn còn kinh hãi, ngây người ra một lúc, rồi không nén được khóc òa lên, gục trên bàn, khóc to.

“Mới vậy mà đã bị dọa rồi, lá gan của người quá nhỏ.” Ngữ khí của Đào Hoa Thiếu nghe có vẻ lo lắng: “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, mọi người đang nhìn chúng ta kìa. Sau này ta không dọa người nữa là được...”

Nghe đến đó, tôi lập tức ngẩng lên, chỉ vào anh ta, nói: “Là huynh nói đó, sau này không được làm tôi sợ nữa.”

“Người không khóc à?”

Tôi cười hì hì nói: “Bởi vì biểu hiện vừa rồi của huynh không tồi, rất có tính đe dọa. Tôi liền tạm thời cố dùng huynh là bảo tiêu của tôi.”

“Như vậy, còn tiền...?”

Tôi trừng mắt: “Tiền? Vừa rồi huynh làm tôi sợ, tôi không tính phí tổn thất tinh thần thì thôi, còn dám hỏi tôi tiền?”

Đào Hoa Thiếu cười nói: “Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là tổng hợp ”tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân tình” của tiền bạc, người có cảm thấy bao nhiêu mới phù hợp với tiêu chuẩn đó?”

“A, thì ra là huynh nói vấn đề đó.” Tôi lập tức vui cười hơn hở, anh chàng này coi như có lương tâm. Anh ta không nhắc đến, suýt chút nữa thì tôi quên mất.

“Thế này được không? Xem huynh có bao nhiêu? Nếu huynh chỉ có một, hai lượng, vậy thì để hết lại cho tôi, coi như huynh không hề giữ lại chút gì, vô cùng thành tâm. Nếu huynh có một trăm lượng, để lại cho tôi một nửa, như vậy là sự nhiệt tình của huynh tương đương một trăm phần trăm. Nhưng nếu nhà huynh có nhiều tiền bạc không đếm xuể, có mấy trăm ngàn vạn, như vậy huynh hãy im đi một trăm phần trăm kia để chứng minh sự nhiệt tình của huynh đi. Tôi sẽ không trách huynh, ha ha...”

Đào Hoa Thiếu run run một lúc, cuối cùng phá lên cười: “Như vậy xem ra, chỉ có thể chờ ta tính toán gia sản cho rõ ràng đã...mới cho người bạc được, ít nhất phải đợi đến ba tháng, người có ý kiến gì không?”

Hai mắt tôi đăm đăm, anh chàng này không thối phòng lên đấy chứ? Chẳng lẽ mình gặp phải hoàng đế lão nhân? Không đúng. Nghe nói Minh Nhân Tông là một người rất mập mạp mà.

Đào Hoa Thiếu thấy tôi không phản ứng, liền mỉm cười nói: “Như vậy định rồi nhé, giờ thì chúng ta cùng đi.”

Tôi vội nói: “Không được, tối nay tôi phải trở về chuẩn bị một chút.”

Đào Hoa Thiếu bưng tách trà lên, khẽ nhủ mày: “Cái duy nhất đáng giá là cái mạng này của người, còn muốn chuẩn bị cái gì?”

Tôi cũng bưng tách trà lên uống một hơi cạn sạch, nói: “Tôi còn vài bộ quần áo mới muốn mang theo.”

Vừa dứt lời, trên mặt bị nước trà bắn vào te tua. Mặt tôi lập tức đen sì, trừng mắt nhìn anh ta.

“Ngại quá, thất lễ.” Đào Hoa Thiếu đặt chén trà xuống, lấy ra một khăn lụa màu trắng lau nước trà trên mặt tôi, “Người làm ta thật ngạc nhiên.”

Tôi đoạt lấy khăn lụa trên tay anh ta, tức giận nói: “Nghe đây. Buổi tối ngày mai chúng ta gặp nhau ở đây, sau đó cùng nhau chạy trốn, để tỏ ra huynh không gạt tôi, mời đưa ra thành ý.”

“Thành ý?” Đào Hoa Thiếu ngẩn người.

Tôi nhắc nhở anh ta, “Chính là bạc, mau lấy ra đây. Tôi phải đi.”

Đào Hoa Thiếu sờ soạng nửa ngày mới miễn cưỡng lấy ra chút bạc vụn đủ để trà tiền trà.

Tôi nghiêm mặt, không nói lời nào.

Đào Hoa Thiếu đột nhiên lấy trong ngực ra một miếng ngọc trắng trong suốt, chiều rộng bằng hai ngón tay, dài ba tấc, óng ánh không có tí vết nào.

“Trên người ta không mang theo bạc, nếu người không chê, có tiểu kiếm này tạm thời để tỏ thành ý.”

“Không chê không chê.” Hai mắt tôi sáng lên, miệng chảy nước miếng, vội vàng nhận lấy giấu vào người, “Huynh cũng đã tỏ thành ý, như vậy chúng ta ngày mai không gặp không về.”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Được.”

Tôi lập tức đứng dậy xuống lầu, nghênh ngang mà đi.

Không chỉ riêng trong lòng vui sướng phơi phới mà còn thể hiện cả ra mặt, tên này thật sự là dễ chinh phục. Tôi lầm bầm: Phong Đình Tạ, anh nghĩ rằng tôi và anh không có lựa chọn gì ư? Rất nhanh anh sẽ

biết mình hoàn toàn sai bét.

6. Chương 4

“Người đi đâu về?” Tôi lén lút chui vào phòng, đang cho là may mắn vì không bị phát hiện ra, thì nghe được một giọng nói không lấy gì làm ôn hòa cho lắm.

“Tôi đi ra ngoài đại tiện.” Nói dối mà không đỏ mặt, tôi rất tự hào vì đó là sở trường của tôi.

“Soạt” một tiếng, ngọn đèn dầu trong phòng được châm lên, sắc mặt Phong Đình Tạ hiện ra có thể hình dung giống như một câu thơ, là mây đen kéo đến cuộn cuộn.

“Ta ở trong này đợi người đứng ba canh giờ, người đi đại tiện có cần lâu như vậy không?”

“Để tôi ngủ yên một giấc đã có được không? Chúng ta đều là người lớn cả rồi, đêm lại dài như vậy. Cô nam quả nữ ở cùng nhau không hay lắm đâu.”

Tôi vừa nói vừa cởi áo ngoài, chuẩn bị lên giường ngủ, mắt hé ra nhìn sắc mặt anh ta chuyển sang xám ngoét, trong lòng thâm bực bội. Tôi lăm bầm. Tiểu tử thôi, bản cô nương làm gì cũng quang minh chính đại, không cần phải xem sắc mặt của huynh.

Phong Đình Tạ đứng lên, lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào! Chủ nhân nhà ta muốn gặp người.”

“Tôi mệt, có việc gì thì để ngày mai đi.”

Tôi nói xong ngã nhào lên giường, đầu còn chưa đặt vào gối đã bị anh ta kéo lên. Sắc mặt anh ta chưa lúc nào nghiêm túc như vậy: “Chủ nhân nhà ta muốn gặp người. Ngay bây giờ.”

Tôi oán hận nói: “Là hần muốn gặp tôi, tự mình mà đến không được à?”

Phong Đình Tạ chán nản: “Người biết hần là ai không?”

Ai mà quan tâm hần là ai, tôi chỉ nên vì ngày mai chạy trốn mà nghỉ dưỡng sức thôi, không muốn quan tâm đến chi tiết vụn vặt khác: “Tôi chỉ biết, giấc ngủ rất quan trọng đối với dung nhan của phụ nữ.”

Còn chưa nói xong đã thấy ngực tê rần, toàn thân không cử động được. Sắc mặt Phong Đình Tạ thể hiện không nín nhịn được nữa: “Đắc tội rồi, Dung cô nương.”

Phong Đình Tạ vác tôi trên vai, không thềm mở cửa đi xuống lầu mà nhảy ở trên nóc nhà, vô cùng linh hoạt, tôi thấy đầu choáng váng, hoa cả mắt, chẳng biết được phương hướng, chỉ một lát sau, Phong Đình Tạ đã đến trước sân một tòa nhà tĩnh mịch, đưa tay giải huyết đạo cho tôi, giọng nói vô cùng trang nghiêm: “Dung cô nương, ta nhắc nhở cô nương, lát nữa gặp gia chủ, xin hãy để ý đến lời nói.”

Tôi quan sát đình viện trang nghiêm và lộng lẫy này, cười nhạt. Bản lĩnh không bằng người, đương nhiên không nói gì rồi.

Tuy là mùa xuân nhưng ban đêm vẫn rất lạnh. Chúng tôi đứng trong bóng tối rất lâu cũng không thấy có người đến. Trong viện đèn đuốc sáng trưng, nhưng yên tĩnh không hề nghe thấy âm thanh gì.

Cuối cùng, một người đàn ông da phỉ nộn đi ra, chỉ nói một câu: “Đi theo ta.”

Phong Đình Tạ gật đầu, không nói gì.

Chúng tôi vừa đi tới hậu viện, chợt nghe một âm thanh trong trẻo cất lên: “Cuối cùng các người cũng tới, đúng lúc ta đang ngủ.”

Một thanh y nam tử đứng yên ở hành lang, ánh mắt ôn hòa nhìn chúng tôi, chính là quý công tử hôm đó gặp ở thanh lâu Vô Tích.

“Vị này nhất định là Dung cô nương phải không?”

Anh ta có đôi mắt trong trẻo như nước, trong ánh mắt chứa đựng một thứ hạnh phúc được tạo nên bởi cuộc sống như không hề nhiễm chút bụi trần, đó là sự từ bi và sự khoan dung. Không thể ngờ trên đời lại có một người đàn ông như thế, khiến người khác không thể xem thường. Những ám ức trong người tôi đột nhiên được giải trừ hầu như không còn, thậm chí còn sản sinh ra một ảo giác, chỉ cần có thể được anh ta liếc mắt để ý thôi, bất luận chờ đợi bao lâu cũng đáng giá.

Phong Đình Tạ kéo nhẹ áo của tôi, hạ giọng nói: “Chủ nhân nhà ta nói chuyện với người đấy.”

Tôi hồi phục lại tinh thần: “Đúng, tôi là Dung Sơ Cuồng.”

“Bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta vào trong rồi nói.” Hắc mím cười xoay người, màu xanh của quần áo lẫn vào bóng tối, lấp lánh như làn nước.

Tôi nuốt nước bọt ực một cái, đi theo vào. Trong phòng tuy rằng ấm áp nhưng thua xa ổ chăn, để khỏi mất nhiều thời gian, tôi quyết định đi thẳng vào chủ đề.

“Xin hỏi, hai vị muốn tìm tôi có việc gì?” Vừa nói vừa đi tìm ghế ngồi xuống, đi dạo cả đêm, cộng thêm đứng chờ khá lâu, hai chân tôi mỏi nhừ.

Phong Đình Tạ đứng một bên thấy tôi tùy tiện như vậy, mặt biến sắc, không ngừng nháy mắt với tôi, nhưng tôi làm như không nhận ra.

Thanh y công tử thì lại tỏ ra như không, cười nói: “Phong Đình Tạ, người cũng ngồi đi.”

“Vâng!” Phong Đình Tạ khom lưng tạ lễ, ngồi xuống đối diện với tôi.

“Dung cô nương, mục đích chuyến đi lần này của người, Lâm thiếu chủ đã nói qua.” Hắc mím cười: “Ta rất kính phục lòng can đảm và dũng khí phi thường của cô nương.”

Tôi cười gượng nói: “Các người đêm hôm đưa tôi đến đây, không phải chỉ để ca ngợi tôi đấy chứ?”

Mặt Phong Đình Tạ xám như tro tàn. Thanh y công tử lại bật cười: “Dung cô nương thật không hổ là nữ nhân giang hồ, ta sẽ nói ngắn gọn. Ta mong muốn, sau này của Dung cô nương có hành động gì sẽ trực tiếp báo cáo với Phong Đình Tạ, hắc sẽ toàn lực phối hợp với người.”

“Là ý gì?”

“Về bản danh sách, nếu cô nương đắc thủ, có thể trực tiếp giao cho Phong Đình Tạ.”

“Rốt cuộc các người là ai?” Tôi ngồi không yên.

“Nói cho cô nương biết cũng không sao. Chúng ta là người của triều đình.”

“Có gì để làm chứng?”

“Không có. Cho dù có, ta cũng sẽ không đưa ra.” Hắc vẫn mím cười, “Dung cô nương, cô nương cần phải hiểu. Việc này nếu thất bại, đến lúc giang hồ phân tranh, sẽ không có quan hệ gì với triều đình, còn nếu thành công, người cũng không có công lao gì.”

Tôi cười nhạt: “Tôi dựa vào gì mà giao danh sách cho các người?”

“Dân thường vô tội, người giỏi có tội. Dung cô nương hiểu rõ đạo lý này mà, chỉ cần mang bản danh sách trên người, đều sẽ gánh lấy những phiền phức lớn.”

“Có cái phiền toái lớn này, ít nhất cũng có thể giữ lại được các cửa hàng của Ngự trị sơn trang ở vùng Triết Giang.”

“Về điểm này, Lâm Thiếu chủ không thể sánh với sự thông minh của Dung cô nương được.” Hắc đứng thẳng lên, mím cười nói: “Dung cô nương, hãy nghĩ kỹ, Hán Vương làm chuyện đó, triều đình lẽ nào không thể làm gì? Từ xưa đến nay, dân không thể đấu với quan!” Giọng nói hơi hợt, ẩn chứa sự uy hiếp.

Anh ta nói không sai!

Tôi lại một lần nữa quan sát anh ta. Mắt to, mũi thẳng, một đôi mắt ôn hòa, lúc này lại sáng rực sắc bén. Anh ta rốt cuộc là ai? Cảm y vệ? Sai, nghe đâu đám người cảm y vệ kia là do hoàng đế trực tiếp thống lĩnh. Còn anh ta không chỉ được một đám hoàng y hộ vệ mà còn có Phong Đình Tạ bảo vệ nữa.

Một ý nghĩ nảy lên trong đầu, tôi nghĩ đến một người. Lẽ nào...”

Tôi lui về sau hai bước, mắt mở to, lại một lần nữa nhìn anh ta từ đầu đến chân, đầu óc lục tìm trí nhớ. Không sai, tuổi tác, địa điểm, khí chất, đều rất phù hợp...Nếu tôi không sai, người này chính là hoàng tử đương triều, sau này sẽ là Tuyên Tông hoàng đế - Chu Chiêm Cơ.

Oa! Ý niệm trọng đầu làm tôi thất kinh, cả người kích động đến run run. Phong Đình Tạ như nhớ ra gì đó, lấy ra một viên thuốc đưa tới trước mặt tôi, “Buổi tối hôm nay người chưa uống thuốc.”

Tôi nhận lấy viên thuốc uống vào, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh ta, cố gắng trấn tĩnh.

“Được. Tôi đồng ý với các người, nếu như tôi lấy được bản danh sách, lập tức giao cho Phong Đình Tạ.” Rồi lầm bầm: nghe rõ đấy nhé, là tôi nói nếu như.

Hắn cười hài lòng: “Tốt! Phong Đình Tạ sẽ bảo vệ người an toàn, nếu người có vấn đề gì, cứ nói ra.”

Tôi vuốt vuốt tóc, ho một tiếng: “Thật sự có một vấn đề.”

Hắn hơi nhíu mày, “Nói đi.”

“Xin hỏi quý danh của công tử?”

Lời vừa thốt ra, cả hắn và Phong Đình T: đều sửng sốt.

“Ha ha, Dung cô nương nếu như làm tốt chuyện này, tự nhiên sẽ biết.”

Nói đến đây thì tôi đã đoán được tám chín phần rồi. Đột nhiên trong lúc này, tôi làm một quyết định động trời.

“Tôi từ bé đã gặp một vị cao nhân, học được cách xem thiên văn tướng số.”

Hắn liếc mắt, “Hử?”

Tôi cười: “Liên quan đến Hán Vương mưu phản, công tử có thể yên tâm. Tôi có thể minh bạch nói cho công tử biết, ông ta sẽ không thành công. Ngược lại, công tử tướng mạo phi phạm, sẽ lên làm đế vương.”

Sắc mặt anh ta thay đổi, Phong Đình Tạ đột nhiên nhảy lên lao vút ra ngoài.

Bên trong yên tĩnh, ánh sáng của ngọn nến chập chờn trong bóng tối, thời gian bỗng nhiên trở nên dài dằng dặc một cách dị thường.

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn tôi thật lâu.

Một lúc sau, Phong Đình Tạ quay về, nhẹ nhàng lắc đầu, “Kiểm tra hết rồi, không có ai.”

Sắc mặt anh ta trở lại bình thường, trong mắt ánh lên tia phức tạp, ngữ khí trở nên lạnh lẽo: “Dung cô nương thật đúng là học rộng biết nhiều. Nhưng sau này không cần thiết nói những lời lung tung như vậy nữa. Bằng không chỉ với câu nói vừa rồi của người, ta có thể lập tức đem người đi trị tội.”

“Huynh sẽ không.” Tôi lắc đầu, “Bởi vì huynh là một người lương thiện.”

Phong Đình Tạ không dám thở mạnh, không khí lại trở nên yên ắng.

Cuối cùng, hắn mở miệng nói: “Đêm đã khuya, Dung cô nương trong người không khỏe, về sớm nghỉ ngơi đi.” Hắn nói xong quay sang nói với Phong Đình Tạ: “Chiều cổ Dung cô nương thật tốt.”

Phong Đình Tạ đáp ứng một tiếng, bước tới chỗ tôi. Trong nháy mắt, ánh sáng của nến chợt lóe lên, Phong Đình Tạ rút kiếm khỏi vỏ...

Một luồng hàn quang lướt qua má tôi. Theo bản năng tôi nhắm hai mắt lại, nghe thấy một âm thanh ngắn ngủi.

Tôi lại mở mắt ra, ánh nến đã tắt, bóng tối bao trùm, đầy sát khí. Vô số ánh kiếm quang, hàn khí nghiêm nghị, cùng với ánh trăng ở bên ngoài chiếu vào, làm cho mắt thấy cảnh vật di chuyển, không biết được là ánh kiếm hay là ánh trăng.

Trong hỗn loạn, người được coi là thiên tử tương lai bỗng nhiên cầm lấy tay của tôi, quát: “Đi.”

Tôi không kịp hỏi, chỉ chạy theo anh ta ra ngoài, hành lang im lặng như tờ dưới ánh trăng, một đạo kiếm quang sáng như tuyết đâm tới trước mặt, lấp lánh giống như dải ngân hà. Tôi hoảng hốt, hai chân nhũn ra, theo bản năng lùi dựa sát vào tường, vì dùng sức quá mạnh, lập tức đụng ngã anh ta.

Ánh kiếm đâm đến mi tâm của tôi đột nhiên dừng lại, đối phương kêu “a” một tiếng, kiếm thế quay ngược trở xuống đâm thẳng dưới người tôi.

Trong lúc đó đèn đuốc sáng bừng, trường kiếm của thích khách gãy tan.

Tiếng một nữ tử quát: “Thật to gan.”

Thích khách không trả lời, thân hình như con thiêu thân lao thẳng vào chỗ chết nhanh như chớp ứng phó, không hề sợ chết...

Tôi tập trung nhìn vào, chỉ thấy bóng một đen một trắng quần vào nhau, khí thế kín không một kẽ hở, nước không thể lọt vào.

Lúc này, vài tên hoàng y nhân ùn ùn kéo vào trong điện.

Hắc y thích khách bỗng nhiên kêu lên một tiếng rất nhỏ, dùng sức đánh ra một chưởng, thân mình lảo không bay đi, biến mất trong bóng đêm. Áo trắng nữ tử cũng nhảy lên, đuổi sát theo...

Trong viện hỗn loạn, ngay sau đó có hai bóng đen chạy tán ra, lập tức bị hoàng y nhân bao vây, Phong Đình Tạ quát to: “Giữ lại mạng sống.”

Hai tên hắc y nhân kia liếc nhìn nhau một cái, thân mình đột nhiên cứng đờ, không cử động. Phong Đình Tạ nhảy ra, cúi người giật khăn che mặt hai tên đó ra. Dưới ánh trăng, chỉ thấy mắt hai tên đó trợn lên, bộ mặt dữ tợn, khoe môi có vết máu đen, hiển nhiên là uống thuốc độc tự sát.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, dạ dày nôn nao, trời đất chuyển động, mơ hồ ngã xuống.

Ban đêm rất yên tĩnh, giác quan của con người thường đặc biệt nhạy cảm. Tôi nằm bên trong yên tĩnh u ám, đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng người vội vàng phóng trên song cửa, giống như đầu một con quái thú đang ẩn nấp, mọi thứ xung quanh vừa xa lạ vừa kinh khủng.

“Dung Sơ Cuồng có thật sự đáng tin được không?”

Trong yên tĩnh, có người hỏi như thế. Tiếng nói rất khẽ, nếu là ngày thường, có lẽ tôi sẽ không nghe thấy. Nhưng giờ phút này, trong lòng tôi như được tẩy sạch, một sự yên lặng rất khác thường.

“Võ công của nàng hoàn toàn đã mất, hơn nữa còn mất đi một phần trí nhớ.” Phong Đình Tạ dừng lại một chút, “Vì sao công tử lại hỏi vậy?”

“Thích khách kia hình như biết nàng ta.” Hắc trầm ngâm một lát, bỗng cười nói: “có lẽ là ta đa nghi quá, vừa rồi cũng may có nàng ta cản.”

Tôi giật mình, vậy chẳng phải nói tôi và thích khách là đồng lõa? Thích khách làm sao mà quen tôi chứ? Tôi chỉ biết tổng cộng có mấy người...Không đúng, tôi không biết đối phương, không có nghĩa là đối phương không biết Dung Sơ Cuồng, dù sao cô ta cũng là trang chủ Ngự trị sơn trang.

“Tĩnh Ly sao còn chưa quay về, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ba năm nay võ công của Tĩnh Ly tiến bộ rất nhiều, đã sớm không chịu ngồi yên rồi.” Ngữ khí Phong Đình Tạ rất yên tâm.

Hắn chưa nói xong, tôi đã thấy bên ngoài một bóng trắng nhảy vào trong viện, vô cùng gấp gáp, nhìn có vẻ không giống như những lời Phong Đình Tạ vừa nói.

Hai người bên ngoài đồng thời cùng ra đón, Phong Đình Tạ thất thanh nói: “Người làm sao vậy?”

Tôi cũng không nén được, đứng lên đi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài đã xuất hiện một màu xám trắng, ánh trăng lạnh lẽo tỏa ánh sáng mờ ảo, theo ánh trăng, tôi nhìn rõ được cô gái trong đình viện. Quần áo màu trắng, mắt sáng da trắng như tuyết, đúng là một đại mỹ nhân. Hiển nhiên là cô ấy mất sức, hàm răng cắn chặt vào đôi môi đỏ mọng, hàng lông mày nhỏ dài nhíu chặt, tay trái nắm chặt tay phải, mặc dù nét mặt rất đau đớn nhưng vẫn rất xinh đẹp.

“Tĩnh Ly, cánh tay của người...”

“Đối phương thủ hạ lưu tình, không dả thương đến gân cốt.”

“Là ai đã thương người?”

“Ngay cả bóng dáng hắc ta cũng không thấy.”

“Sao lại như vậy được? Hắc dùng binh khí gì?”

“Hắc không dùng binh khí gì cả, ta thậm chí còn không thấy hắc động thủ, chỉ như là một cơn gió nhẹ thổi qua, ta liền bị...” Giọng nói của nàng rất chấn động.

“Trong thiên hạ hiện nay, ai có thân thủ như vậy chứ?” Công tử xanh đang im lặng, cũng không nén được phải đặt câu hỏi.

“Không ai vượt qua được.” Đồng tử Phong Đình Tạ thu hẹp lại, dường như có chút e ngại, “Có khả năng nhất chỉ e chính là Sở...”

‘Dung Sơ Cuồng? Vì sao người lại ở đây?’ Tĩnh Ly đột nhiên hét lên, lập tức bước tới chỗ tôi, vẻ mặt hàm hàm cùng với ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

“Tĩnh Ly, Dung cô nương là khách ở đây.”

Phong Đình Tạ giữ Tĩnh Ly lại, thì thầm bên tai cô ấy nói gì đó. Sau đó sắc mặt Tĩnh Ly chuyển sang ngạc nhiên, hồ nghi, rồi cuối cùng đổi thành biểu hiện cực kỳ phức tạp.

Nhất định Phong Đình Tạ đã nói chuyện tôi bị mất võ công cho cô ấy biết, dựa theo cách nói của anh ta, Tĩnh Ly chắc sớm hiểu ra, hơn nữa cũng biết chuyện gì đã xảy ra ở núi Ngọc thạch. Theo như thái độ của cô ấy với tôi, chắc là không phải chuyện tốt gì.

Lúc này toàn thân tôi lạnh như băng, lại rất mệt, thật sự không còn sức để nghiên ngẫm việc này nữa, “Các vị, nếu không có gì, tôi cáo từ.”

Tôi nhắc chân bỏ đi, vô duyên vô cớ tự nhiên đến đây cả đêm, còn suýt nữa thì bị ngộ sát, con mẹ nó chịu quá đủ rồi.

Công tử áo xanh đột nhiên nói: “Dung cô nương nếu không ngại, cứ ở đây một đêm đi.”

Tôi lập tức quay lại: “Vậy giường ở đâu?”

Trong mắt hắc hiện ý cười, nói khê với hạ nhân bên cạnh, tôi mơ mơ màng màng đi theo, đi cả nửa ngày, cuối cùng cũng được nằm trên giường.

Giấc ngủ rất hỗn loạn, không biết đã trải qua bao lâu rồi, khi tỉnh dậy, trời đã sáng, xanh trong. Tôi lơ mơ một lúc mới nhớ mình đang ở nơi nào, theo hành lang đi qua một hoa viên, nhưng không có một bóng người. Những người tối hôm qua đột nhiên biến mất, đình viện to như vậy lại không có một bóng người, chỉ có tôi đứng một mình đứng hỏi ông trời...

Tôi mở cửa lớn bước ra ngoài, cuối cùng xuất hiện một người: “Dung cô nương, Phong Đình Tạ nói, hắc sẽ phái người tới đón cô nương.”

Tôi lạnh lùng nói: “Hắc giờ bận việc, không cần tới, tôi đang đến gặp hắc đây.”

Đối phương sững sờ: “Vì sao thuộc hạ lại không nhận được mệnh lệnh này?”

Tôi cười nhạt: “Giờ thì người nhận được rồi đấy, nhanh đi chuẩn bị kiệu đi, tôi phải ra ngoài.”

“Hả?”

“Làm lỡ chuyện lớn của Phong Đình Tạ, người có mấy cái đầu?” Ngữ khí của tôi nghiêm khắc.

Đối phương không hề do dự, xoay người đi, một lát, có hai người khênh cái kiệu nhỏ đến. Hắn thấy tôi vẫn đứng ở cửa, thái độ vô cùng thoải mái, hiển nhiên là rất tin tưởng tôi.

“Dung cô nương, cô nương muốn đi đâu?”

“Tôi đi đâu có cần phải nói với người sao?” Tôi chẳng thèm nhếch mắt lên, đi thẳng vào kiệu.

Hắn bị mất mặt, quát hai người khênh kiệu: “Đưa Dung cô nương đến nơi cô nương muốn đến.”

Tôi ngồi kiệu đi ra, đi lòng vòng mấy con phố, liền tìm cơ bỏ mặc bọn họ, chạy thẳng đến miếu phu tử, hy vọng Đào Hoa Thiếu đang chờ tôi, nếu không thì không thể diễn trò được. Lúc này, tìm được một tên đàn ông dễ không chế thật không dễ dàng gì.

Lúc này, mặt trăng đang ló rạng phía Tây, người đi đường thưa thớt, tôi như Hồng Phất chạy trong đêm, tâm tình không yên, chạy như điên để tìm một người đàn ông chẳng rõ tên thật là gì, mặc dù tôi thường dựa vào tình yêu hư cấu trong tiểu thuyết để kiếm cơm, nhưng cũng hiểu không hề có điều kỳ diệu đó. Nhưng sự thật là tôi đang làm như vậy, có thể thấy được, cuộc sống phần khích ly kỳ khác xa so với tưởng tượng.

Tới quán trà, ông chủ đang muốn đóng cửa, khó xử khi nhìn thấy tôi.

“Tôi đến tìm người.” Tôi vội tả hình dáng của Đào Hoa Thiếu ra.

Ông ta gật đầu: “Nhớ rồi, tối qua hắn có tới đây, lúc sắp đi thưởng cho rất nhiều tiền.”

Thưởng nhiều tiền? Anh chàng đó chẳng nói là không mang theo nhiều bạc hay sao? Chẳng lẽ anh ta gạt tôi?

“Vậy tối nay hắn có tới không?”

Ông ta lắc đầu: “Không có.”

Tâm trạng của tôi đột nhiên xa xút. Tên lừa đảo, đều là kẻ lừa đảo, nói cái gì mà không gặp không về, nhưng là do tôi đơn phương tình nguyện. Trong một đêm, tôi như bị cả thế giới vứt bỏ, có chút hận đời, hoàn toàn không muốn đi đâu hết, anh ta không thiếu nợ tôi cái gì, cũng không có nghĩa vụ phải giúp tôi.

Đèn lồng dưới mái hiên dần tắt, tôi sa vào bóng tối, đói khát và cái rét công kích, trước nay tôi chưa từng yếu ớt như vậy, tôi rất muốn khóc.

Ông chủ thổi tắt ngọn đèn lồng cuối cùng, nói: “Gió lớn, cô nương trở về đi.”

Tôi không để ý tới ông ta, cõi lòng dâng lên một ý nghĩ cam chịu, chỉ hận không chết ngay được.

“Mấy người tuổi còn trẻ mà cố chấp quá, ngày hôm qua người đó đã đứng cả đêm ở đây.” Ông ta lầm bầm rồi thở dài, xoay người chuẩn bị đi vào.

Tôi vội hỏi: “Tối qua hắn đứng cả đêm ở đây?”

“Đúng vậy.” Ông ta đóng cửa lại.

Tôi ngây người ra, chẳng lẽ anh ta không gạt tôi? Chẳng lẽ tôi đã ngủ mất hai ngày?

“Này, mở cửa, ông nói rõ ràng cho tôi được không?” Tôi dùng sức gõ cửa.

“Người mới là người nên nói rõ ràng.” Sau lưng bỗng nhiên có người nói lạnh lùng.

Tôi quay người lại, nhìn thấy sắc mặt lạnh như sương của Phong Đình Tạ.

“Người tìm ai?”

“Không liên quan đến huynh.”

“Người đáp ứng rồi, hành động của người phải...”

“Tôi chỉ đồng ý một việc, đó chính là đem bản danh sách giao cho huynh.” Tôi xoay người bỏ đi, đi hai bước chợt thấy chân nhũn ra, toàn thân đầm mồ hôi.

“Người muốn đi đâu?”

“Tôi đi đại tiện.”

“Dùng cơ này chẳng cao minh chút nào.”

“Không tin thì huynh cứ đi theo.”

“Dung cô nương, sự tình có biến, chúng ta phải lập tức khởi hành, người đừng náo loạn được không?” Ngừ khí Phong Đình Tạ bỗng nhiên mềm mại hơn, có chút chân thành nhìn tôi.

Tôi không thể cử động được, lạnh lùng nói: “Võ công của huynh tốt như vậy, lúc điểm huyết có hỏi qua ý kiến tôi không?”

Phong Đình Tạ chán nản cứng họng.

Tôi cười lạnh lùng không nói.

Phong Đình Tạ im lặng một chút rồi nói: “Dung cô nương, lúc này, giữa chúng ta không nên giấu giếm nhau, rốt cuộc cô nương đang đợi ai?”

“Nàng đang đợi ta!” Đầu ngô ngô có tiếng người cất lên. Giọng nói trầm âm hùng hậu, có chút mệt mỏi lười biếng, giống như âm sắc trầm thấp của cây huyền cầm, tôi chắc chắn đó là...

Tôi quay mạnh đầu lại, một bóng dáng màu lam nhạt đứng ngay ngõ nhỏ, dáng người gầy gò được kéo dài ra bởi ánh trăng mỏng. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt sáng ngời của Đào Hoa Thiếu, khóe môi nhếch lên như đang cười, ung dung nhìn tôi.

Tôi như đứa trẻ nhỏ oan ức tủi thân nhìn thấy mẹ mình, cả người nhào đến ôm lấy Đào Hoa Thiếu, nghẹn ngào nói: “Tôi nghĩ huynh đã đi rồi.”

Đào Hoa Thiếu nao nao, ôm lấy tôi, cười nói: “Không có muội, làm sao ta dám đi?”

Một lúc lâu sau, Đào Hoa Thiếu khẽ vuốt tóc tôi: “Được rồi, có người nhìn kia.”

Tôi liền cảm thấy xấu hổ, ngẩng lên lấy cánh tay của anh lau lau nước mắt, chỉ thấy Phong Đình Tạ ngạc nhiên nhìn chúng tôi chằm chằm, như là chưa từng gặp chuyện tình cảm riêng tư này bao giờ.

“Dung cô nương, vị này là...?”

Tôi đang định trả lời, đột nhiên thấy eo xiết chặt.

“Ta là đại phu đi theo Dung cô nương, người giang hồ gọi là Đào Hoa Thiếu.”

“Đào Hoa Thiếu?” Phong Đình Tạ nhú mày, “Thật ngại quá, xin thứ cho Phong mỗ thiếu cận, danh hiệu này mới nghe thấy lần đầu.”

Đào Hoa Thiếu gật đầu nói: “Người thật đúng là thiếu cận. Hiện giờ, danh hiệu Đào Hoa Thiếu tuy không phải là danh trấn thiên hạ, nhưng cũng được coi là hiển hách một thời.” Nói xong, liền thở dài một tiếng, trong giọng nói như đang cảm thán nhớ lại một hồi ức xa xăm.

Phong Đình Tạ ngẩn ra, cứng họng...

Tôi nhìn thấy Phong Đình Tạ bị Đào Hoa Thiếu hù cho đến mơ hồ, trong lòng cười thầm, nếu không có kinh nghiệm, e là ngay cả tôi cũng bị Đào Hoa Thiếu lừa.

Phong Đình Tạ hồ nghi nhìn tôi.

Tôi lập tức nói: “Đúng vậy. Hẳn chính là đại phu do ta mời.”

Phong Đình Tạ trầm ngâm một chút, lại chuyển sang nói với Đào Hoa Thiếu: “Vậy xin hỏi, bệnh tình Dung cô nương như nào rồi? Lúc nào mới có thể phục hồi được?”

Sắc mặt Đào Hoa Thiếu sầm xuống, dùng dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc nói: “Trong cơ thể nàng có hàn độc chưa trừ hết, lại liên tiếp bị cảm lạnh, nhiều nhất chỉ sống thêm được hai tháng.”

Lời vừa dứt, không chỉ có Phong Đình Tạ chấn động, tôi cũng hoảng sợ.

Phong Đình Tạ cười nhạt nói: “Các hạ nói quá sự thật, chẳng lẽ y thuật của các hạ lại cao minh hơn Lê thần y?”

“Y thuật của Lê Tú Nhiên cũng không kém. Nhưng mấy ngày này nàng bồn ba nhiều, lại thêm bị nhiễm phong hàn, bệnh tình chỉ e nặng hơn so với trước rồi.” Đào Hoa Thiếu lạnh lùng nói, “Đồng tử của nàng màu xanh đen, môi thâm, đều là dấu hiệu hàn độc đã xâm nhập.”

Phong Đình Tạ nghe vậy nhìn vào mắt tôi chăm chăm, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi.

Tôi nói ;”Thật sao? Có phải tôi sắp chết rồi không?”

Đào Hoa Thiếu nắm tay tôi, cười nói: “Nhưng muội may mắn gặp ta.”

Phong Đình Tạ không dám chậm trễ, vội hỏi: “Thỉnh giáo tiên sinh có phương pháp kỳ diệu gì?”

“Người yên tâm. Ta đã là đại phu của nàng rồi, đương nhiên sẽ phụ trách việc chữa khỏi cho nàng.”

“Một khi đã như vậy, xin tiên sinh và Dung cô nương ở đây, ta đi tìm xe ngựa xem có không.” Nói xong, Phong Đình Tạ chấp tay, xoay người đi.

Tôi thấy Phong Đình Tạ đã đi xa, kéo Đào Hoa Thiếu đi: “Thừa dịp hắc không ở đây, chúng ta mau chạy đi.”

Đào Hoa Thiếu đứng im, mỉm cười nói: “Sao phải bỏ chạy?”

Tôi ngăn ra, “Chẳng phải đã nói rồi hay sao, huynh bảo vệ tôi chạy trốn mà.”

“Có xe ngựa ngồi, cần gì phải chạy trốn chứ? Hơn nữa cơ thể của muội thật sự không thể bồn ba.”

Tôi hoảng sợ nói: “Tôi nghĩ huynh lừa hắc.”

Đào Hoa Thiếu lắc đầu: “Ta không lấy thân thể của muội để đùa giỡn.”

Tôi ngây người: “Tôi thật sự chỉ sống được hai tháng?”

Đào Hoa Thiếu cởi áo dài khoác lên người tôi, cười nói: “Đừng lo lắng, có ta ở đây, muội sẽ không sao.”

Tôi ngăn ra một lúc, nói: “Vì sao huynh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

Đào Hoa Thiếu trừng mắt nhìn tôi, cười nói: “Dáng vẻ của muội phi phạm, ta muốn kết giao bằng hữu với muội.”

Tôi cười: “Nhưng, chúng ta vẫn không thể đi.”

“Vì sao?” Đào Hoa Thiếu dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi.

“Hôm khác sẽ kể lại cho huynh biết, dù sao tôi không thể đi cùng hắc.”

“Chờ muội khỏe lại rồi, chạy trốn hắc cũng không muộn.”

“Thoát khỏi hắc sợ không dễ dàng, người này võ công không tồi, sau lưng hắc còn có chỗ dựa rất mạnh.”

“Ha ha, vậy chẳng phải muội chạy trốn càng khó.”

Tôi trừng mắt: “Huynh sợ à?”

“Ta sợ ăn không tiêu cơ thể muội, không ngại đợi cho muội khỏi hắc, sẽ có kế hoạch hay.” Đào Hoa Thiếu mỉm cười nhìn tôi, lại bổ sung một câu: “Hơn nữa muội muốn trốn cũng không thoát được đâu.”

Tôi bất đắc dĩ thở dài, trong lòng biết Đào Hoa Thiếu nói đúng. Nếu tôi bỏ trốn, Lâm Thiếu Từ có lẽ sẽ không sao, nhưng giờ dính dáng đến triều đình, căn bản tôi không có đường lui. Huống chi, còn có một tên là Sở Thiên Dao nữa.

“Được rồi, tạm thời nghe lời huynh.”

Đào Hoa Thiếu hài lòng nhìn tôi, mỉm cười không nói gì.

Tôi bỗng nhiên không quen với ánh nhìn như vậy, liền cúi đầu xuống, nghe tiếng tim mình đập mạnh, từng hồi từng hồi. Chiếc áo khoác dài của anh tràn đầy mùi hương nam tính, làm cho lòng tôi thấy yên ả. Quần áo của anh có màu xám trắng, màu sắc rất ôn nhã, giống như màu của trời đêm.

Chúng tôi không ai nói chuyện, yên tĩnh một lúc...

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngừng đầu lên hỏi anh: “Ngày hôm qua huynh đợi tôi cả đêm?”

Đào Hoa Thiếu ngẩn ra, sắc mặt tái nhợt hơi đỏ, biểu hiện có vẻ xấu hổ.

Đào Hoa Thiếu vội ho một tiếng: “Đúng vậy.”

Tôi trêu: “Chờ tôi cũng không phải là chuyện mất mặt gì, vì sao lại xấu hổ?”

Đào Hoa Thiếu bỗng nhìn thẳng vào tôi, thở dài: “Ta chỉ thật không ngờ, ở tuổi của ta, lại còn có thể si ngốc chờ một nữ nhân cả đêm.”

Tôi cảm động, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Đàn ông chờ phụ nữ là chuyện chính đáng. Có câu nói: Đàn ông khi sống đều chờ đợi phụ nữ, một nửa thời gian là chờ phụ nữ mặc quần áo...”

Tôi dừng lại...

Đào Hoa Thiếu hỏi: “Một nửa thời gian kia thì sao?”

Ngất! Tôi chỉ chờ những câu này, lập tức nói: “Một nửa thời gian khác là chờ phụ nữ cởi quần áo.”

Đào Hoa Thiếu cười: “Nói hươu nói vượn.”

Tôi cũng cười: “Những lời này đích thực là từ một tiểu thuyết gia rất nổi tiếng, tên là Cổ Long.”

Đào Hoa Thiếu cũng không hỏi Cổ Long là ai, chỉ thản nhiên nói: “Thật sao, nhưng lời hán nói cũng không đúng lắm. Mọi người xem, vừa rồi là ta mặc quần áo giúp mọi người đúng không?” Nói xong, hai mắt sáng quắc nhìn tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, chuyển đề tài: “Đúng rồi, huynh vừa mới nói, tuổi của huynh như vậy, là bao nhiêu?”

Đào Hoa Thiếu bỗng than một câu: “Ta già rồi.”

Tôi cười hì hì nói: “Già là bao nhiêu?”

Đào Hoa Thiếu cười: “Mọi người xem đi.”

Tôi nâng cánh tay của anh lên, cẩn thận nhìn một lúc, trán bóng loáng, mắt phượng dài nhỏ, con ngươi đen thâm thúy, giống như có thể bao dung thiên địa vạn vật, khóe môi trẻ như cười, ánh mắt lại trở nên sâu thẳm khó lường.

“Tôi thấy huynh, hừ, giống yêu quái.”

Đào Hoa Thiếu sững sốt: “Ta giống yêu quái?”

“Đúng vậy, huynh lúc thì giống một thiếu niên lang thang đùa giỡn, lúc thì lại giống người có võ công đầy sát khí bức người, giờ lại thay đổi thành lang trung giang hồ, huynh không phải là yêu quái thì là gì?”

Tôi thấy sắc mặt Đào Hoa Thiếu biến đổi bất định, tôi nhìn không được dựa vào anh bật cười ha ha.

Đào Hoa Thiếu chỉ biết lắc đầu cười khổ.

7. Chương 5

“Các người đang làm gì vậy?” Đột nhiên có tiếng người hét lên.

Tôi ngẩng lên, thì ra là Phong Đình Tạ đã trở lại. Tôi thấy anh ta đang nổi cáu, đẹp trai thì có đẹp trai nhưng cả ngày cứ nhắc, chẳng nhiệt tình chút nào, ai rảnh rồi ngày nào cũng muốn đối mặt với một bức tượng đầu chứ?

Tôi càng ôm chặt cánh tay của Đào Hoa Thiếu, “Huynh không có mắt nhìn à? Chúng tôi đang sưởi ấm lẫn nhau.”

Phong Đình Tạ tức giận thật sự, lấy tay kéo tôi lại, nổi giận đùng đùng nói: “Người cũng đừng quên, là người đi lấy chồng đấy.”

“Cám ơn đã nhắc nhở!” Tôi vùng thoát ra, cười nhạt nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, tôi cũng không phải gả cho huynh.”

Anh ta làm như đang bắt kẻ thông dâm trên giường không bằng, coi tôi chẳng ra gì.

Sắc mặt Phong Đình Tạ bỗng nhiên tái nhợt, nhếch môi không nói lời nào.

Tôi quay đầu lại bảo Đào Hoa Thiếu cùng lên xe ngựa.

Xe ngựa khá xóc, tôi cảm thấy rất buồn ngủ, mí mắt rất nặng không mở ra được.

Khi tôi tỉnh dậy liền cảm thấy tinh thần sảng khoái. Tôi dụi mắt, phát hiện mình không ở trong xe ngựa mà là ở trong một căn phòng. Tôi vén chăn lên, suýt nữa thì kêu to, bởi vì trên người tôi có một cánh tay, rõ ràng không phải là tay tôi.

“Muội dậy rồi.” Đào Hoa Thiếu ngồi dậy, giọng nói sần sật, nghe càng khàn hơn.

“Quan hệ của chúng ta có đến mức phải ngủ cùng giường không?” Tôi nheo mắt nhìn Đào Hoa Thiếu, “Nếu huynh không đưa ra một lời giải thích hợp lý, tôi sẽ một cước đá huynh bay xuống đất.”

Đào Hoa Thiếu cười: “Ta tự xuống còn hơn.”

Tôi giận: “Chiếm tiện nghi rồi còn muốn bỏ đi à?”

“Trời! Không biết là ai chiếm tiện nghi ai?” Đào Hoa Thiếu cười nói: “Muội cảm thấy thế nào?”

Tôi bẽ cổ, vận động một chút, lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức, nghĩ thầm không ổn rồi.

“Huynh đã làm gì tôi rồi?”

“Đương nhiên là làm.” Đào Hoa Thiếu trả lời rất tự nhiên.

“Cái gì?” Tôi chỉ vào Đào Hoa Thiếu, giận giữ nói: “Tôi coi huynh là bạn, huynh lại làm ra chuyện táng tận lương tâm, thiếu đạo đức như thế. Huynh là tên vô sỉ, dê tiện, hạ lưu...”

“Ta chỉ giúp muội trục hàn khí mà thôi, sao lại bảo là dê tiện hạ lưu?”

“Thật vậy sao?”

Đào Hoa Thiếu hỏi lại: “Vậy muội nghĩ ta làm gì?”

“À? Ta biết rồi.” Biểu hiện của Đào Hoa Thiếu như bưng tỉnh ngộ, trong lời nói có tiếng cười: “Muội nghĩ ta làm chuyện kia với muội à?”

“Câm miệng.” Tôi quát.

“Người nói cái gì?” Đào Hoa Thiếu quát khê, thái độ bỗng trở nên lạnh tanh, ánh mắt giống như lưỡi dao sáng loáng, một sự nghiêm túc khó hiểu.

Tôi giật mình, rùng mình một cái.

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi một lúc, sắc mặt dịu đi, nói: “Để ta đi sắc thuốc đã.”

Tôi nhìn theo bóng dáng của Đào Hoa Thiếu, cõi lòng vẫn thấy sợ. Một người sao lại có lúc khác nhau hoàn toàn như vậy? Thay đổi bất thường. Nếu nói là giả bộ, vậy thì hành động của anh ta cũng quá giống, ngay cả diễn xuất của Lương Triều Vỹ cũng chưa chắc đã bằng. Nhưng anh ta lại hoàn toàn không giống

giả vờ, nhất là tình huống lúc này, giống như là anh ta là bậc vương giả cao cao tại thượng quen được người khác tôn sùng, chắc không dám nghĩ có người lại nói với anh ta hai chữ: Câm miệng.

Tôi biết, khí thế kia không phải ra vẻ. Tôi biết...

Sắc trời đã sáng, không khí tươi mát. Tôi đi ra ngoài phòng đã thấy Phong Đình Tạ ở đó.

Phong Đình Tạ mặt đen sì, như là đang tìm tôi, hất đầu hỏi: “Đại phu mà người mời đến đâu rồi?”

“Đi sắc thuốc rồi, sao vậy?”

“Tối hôm qua hần không ngủ ở phòng của mình.” Phong Đình Tạ nói xong, hai mắt trợn trừng nhìn tôi.

“Tối qua hần ngủ cùng tôi.”

Phong Đình Tạ khó tin nhìn tôi, rất lâu mới nói: “Dung cô nương, rốt cuộc người có biết Sở Thiên Dao là loại người gì không? Nếu hần phát hiện ra chuyện này, đừng nói là tính mạng người khó bảo toàn, chỉ e ngay cả Ngự trị sơn trang...”

“Hần chỉ chữa bệnh cho tôi mà thôi.” Tôi cắt ngang.

“Chỉ chữa bệnh?” Phong Đình Tạ nghi ngờ cao giọng lên.

Tôi tức giận nói: “Huynh không tin thì thôi, tối mai cũng đến đây cùng nhau ngủ đi.”

Phong Đình Tạ chán nản, nói: “Dung cô nương, người khiến ta quá kinh ngạc.”

Tôi quay anh ta: “Huynh không phải là người duy nhất nói câu này với tôi, tôi coi như là khen ngợi.”

“À đúng rồi, đây là đâu?”

“Đây là trấn Thanh. Chúng ta phải lập tức đi ngay. Người xuống dưới ăn chút gì đi.”

Khách nhân trong khách điểm không nhiều lắm, trên bàn chỉ có cháo và bánh mì. Tình trạng vệ sinh của khách điểm thật không dám khen tặng. Tôi không ăn uống gì, đi vào hậu viện tìm Đào Hoa Thiếu trong nhà bếp.

Trong hậu viện rất lộn xộn, Đào Hoa Thiếu ngồi xổm cạnh một cái bếp và cái nồi đất, tay thì luống cuống quạt bếp, khói bay mù mịt, nồi thuốc sôi réo rất, từng đợt hơi bốc lên lượn lờ trên đỉnh đầu anh ta, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng ám đầy muội đen ấy, giữa trán nhăn lại, vẻ mặt bướng bỉnh, rõ ràng là không rảnh lắm đối với việc đun thuốc kiểu này.

Không biết vì sao trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác khó tả. Người đàn ông này tôi vốn không quen biết gì nhiều, ngay cả tên thật cũng không thềm nói ra, nhưng lại tự nguyện ngồi ở một góc dơ bẩn và lộn xộn này để sắc thuốc cho tôi uống.

Đào Hoa Thiếu đột nhiên nghiêng đầu liếc nhìn tôi, cười nhạo nói: “Cảm động à?”

Tôi ăn ngay nói thật: “Có chút chút.”

Đào Hoa Thiếu trừng mắt với tôi, giả vờ giận giữ nói: “Đây là lần đầu tiên ta sắc thuốc.”

Tôi bước đến đưa tay lau vết tro đen trên mặt Đào Hoa Thiếu, cười nói: “Nhìn là biết.”

Đào Hoa Thiếu theo bản năng né tránh, kinh ngạc nhìn tôi, năm ngón tay tôi rơi ở giữa chùng, tôi hơi xấu hổ, ngủ cùng giường là vì chữa bệnh, nhưng động tác vừa rồi của tôi lại quá thân mật.

Đào Hoa Thiếu bỗng cười, ánh mắt trong trẻo: “Thuốc được rồi.”

Nói xong đổ thuốc vào bát đưa cho tôi rồi đi về phòng rửa mặt mũi. Tôi vào phòng khách ngồi xuống chỗ của mình, đợi cho thuốc đã nguội liền uống một hơi hết luôn.

Phong Đình Tạ đang ăn bánh mì, nói: “Chỉ uống thuốc không thôi là không được, ăn chút cơm đi.”

Tôi nhú mày hỏi: “Huynh vẫn nuốt trôi được à?”

Phong Đình Tạ không ngẩng mặt lên, nói: "Nếu người đã trải qua sự đói khát, sẽ biết trên đời này không có gì là không thể ăn được."

Tôi sững sốt, nghe ý anh ta có vẻ như anh ta đã nếm trải qua rất nhiều cực khổ.

"Hắn nói đúng đấy." Đào Hoa Thiếu xuất hiện đúng lúc, cầm một bánh mì bỏ vào bát của tôi, cũng không quên mở mồm ra lệnh: "Ăn hết đi."

Phong Đình Tạ giật mình nhìn Đào Hoa Thiếu, hình như không ngờ lại có người cùng nhận thức giống mình.

Tôi cầm bánh mì lên cắn một miếng, mắt thì ngấm nhìn hai người đàn ông trước mặt. Nói về tướng mạo, không thể nghi ngờ Phong Đình Tạ đẹp trai hơn Đào Hoa Thiếu. Nhưng trên người Đào Hoa Thiếu lại có một khí chất đặc biệt, núi thái sơn có sập xuống thì mặt cũng không đổi sắc, có thể cho người khác sự yên bình và an toàn, giống như bất kể thiên hạ có xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần có anh ta rồi thì mọi chuyện sẽ như không. So sánh hai người với nhau, tôi đương nhiên thích người thứ hai hơn. Đó là những gì mà người trẻ tuổi không có, kinh nghiệm được tích lũy và mài giũa trải qua nhiều năm tháng mới có thể hình thành được bản lĩnh thông dong, bình tĩnh, không hề có sự thù địch nào, mà rất ôn hòa như ngọc.

Tôi đang mải mê nghĩ ngợi, chợt thấy hai người họ cùng nhau nhìn tôi chằm chằm.

Đào Hoa Thiếu gõ nhẹ lên bát, giả vờ tức giận nói: "Nghĩ cái gì vậy? Chúng ta đang đợi muối, ăn nhanh lên."

Tôi cười gượng, vội vàng giải quyết nhanh chiếc bánh mì, "Đi thôi."

Liên tiếp mấy ngày liền, mỗi khi tôi tỉnh lại đều phát hiện trên giường mình có người. Dù sao anh ta cũng chẳng làm gì mình nên bỏ qua, chỉ coi là công cụ làm ấm giường thôi. Phong Đình Tạ vẫn tỏ thái độ chống đối, nhưng bởi vì sức khỏe của tôi quả thật có chút khởi sắc, cho nên anh ta cũng không làm gì cả.

Duy nhất có một việc làm tôi thấy vô cùng kỳ lạ, đó chính là y thuật của Đào Hoa Thiếu.

Ngày nào tôi và anh ta cũng ngủ cùng giường, nhưng tôi không biết anh ta chữa bệnh cho tôi bằng cách nào, đơn thuốc bị anh ta dày vò cũng là của Lê thần y. Mỗi đêm sau khi tôi uống thuốc xong thì rất buồn ngủ. Khi mở mắt ra thì thấy anh ta nằm bên cạnh mình, hình như phương pháp chữa bệnh của anh ta chính là ôm tôi ngủ. Nhưng điều ngạc nhiên chính là cơ thể của tôi đã khá lên rất nhiều, chân tay ấm áp hơn, ăn uống tốt hơn, sức lực cũng khá hơn so với trước kia rất nhiều.

Sáng sớm hôm nay khi tôi tỉnh dậy, Đào Hoa Thiếu đang ngủ rất say. Tôi nín thở nhìn anh, bỗng nhiên phát hiện anh có rất nhiều nếp nhăn, thần sắc già hơn.

Tôi lo lắng, còn cảm thấy đau lòng.

Một ý nghĩ trong đầu làm tôi hoảng sợ. Tôi tuy hơi mơ hồ việc mình xuyên qua đến triều Minh nhưng đầu óc tôi vẫn tỉnh táo. Tên thật của anh, thân thế lai lịch, tuổi tác là những điều cơ bản nhất về anh mà tôi không hề biết gì cả, khẳng định anh không phải là thư sinh, cũng không phải là thầy thuốc, càng không phải là Lôi Phong thích hay giúp người làm niềm vui, anh không phải là một người đơn giản. Tôi không biết mục đích giúp tôi thật sự của Đào Hoa Thiếu là gì? Nhưng không phải tôi cũng thường xuyên lợi dụng anh sao? Làm sao Đào Hoa Thiếu lại nói thật được chứ? Tục ngữ nói, động gì cũng được nhưng đừng động tình. Chẳng phải tôi đã động tình rồi hay sao?

Tôi tự cười giễu mình.

"Mới sáng sớm mà đã cười ngây ngô gì thế?"

Đào Hoa Thiếu không biết đã tỉnh từ lúc nào, mắt mở to nhìn tôi. Ánh mắt thâm thúy như biển rộng, trong ánh mắt lại có một đường sắc như dao, làm người khác khiếp đảm.

Tôi đưa tay sờ sờ mặt anh, "Lạ thật, đột nhiên thấy huynh có nhiều nếp nhăn."

Đào Hoa Thiếu biến sắc, rồi bình tĩnh nhìn tôi không nói gì. Tôi sợ nhất là thấy Đào Hoa Thiếu như vậy, tay run run trượt xuống. Đào Hoa Thiếu thuận thế cầm lấy, ánh mắt chuyển sang dịu dàng, thở dài nói: "Ta già rồi."

Đây là lần thứ hai Đào Hoa Thiếu nói mình già, tôi rất muốn hỏi anh bao nhiêu tuổi, nhưng tôi không dám. Không biết vì sao tôi đột nhiên trở nên thận trọng mà đứng lên, sợ đắc tội với Đào Hoa Thiếu.

Ánh mắt của Đào Hoa Thiếu dường như nhìn thấu lòng tôi, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Ta làm muội sợ phải không?”

Tôi lắc đầu.

Đào Hoa Thiếu đưa tay vuốt tóc tôi, dịu dàng nói: “Rất nhiều năm rồi, ta không thấy dễ chịu như bây giờ.”

Đầu óc tôi mông lung, không biết vì sao Đào Hoa Thiếu lại nói những lời này với tôi.

Đào Hoa Thiếu tiếp tục nói: “Cho nên, muội hãy sống thật tốt...” Đào Hoa Thiếu dừng lại, giọng nói trầm xuống, chậm rãi nói: “Bởi vì, ta không tính sẽ buông tha muội.”

Ý gì vậy? Trong lời nói hôm nay của Đào Hoa Thiếu toàn là những điều khó hiểu.

Chưa nói xong thì bên ngoài có tiếng đập cửa, Phong Đình Ta bên ngoài hét: “Thuốc đã xong rồi, các người còn muốn ngủ đến bao giờ hả?”

Trong giọng nói tràn đầy mùi thuốc súng.

Tôi lập tức nhảy xuống giường mặc quần áo. Vị Phong thiếu hiệp này tuy rằng không phải dạng người hay cãi nhai, nhưng ánh mắt quá sắc bén, bị anh ta nhìn thấy chẳng khác gì bị dao kề lên cổ, mất mạng ngay lập tức.

Đêm hôm đó, chúng tôi tiến vào địa giới vùng Sơn Đông, nghỉ ở một trấn nhỏ. Thôn trấn không lớn, nhưng cũng khá náo nhiệt, tôi ăn uống xong chân lại ngứa ngáy, chỉ muốn chuồn ra ngoài một vòng nhưng lại sợ hai người kia phản đối, cho nên cơm nước xong tôi lên giường sớm giả vờ ngủ, chờ thời cơ sẽ ra ngoài.

Ai ngờ rõ ràng là giả vờ ngủ mà lại ngủ thật. Đến khi tôi tỉnh dậy thì ánh sáng đã sáng tỏ rọi vào trong phòng, bên ngoài không có mây may đèn đóm gì, xa xa có tiếng chó sủa, đêm càng yên tĩnh hơn.

Tôi mở cửa đi ra ngoài, vừa ra đến cửa sổ, chợt nghe có tiếng một cô gái.

“Ngài không nên làm vậy.”

“Đây là lời người nên nói hay sao?”

Giọng nói của Đào Hoa Thiếu không hề ảm áp chút nào, thậm chí âm sắc không hề thay đổi, ngữ khí này tôi chưa từng gặp, một cảm giác quái dị không nói nên lời.

Bên trong yên lặng.

Tôi áp sát vào vách tường, không dám thở mạnh.

“Đúng vậy, là ta nhiều chuyện, nhưng...” Giọng nói của cô gái bỗng nhiên nghẹn ngào, “Nhưng ta không hiểu...Ngài vì nàng ta như vậy...Thật sự là đáng sao? Chỉ cần ngài nói một câu, là ta có thể...”

Đào Hoa Thiếu lạnh lùng cắt ngang: “Người chỉ cần tự lo cho mình tốt là được.”

Tôi không nén được thò tay chọc xuyên qua song cửa sổ, ngón tay vừa chạm vào song cửa liền bị hơi lạnh thấm thấu vào tận xương tủy, cả cánh tay lạnh như băng, tôi kêu lên một tiếng, lùi ra sau hai bước.

Đúng lúc cửa mở.

“Muộn rồi, tìm ta có việc gì?”

Tôi đẩy Đào Hoa Thiếu ra rồi chạy vào trong, chỉ thấy trong phòng chăn đệm hỗn loạn trên giường, một thùng nước tắm đang bốc hơi, không hề thấy nửa bóng người.

Đào Hoa Thiếu uể oải nói: “Tìm gì vậy?”

Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn Đào Hoa Thiếu, lúc này mới phát hiện ra anh chỉ mặc quần, còn nửa người trên thì chẳng mặc gì.

Tôi lập tức hụt hơi, “Các người vừa mới làm gì?”

Đào Hoa Thiếu cười: “Ta đang chuẩn bị tắm, muội muốn cùng ta tắm sao?”

Hai mắt tôi bốc hỏa: “Cô ta đâu?”

“Ai?”

“Còn giả vờ, rõ ràng tôi nghe có tiếng phụ nữ trong này.”

Đào Hoa Thiếu mặt không biến sắc, thản nhiên nói: “Người nghe lầm rồi.”

“Đừng mơ gạt tôi.”

Hai mắt Đào Hoa Thiếu sâu thẳm nhìn tôi, bỗng nhiên cười khê: “Cho dù trong phòng ta có nữ nhân cũng rất bình thường, ngươi tức giận cái gì?”

Tôi giận giữ nói: “Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ trong một phòng, còn dám nói là bình thường à?”

Về mặt Đào Hoa Thiếu vô tội: “Ta với muội còn cùng ôm nhau ngủ trên miên cũng có xảy ra chuyện gì đâu.”

Tôi cứng họng.

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, cười hì hì: “Nước mau lạnh, rốt cuộc muội có muốn tắm cùng ta không?”

“Vô sỉ!” Tôi mắng rồi hầm hầm đi ra ngoài.

Đào Hoa Thiếu phá lên cười rất to sau lưng tôi, giống như chưa từng vui sướng như vậy.

Sáng sớm hôm sau, tôi phá lệ dậy thật sớm, tự mình bưng chậu nước rửa mặt đến hầu hạ Đào Hoa Thiếu. Tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ phải cảm ơn tôi, cũng sẽ giải thích chuyện tối qua, nhưng rõ ràng anh ta lại chẳng nói gì, chỉ vô tư hưởng thụ sự phục vụ của tôi. Khi tôi nói bóng gió, Đào Hoa Thiếu làm như không hiểu gì, làm như tối hôm qua việc tôi nghe giọng nói của phụ nữ trong phòng anh ta là ảo giác của tôi, tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lại trải qua một đêm cân nhắc lợi và hại, tôi quyết định tha thứ cho Đào Hoa Thiếu, chỉ cần anh nói hai câu dịu dàng dễ nghe với tôi, hoặc có giải thích một chút thôi cũng được. Dù sao, tôi còn muốn sử dụng Đào Hoa Thiếu để thực thi kế hoạch chạy trốn của mình, tạm thời không nên làm bể tắc quan hệ của hai người. Huống chi tôi cũng không phải là vợ của anh ta, cho dù anh ta có rước kỹ nữ về, cũng là sinh lý bình thường mà thôi, tuy rằng nghe đối thoại của họ cho thấy, cô gái kia hình như bị anh ta lạnh nhạt lâu ngày rồi.

Bạn thấy không, tôi đã thông hiểu anh ta như thế, còn anh ta lại áp dụng với tôi nguyên tắc “nói dối nhưng đánh chết cũng không nhận”. Được lắm, hiện giờ anh không nói, một ngày nào đó sẽ phải lòi đuôi ra.

8. Chương 5 (2)

Mũi của Phong Đình Tạ còn linh hơn cả mũi chó, hẳn lập tức cảm thấy có cái gì đó không bình thường. Hắn có nhin không hỏi, nhưng cuối cùng đến trưa hắn không nhin được, hỏi: “Hai người làm sao vậy?”

Tôi cầm đũa khê gõ hai cái, cười nhạt nói: “Nhận không ra, huynh đúng là bà tám.”

“Bà tám?”

Cậu bé này có vẻ mặt thật thuần khiết, rõ ràng là chưa từng nghe thấy câu này bao giờ.

Tôi bỗng nhiên hiểu kỳ, không biết trên đường đi Phong Đình Tạ có nửa đêm ra ngoài không? Thấy anh ta cũng chừng hơn hai mươi tuổi, đang thời điểm hoocmon tràn trề.

“Tiểu Tạ, tôi hỏi huynh một chuyện, hãy thành thật trả lời tôi.”

Phong Đình Tạ rụt đầu lại, ngồi thẳng lên, hỏi: “Muốn hỏi chuyện gì?”

“Chuyện tư.”

“Vậy để xem có nên nói hay không nói.”

Tôi chán nản, hất tay: “Bỏ đi. Không nói thì thôi.”

Phong Đình Tạ suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Người hỏi đi, chuyện gì?”

Tôi hé mắt nói: “Huynh phải hứa là sẽ thành thật trả lời.”

Phong Đình Tạ gật đầu.

Tôi lập tức ngồi sát vào: “Huynh kết hôn chưa?”

Phong Đình Tạ rõ ràng là không đoán được sẽ bị hỏi câu này, mặt đỏ bừng: “Chưa.”

“Huynh có bao nhiêu phụ nữ?”

Sắc mặt Phong Đình Tạ càng đỏ hơn, đôi mắt đen sáng như bàn thạch chiếu thẳng vào tôi.

Tôi nhắc nhở anh ta: “Thành thật trả lời.”

Phong Đình Tạ im lặng một lúc, cuối cùng hừ một tiếng: “Không có.”

“Một người cũng không?” Tôi hét lên: “Trời ạ! Nói như vậy huynh vẫn là xử nam?”

Có lẽ âm thanh giọng nói của tôi hơi lớn, không ít ánh mắt xung quanh dồn về.

Phong Đình Tạ dữ tợn nhìn tôi, sắc mặt từ đỏ chuyển thành trắng rồi lát sau chuyển sang màu đen.

Tôi hạ giọng tiếp tục hỏi: “Như vậy...”

Phong Đình Tạ cau kính đứng lên: “Rốt cuộc người muốn hỏi cái gì?”

Tôi cười lạnh nói: “Còn một vấn đề muốn hỏi. Hỏi xong, tôi sẽ nói cho huynh biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.”

Phong Đình Tạ lạnh lùng nói: “Ta không muốn biết chuyện của các người.”

Tôi bắt đầu đi: “Nhưng tôi lại muốn nói cho huynh biết.”

Phong Đình Tạ đỏ mặt, cúi đầu tĩnh tọa, mắt nhìn mũi mình. Hiếm khi thấy anh ta đỏ mặt, tôi vẫn đang muốn đùa anh ta, bỗng nhiên nhìn thoáng ra cửa thấy một người bước vào, tôi lập tức ngăn ra.

Thật là một người rất dễ thương, mắt sáng môi đỏ, mặc trang phục màu trắng, tay cầm trường kiếm, tư thế hiên ngang, xem ra đây chính là giang hồ nữ hiệp trong truyền thuyết, tôi cực kỳ hâm mộ.

Cô gái vừa mới bước vào trong, lập tức có người ở một góc đứng lên gọi: “Hình nhi, cuối cùng người đã đến.”

Tôi quay sang, thấy một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi bình thường không có điểm gì đặc biệt, nếu ở trong một đám đông thì rất khó nhận biết được người này, còn cô gái kia thì gọi ông ta là “Lục sư thúc”, vô cùng kính trọng.

“Hình nhi, sư phụ của người đâu?”

“Sư phụ chờ không được đã về Tế Nam trước rồi, lão nhân gia lệnh cho ta đến phối hợp với sư thúc.” Ngữ khí của cô gái có chút lo lắng, liên tục hỏi: “Sư thúc, tình huống ở ngọc bích phong thế nào rồi? Thiếu Từ có bị thương không?”

Thiếu Từ? Tôi chấn động, chẳng lẽ là Lâm Thiếu Từ?

Sắc mặt Phong Đình Tạ cũng biến đổi, hơi nghiêng đầu.

“Trầm Túy Thiên dẫn người đánh vào Ngọc bích phong, Lâm lão tiên sinh cùng Văn Từ tiểu thư lần lượt mất tích, Lâm thiếu chủ trước mắt vẫn không có tin tức gì.”

“Dung trang chủ đâu? Nàng không trở về à?”

“Có người nói nàng đã chết.”

Cô gái kia hai mắt trợn lên, bật thốt ra: “Không thể nào?”

“Hiện giờ trên giang hồ đồn đại rất nhiều, tình huống cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm.” Người họ Lục kia nói xong đứng lên: “Tình tình sự phụ người thật quá nóng này, hẳn không phải là đối thủ của Trầm Túy Thiên, chúng ta phải lập tức đến Tế Nam.”

Trầm Túy Thiên tấn công Ngọc bích phong, Lâm lão tiên sinh và Văn Từ tiểu thư cùng mất tích?

Nói như vậy Ngọc bích phong chính là tổng đà của Ngự trì sơn trang, đó chính là nguyên nhân mà Lâm Thiếu Từ một mình tới đó?

Tôi trầm tư, Phong Đình tạ vỗ vỗ tay tôi, thân thiết nói: ‘Đừng lo lắng.’

Tôi lập tức tỉnh táo lại, tôi là Dung Sơ Cường, là trang chủ của Ngự trì sơn trang, tuyệt không thể ngồi yên không lo, tôi phải đến Tế Nam.

Tôi cất cao giọng: “Nghe đây, mặc kệ huynh có đồng ý hay không, tôi phải đi Tế Nam trước.”

Tôi nhìn thẳng vào Phong Đình Tạ, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt, giọng điệu rất cương quyết., sau đó đứng lên đi tìm Đào Hoa Thiếu.

Tôi ra sau viện tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng đâu, đang định bỏ đi thì bỗng nghe sau bức tường vang lên vài tiếng ho khan.

“Xin thứ cho thuộc hạ nhiều chuyện.” Một tiếng nói của đàn ông vang lên, rất cẩn trọng nói: “Sự tình đã không nằm trong lòng bàn tay của chúng ta rồi, ngài tội gì phải làm như vậy.”

A? Tiếng nói này nghe quen quen.

Có tiếng ho rũ rượi.

“Người không hiểu, Phượng Minh, người còn không hiểu sao, đợi khi người ở tuổi của ta rồi...” Giọng nói của Đào Hoa Thiếu nghe chua xót, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người đi về trước đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Trong không khí mơ hồ có một cơn gió nhẹ, sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại, trong viện lại yên tĩnh, ngoài tiếng ồn ào ở đại sảnh xuyên qua thì càng khiến yên tĩnh hơn.

Đào Hoa Thiếu thở dài, nói: “Đi ra đi.”

Tôi bước ra, thấy sắc mặt Đào Hoa Thiếu tái nhợt, mỉm cười ôn hòa.

Tôi bình tĩnh nhìn anh: “Chúng ta không đi Thương Châu nữa, như vậy là mỗi người đi một ngã.”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười, không hỏi gì cả, chỉ gật đầu.

Tôi trừng mắt: “Huynh không hỏi lý do gì à?”

Đào Hoa Thiếu than: “Ta biết rồi.”

“Huynh biết rồi?” Tôi la lên: “Làm sao huynh biết?”

“Trên giang hồ còn có chuyện gì mà ta không biết đâu chứ!” Đào Hoa Thiếu thở dài, cười yếu ớt: “Nhưng muội yên tâm, Lâm Thiếu Từ không kém thông minh hơn so muội đâu.”

Tôi sững sốt một lúc lâu mới nói: “Tôi rất ngạc nhiên, huynh nói chúng ta là bạn, nhưng huynh một ý giúp đỡ cũng không có.”

Đào Hoa Thiếu mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: “Nhưng là muội nói ‘mỗi người một ngã’, ta lại không hề cảm thấy ngạc nhiên.”

Đào Hoa Thiếu lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt như nhìn thấu lòng người.

“Bởi vì, muội biết lúc này có chuyện trọng đại, chuyến đi này rất hung hiểm, sinh tử khó liệu, muội không muốn ta đi chết cùng muội.”

Tôi vừa cảm động lại vừa sợ, tuy chúng tôi mới quen nhau được hơn mười ngày, Đào Hoa Thiếu lại hiểu tôi như bạn thâm giao lâu năm, thật sự là một vai diễn lợi hại.

Tôi nói: “Đúng vậy. Tuy rằng tôi không biết huynh thực sự là ai. Nhưng ít nhất sức khỏe tôi đã gần hoàn toàn bình phục. Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, huynh không thiếu nợ tôi, tôi cũng không có lý do gì để yêu cầu huynh đi mạo hiểm vì tôi.”

Đào Hoa Thiếu vẫn mỉm cười: “Sơ Cuồng, nhiều lúc muội ăn nói rất khôn khéo, nhưng thật ra lại rất khờ dại. Giang hồ đáng sợ hơn so với tưởng tượng của muội nhiều. Lúc này ta không thể đi cùng muội, muội phải cẩn thận.”

Đào Hoa Thiếu nói xong bỗng nhiên lại ho rất nhiều, rồi vội vàng lấy khăn lụa ra che miệng.

“Huynh làm sao vậy?” Tôi giơ tay ra định dìu anh, lại bị anh né tránh.

“Tối qua bị phong hàn, cơ thể muội vừa khỏi, không nên lây bệnh nữa.” Giọng nói của Đào Hoa Thiếu sau chiếc khăn lụa nghe rất nặng nề. “Giờ không còn sớm nữa, muội mau đi đi.”

“Vậy...” Tôi không đành lòng: “Khi nào chúng ta gặp nhau?”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười: “Yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho muội đâu.”

Tôi ra ngoài cửa, Phong Đình Tạ đã chờ ở xe ngựa: “Cáo biệt với lang trung của người à?”

Tôi liếc anh ta: “Huynh nghe lén chúng tôi nói chuyện?”

Phong Đình Tạ hừ mũi: “Không cần nghe lén cũng biết, nhưng ta vẫn ngạc nhiên.”

“Huynh học được bản lĩnh biết trước khi nào vậy?”

Biểu hiện của Phong Đình Tạ cam chịu: “Hắn giúp muội trừ đi hàn độc, nội lực tiêu hao quá độ, hai ngày nay đã không thể chống chọi được nữa nhưng người lại không nhận ra. Ta vốn tưởng rằng hắn tận tâm với người như vậy là đã để ý tới người rồi, không thể tưởng tượng được hắn lại để người một mình đi mạo hiểm.”

“Nội lực tiêu hao quá độ?” Tôi sửng sốt.

Phong Đình Tạ lườm tôi: “Người có lúc quá thông minh, có lúc lại quá ngốc nghếch. Nếu không phải hàng đêm hắn dùng nội lực giúp người giải trừ hàn độc, người có thể bình phục nhanh như vậy sao? Người tưởng “Huyền băng hàn ngọc chưởng” của Trầm Túy Thiên là trò đùa à? Ngay cả thần y Lê Tú Nhiên cũng nói người phải tĩnh dưỡng ba tháng mới có thể hồi phục được, còn hắn chỉ dùng thời gian ngắn ngủi bảy ngày đã trị khỏi cho người rồi.”

Tôi ngây người. Chẳng trách Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên lại già đi rất nhiều. Chẳng lẽ anh không ngừng ho là vì bị lây nhiễm phong hàn?

Phong Đình Tạ nhíu mày, lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật, người này võ công sâu không lường được, nhưng ta lại chưa từng nghe trên giang hồ có người tên là “Đào Hoa Thiếu” này.”

“Vậy, rốt cuộc hắn là ai? Sao người lại quen hắn?”

Anh chàng này nói chuyện với tôi càng lúc càng không khách sáo.

Tôi thở dài: “Tôi cũng không biết, là tôi gặp hắn ở kỹ viện.”

“Kỹ viện?” Phong Đình Tạ đỏ mặt, “Không ngờ người lại có sở thích này.”

Những lời này, Lâm Thiếu Từ cũng từng nói với tôi.

“Không nói nhiều nữa. Chúng ta lập tức đi Tế Nam.” Tôi nói, “Xe ngựa quá chậm, cưỡi ngựa đi.”

Phong Đình Tạ do dự: “Ta lo lắng người vừa mới khỏe lại, nhỡ...”

“Không sao. Nhưng không phải tôi cưỡi ngựa cùng huynh đâu.”

“Vì sao?” Phong Đình Tạ ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì tôi không biết cưỡi ngựa, huynh đệ à.”

Phong Đình Tạ giật mình, nói: “Thì ra mắt trí nhớ lại đáng sợ như vậy.”

Hình như Phong Đình Tạ còn sốt ruột muốn đến Tế Nam hơn tôi, trên đường đi không dừng lại, ăn cơm uống nước đều ở trên ngựa, một khắc cũng không để chậm trễ. Tôi khen ngợi anh ta: “Không ngờ bề ngoài nhìn huynh lạnh như băng, bên trong vẫn có tinh thần hiệp nghĩa.”

Phong Đình Tạ sững người, rồi lập tức lạnh lùng nói: “Thật có lỗi đã khiến người hiểu lầm, ta chỉ phụ trách bảo vệ an toàn của người, chuyện khác không quan tâm đến.”

Tôi phá lên cười: “Tôi biết huynh vẫn còn lương tâm, sẽ không thấy chết mà không cứu.”

Phong Đình Tạ nghiêm túc nói: “Ta tuyệt không tham dự vào chuyện giang hồ phân tranh.”

Tôi hỏi ngược lại: ‘Nếu Ngự trị sơn trang bị hủy, tôi còn phải giúp huynh trộm bản danh sách nữa không?’

“Việc này người yên tâm, Lâm thiếu chủ không kém cỏi như vậy đâu. Còn người, cũng nhất định sẽ trộm bản danh sách đó.” Phong Đình Tạ ung dung nói: ‘Vào lúc này, Ngự trị sơn trang càng không muốn đắc tội với Sở Thiên Dao.’

Tôi cứng họng, một lúc sau mới nói: “Tốt xấu gì chúng ta cũng là quan hệ hợp tác, huynh cứ khoanh tay đứng nhìn hay sao?”

Phong Đình Tạ cười: “Người thật sự là lo bò trắng răng. Nhân duyên của Lâm Thiếu chủ vô cùng tốt, tình nhân thì đông, hơn nữa người nào người nấy lai lịch không hề kém, các nàng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu, ví dụ như Liễu Hình Nhi cô nương, nàng chẳng những tự mình đến đó, còn mời cả sư phụ mình là Thanh Huyền đạo trưởng đến nữa.”

“Lâm Thiếu Từ nhiều tình nhân như vậy sao?” Tôi cảm giác trông mắt của mình sắp rơi cả ra.

“Cứ chờ coi rồi sẽ thấy.” Phong Đình Tạ cười ám muội, “Không đến hai ngày, toàn bộ nữ nhân quyền rũ trên giang hồ sẽ tập trung đến Tế Nam, mà ta lo lắng nhất chính là Dung cô nương...Ha ha, các nàng không phải chỉ dựa vào công phu mềm mại đâu, hiện giờ võ công của người lại bị mất ...”

Tôi bị Phong Đình Tạ làm cho mơ hồ. Tăng băng Lâm Thiếu Từ lại có nhiều tình nhân trên giang hồ như vậy sao?

Phong Đình Tạ thấy tôi không nói gì, cười nói: “Sợ à?”

“Sợ cái đầu huynh.” Tôi khinh thường: “Người nên lo lắng là huynh mới phải, nhiệm vụ của huynh là bảo vệ sự an toàn của tôi.”

Phong Đình Tạ cười không nói.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi. Lần trước huynh nhắc tới chuyện Ngọc Bích Phong. Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Phong Đình Tạ biến đổi, ngậm chặt miệng lại.

Tôi dẫn dắt anh ta: ‘Huynh xem, hiện giờ tôi bị mất trí nhớ, huynh không đem chuyện trước đây nói cho tôi biết, đến Tế Nam nếu xảy ra chuyện gì, hoặc là gặp phải kẻ thù, huynh cũng sẽ gặp phiền phức.’

Tôi chờ một lát, vẫn không thấy anh ta phản ứng gì, bất đắc dĩ nói: “Thôi được, huynh không nói chuyện Ngọc Bích Phong, vậy có thể nói về chuyện của tôi.”

Phong Đình Tạ im lặng một chút, nói: “Chuyện gì của người?”

”Những chuyện có liên quan đến tôi trên giang hồ, trước đây võ công của tôi thế nào? Dùng binh khí gì? Binh khí xếp hạng gì? Cứ từ từ mà kể.’

Phong Đình Tạ cười thành tiếng: ‘Xếp hạng binh khí? Người tưởng tượng giỏi thật.’

Choáng! Là tôi đọc trong “Phong vân đệ nhất đao” của Cổ Long, đương nhiên biết binh phổ Bách Hiểu Sanh.

“Liên quan đến võ công của người, trên giang hồ quả thực đồn đại không ít...” Phong Đình Tạ dừng một chút, hình như lựa chọn từ ngữ: “Nếu thật sự tính võ công có bảy thứ hạng, thì võ công của người đứng thứ hàng thứ năm trở nên.”

“Tôi lợi hại như vậy sao?” Tôi thăm dò, hai mắt nhìn theo khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh ta, mồm há hốc.

Phong Đình Tạ đỏ cả tai, không biết là do xấu hổ hay là ghen cười.

“Phải, người rất lợi hại.” Phong Đình Tạ tiếp tục nói: “Bình thường người không mang theo binh khí gì, nhưng nghe nói người dùng trường đao.Năm năm trước, ở Ngự trì sơn trang mở đại hội tuyển chọn trang chủ, người lấy vãn đao đánh bại truy phong kiếm của Lâm Thiếu chủ, chiếm được vị trí trang chủ.”

‘A? Trang chủ đều là do tuyển cử hay sao?’

“Ngự trì sơn trang được thành lập trên một trăm sáu mươi ba năm rồi, mỗi trang chủ đều do tuyển cử chọn ra.”

Oa! Dung Sơ Cuồng hoành tráng quá! Chờ chút, có vẻ không đúng.

“Nếu tôi thật sự lợi hại như vậy? Vì sao Trầm Túy Thiên đã thương được?”

Phong Đình Tạ nhăn trán: “Chuyện này cả giang hồ đều khiếp sợ. Không ai biết một đêm ở ở Cô Tô đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ người thật sự không nhớ chút gì sao?”

Phong Đình Tạ nói xong nghiêng mặt nhìn tôi, hình như chờ đợi tôi khôi phục trí nhớ, thỏa mãn sự tò mò của anh ta.

Tôi lườm anh ta: “Vô nghĩa, nếu tôi nhớ được thì hỏi huynh làm gì.”

9. Chương 6

Phong Đình Tạ nói không sai chút nào. Ngày thứ hai, trên đường đi Tế Nam bỗng nhiên gặp rất nhiều giang hồ nhân sĩ quái gở, trang phục khác lạ, binh khí cũng cổ quái, toàn là những cô gái phong tư yểu điệu, có người đội mũ chùm đầu, có người dùng khăn bịt mặt, còn có cô gái nam trang...đủ thể loại, các cô đều có một điểm chung, họ đều là những mỹ nhân.

Thấy những...mỹ nhân này, tôi cuối cùng đã hiểu vì sao Lâm Thiếu Từ lại không thích Dung Sơ Cuồng. Cái gọi là để ngăn chặn dòng nước, không gì hơn ngoài Vu Sơn. Đương nhiên, luận về tướng mạo thì Dung Sơ Cuồng bị bại dưới các cô gái đó hết, nhưng khí chất của họ vô cùng mờ nhạt lãnh đạm, thiếu đi sự xinh tươi và phong tình của một cô gái.

Phong Đình Tạ thấy tôi im lặng, hần nói: “Người không ghen tị đấy chứ?”

Tôi suýt chút nữa thì rơi xuống ngựa, sức tưởng tượng của anh ta đúng là phong phú.

Phong Đình Tạ lại nói: “Giờ không phải là lúc để người ghen tị, các nàng đến để trợ giúp đấy.”

Tôi đánh vào sau gáy anh ta: “Ghen cái đầu huynh, huynh nên cầu nguyện các cô nàng đó không tự đánh nhau trước thì hơn.”

“Yên tâm! Lâm thiếu chủ rất có bản lĩnh đối phó với các nữ nhân, bản lĩnh đó cũng rất nổi danh không kém gì so với Truy phong kiếm chém sắt như chém bùn của hần.” Phong Đình Tạ châm biếm.

“Sao tôi cứ cảm thấy giọng điệu của huynh như đang ghen tị, chẳng lẽ trong các cô đó có người huynh ngưỡng mộ?”

Phong Đình Tạ quay sang lườm tôi: “Nói bậy bạ gì đó.”

Tôi cười to: “Bị tôi nói trung nên thẹn quá hóa giận chứ gì? Nói đi, có đúng không? Tôi sẽ giúp huynh bày mưu tính kế, đảm bảo huynh sẽ có mỹ nhân.”

Phong Đình Tạ bỗng thở dài, cúi đầu nói: “Ta chỉ lo cho Tịnh Ly...”

“Muội muội của huynh?” Tôi sững sốt, “Cô ta cũng thích Lâm Thiếu Từ?”

Phong Đình Tạ không nói gì.

Tôi lại nói: “Cô ấy sẽ không đến Tế Nam đấy chứ?”

Phong Đình Tạ cũng không nói gì.

Tôi bị mất mặt, chẳng hỏi gì nữa.

Đến khi trời tối thì bầu không khí giữa hai người mới dần dần khá lên. Mắt nhìn thấy thành Tế Nam, người đi lại rất đông, cùng đến khách điểm nghỉ còn có năm cô gái khác.

Đến giờ ăn cơm chiều, có một cô gái xinh đẹp chừng mười lăm mười sáu tuổi mặc trang phục màu lục bắt đầu mở miệng châm biếm cô gái chừng hai mươi tuổi mặc trang phục màu trắng. Cô gái đó có nước da ngăm ngăm, mặt đẹp như tranh, vóc người thon thả, rất có anh khí.

Lục y thiếu nữ ám chỉ cô gái kia đen như than mà lại mặc trang phục màu trắng. Bạch y nữ tử tức giận run người, nhưng cố nín nhịn.

Phong Đình Tạ lập tức can thiệp chủ quán mang cơm nước lên phòng.

Tôi giận dữ nói: “Có cảnh nào nhiệt miễn phí lại không xem mà đòi lên phòng. Các cô ấy sắp đánh nhau rồi, chúng ta không nên bỏ qua.”

Phong Đình Tạ cười nhạt nói: “Các nàng không đánh nhau đâu, người không cần phải xem.”

“Hả?”

“Người có biết tiểu cô nương lục y kia là ai không?”

“Là ai?”

“Là thập tam tiểu thư của Tứ Xuyên đường môn, Đường Châu Ngọc. Võ công tuy không cao lắm nhưng hạ độc thì thuộc hạng bậc nhất.”

Tôi rùng mình. Nhìn cô bé khả ái như thế, hóa ra lại là một cao thủ dùng độc.

“Nếu không, nữ ma đầu Ngọc Linh Lung thuộc phái Mặc Bắc linh hồ có chịu thua kém như vậy không?”

“Thật không ngờ cô ta lại lặn lội từ xa ngàn dặm đến đây. Vậy còn ba cô kia là ai?”

“Người tuổi hơi lớn một chút kia là Các chủ Hải đường của ‘Các phi hoa’ ở Lạc Dương, mang khăn che mặt là Lâu Thiên Mạch của Văn Tình Lâu ở Phúc Châu. Còn cô nương ngồi cạnh đó chính là Hạ Tiểu Tịch, đại đệ tử của ‘Tổ kiếm môn’ ”

“Phi hoa các? Văn Tình Lâu?” Tôi chợt dạ hỏi: “Những...cái tên này nghe giống như...tên kỹ viện?”

“Kỹ viện? Người đúng là có sự liên tưởng giỏi.” Phong Đình Tạ cười nhạt: “Người có biết, hai năm gần đây hai nơi đó chiêu mộ được không ít cao thủ võ lâm.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Họ chiêu nạp cao thủ để làm gì?”

Phong Đình Tạ cười ha hả nói: “Không phải các nàng chiêu nạp các cao thủ này, mà là những cao thủ này chủ động xin nhập vào làm môn hạ. Bởi vì hai nàng là mỹ nhân có tiếng trong giang hồ.”

“A...thì ra là thế.” Tôi bừng hiểu. Từ xưa anh dùng khó qua ải mỹ nhân!

“Vậy trên đường chúng ta gặp một người đầu đội mũ chùm, còn có một nữ cải nam trang, họ là ai?”

Phong Đình Tạ lườm tôi: “Nữ cải nam trang? Hẳn rõ ràng là một đại nam nhân.”

Tôi giật mình: “Đàn ông mà giống như phụ nữ vậy? Thật không có thiên lý.”

Phong Đình Tạ nhú mồm: “Khi người gặp hần thì ngàn vạn lần đừng nói câu này. Có người nói Nam Cung Tuấn Khanh hận nhất cuộc đời là nói hần giống nữ nhân.”

Lẽ nào Lâm Thiếu Từ không chỉ thu hút được tâm hồn các thiếu nữ, ngay cả đàn ông cũng không bỏ qua?

“Nam Cung Tuấn Khanh là ai?” Tôi mở to mắt, hỏi: “Lẽ nào hần cũng thích Lâm Thiếu Từ?”

Phong Đình Tạ phá lên cười: “Dung Sơ Cuồng, ý nghĩ của người cũng hơi quá đó...ha ha ha.”

Lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười to sung sướng như vậy, anh chàng này lúc cười nhìn đẹp mắt hơn nhiều, tôi chống cằm, cười tủm tỉm ngồi ngắm nghía mỹ nam.

Phong Đình Tạ bị tôi nhìn chằm chằm, liền ho một tiếng: “Nam Cung Tuấn Khanh chỉ đơn độc đi ngang qua mà thôi. Còn về người đội mũ chùm đầu, ta cũng không biết.”

Trông mắt tôi chuyển động, thử hỏi: “Theo huynh, có phải là muội muội của huynh không?”

“Không thể nào.” Sắc mặt Phong Đình Tạ biến đổi, “Tĩnh Ly đã hết hy vọng đối với hần rồi, sẽ không gặp...”

Tôi chờ anh ta nói tiếp, nhưng Phong Đình Tạ đột nhiên lại chuyển câu chuyện: “Lâm lão trang chủ mất tích, lại không có tin tức về Lâm thiếu trang chủ, người không quan tâm họ, lại đi quan tâm những chuyện vô văn khác.” Anh ta tặc lưỡi, nói: “Ngày mai đến Tế Nam, người nên nghĩ phải đối phó với Trầm Túy Thiên như nào đi.”

Tôi nhún vai: “Xe đi đến núi ắt có đường. Đến Tế Nam rồi thì trước tiên sẽ thăm dò đã, rồi quyết định sau.”

Phong Đình Tạ tức giận nói: “Ta thật hoài nghi người có đúng là Dung Sơ Cuồng không?”

Tôi cố ý thờ dãi nói: “Haizz, dù gì thì cũng có người bảo vệ, có thể vô tư mà ngủ một giấc đến sáng.”

Phong Đình Tạ không thèm nói gì, cúi đầu ăn.

Chỉ một lát sau, dưới lầu bỗng nhiên có tiếng động rất to, như là có tiếng bàn ghế bị đập vỡ.

Tôi lập tức mở cửa, đi ra lan can nhìn xuống dưới lầu.

“Nhìn cái gì vậy? Tất cả cút hết trở lại cho ta.”

Dưới lầu có tiếng quát lên, rồi lập tức có một luồng tia sáng bắn thẳng đến hai mắt tôi nhưng lại bị một vật gì cản bắn ngược trở lại. Luồng sáng đó tạo một đường vòng cung rất đẹp trên không trung, bay trở lại vào tay của bạch y nữ tử, người xem không biết còn tưởng hai mắt tôi không còn nữa chứ.

Ngọc Linh Lung khẽ kêu “a” một tiếng, ngẩng lên nhìn phía tôi, dường như không ngờ phi đao bị thất bại đánh ngược trở lại.

Phong Đình Tạ chấp tay đứng bên cạnh tôi, vẻ mặt thản nhiên, hình như khẳng định không hề sử dụng hai tay.

“Xem ra người nói không sai.”

“Hả?”

“Trước tiên phải ngăn cản các nàng đánh nhau trước đã.”

Tôi nhìn dưới lầu, khách đều đã bỏ đi hết, Đường Châu Ngọc đang đấu với Ngọc Linh Lung, hai bóng bạch lục chiến đấu với nhau, giống như hai con bướm đang bay lượn, tư thái vô cùng mềm mại đẹp mắt. Cái không được hoàn mỹ chính là thức ăn cơm nước cũng theo đó bay tán loạn.

Hai người đó vẫn đánh nhau kịch liệt, còn ba người kia thì không hề cử động. Thận trọng điềm tĩnh nhất chính là Hải đường Các chủ, vẻ mặt lạnh lẽo là Lâu Thiên Mạch cùng với Hạ Tiểu Tịch yếu ớt và nhỏ bé, ba cô đều gần như ngồi yên, cúi đầu, im lặng ăn cơm rất tao nhã.

Tôi cười gượng: “Vậy huynh xuống ngăn cản họ đi.”

Phong Đình Tạ thản nhiên nói: “Hình như không liên quan gì đến ta thì phải?”

Tôi hỏi ngược lại: “Vậy lẽ nào lại liên quan đến tôi?”

Phong Đình Tạ liếc nhìn tôi, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Dung cô nương, người đừng quên, người là trang chủ Ngự trì sơn trang đấy.”

Một câu nói con mẹ nó đúng là có tính uy hiếp, bên dưới lầu hai bóng người đột nhiên tách ra, ngay cả ba người đang ăn cơm cũng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi bị năm mỹ nữ dùng mười con mắt sáng rực nhìn mình, tôi thấy sờn tóc gáy.

Không khí như ngừng lại.

Tôi thấy cổ họng khô khốc, định chửi rửa vài câu nhưng trong lòng có một âm thanh nhắc nhở tôi không được thất thố.

Vì vậy, tôi nở nụ cười, khoe miệng cong lên 27.5 độ - có người nói nụ cười như vậy là đẹp nhất. Sau đó giơ cánh tay trắng như tuyết lên, dùng một động tác ra hiệu rất đẹp mắt hướng tới mọi người vẫy vẫy tay - có người nói đây là động tác chuẩn mực của Hoàng thất Anh quốc.

“Hi, chào mọi người!”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi chợt nghe phía sau có tiếng người bật kêu lên. Mấy người dưới lầu hai mắt còn mở to hơn, sáng rực hơn.

Nhưng vẫn không một ai nói gì.

Tôi mỉm cười nhìn các cô gái, ánh mắt đầy tập trung - phải khiến cho các nàng cảm nhận được sự quan tâm và sự thân thiết của tôi. Sau đó, rất nhẹ nhàng tôi từng bước từng bước đi xuống cầu thang - dáng vẻ vô cùng tự tin, khẳng định dáng vẻ của tôi giống như một đóa hoa sen, nhất định có thể vì bầu không khí cứng ngắc và tiêu điều mà mang đến một không khí mùa xuân ập ập nhẹ nhàng, hướng chỉ sau tôi còn có một Phong Đình Tạ vô cùng tuần mỹ.

Khi tôi từng bước đi xuống cầu thang, ánh mắt mọi người cũng dõi theo từng bước chân của tôi, mỗi khi tôi di chuyển một chút, ánh mắt các nàng cũng di chuyển theo, dường như bị tôi làm cho chấn động.

Người tôi lảng lảng, thì ra được người khác để ý lại dễ chịu đến như vậy. Thảo nào đàn ông cứ thích lựa chọn nữ siêu nhân!

Ngay Khi tôi đặt chân xuống đất, bỗng nhiên người mất trọng tâm chân bị hút vào khoảng không liền ngã lún xuống tiếp xúc vô cùng thân mật với mặt đất lạnh lẽo.

Đầu óc tôi lơ mơ, mắt liền nhìn thấy một đôi bàn chân rất đẹp. Sau đó tôi run run, hai tay chống xuống đất cố đứng lên.

“Người có làm sao không?” Phong Đình Tạ cúi người xuống, cơ mặt giật giật, hàm răng trắng cắn chặt lấy môi, từ trong hàm răng chui ra năm chữ.

Tôi hạ thấp giọng nói xuống bé nhất: “Tôi chỉ muốn đào một lỗ để chui vào thôi.”

Phong Đình Tạ nhìn tôi chăm chú vài giây, khuôn mặt đẹp trai đỏ bừng, kéo từ cổ đến mang tai.

Tôi dùng ánh mắt để nói cho anh ta biết, nếu như anh ta dám cười tôi, tôi thề sẽ giết anh ta ngay lập tức.

Cuối cùng Phong Đình Tạ cũng nhịn được cười, đỡ tôi lên, dùng một giọng nói rất quái dị: “Theo như người nói, những nữ hiệp này đến là tự nguyện trợ giúp, không cần phải hành lễ nghiêm trọng như vậy.”

Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện...những nữ hiệp này không hề có một tia nhạo báng nào, vẫn đang dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn tôi. Trời ạ! Các cô ấy thật có trình độ!

Trong lúc tôi đang chuẩn bị ca ngợi các nàng vài câu, bên tai đột nhiên nghe được tiếng cười, nhưng là tiếng cười rất to.

Các nàng ai nấy đều cười ngặt nghẽo, Đường Châu Ngọc cười chảy cả nước mắt, Ngọc Linh Lung cười ôm bụng ngồi chồm hổm dưới đất, Hạ Tiểu Tịch đang đứng thẳng nhưng vai thì rung lên bần bật, Lâu Thiên Mạch thì thở hồng hộc.

Tôi nghĩ mình phải nói vài câu, vì vậy cất tiếng thanh thanh: “Khụ, khụ, tôi đại diện cho Ngự trì sơn trang cảm tạ các vị nữ hiệp đã đến hỗ trợ...”

Lời nói của tôi bị cắt ngang.

“Buồn cười! Ai nói chúng ta phải giúp Ngự trì sơn trang hả?” Ngọc Linh Lung đứng thẳng lên, cười nhạt.

Tôi choáng, nét mặt thay đổi quá nhanh!

“Như vậy không phải các vị ngàn dặm xa xôi đến Tế Nam là để...”

Lời nói của tôi lại bị cắt ngang.

“Hừ! Chúng ta đến Tế Nam du ngoạn không được sao?” Đường Châu Ngọc ngẩng cao đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn ra.

Tôi hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn Phong Đình Tạ, thật muốn làm thịt anh ta quá, là tên khốn kiếp nào nói cho tôi biết là các nàng đến để hỗ trợ?

“Nói vậy, không phải các vị đến là giúp Lâm Thiếu...”

“Chúng ta đến giúp hay không giúp Lâm Thiếu chủ thì liên quan gì đến người?” Lúc này, các cô gái đồng loạt đứng lên.

Tôi lùi hai bước, choáng quá! Hóa ra các nàng đã coi tôi là tình địch rồi! Có trời đất chứng giám, thích Lâm Thiếu Từ là Dung Sơ Cuồng, còn tôi thì gặp hàng ngàn vạn đàn ông đẹp trai trong và ngoài nước rồi.

Tôi suy nghĩ, nếu không có hành động gì lớn tiếp theo, thì e rằng không thể dẹp loạn được cả biển dấm chua của các nàng.

Vì vậy, tôi ôm lấy cánh tay của Phong Đình Tạ, nũng nịu kêu lên: “Tướng công, nếu họ không phải đến để hỗ trợ, vậy chúng ta lên lầu tiếp tục ăn cơm đi.”

Quả nhiên những lời này không kém gì sấm vang dội.

Các nàng cùng giật mình kêu lên: “Tướng công?”

“Các vị, nàng bị ‘huyền hàn băng ngọc chưởng’ của Trầm Túy Thiên đánh vào đầu nên đầu óc...” Phong Đình Tạ mặt thất sắc, nói xong định giãy thoát khỏi tay tôi. Tôi lập tức cấu anh ta một cái, anh chàng này muốn đẩy tôi ra để bỏ chạy ư? Không có cửa đâu.

Tôi xoay người cười hì hì nói: “Quên giới thiệu cho các vị biết, vị này chính là tướng công của tôi - Phong Đình Tạ.”

Hải Đường Các chủ đánh giá chúng tôi từ đầu đến chân, đột nhiên hỏi: “Giang hồ đồn võ công của Dung trang chủ...”

Phong Đình Tạ tiếp tục ném đá xuống giếng: “Đúng vậy, hiện giờ võ công của Dung trang chủ đã hoàn toàn bị mất...”

“Võ công hoàn toàn bị mất?” Các nàng cùng lúc hựt hơi.

Tôi cười gượng, rồi lại cấu Phong Đình Tạ một cái - anh chàng xấu xa này nhân cơ hội liền đem chuyện này tuyên truyền khắp nơi, nhờ có người là kẻ thù, vậy thì không phải tôi chết chắc rồi sao.

Các nàng liếc nhìn nhau, trong ánh mắt không hẹn mà cùng một một biểu hiện.

Ngọc Linh Lung bỗng nhiên bước tới, cầm tay tôi: “Thật không ngờ, Dung trang chủ một thân tuyệt thế võ công, vậy mà...”

Nàng không nói nữa, rồi đột nhiên ngã đầu vào, trong ánh mắt ngân ngấn lệ. Nhưng vì sao...tôi cảm giác...sự cảm thông của cô ấy như hơi quá?

Đường Châu Ngọc nghẹn ngào kêu lên: “Dung tỷ tỷ, muội thật buồn cho tỷ.”

Trong lòng tôi cười nhạt nghĩ: Tôi thấy cô chẳng có điểm gì gọi là đau buồn cả.

Hải Đường nhìn nhìn Phong Đình Tạ, hỏi: “Dung trang chủ, vị này thật sự là tướng công của người?”

Biểu hiện của bốn người còn lại cũng có vẻ nghi ngờ, cùng nhau nhìn chúng tôi, ánh mắt còn sáng hơn đèn sân khấu.

Phong Đình Tạ khẩn trương muốn giải thích...

Tôi thầm than, con mẹ nó, bà đây bất cứ giá nào cũng... Vì thế, tôi dùng tay kéo mạnh Phong Đình Tạ thấp xuống một chút, anh ta vừa nghiêng người, tôi lập tức như lang sói bắt mồi áp vào môi anh ta, đây chính là kiểu nộ hôn sâu đúng nghĩa.

Chờ đến khi tôi dời khỏi môi Phong Đình Tạ, các nàng đều đã ngậy người, trân trối nhìn chúng tôi.

Phong Đình Tạ cũng ngậy người, mặt đỏ như mông khỉ.

Mẹ nó, như vậy mà không khiến các người tin thì bà đây sẽ tuyệt tích giang hồ.

Cuối cùng Hải Đường các chủ tuổi nhiều hơn, kiến thức rộng rãi, hồi phục lại tinh thần trước tiên: “A? Chúc mừng Dung trang chủ có được lang quân như ý.”

Những người còn lại như tỉnh mộng, cũng đều nói: “Chúc mừng chúc mừng.”

Tôi nắm tay Phong Đình Tạ, lễ phép đi dạo một vòng.

“Cám ơn, cám ơn! Nếu các vị không còn gì để nói, chúng ta lên lầu ăn cơm đây. Hẹn gặp lại.”

Nói xong, tôi kéo Phong Đình Tạ đang ngậy người như phỗng xoay người lên lầu.

“A, Dung tỷ tỷ, còn...” Có người mở miệng.

Tôi xoay lại cười tươi như hoa: “Đường cô nương có chuyện gì?”

Đường Châu Ngọc cười giống đóa hoa hơn so với tôi: “Dung tỷ tỷ, tỷ có biết Lâm ca ca ở đâu không? Tất cả mọi người không ai biết tin tức của hắn hết.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi chứ?” Tôi giả vờ ra vẻ khó xử, học theo cách nói của cô ta, “Hơn nữa, tôi nghĩ hiện giờ Lâm Thiếu Từ hắn cũng không có tâm trạng mà cùng các cô nương đi du ngoạn Tế Nam đâu.”

Đường Châu Ngọc đỏ mặt.

Hải Đường nói: “Dung trang chủ, vừa rồi đắc tội. Chúng ta quả thật tới giúp Lâm thiếu chủ, còn hy vọng Dung trang chủ có thể...”

Tôi cắt ngang cô ta: “Chuyện này chờ tôi và tướng công cơm nước xong rồi nói sau.”

10. Chương 6 (2)

Tôi bước vào phòng, lập tức đánh đòn phủ đầu: “Hắc hắc, huynh từng nói, chỉ là xưng hô thôi ...”

“Cái này được coi là giống nhau sao?” Phong Đình Tạ tức giận nói: “Các nàng đều là người trong giang hồ, nếu truyền ra ngoài...”

“Truyền ra thì kệ truyền ra, sợ cái gì chứ?”

Tôi đặt mông ngồi xuống giường, vén váy lên xem chỗ vừa bị ngã đau.

Phong Đình Tạ vội xoay người sang chỗ khác, vội kêu lên: “Sao người có thể làm như vậy chứ?”

Tôi nhìn thấy đầu gối tím bầm, giận giữ nói: “Ai bảo huynh tiết lộ thân phận của tôi.”

‘Nhưng người cũng không thể ...làm những chuyện như vậy với ta trước mặt mọi người chứ...’ Có vẻ Phong Đình Tạ lo thật sự.

Tôi bỗng cảm thấy rất buồn cười, đứng lên đi tới trước mặt anh ta, nắm vai của anh ta, nồng nàn nhìn thẳng vào anh ta, sau đó nói ra những câu mà nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình thường nói: “Yên tâm đi Tiểu Tạ, tôi sẽ chịu trách nhiệm với huynh.”

Phong Đình Tạ hất tay tôi ra: “Đừng đùa nữa. Người nào cũng vậy cả thôi, Sở Thiên Dao nếu biết chúng ta có chuyện này sẽ giết người mất.”

Tôi cười nhạt: “Huynh cần gì sợ hấn như thế? Không phải là hấn cúi đầu trước Hán Vương đấy thôi!”

Phong Đình Tạ kêu: “Trời ơi, ta thấy người đến giờ chẳng hiểu gì cả. Không phải là hấn cúi đầu trước Hán Vương, mà là Hán Vương có hấn mới dám trắng trợn làm ra những chuyện như vậy. Người không biết hấn là một người đáng sợ như nào đâu.”

Tôi vung tay lên: “Huynh mới là lo vô cớ. Tôi thành thật nói cho huynh biết, mặc dù có Sở Thiên Dao, Hán vương mưu phản cũng sẽ không thành công đâu.”

Phong Đình Tạ nhìn tôi: “Kỳ lạ, sao người lại khẳng định như vậy?”

Tôi cười thần bí: “Lần trước nói qua rồi đấy. Là tôi học thiên văn, là nhìn sao mà tôi biết.”

Phong Đình Tạ cười khở lắc đầu, tìm ghế ngồi xuống: “Hiện giờ người tính sao?”

Tôi cười nói: “Việc cấp bách trước tiên là tìm chương quây.”

Phong Đình Tạ sững sốt.

Tôi thở dài: “Ngốc ạ, hiện giờ chúng ta là vợ chồng, dùng hai gian phòng sẽ lòi đuôi ra đấy.”

Phong Đình Tạ nhũm mày: “Chẳng lẽ muốn ta ngủ dưới đất?”

Tôi hiên ngang nói: “Vì bồi thường huynh, tôi ngủ dưới đất, nhưng chăn bông phải thuộc về tôi.”

“Thật chưa từng thấy ai như người.” Phong Đình Tạ thở dài, “Người nghĩ sẽ liên hệ với Lâm thiếu chủ như nào? Đám nữ nhân dưới lầu kia không dễ đối phó đâu.”

“Yên tâm đi, Lâm Thiếu Từ sẽ tự đến tìm tôi.”

“Hả?”

Tôi nhún vai: “Nếu tin tức giang hồ truyền nhanh như vắn nói.”

Phong Đình Tạ ngạc nhiên: “Người để lại dấu hiệu trên đường à?”

Tôi nhướn mắt: “Tôi nói là chuyện ‘chúng ta là vợ chồng’, nếu tin tức này truyền ra ngoài nhanh, chắc chắn hấn sẽ chủ động đến tìm chúng ta.”

Phong Đình Tạ còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng đập cửa.

Tiếng Đường Châu Ngọc ngọt ngào vang lên: “Dung tỷ tỷ, tỷ ăn xong chưa? Chúng ta muốn bàn chuyện với tỷ.”

Tôi đưa mắt cho Phong Đình Tạ, ý bảo anh ta nhanh đi tìm chương quây.

Phong Đình Tạ nói khề: “Cẩn thận độc của nàng ta.”

Tôi gạt đầu, đi ra mở cửa, năm người ào vào, mặt tươi như hoa, vãn chiêu bài cũ, thái độ nịnh nọt.

Đường Châu cười hì hì nói: “Dung tỷ tỷ, không quấy rầy các người chứ?”

Tôi giật lại ghế ngồi, nói: “Không sao, bình thường nửa đêm chúng tôi mới làm chuyện đó, mời các vị ngồi”

Các nàng không ai nói gì.

Phong Đình Tạ mặt từ xanh chuyển sang đỏ.

Các nàng lập tức xông tới.

Hải Đường lên tiếng trước: “Dung trang chủ, rốt cuộc thì Lâm thiếu chủ đang ở đâu? Có bị thương hay không?”

Các nàng như rất chú ý đến tin tức này, nhất loạt nhìn tôi, trong phòng trở nên yên lặng.

Tôi thầm kêu khổ, tôi làm sao mà biết chứ? Tin tức của tôi còn ít hơn so với họ, tên khốn kiếp nào đó không nói gì chỉ ném một cái nhìn về phía tôi rồi bỏ đi, trong mắt anh ta làm gì có trang chủ là tôi đây chứ?

Tôi lảng tránh, cất tiếng: “Hiện giờ không thể tiết lộ, đến Tế Nam rồi tự nhiên các vị sẽ biết. Trầm Túy Thiên có nhiều tai mắt, chúng ta phải cẩn thận.”

Các nàng hệt hăng, thất vọng.

Lâu Thiên Mạch đột nhiên nói: “Đúng vậy! Thiếu Từ rất thông minh, hiện giờ Trầm Túy Thiên đã chiếm ngọc bích phong, huynh ấy chỉ có thể ẩn náu trong chỗ tối...”

Đường Châu Ngọc hừ mũi: “Hừ, Thiếu Từ Thiếu Từ, gọi thân thiết quá nhỉ.”

Lâu Thiên Mạch cười lạnh lùng: “Ai gọi Lâm ca ca nghe buồn nôn thế.”

Tôi mắt thấy hai người họ sắp đánh nhau, vội hỏi: “Ha hà, mọi người tới để hỗ trợ, không phải là để cãi nhau. Không biết các vị có cách gì đối phó với Trầm Túy Thiên không?”

Trên mặt Đường Châu Ngọc lộ ra tia ngoan độc: “Ta có hơn trăm loại độc cho hắn sống không bằng chết.”

Ngọc Linh Lung không đồng ý: “Nhưng lại không thể tiếp cận hắn được, nghe nói huyền hàn băng ngọc chưởng của Trầm Túy Thiên đã luyện đến tầng thứ chín, người bình thường không thể làm được. Huống chi bây giờ hắn còn có Tứ tiên tiêu dao bảo hộ.”

Tôi sững sờ: “Tứ tiên tiêu dao?”

Hạ Tiểu Tịch vốn ít nói nhất lên tiếng: “tứ tiên tiêu dao chính là bốn ma đầu ở Tây Vực, tự xưng là tứ tiên, võ công thâm sâu không lường được, bọn họ đã có hơn bốn mươi năm chưa từng đặt chân đến Trung Nguyên, không biết Trầm Túy Thiên đã dùng cách gì mà mời được bọn họ. Nếu không, hắn cũng không thể khinh địch mà đánh vào Ngọc bích phong.”

Tôi nhủ mảy không nói, xem ra đối phó với Trầm Túy Thiên còn khó hơn so với tưởng tượng của tôi.

Hải Đường đột nhiên hỏi: “Dung trang chủ đã từng giao thủ với Trầm Túy Thiên, võ công của hắn có chút sơ hở gì không?”

Tôi cười khổ, tôi chưa từng giao đấu với anh ta, tôi chỉ là mượn cơ thể của Dung Sơ Cuồng mà thôi. Nhưng vì không muốn mất uy phong trước người khác, tự diệt sĩ khí của mình, tôi quyết định nói dối.

“Hôm đó tôi có uống chút rượu, đầu choáng váng hoa mắt, hắn bỗng nhiên xuất hiện đánh lén, cho nên...”

Đường Châu Ngọc kêu lên: “A? với võ công của tỷ tỷ, uống chút rượu không thể đến mức như thế, chẳng lẽ là trúng độc?”

Tôi ngẩn ra, tôi lại không nghĩ ra lý do này, không chừng lại là thật như vậy, chiếu theo cách nói của Phong Đình Tạ, võ công của Dung Sơ Cuồng xếp hàng thứ năm trở lên trong giang hồ, sao dễ bị một chưởng đã chết ngay được.

Lâu Thiên Mạch cũng không đồng ý: “Cái này cũng không thể nào. Trong chốn giang hồ bọn đạo chích vô sỉ rất nhiều, chuyên môn hạ độc hại người...”

“Người nói cái gì?” Đường Châu Ngọc vỗ bàn, quát lên.

Tôi hoảng sợ, sợ hai người này trở mặt thì nguy hại đến Ngự trì sơn trang và tôi mất.

Hải Đường khuyên nhủ: “Đường gia muội tử không cần tức giận, Lâu cô nương không có ý nhắm vào muội đâu. Chúng ta đều là đến để trợ giúp đối phó Trầm Túy Thiên, ngàn vạn lần đừng vì người ngoài mà gây mất hòa khí người trong nhà.”

“Đúng vậy đúng vậy” Tôi gật đầu, ” Hay là mọi người về trước nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai tới Tế Nam rồi tụ họp cùng Thiếu Từ, xem hắn có kẻ sách gì không.”

Mọi người vui vẻ: “Ngày mai có thể gặp hắn rồi phải không?”

Tôi cười gượng: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.”

Hải Đường nói: “nếu như vậy thì chúng ta về phòng trước, sáng mai chờ Dung trang chủ cùng lên đường.”

Tôi tổng năm người ra khỏi cửa, đóng cửa lại rồi thở phào, nếu tới để quấy rối chủ nhà, tốt nhất là đừng tới, chỉ là một đám ô hợp mà thôi!

Buổi tối, Phong Đình Tạ rất muộn mới trở về phòng.

Tôi mơ mơ màng màng nói: “Huynh đi đâu đấy?”

“Đi lòng vòng trên trần một chút.”

Tôi trợn mắt: “Thế có phát hiện gì không?”

“Trên trần có hai người rất lạ mặt, bộ dạng rất kỳ quái.”

Tôi ngồi bật dậy: ” Nam hay nữ? võ công thế nào?”

“Là nam, khinh công rất cao, ta theo họ được một đoạn đường thì bị họ bỏ lại.”

“không thế nào? Khinh công của huynh cũng rất giỏi mà.”

Phong Đình Tạ liếc tôi: “Hy vọng bọn họ là tìm Lâm Thiếu chủ.”

“Hắn quen nhiều cao nhân lắm không?”

“Ta làm sao mà biết?” Phong Đình Tạ cười khổ nói, rồi xếp ghế lại, nằm xuống: “Mau ngủ đi, muộn rồi.”

Tôi gọi một tiếng, không thấy anh ta trả lời, chỉ chốc lát đã nghe tiếng ngáy, cũng không biết là ngủ thật hay giả vờ nữa.

Tôi mở mắt nhìn bóng tối trước mặt, đột nhiên rất nhớ Đào Hoa Thiếu, không biết anh hiện giờ thế nào? Đã đỡ ho chưa, có nhớ tôi như tôi nhớ anh không?

Mang nỗi nhớ Đào Hoa Thiếu, tôi đi vào giấc mộng, ý thức mờ mờ lung lung, giống như có gì đó nâng tôi bay lên, như là say rượu vậy, cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió nhẹ nhàng bay bổng. Mây mù vờn bao quanh, tôi xoa tay, miệng chảy nước miếng, vội vàng lau lau, bỗng nhiên mọi thứ biến mất. Thì ra là một ảo ảnh.

Tôi trầm mắng trong ý nghĩ, rồi lại luyến tiếc mở mắt ta, một mực dụi vào chăn bông ấm áp, không muốn rời khỏi giường. Trong giấc ngủ, bỗng nhiên có tiếng cười khẽ, âm thanh cực nhỏ, đậm mùi châm chọc chế giễu.

Tôi không để ý tới mà trở mình, tiếp tục nằm ở chỗ cũ, mắng: “Còn không mau mang nước đến để đánh răng rửa mặt.”

Ai ngờ người kia cười to hơn.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Phong Đình Tạ, nếu huynh còn phát ra âm thanh này nữa, tôi sẽ dúi huynh vào nhà xí cho chết luôn.”

Những lời này có uy lực không nhỏ. Quả nhiên không có tiếng gì nữa, nhưng bất ngờ, hắn càng cười to hơn.

“Muốn chết à?”

Tôi đá chăn rơi xuống đất, bật dậy. Sau đó thì lập tức ngậy người ra, tự véo mặt mình, đau quá, thật sự mình không phải nằm mơ.

Đứng trước mặt tôi là một siêu cấp mỹ nam, cho dù ở trong mộng cũng không có người nào như thế, không thể diễn tả hết được, tôi nghĩ nếu đây là khuôn mặt do thượng đế tạo ra thì nhất định sẽ vô cùng lo lắng, kiệt sức mà nhớ nhung hắn ở dưới nhân gian. Nếu thật sự là có thần, tôi nghĩ chính là người đang ở trước mặt này.

Anh ta mặc một bộ trường bào hắc bạch giao nhau, một nửa thuần trắng, một nửa huyền đen, dáng người cao lớn, ngũ quan tuấn tú không ai sánh bằng, nhưng trên khuôn mặt lại là nụ cười tà ác giống như ma vương.

“Huynh không phải là Phong Đình Tà.” Tôi ngăn người ra một lúc, cuối cùng nặn ra những lời này.

Hắn cười càng to hơn, tiếng cười nghe như gió rít thét gào điên cuồng trong rừng trúc, như sóng dữ đập vào nhám thạch.

“Huynh là ai?”

Hắn ngăn ra, lông mày nhíu lại: “Xem ra ngươi còn chưa tỉnh ngủ, ta còn chờ một người sắp đến.”

Hắn nói xong rồi xoay người định đi, tôi vội vàng bước tới ngăn lại, mở to hai mắt nhìn hắn.

‘Sao vậy?’ Hắn nhếch mắt.

Tôi lập tức giơ vạt áo màu trắng ra, cung kính đưa lên trước mặt hắn: “Ký tên vào đây cho tôi với.”

Hắn sửng sốt: “Người...”

Tôi nín thở nói: ‘Soái ca, huynh là người hoàn mỹ nhất mà tôi gặp, chưa từng có ai sánh bằng huynh, trên trời dưới đất thiên thu vạn năm khắp nơi bốn biển, chỉ duy nhất ông anh mà thôi.’

Hắn ngơ ngác một hồi, bỗng nhiên hét lớn: “Người đến chưa?”

Cửa lập tức bị một người bị đẩy ra, đi vào là một hắc y nhân khom người chờ lệnh.

‘Người xác định nàng thật sự là Dung Sơ Cuồng?’ hắn nhìn hắc y kia, lạnh lùng hỏi.

‘Thuộc hạ đã theo nàng đi vào địa giới Tế Nam , tuyệt đối không thể sai được.’

A! Thì ra theo dõi chúng tôi lâu như vậy, vì sao Phong Đình Tà lại không phát hiện ra?

Tôi hồi phục lại tinh thần, nói liên thanh: “Đây là đâu? Người là ai? Phong Đình Tà đâu? Người đem hắn đi đâu rồi?”

Mỹ nam im lặng không nói, bỗng nhiên vươn hai ngón tay ra đâm thẳng vào mi tâm của tôi, tôi lập tức cảm thấy một luồng huyền băng giống như hàn khí xâm nhập vào, trong nháy mắt không thể thở được. Cũng may luồng hàn khí đó chỉ kề sát mặt, cũng không lưu lại quá lâu, bằng không mặt của tôi đã đông cứng lại thành băng rồi.

‘Trầm Túy Thiên!’ Tôi sau khi thở lại được, không cần suy nghĩ liền thốt lên ba từ này.

‘Được lắm, Dung Sơ Cuồng, cuối cùng ngươi đã tỉnh lại.’ Hắn không tỏ vẻ hồ thẹn gì, “Không thể tưởng tượng được ngươi cũng có ngày sử dụng mách khéo này ra giang hồ.”

“Sử dụng mách khéo?” Tôi nhíu mày.

“Không cần đóng kịch. Ngươi không nhận ra nơi này sao?”

Tôi quan sát căn phòng một chút, cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

“Đây là...”

“Nơi này chính là ngọc bích phong.” Hắn cười lạnh lẽo, “Nhưng đã đổi chủ rồi.”

“A?” Tôi kêu lên một tiếng, thật không dám tin khi tôi vừa tỉnh lại thì đã ở trên Ngọc Bích phong rồi.

“Là huynh nửa đêm trộm tôi đưa đến đây phải không?”

‘Trộm đi?’ Trầm Túy Thiên cười nhạt, “Nói như vậy cũng không sao.”

“Huynh muốn giết tôi?”

‘Lâm Thiếu tử còn chưa chết, ngươi vẫn còn dùng được.’

Tôi nhíu mày: “Người dùng tôi uy hiếp hắn?”

‘Xem ra một chương kia không hoàn toàn làm hỏng đầu óc của ngươi.’ Trầm Túy Thiên mặt không đổi sắc, nói: “Ta không rảnh rồi cùng hấn chơi trò mèo vờn chuột. Biện pháp tốt nhất là bắt ngươi rồi ép hấn ra mặt.’

“Thật đáng tiếc.” Tôi thở dài.

“Đáng tiếc?”

“Đúng vậy!” Tôi lại than, cố rơi mấy giọt nước mắt: “Huynh đẹp trai như vậy, nhưng tôi lại là kẻ địch của huynh. Sao lại ân hận thế không biết?”

Sắc mặt Trầm Túy Thiên từ trắng chuyển sang xanh, bỗng nhiên cười: “”Hiện giờ ngại gì cho ngươi đầu vô mồm, nhưng tốt nhất ngươi nên cầu nguyện, ba ngày sau Lâm Thiếu từ có thể đến đúng giờ, nếu không....”

Tôi cũng cười cười: “Được. Không cần biết tôi có cầu nguyện hay không, có thể đi ra ngoài dạo được không?”

Trầm Túy Thiên cũng cười rất to: “Thăm lại chốn xưa, khẳng định có tư vị khác.”

11. Chương 7

Kiến trúc của Ngự trì sơn trang vô cùng đặc biệt, độc một màu là tường trắng ngói đen, rất có phong cách cổ xưa mạnh mẽ của nước Cao Ly hùng vĩ oai phong. Một sơn trang to lớn như vậy lại không có bóng người.

Bốn bề Ngọc Bích phong bị nước bao quanh bởi dòng suối ngũ sắc, nước trong xanh biếc vây Ngự trì sơn trang ở chính giữa, hình thành nên một hòn đảo Ngọc Bích phong. Xung quanh còn có ba ngọn núi, đưa mắt nhìn xa xa toàn là một màu xanh tươi mát, thật sự là một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp làm con người thư thái dễ chịu.

Nếu muốn trốn khỏi đây thì phải giỏi bơi lội hoặc là có khinh công cao tuyệt thì mới có thể bay qua mặt nước và tránh thoát được những cung thủ tiễn mạnh mẽ không có mắt.

Lâm Thiếu Từ làm thế nào mà lên được Ngọc Bích phong chứ?

Còn nữa, tôi còn phải lo cho bản thân mình. Theo như Phong Đình Tạ nói, võ công của Dung Sơ Cường cao hơn Lâm Thiếu Từ một bậc, nhưng ngay cả tôi cũng thua Trầm Túy Thiên, vậy thì Lâm Thiếu Từ không thể là đối thủ của hấn. Huống chi Trầm Túy Thiên còn có Tiêu dao tứ tiên, Lâm Thiếu Từ mà tới khẳng định là tự tìm cái chết.

Nói giang hồ hiểm ác đáng sợ cũng không phải là giả, đáng tiếc võ công của tôi đã mất hết, nếu không hẳn có thể thử một lần, nhưng ngược lại thủ đoạn của Trầm Túy Thiên độc ác như vậy, thật sự là khó đối phó.

“Vì sao những bông hoa đẹp lại luôn có gai, thật sự là đáng tiếc.” Tôi xoay một bông hoa hồng dại trong tay, bùi ngùi thở dài.

Đang sau có tiếng cười khẽ, tiếp lời: “Ba ngày sau nếu Lâm Thiếu Từ không đến, Dung cô nương xinh đẹp như vậy, chỉ e cũng thật đáng tiếc.”

Tôi bật thốt lên: “Thật vậy chăng?”

Sắc mặt Trầm Túy Thiên sầm xuống: “Trầm Túy Thiên ta thích nói đùa với ngươi lắm sao?”

“Cảm ơn! Huynh là người đầu tiên khen dung mạo của tôi đấy.” Tôi hơi cúi người xuống nhìn hình ảnh mình phản ánh trong làn nước, gật gù đắc ý.

Ngay lúc đó thì lại xót thương cho thân mình, bởi trong làn nước bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, ngũ quan tuấn mỹ như đao tước ngọc mài, tựa như băng tuyết thanh khiết có một không hai, đẹp đến mức khiến người khác cảm thấy xấu hổ. Nhưng tôi lại thấy trên khuôn mặt đó biểu hiện thái độ - không dám tin.

Trầm Túy Thiên bắt lấy cổ tay của tôi, mặt lạnh như sương.

“Dung Sơ Cuồng, rốt cuộc ngươi có bị thần kinh không?”

“Huynh mới thần kinh!” Tôi giãy ra khỏi tay anh ta, đẹp trai thì có thể tùy tiện chửi người khác sao?

Trầm Túy Thiên bất ngờ, hắn không tin tôi có thể thoát khỏi tay hắn, ngay lập tức lại nắm chặt cổ tay tôi lại.

“Đau, bỏ tay ra.” Tôi kêu lên.

Trầm Túy Thiên nghi hoặc thả tay tôi ra, cười lạnh nói: “Tốt nhất ngươi hãy khẩn cầu Lâm Thiếu Từ nhanh tới đây, sự kiên trì của ta rất có hạn.”

Tôi xoa xoa cổ tay, “Huynh yên tâm, tôi rất quan trọng với Lâm Thiếu Từ, hắn nhất định sẽ tới cứu tôi, rồi diệt trừ luôn Quỷ cốc mình.”

Trầm Túy Thiên nghe như chuyện lạ, hắn phá lên cười: “Rất quan trọng ư? Thì ra Dung cô nương lại có lòng tin đến như vậy.”

Tôi không tỏ ra yếu thế, cười trả lại: “Đương nhiên rồi.”

Lâm Thiếu Từ còn cần tôi đi trộm bản danh sách, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc tôi, hơn nữa, anh ta và Dung Sơ Cuồng là bạn thanh mai trúc mã, nhất định anh ta sẽ đến cứu tôi.

Trầm Túy Thiên cười nhạt: “Nếu như ta nhớ không lầm, ba năm trước, ở chính nơi này Dung cô nương bị hắn từ hôn trước mặt mọi người, trở thành chuyện cười trong giang hồ, nếu là một cô nương danh giá thì đã sớm xấu hổ và giận dữ mà chết rồi.”

Tôi ngẩn ngơ, Lâm Thiếu Từ trước mặt mọi người từ hôn với Dung Sơ Cuồng?

Trầm Túy Thiên nhìn tôi, tiếp tục châm biếm: “Mà Dung cô nương không hổ là nữ trung hào kiệt, không hề có chút gì gọi là xấu hổ hay giận giữ, mà ngược lại còn tự tin hơn. Bội phục bội phục.”

Tôi khinh! Tên này quả nhiên là cây hoa hồng có gai độc, câu nào nói ra cũng đều độc miệng như vậy, nhưng người bị cự tuyệt là Dung Sơ Cuồng, có liên quan gì đến tôi là Phương Di chứ.

“Hắn cự tuyệt tôi, chắc có ẩn tình gì khác, huynh thì biết gì?”

“Thì ra ngươi rất giỏi tự an ủi mình.” Trầm Túy Thiên cười ha hả, “Dung Sơ Cuồng, ta thật sự thấy hiếu kỳ với ngươi rồi.”

Tôi cười nhạt nói: “Ngàn vạn lần không nên! Giữa nam và nữ xảy ra chuyện đều bắt đầu từ sự hiếu kỳ.”

Trầm Túy Thiên hơi sững sốt: “Ngươi lẽ nào cho là ta đối với ngươi...Ha ha, Dung Sơ Cuồng, ngươi quả nhiên là rất tự tin, ha ha...”

Tôi ngất! Tên này sao có thể đả thương đến lòng tự tôn của người khác cơ chứ...

“Vừa rồi huynh tự tin với tôi như thế, sao còn bắt tôi tới đây làm gì chứ?” Tôi nghiêm mặt nói: “Bản thân huynh nên chuẩn bị sớm đi thì hơn, cẩn thận không thì đi đời nhà ma, hương tiêu ngọc vãn.”

Trầm Túy Thiên cười nhạt không nói gì.

Lúc này sắc trời đã dần dần sẫm tối, mây mù bao phủ, lòng của tôi cũng như những đám mây mờ đó.

Theo như lời Phong Đình Tạ nói đến chuyện xảy ra ở Ngọc Bích Phong, chẳng lẽ là chuyện Dung Sơ Cuồng bị từ hôn? Mặc dù là nữ nhân giang hồ, tính cách hào sảng không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao Dung Sơ Cuồng cũng chỉ là một cô gái trẻ tuổi, Lâm Thiếu Từ cũng quá không tôn trọng người khác. Đúng vậy, chuyện này khẳng định có liên quan đến Phong Tịnh Ly, tôi thực sự hiếu kỳ, cho dù bị Trầm Túy Thiên cười nhạo cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

“Này...” Tôi quay người lại, phát hiện ra Trầm Túy Thiên đã sớm bỏ đi lúc nào chẳng hay.

Tôi vào trong sơn trang tìm một người trẻ tuổi hỏi: “Trầm Túy Thiên đâu?”

Ai ngờ cậu ta như bức tượng gỗ chẳng để ý tới tôi, tôi tức giận đành một mình đi tìm Trầm Túy Thiên.

Mọi người đều đã canh giữ hết bên ngoài sơn trang, còn tôi ở trong sơn trang tìm khắp nơi chẳng thấy một bóng người, đang chuẩn bị nghỉ ngơi chợt thấy một bóng trắng bay xẹt qua bầu trời đêm rồi ẩn vào một gian phòng bên trái, trong phòng bỗng sáng lên.

“Vì sao không giết Dung Sơ Cuồng?” Giọng một cô gái cất cao.

“Nàng ta còn có thể sử dụng được.” Giọng nói của Trầm Túy Thiên có chút mệt mỏi.

“Bất luận nàng ta sống hay chết thì Lâm Thiếu Từ sẽ đúng hẹn mà đến đây, giữ nàng ta lại thì có tác dụng gì?”

”Vô công nàng ta đã hoàn toàn bị mất, giết hay không giết thì có gì khác nhau đâu chứ?”

“Nhưng như vậy là không theo giao ước lúc đầu của chúng ta, chẳng phải sao?.” Giọng nói của cô gái căng thẳng.

Tôi choáng, cô ta là ai? Sao lại hận tôi như vậy?

“Tình huống có biến.”

“Hả?”

“Ta nhận được một tin, có người cảnh cáo ta không được động đến một sợi tóc của Dung Sơ Cuồng.”

“Buồn cười! Định đỉnh đại danh Trầm Túy Thiên lại bị uy hiếp à?” Tiếng cô gái cười nhạt.

“Người khác nói có thể không nghe, nhưng người này nói không thể không nghe theo, cũng không dám không nghe.” Giọng nói Trầm Túy Thiên không hề tức giận, mà có vẻ bất đắc dĩ.

“Vậy đó là ai?”

“Sở Thiên Dao!”

Bên trong lại yên tĩnh, bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Tôi sững sờ, Sở Thiên Dao ư? Vì sao anh ta lại bảo vệ tôi?

Trầm Túy Thiên phá vỡ bầu không khí: “Mục tiêu chính của ngươi là Lâm Thiếu Từ. Không đáng vì Dung Sơ Cuồng mà đắc tội với Sở Thiên Dao.”

Cô gái cười lạnh: “Nếu như Dung Sơ Cuồng quan trọng với Sở Thiên Dao như vậy, ngươi không sợ hấn sẽ hỗ trợ Ngự trị sơn trang để đối phó với Quỷ cốc minh sao?”

Trầm Túy Thiên cười khê: “Việc này không cần Phong cô nương quan tâm.”

Phong cô nương? Tịnh Ly, sao lại là cô ta? Chẳng phải cô ta là em gái của Phong Đình Tạ hay sao? Mà cô ta còn là người của hoàng thái tử, vì sao lại muốn liên thủ với Trầm Túy Thiên để dồn tôi vào chỗ chết chứ?

Thôi kệ, cứ vào hỏi thẳng cho rõ.

Tôi vừa mới nhắc chân thì đã nghe tiếng quát khê của Trầm Túy Thiên: “Ai?”

Một luồng hàn khí sáng rực tràn về phía tôi. Tôi thất kinh theo bản năng phát tay để chống lại, chỉ nghe ầm một tiếng vang như sấm chớp, đất rung động, trên nóc nhà có vô số viên ngói vỡ rơi xuống, Trầm Túy Thiên lùi ba bước mới đứng vững được.

Tôi ngây người đứng tại chỗ, vẫn không rõ tình huống xảy ra vừa rồi, tay vẫn đang ở giữa không trung, nhưng điểm khác biệt chính là cổ tay của tôi bị người khác nắm trong tay.

Lâm Thiếu Từ nhìn tôi, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng lại nở nụ cười dịu dàng.

Anh ta mặc trang phục màu đen khê lay động để có thể dễ dàng lẫn trốn trong đêm, toàn thân trên dưới đều tràn ngập sự sức mạnh.

Trầm Túy Thiên cười phá lên: “Dung Sơ Cuồng, xem ra sự tự tin của ngươi không phải là không có lý.”

Hắn lại chuyển sang nói với Lâm Thiếu Từ: “Người tới sớm hơn so với tưởng tượng của ta. Ta rất hiếu kỳ, Lâm thiếu chủ sao mà đến đây được?”

Lâm Thiếu Từ buông tay ra, bước lên một bước, lạnh lùng nói: “Trầm đại đương gia đừng quên, Ngự trì sơn trang là địa bàn của Lâm gia ta. Lâm Thiếu Từ ta muốn đến lúc nào, bằng cách nào cũng được hết.”

Trầm Túy Thiên cười: “Lâm thiếu chủ không đến đơn độc đấy chứ? Người của người đâu, gọi hết bọn chúng ra đây.”

Lâm Thiếu Từ cũng cười: “Bọn họ đang ở bên ngoài để xử lý thủ hạ của người đấy.”

Lời vừa dứt thì bên ngoài có ánh lửa bốc lên cao, tiếng chém giết vang dội.

Trầm Túy Thiên biến sắc, bỗng nhiên huyết lên một tiếng rồi lao ra ngoài như tia chớp.

Lâm Thiếu Từ cũng không ngăn cản, hắn nhìn bóng người nhỏ nhắn đứng ở cửa khê kêu: “Tĩnh Ly.”

Khuôn mặt mỹ lệ của Tĩnh Ly như vô cảm, nàng chậm rãi giơ thanh kiếm trong tay lên, nói: “Rút kiếm ra.”

Lâm Thiếu Từ cười khổ: “Tội tình gì phải vậy?”

Tĩnh Ly rút trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong sáng như tuyết chiếu lên dung nhan của nàng, lạnh như sương, nàng gần từng câu: “Ta nói người rút kiếm ra.”

Tôi vội vàng nói: “Chờ chút.”

“Ở đây không đến lượt người nói chuyện.” Tĩnh Ly phần nộ quát lên, trường kiếm cuộn cuộn đâm tới.

Lâm Thiếu Từ vội lấy kiếm ra đỡ một đường, kêu lên: “Rốt cuộc muội muốn gì chứ?”

Tĩnh Ly cười lạnh nói: “Có ta thì không có nàng ta, có nàng ta thì không có ta, tự người lựa chọn đi.”

Bỗng nhiên, ở giữa không trung vang lên tràng cười chói tai: “Bây giờ tiểu cô nương càng lúc càng dong dài, thôi để lão phu giúp các người một lần giải quyết cho xong.”

Lời vừa dứt thì lập tức một luồng kinh lực mạnh mẽ tràn tới, tiếng cười vang lên trên nóc nhà, lá rụng bay bay. Tôi cảm giác mình đang ở tâm một trận cuồng phong gió lốc, mắt không thể nhìn, miệng không thể nói, y phục tung bay như muốn bay cả người lên.

Tôi vừa mới nghĩ như vậy thì cả người lập tức bay thẳng lên nóc nhà, chân chạm vào những viên ngói đen tuyền.

Trên nóc nhà là một tầm nhìn tuyệt vời. Tôi điều chỉnh tư thế, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy một người gầy gò như thân cây trúc đang dùng hai tay đánh chuông về phía Lâm Thiếu Từ, hình thành một luồng cường khí mạnh mẽ. Lâm Thiếu Từ cầm bảo kiếm trong tay, mũi kiếm run run chống đỡ, tiếp theo là thối lui xuống, tình thế có vẻ không ổn. Phong Tĩnh Ly cầm kiếm đứng bên cạnh, đôi mắt sáng quan sát hai người, thần sắc biến đổi bất định.

Lão nhân này chắc là một trong tứ tiên tiêu dao, thân thủ cực kỳ cao.

Tôi mắt thấy Lâm Thiếu Từ sắp thua liền vội vàng lấy một viên ngói định giúp anh ta một tay, làm một mỹ nhân cứu anh hùng. Đáng tiếc Phong Tĩnh Ly đã nhanh chân hơn, cô ta như há miệng nói ngoa như vậy, thì ra đều là làm bộ làm tịch.

Kiểm thế của Tĩnh Ly mềm mại linh động, mặc trang phục màu trắng phối hợp với trang phục màu đen của Lâm Thiếu Từ nhìn rất đẹp, trong lúc nàng bay lơ lửng trên không nhìn vô cùng đẹp mắt, có sự trợ giúp của nàng, Lâm Thiếu Từ thấy dễ dàng hơn.

Tôi đứng trên nóc nhà nên tạm thời không có gì nguy hiểm, liền quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, lập tức kêu lên một tiếng - chẳng lẽ đây là người chim trong truyền thuyết?

Ở ngọn núi đối diện có hơn mười người bay, sau họ đeo đôi cánh đen to lớn, như cánh bướm nhỏ. Bọn họ vừa bay vừa bắn ra ám khí sáng rực, các hắc y nhân khi bị bắn cũng phải kêu lên thảm thiết bỏ mạng.

Kỹ thuật khoa học của Minh triều đã tiến bộ đến mức này sao? Thật chẳng khác gì thiên tướng thần binh, Trầm Túy Thiên, xem anh ta còn ngạo mạn nữa không?

Trong ánh lửa, Trầm Túy Thiên chấp tay đứng trước tiền trang, nét mặt tuấn mỹ không biểu hiện gì, bỗng nhiên quát đẹp đường: “Phích lịch đạn.”

Ngay tức khắc bắn lên không trung hơn mười viên phích lịch đạn, tôi còn chưa kịp nhìn rõ ràng thì chợt nghe tiếng nổ liên tiếp nhau, một chùm lửa tóe lên sáng rực nổ ầm ầm, nồng nặc mùi khói thuốc súng lan tràn ra. Có không ít người bị rơi trong nước, chỉ nghe thấy tiếng tùm tùm, mặc dù không nhìn thấy nhưng nghe tiếng cũng hiểu là rất mạnh.

Giữa tiếng nổ tung mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn có một số người bình an bay được vào đất liền, trong đó có hai người Yến Tổng. Võ công của Yến Phù Phong hiển nhiên là cao hơn Tổng Thanh Ca, vừa ra tay đã giết chết ba người. Điều này cũng không khó hiểu, giống như người làm tham mưu võ công thường yếu hơn.

Tôi đang ngồi làm khán giả trong điều kiện cực tốt bỗng nhiên thấy cổ mát lạnh, qua khoeo mắt thấy một thanh kiếm lạnh lẽo kề cổ.

“Tất cả dừng tay lại cho ta.” Phong Tịnh Ly cất giọng nói trong trẻo xuyên thấu trong màn đêm.

Lập tức tất cả mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt dồn về, cô nàng này chẳng phải là đến trợ giúp Lâm Thiếu Từ hay sao, sao mà lại rảnh rỗi mà chiếu cố đến tôi thế cơ chứ?

Tôi liếc mắt nhìn, thì ra chẳng biết từ đâu lại xuất hiện thêm một người mặc áo bào trắng, khoảng chừng năm mươi tuổi đang đấu nội lực với ông già gầy còm như cây trúc kia. Hai người đó đều đang toát mồ hôi, y phục dính sát vào người, rõ ràng là đang đến thời khắc mấu chốt.

“Phong Tịnh Ly, rốt cuộc ngươi muốn sao?” Giọng nói của Lâm Thiếu Từ trở nên sắc bén.

Cùng lúc là tiếng Trầm Túy Thiên: “Phong cô nương, hãy nghĩ thật kỹ.”

Thân thể Phong Tịnh Ly hơi run rẩy, nhưng ngữ khí lại cực kỳ lãnh khốc: “Lâm Thiếu Từ, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Rốt cuộc là ngươi muốn nàng hay là muốn ta?”

Tôi càng nghe càng thấy hỗn loạn, đều là do Lâm Thiếu Từ cự tuyệt Dung Sơ Cuồng, cô ta ăn nói kiêu gì vậy? Quả thực nghe chẳng hiểu ra sao cả, cứ như bị điên rồi.

Tôi liền kêu lên: “Này, Lâm Thiếu Từ, huynh còn do dự gì nữa, muốn hại chết tôi sao? Nhanh nhanh lựa chọn vị Phong cô nương này đi, đêm nay động phòng luôn.”

Tôi còn chưa nói xong đã bị tát một cái, làm mắt tôi hoa lên.

Tức giận rồi đấy nhé! Sống hơn hai mươi năm trời đây là lần đầu tiên bị người ta tát.

Cô ta đúng là chó cắn Lã Động Tân, thật sự con mẹ nó không được dạy dỗ đàng hoàng, tôi quyết định sẽ làm một hảo hán - hảo hán thì không chịu thiệt trước mắt! Nhưng kiếm còn đang kề ở cổ tôi, tôi còn có thể làm gì được chứ, không thể làm gì hơn là thuận thể mà làm - tuy nói tôi là trang chủ ngự trì sơn trang, nhưng hiện giờ tôi lại không có võ công, yếu đuối, sẽ không có ai chê cười tôi đâu, hơn nữa, ngã xuống đau xương khớp còn hơn là bị mất đầu.

Nhưng tôi lại không bị gãy xương cốt như dự đoán mà có người đón được tôi.

Tôi nhìn thấy người đó lập tức nước mắt vòng quanh, lấy tay vuốt khuôn mặt của anh ta, kêu lên: ” Tướng công, huynh xem muội tử ngoan ngoãn của huynh đi, thiếu chút nữa thì mạng nhỏ của muội không còn rồi.”

Lời vừa dứt thì mọi người đều ồ lên.

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Đình Tạ đỏ bừng, hạ giọng nói: “Lúc này là lúc nào mà còn có tâm trạng đùa giỡn.”

“Huynh tới một mình thôi à? Nhóm Đường cô nương ...” Tôi còn chưa nói xong đã bị người lôi sang. Lâm Thiếu Từ sắc mặt tái nhợt, đôi môi nhếch lên, đôi mắt tóe lửa giận giữ: “Chú ý đến hình tượng”

Đúng là đầu ngựa suýt nữa làm hại tôi chết còn dám nói năng với tôi như vậy. Tôi vùng ra, quát lên: “Hình tượng? Huynh không biết xấu hổ còn dám nói hình tượng với tôi ư? Nếu không phải huynh trêu hoa ghẹo nguyệt, gọi ong hút mật gây ra nhiều chuyện tình cảm như vậy, thì ngày hôm nay tôi có bị người ta lấy kiếm kẻ cổ không? Tôi thấy người nên chú ý hình tượng là huynh mới đúng.”

Mọi người im lặng. Một bầu không khí quỷ dị toát ra.

Tôi không biết lúc mình nói lớn lại có uy lực đến như vậy, làm tất cả bọn họ đều chấn động. Xem ra danh tiếng trang chủ Dung Sơ Cuồng cũng có uy tín!

Tôi đắc ý dạt dào nhìn mọi người, chỉ thấy hai nhóm người không biết tức lúc nào đều đã tiến lên, đồng thời rất có giác ngộ giai cấp mà tự động chia làm hai phái. Lâm Thiếu Từ mặt xám như tro ràn, Yên Phù Phong cùng Tống Thanh Ca hai người đều đỡ dẫn đứng đằng sau anh ta, cũng đang ngáy người.

Về mặt tà ác của Trầm Túy Thiên lại cười rất tươi, rất ung dung, thái độ như con mèo đang nhìn con chuột đi vào chỗ chết.

Đột nhiên bên ngoài cửa ào vào một đám đàn bà con gái, các nàng vừa nhìn thấy Lâm Thiếu Từ lập tức chen chúc nhau không ai chịu nhường ai. Quan tâm lo lắng như sóng triều.

Tôi không chịu nổi đám người mê trai này liền kéo tay Phong Đình Tạ, nói: “Tướng công, chúng ta đi Thương Châu đi. Lâm thiếu chủ trí dũng song toàn, võ nghệ cao cường, việc nhỏ này không cần chúng ta hỗ trợ nữa.”

Phong Đình Tạ còn chưa trả lời, Trầm Túy Thiên đã cười nói: “Xin chào Dung cô nương!”

Phong Tịnh Ly đột nhiên phi thân từ trên nóc nhà xuống ngăn cản: “Dung Sơ Cuồng, ngày hôm nay không nói rõ ràng người đừng hòng đi được.”

Phong Đình Tạ quát khê: “Tịnh Ly.”

“Ca, huynh đừng quản muội! Ngày hôm nay mọi việc phải kết thúc ở đây.”

Phong Tịnh Ly nói xong, vung lưới kiếm sắc bén đâm thẳng vào yết hầu tôi, khí thế mạnh mẽ ác liệt.

Ngất! Anh trai cô ta nói mà cô ta không nghe, cô ta làm phản rồi.

Phong Đình Tạ vung kiếm lên hất ra bức Phong Tịnh Ly lui ra sau mấy trượng, giận giữ nói: “Không được hồ đồ.”

Phong Tịnh Ly nước mắt lăn chã rơi” Ca, sao huynh lại giúp nàng ta?”

Tôi không nhịn được: “Phong tiểu thư, phiền cô nhìn lại cho rõ ràng, tình địch của cô đây ở đằng kia kia...” Tôi chỉ vào đám người đang vây quanh Lâm Thiếu Từ, “trước tiên cô hãy đi giải quyết họ đi đã, tôi đã lập gia đình rồi mà cô lại không buông tha cho tôi, còn nữa, người bị từ hôn là tôi, tôi còn không oán ai thì thôi, cô bày ra những chuyện này để cho ai xem hả?”

Mặt của Phong Tịnh Ly thoáng đỏ ửng, toàn thân run lên.

“Còn nữa...” Tôi tiếp tục nói, “Tôi van cô hãy có lòng tự trọng được không? Người ta đã không thích cô rồi, cô nhanh nhanh đi tìm chồng khác đi, không đáng vì một thân cây mà treo cổ mình lên, tuổi xuân trôi qua nhanh lắm bà cô ạ, chưa mất hết hy vọng đâu.”

Tôi đưa mắt khẩn thiết nhìn cô ấy, tự nhận thấy những lời mình nói thật thâm thúy, lấy ơn báo oán, ngay cả nữ nhân vật chính trong truyện của Quỳnh Dao cũng không thể bằng, nhưng vì sao tất cả mọi người đều nhìn tôi như người trên sao hỏa...

Sắc mặt của Lâm Thiếu Từ càng khó coi hơn, như là một tảng băng ngàn năm.

Phong Tịnh Ly bỗng nở nụ cười: “Dung Sơ Cuồng! Sự nhục nhã ngày hôm nay ta suốt đời khó quên...”

Tôi cuống quýt: “Cái này mà gọi là nhục nhã à? Tôi là muốn tốt cho cô, đỡ cho chồng cô sau này...”

“Câm miệng!” Lâm Thiếu Từ đột nhiên hét lớn.

Hắn nhìn Phong Tĩnh Ly, cao giọng nói: “Phong cô nương, chờ xong việc tối nay Lâm Thiếu Từ ta sẽ tùy người xử trí, còn hiện giờ xin người hãy buông tha cho Sơ Cuồng.”

Phong Tĩnh Ly cười giận giữ: “Được lắm, các người đều che chở cho nàng ta, ta...”

Nàng ngậy người ra một lúc, bỗng nhiên quay lưng kiểm kê vào cổ mình...

Sự biến đổi đó làm tất cả mọi người đều không ngờ tới, ai cũng kêu lên...

Tôi thất kinh. Không thể ngờ tính tình cô ấy lại cương liệt như vậy. Tôi không kịp suy nghĩ liền đưa tay đoạt lấy thanh kiếm kia...

Lại xảy ra chuyện kỳ lạ – chỉ nghe “đình” một tiếng, trường kiếm của Phong Tĩnh Ly bị hất ra, cả người cô ấy bị bắn ra xa mấy trượng rơi xuống đất.

Sự biến đổi vừa rồi làm mọi người lại càng thất kinh, tất cả cùng kêu lên: “Lưu vân tỵ chỉ.”

Tôi ngẩn ra, mù mịt nhìn tay phải của mình, trong lòng tràn ngập sự kỳ lạ khó hiểu.

Rõ ràng là tôi muốn đoạt lấy thanh kiếm kia, nhưng chẳng hiểu vì sao lúc đó tay tôi bỗng nhiên bị khống chế, bàn tay khéo léo chọc vào cổ của Tĩnh Ly rồi cong lại như cây hoa lan, ngón giữa bắn vào thân kiếm, ngón cái ấn vào xương quai xanh của cô ấy...rồi sau đó sự việc xảy ra như thế.

Lâm Thiếu Từ cả kinh nói: “Sơ Cuồng, muội...”

Trầm Túy Thiên bỗng nói: “Dung Sơ Cuồng, hành động của người quả là cao minh ngay cả ta cũng bị người lừa.”

“Hả?” Tôi ngẩng lên nhìn Trầm Túy Thiên.

Trầm Túy Thiên cười lạnh nói: “Rõ ràng võ công của người đã trở lại, người còn giả bộ.”

Võ công của tôi trở lại? Lẽ nào nói tôi đã có lại võ công? Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là...

Tôi bỗng quay đầu lại nhìn Phong Đình Tạ...

Phong Đình Tạ cũng rất khiếp sợ, ánh mắt bỗng sáng ngời, bật thốt lên: “Đào Hoa Thiếu...là hắn, nhất định là hắn.”

Tôi kích động đến nỗi toàn thân lắc lư rồi bước đến ôm lấy Phong Đình Tạ cười ha ha. Võ công của mình đã trở lại. Để xem đám người kia còn ai dám khinh thường tôi nữa không.

Tôi đang kích động đắc ý kêu to, bỗng nhiên trên lưng bị người ta vỗ mạnh một cái. Yến Phù Phong cười lớn nói: “Sơ Cuồng, võ công của muội đã khôi phục rồi, thật sự là quá tốt, chúng ta hôm nay sẽ tiêu diệt hết bọn Quỷ cốc minh, ha ha ha...”

Yến Phù Phong cứ thế cười một tràng dài.

Bỗng nhiên trong không trung vang đến một âm thanh bén nhọn, có người quái gở nói: “Khẩu khí thật là lớn. Để lão phu xem người có bao nhiêu năng lực.”

Ba bóng người từ trên trời bay xuống, dáng người gầy gò, mặc trường bào dài ba màu vàng đỏ xanh lá cây nhìn như lá cờ bay bay, quả nhiên là có vài phần tiên khí, đáng tiếc tướng mạo thì không dám khen tặng.

Một lão quái nhân bay lơ lửng giữa không trung vùng tay áo rộng ra đánh chuông đến chỗ Yến Phù Phong.

Cùng lúc đó Trầm Túy Thiên bỗng nhiên xuất thủ, bốn phía đều xuất hiện một luồng âm hàn khí, băng phách sương trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng lan tràn ra dưới ánh trăng, dày lượt lơ lửng vào trong từng kẽ tóc, một luồng khí nhỏ hướng tới Lâm Thiếu Từ. Chuông phong thông thả mà trầm ổn, có một loại không khí bao trùm chặt chẽ và áp lực không thể diễn tả thành lời, tôi cảm giác ngực như bị một khối đá đè lên vô cùng khó chịu.

Lâm Thiếu Từ ngạo nghễ đứng thẳng, chẳng khác gì Nhạc Lâm Uyên lù lù bất động. Đám sương trắng cách Lâm Thiếu Từ một cự ly ngắn thì bỗng nhiên ngừng lại.

Trầm Túy Thiên biến sắc, trên vầng trán trắng như tuyết lộ ra gân xanh. Tay hần giật giật, đám sương trắng phía trước liền tản ra rồi mất hẳn.

Con người của Lâm Thiếu Từ hơi hẹp lại, đột nhiên thò tay lấy trong người ra một vật hình bán nguyệt. Màn sương trắng vì thế liền dừng lại ở đó.

Tôi choáng! Tôi thích thú thấy Lâm Thiếu Từ đang biểu diễn, quay lại nhìn Yên Phù Phong. Vừa nhìn liền thất kinh. Y phục nửa người Yên Phù Phong bị chưởng phong của lão quái kia đánh cho te tua, trên ngực và cánh tay có hơn mười vết thương, máu tràn ra ngoài thấm cả ra áo khiến cho nhìn cả người Yên Phù Phong như cây thông Noel loang lổ các màu đỏ. Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến nhuệ khí của hắn, hắn cắn răng chịu đau không hề kêu lên một tiếng nào. Đó mới chính là giang hồ hảo hán chân chính, thiết huyết nam nhi, tôi cần phải trợ giúp anh ta một tay mới được.

“Này, ông già kia, ông lớn tuổi rồi lại đi tính toán với người trẻ tuổi thế.” Tôi quát to lên rồi đánh một chưởng vào lưng ông ta.

Chuyện kỳ quái lại xảy ra một lần nữa – lần này đổi thành việc tôi bay xéo ra ngoài, ngay cả góc áo của đối phương tôi cũng không đụng tới được, như là một con diều đứt dây bay ra xa rồi rơi xuống mặt đất, cái móng tôi đau quá – muốn rên rĩ cũng không rên được.

Phong Đình Tạ sợ quá chạy tới nâng tôi dậy, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi cũng há hốc mồm: “Không biết, võ công của tôi hình như không có, một chút khí lực cũng không sử dụng được.”

Khi tôi bị đánh ngã thì mọi người mới tỉnh mộng, tất cả đều ào lên, trái lại càng làm cho tình thế hỗn loạn.

Tôi bình đại thể như này, võ công của Lâu Thiên Mạch cùng với người của cô ấy ngang như nhau, lãnh diễm khốc liệt; kiếm thế của Hạ Tiểu Tịch thì tương đối truyền thống, cũng khá một chút. Ngọc Linh Lung không hổ là phái linh hồ, giáo hoạt linh động; Liễu Hình Nhi duyên dáng kiết xuất nhưng võ công lại không cao lắm, lúc nào cũng phải có hai trưởng bối che chở cho; Hải Đường Các chủ võ công khá cao, thành thực. Giết địch nhiều nhất phải kể đến Đường Châu Ngọc võ công thấp nhất, mỗi một hắc y nhân tới gần cô ấy đều bị chết rất quỷ dị, rất máu tanh. Còn người mặc áo bào trắng không biết xuất hiện từ đâu vẫn đang sống mái với một trong tứ tiên tiêu dao là ông già gầy như cây trúc kia, chưa có dấu hiệu bị thua. Tổng Thanh Ca đang đấu với người khác, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhận ra võ công của ai cao hơn.

Xem tình hình này thì Ngự trì sơn trang nhất định là thua rồi. Bởi vì hai người còn lại trong Tứ tiên tiêu dao còn chưa động thủ, mặc dù Phong Đình Tạ đồng ý hỗ trợ tôi thì cũng không phải đối thủ của họ. Trong lòng tôi sốt ruột, đến thời khắc mấu chốt tự nhiên võ công của tôi lại bị mất cơ chứ? Không giống như Lục Mạch thần kiếm của Đoàn Dự đấy chứ? Thật chẳng khéo chút nào, tự nhiên một ngày hai phái lại động thủ với nhau, đêm nay mọi người sẽ chết hết ở đây.

Bỗng nhiên, một tiếng “bình” thật lớn vang lên, một dòng nước lạnh mãnh liệt ầm ầm nổ tung, bụi sương trắng lượn lờ, giữa màn sương trắng đó có một thân ảnh bay nhanh qua. Lâm Thiếu Từ thối lui bảy bước, vừa mới đứng vững thì phát hiện trên tảng đá có vết chân rất lạ thường.

Trầm Túy Thiên không hề sứt mẻ chút nào, khuôn mặt tuấn mỹ trắng như tờ giấy, một lát thì trên khóe miệng rỉ máu. Hắn cười vang nói: “Kinh đào chưởng của Lâm gia quả nhiên danh bất hư truyền, Trầm mỗ xin lĩnh giáo tiếp.”

Vừa dứt lời, dáng người thanh tú đột ngột bay lên rồi đánh thẳng vào Lâm Thiếu Từ nhanh như chớp, lòng bàn tay đánh ra chưởng như quang ly tinh diệt. Lâm Thiếu Từ vùng kiếm lên, kiếm thế nhẹ nhàng ẩn hiện, mũi kiếm nhọn đâm thẳng vào luồng chưởng sáng đó. Trong hai người thì một người thông thả, còn một người thì thân hình nhanh nhẹn như tia chớp khiến người khác không kịp nhìn.

“Cứ như vậy thì đánh tới khi nào?” Ông già lục bào cuối cùng mở miệng nói.

“Đúng vậy, đêm nay ta còn muốn ngủ một giấc nữa.” Ông già hồng bào ngửa mặt lên trời than.

“Vậy người giải quyết ai trước?”

“Người đi xử lý tên họ Lâm kia đi, còn ta đi giúp lão tam đang đấu với tên mặc y phục trắng kia.”

Hai người nói xong lập tức động thủ. Tôi lập tức kêu lên: “Này hai ông ơi, hai người là thể ngoại cao nhân, sao lại học cách đánh nhau đường phố thế, hai người đi đánh một người.”

Cả hai cũng quay lại nhìn tôi, tôi cảm giác như đang bị rấn độc nhìn, vội lui ra sau lưng của Phong Đình Tạ.

“Ha ha, một lời của tiểu cô nương thật có ý tứ, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì?” Lục bào quái giờ quỷ trào ra dò xét nhưng cả người không hề di động.

Phong Đình Tạ kéo tôi lui ra sau mấy trượng, giờ kiếm đâm thẳng vào lòng bàn tay ông ta. Đối phương hất nhẹ ống tay áo lên cổ tay Phong Đình Tạ, trường kiếm lập tức rơi xuống.

Lục bào quái cất tiếng cười dài, năm ngón tay như trảo chụp đến trước mặt tôi. Tôi cảm giác một luồng khí lạnh băng tràn đến mặt tôi, bao trùm cả mắt mũi miệng khiến tôi không thể thở được.

Giữa ánh sáng của ánh lửa, trước mắt bỗng xuất hiện một cầu vồng bảy màu cắt ngang bầu trời đêm, rực rỡ xán lạn như nắng chiều Nhược Minh quyến rũ, hoa mỹ tuyệt luân, ngay cả vầng trăng sáng tỏ cũng trở nên u ám.

Lục bào quái kêu lên đau đớn lùi xuống mấy bước rồi khẽ kêu “a” một tiếng, dường như không thể tin là có ai đó có thể đả thương mình.

Tôi tập trung nhìn thì thấy Lâm Thiếu Từ đang đứng ngay bên cạnh tôi, trên tấm lưng mơ hồ có dấu tay màu trắng xám.

“Phong huynh, xin hãy đưa Sơ Cuồng rời khỏi đây...” Lâm Thiếu Từ còn chưa nói xong, cả người cứng đờ rồi hộc ra một ngụm máu.

Lục bào cười lạnh, cả người lại bay lên. Trầm Túy Thiên cũng nâng tay lên xuất ra một luồng hàn khí, tấn công hai phía. Trường kiếm của Lâm Thiếu Từ vung lên như nộ hải cuồng hoa nhưng rõ ràng là đã vô cùng suy yếu rồi.

Tôi lập cập, không muốn sống nữa sao, mọi người nhanh đến giúp đi...

“Bình khí bình khí đâu?” Tôi gấp đến độ người xoay vòng vòng, hai tay sờ loạn lung tung trên người, ngón tay bỗng chạm vào vật gì cứng rắn, tôi liền lấy ra xem, thì ra là tiểu kiếm bạch ngọc. Đến nước này rồi thì cái gì cũng bất chấp hết, tôi ngẩng chuẩn tấm lưng của ông già lục bào rồi dùng hết sức phang thanh tiểu kiếm đến.

Vậy mà ông già lục bào lại bị tôi đánh trúng, ông ta kêu thảm thiết, phất tay áo cuộn cuộn như gió cuốn mây tan quét qua tôi, cả người tôi lại một lần nữa bay ra thật xa ngã chổng chơ trên mặt đất, tôi cảm thấy cột sống của mình như gãy vụn, còn ông già lục bào thì như âm hồn không tan lại ào tới.

“Sơ Cuồng...” Lâm Thiếu Từ kêu lên kinh hãi, hình như nhận ra không thể cứu tôi được nữa.

Tôi cũng nhận ra không ai có thể cứu tôi được.

Nhưng, sự thật đều không phải như vậy.

Ống tay áo của ông già lục bào chỉ quét qua hai gò má tôi. Tôi sờ mặt mình, A di đà phật, ngũ quan vẫn còn, không một chút sứt mẻ gì.

Tổn thất duy nhất của tôi là thanh ngọc kiếm trong tay tôi đã bị ông già lục bào chết tiệt kia cướp mất. Ông ta lật qua lật lại thanh tiểu kiếm như đang thưởng thức báu vật trân bảo, trên mặt biểu hiện thái độ rất kỳ lạ, như chúng ta thường nói đó là sự tham lam.

Con mẹ nó chứ, tôi biết đó là bảo bối, nhưng ông ta tuổi cũng đã lớn rồi còn không biết xấu hổ mà cướp người bạn nhỏ của tôi đi.

Ông ta bỗng nhiên giơ cao thanh ngọc kiếm lên, kêu to: “Lão nhị, lão tam, các ngươi mau đến xem.” Đối với ông ta lúc này thì bỏ mặc tất cả mọi người.

“Hước lằng kiếm!” Hoàng bào quái kêu lên.

Nghe vậy, ông già gầy như cây trúc đang đấu với bạch y nhân liền tách ra, nét mặt hai người đều chấn động.

Hoàng bào quái dùng một chưởng đánh văng Yến Phù Phong ra rồi phi thân nhận lấy thanh kiếm ngọc xem xét một hồi, bỗng nhiên hạ giọng ngâm: “Phong lưu hữu vương tôn, sắc tươi đẹp niên thiếu tràng.”

Lão quái gầy như cây trúc chậm rãi nói: “Chẳng lẽ là Đào Hoa Thiếu tái xuất giang hồ?”

Trong không gian yên lặng, tôi và Phong Đình Tạ đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt Phong Đình Tạ lộ ra vẻ khó hiểu, đại khái là giống như Đào Hoa Thiếu nói anh ta kiến thức hạn hẹp. Tôi vẫn cho rằng danh hiệu của Đào Hoa Thiếu là do anh thuận miệng lừa gạt tôi thôi, không ngờ anh thực sự được gọi là Đào Hoa Thiếu.

Hồng bào lão nhân vẫn im lặng không nói gì lúc này bỗng nhiên hành lễ với tôi, cung kính nói: “Tiểu cô nương, xin hỏi cô nương có thanh ngọc kiếm này từ đâu?”

Lúc này Lâm Thiếu Từ đã đỡ tôi đứng lên. Tôi vỗ vỗ cái mông dính bẩn, ngẩng đầu lên nói: “Là một người bạn tặng cho tôi, mau trả lại tôi.”

Cả bốn người cùng nhìn lại, không ai nói gì.

Bốn về yên lặng, tất cả âm thanh ầm ĩ đánh nhau giờ đã không còn tăm hơi gì.

Tôi mạo hiểm, tiếp tục bổ sung thêm một câu: “Nếu ông không trả lại cho tôi, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

Hồng bào lão nhân đột nhiên thở dài, nói: “Thôi rồi thôi rồi, Đào Hoa Thiếu tái xuất, huynh đệ bốn người chúng ta suốt đời sẽ không bước chân vào Trung Nguyên nữa.”

Lục bào lão nhân ngoan ngoãn bước tới trước mặt tôi, cung kính dâng kiếm ngọc lên, sau đó hướng về Trầm Túy Thiên nói: “Trầm công tử, Tứ tiên tiêu dao đã thiếu nợ người, lần sau sẽ trả lại.”

Nét mặt Trầm Túy Thiên tràn ngập sự kinh nghi: “Tiền bối, rốt cuộc thì Đào Hoa Thiếu là thần thánh phương nào? Lẽ nào chỉ bởi vì hấn mà ta việc sắp thành lại hỏng sao?”

Gậy trúc lão nhân đột nhiên nói: “Trầm công tử, núi xanh vẫn còn, không sợ là không có củi đốt, đi thôi.”

Ông ta nói xong bỗng nhiên xuất thủ, cùng với lục bào quái nhân bên cạnh kéo Trầm Túy Thiên phi thân bay đi, hai người còn lại cũng phát tay áo, thân hình bay lên như điều gặp gió, giống như tiên hạc bám sát theo sau, trong nháy mắt không còn hình bóng.

12. Chương 8

Đêm xuân yên tĩnh, màn trời đêm sâu thẳm, trăng sáng nhô lên cao tỏa ánh sáng soi xuống mặt nước, sương khói mờ mịt bao quanh núi non càng làm cho cảnh đêm non nước thêm thanh tĩnh.

Nếu không có mùi máu tanh nồng nặc thì tôi sẽ không thể tin là vừa rồi vừa xảy ra một trận quyết đấu. Tôi đang không biết xử lý những thi thể này như nào thì may mà có Đường Châu Ngọc, độc dược của Đường môn quả nhiên thiên hạ vô song, hủ thi hóa cốt vô địch thiên hạ, tôi nhìn mà sờn tóc gáy.

Lúc này không biết Phong Tịnh Ly đã bỏ đi đường nào rồi, Lâm Thiếu Từ thương thế nghiêm trọng hôn mê bất tỉnh. Bạch y nhân thì đang bắt mạch cho anh ta, đám phụ nữ thì vây xung quanh giường, nghiêm nhiên là thủ hộ thiên sứ, còn tôi và Yến Tổng hai người lại trở thành người ngoài.

Tôi kéo Yến Phù Phong sang một bên, chỉ chỉ bạch y nhân kia, hỏi nhỏ: “Đó là ai vậy?”

Yến Phù Phong nói: “Ông ta tên là Mộ Dung Nghi tiên sinh của Nam Hải Mộ Dung thế gia, chúng ta có thể lên Ngọc Bích phong được ít nhiều cũng nhờ độc môn bí khí của Mộ Dung thế gia – thần điều cánh chim”

“Vì vậy nên các người mới bay tới đây được?”

“Không sai.” Yến Phù Phong nói: “Sơ Cuồng, Đào Hoa Thiếu là ai? Hấn...”

Hấn chưa nói xong thì đằng sau bỗng ồn ào cả lên, đám phụ nữ đều tranh nhau hỏi thăm thương thế của Lâm Thiếu Từ.

Chúng tôi lập tức xoay người đi vào trong.

Mộ Dung Nghi hạ giọng nói: “Hàn khí của Huyền băng hàn ngọc chương đã làm tắc kinh mạch nên tạm thời Lâm thiếu chủ bị hôn mê, cũng may Lâm thiếu chủ nội lực thâm hậu nên cũng không đáng lo ngại, nhưng tốt nhất là nên mời Lê thần y đến một chuyến.”

Tổng Thanh Ca nói ngay: “Ta lập tức phái người đi mời.”

Mộ Dung Nghi nhìn tôi muốn nói gì lại thôi, cuối cùng không nén được lại hỏi: “Dung trang chủ, xin hỏi làm sao người quen Đào Hoa Thiếu?”

Lời vừa dứt thì tất cả mọi người đều nhìn tôi chăm chăm, không khí trở nên yên tĩnh.

“Việc này...” Tôi xấu hổ cười cười, làm sao nói cho ông ta biết là tôi quen anh ở kỹ viện được chứ.

Mộ Dung Nghi thấy sắc mặt tôi khó xử, lập tức nói: “Dung trang chủ nếu không tiện...”

Tôi vội nói: “Không có gì là không tiện cả. Tôi gặp Đào Hoa Thiếu ở từ lâu.”

Mộ Dung Nghi lại nói: “Dáng dấp hấn thế nào? Tuổi bao nhiêu?”

Tôi tả sơ qua diện mạo của Đào Hoa Thiếu. Mộ Dung Nghi im lặng không nói, mọi người thì bùng lên.

“Đào Hoa Thiếu là ai?”

“Đó có phải là tên thật của hấn không?”

“Trong chốn giang hồ có một người như vậy, sao chúng ta lại không ai nghe qua?”

Mộ Dung Nghi thở dài nói: “Người này hành tung bí ẩn, hai mươi năm không xuất hiện trên giang hồ rồi, các người không biết cũng bình thường thôi.”

“Tên thật của hấn giang hồ không ai biết. Chỉ vì hấn thích mặc y phục màu đỏ tươi (phi y), tướng mạo tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, đi theo bên người lúc nào cũng có hai tuyệt sắc thiếu nữ. Vì vậy giang hồ bằng hữu gọi hấn là Đào Hoa Thiếu.”

Tôi choáng, thì ra phong lưu như vậy, thảo nào ngày đó gặp anh ở kỹ viện, khẳng định là xấu xa mà.

Đường Châu Ngọc mở to mắt: “Võ công của hấn rất cao phải không? Vì hình như bốn lão quái rất sợ hấn?”

“Hai mươi năm trước võ công của hấn cao không lường được, ngày nay chỉ sợ...không ai có thể sánh bằng.”

Yến Phù Phong kinh ngạc: “Lạ thật, vì sao trong giang hồ không có đồn đại gì về hấn vậy?”

Mộ Dung Nghi cười khổ nói: “Đó là bởi vì những người biết nội tình không muốn nhắc tới chuyện ngày.”

Ông ta trầm ngâm chốc lát, rồi cuộc thở dài nói: “Chuyện đã xảy ra hơn hai mươi năm rồi, khi Đào Hoa Thiếu xuất hiện trên giang hồ ta cũng không có để ý gì, nhưng Tích Niên, gia huynh ta thì lại bị bại dưới tay Đào Hoa Thiếu.”

Mọi người đều hụt hơi.

Yến Phù Phong cả kinh nói: “Hai mươi năm trước Mộ Dung thế gia bỗng nhiên thoái ẩn giang hồ, lẽ nào lại liên quan đến chuyện này sao?”

Mộ Dung Nghi thở dài than thở: “Không sai, một năm sau khi gia huynh quy ẩn, chủ trì Thiếu Lâm Không Kiến đại sư bỗng nhiên tới chơi. Ông ta cùng gia huynh đàm luận tròn một đêm trong mật thất, sáng sớm hôm sau thì rời đi. Một tháng sau, Thiếu Lâm thay đổi chủ trì, Không Kiến đại sư bề quan, ngay sau đó chưởng môn các đại phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành đều lần lượt thoái vị.”

“A, ta nhớ ra rồi.” Yến Phù Phong bỗng nhiên kêu thét lên kinh hãi.

Mộ Dung Nghi sửng sốt: “Yến đàn chủ nhớ ra cái gì?”

“Tần trang chủ của Tệ trang trong thời gian đó cũng vân du thiên hạ đến nay không có tin tức gì, chẳng lẽ cũng là nguyên nhân này?”

Mộ Dung Nghi im lặng một hồi, nói: “Vậy chắc là đúng rồi, có người nói hai phái Thanh Thành, Nga Mi đã có giáo quy dặn đệ tử, nếu đi lại trong giang hồ gặp một người mặc phi y, tay cầm kiếm ngọc, ngàn vạn lần hãy tránh thật xa.”

Ông ta dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Gia huynh là người tâm cao khí ngạo, đối với việc này canh cánh trong lòng, quy ẩn giang hồ nhưng vẫn khổ tu võ học để trả thù, thế nhưng Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên mai danh ẩn tích trên giang hồ. Gia huynh đã phái nhiều người đi hỏi thăm, cuối cùng biết được tin tức của hân xuất hiện ở Tuyết liên sơn Tây Vực, từ đó về sau trong thiên hạ không còn ai nghe thấy tin tức của hân nữa. Chỉ cho đến đêm nay...”

Ông ta nói xong xoay người lại nhìn tôi, trầm giọng nói: “Hước lãng kiếm tái xuất hiện giang hồ.”

Mọi người lặng im.

Yến Phù Phong bỗng nhiên nói: “Lẽ nào Tiêu dao tứ tiên cũng từng bại dưới tay của hân?”

Mộ Dung Nghi gật đầu: “Hân là như vậy.”

Tôi ngây người: “Nhưng, tôi thấy Đào Hoa Thiếu không giống là người xấu.”

Mộ Dung Nghi cười cười, nói: “Hành động của Đào Hoa Thiếu quỷ thần khó lường, chính tà lẫn lộn, xác thực không thể nói hân là người xấu, nhưng thái độ làm người thì lại quá cao ngạo ngông cuồng.”

Tôi không thể tin mình lại gặp được một người như vậy, tôi không biết có thể gọi là số đen được không.

Phong Đình Tạ vẫn đứng yên không nói gì, lúc này cũng nhìn tôi thật chăm chú, ánh mắt thâm sâu. Tôi bỗng nhớ ra một chuyện, vội hỏi nhỏ: “Mộ Dung tiên bối, rốt cuộc Đào Hoa Thiếu bao nhiêu tuổi vậy? Nghe ông nói như vậy chắc huynh ấy rất già rồi.”

“Cụ thể tuổi bao nhiêu ta cũng không rõ lắm, nghe đồn hai mươi năm trước là một vị thiếu niên, ngày nay chắc cũng hơn bốn mươi tuổi rồi.”

Mộ Dung Nghi dừng lại một chút, bỗng nhiên lại nói: “Người này có thể nói là đệ nhất kỳ nhân, bí ẩn thần kỳ, hiện nay trên giang hồ có thể được coi là ngang tài nhau chỉ có mưu sĩ của Hán Vương là Sở Thiên Dao thôi.”

“Sở Thiên Dao sao lại thần bí như vậy?” Tôi nôn nóng hỏi.

Người đó là người tôi phải gả cho, tôi còn phải trộm đồ của anh ta nữa, tìm hiểu một chút là rất cần thiết. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

“Giang hồ đồn rằng, tính tình Sở Thiên Dao quỷ dị khó dò, yêu thích luôn luôn thay đổi, chưa từng có ai là đối thủ của hân, ngay cả Ngưu quỷ xà vương trong chốn vô lâm cũng phải đóng cửa môn hạ, mặc cho sai khiến.”

Tôi thở dài, nếu người này thực sự lợi hại như vậy, mạng nhỏ của tôi làm sao chịu nổi chứ.

Lúc này Yến Phù Phong đang phát biểu lời cảm ơn với đám phụ nữ, khuyên bảo các nàng sớm về nghỉ ngơi. Tôi cũng khách sáo vài câu với Mộ Dung Nghi mời ông ta cũng sớm nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều đã mệt mỏi rồi nên tản đi hết, chỉ có Đường Châu Ngọc là dùng dằng chưa muốn đi mặc cho Yến Phù Phong khuyên bảo.

Tôi nói: “Bỏ đi, Yến đại ca, thương thế của huynh cũng không nhẹ, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Yến Phù Phong bắt đầu đi rồi đi.

Tôi liếc nhìn thấy Phong Đình Tạ vẫn còn đứng ở đó, tiện nói luôn: “Huynh cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Phong Đình Tạ lắc đầu.

“Tôi cũng không ngủ được, chúng ta ra bên ngoài một chút đi.”

Phong Đình Tạ đi theo sau tôi không nói một lời.

Tôi hỏi anh ta: “Huynh không đi tìm muối muối của huynh à?”

Phong Đình Tạ nói: “Đêm qua bỗng nhiên người mất tích làm ta rất xấu hổ, nếu không tìm được người thì ta không biết ăn nói với chủ nhân như nào.”

Đúng là con nít luôn cố chấp.

Tôi than: “Huynh yên tâm, Chu Chiêm Cơ là một người vô cùng thiện lương tuyệt đối sẽ không trách tội huynh đâu.”

Phong Đình Tạ kinh hãi thốt lên: “Người biết hẩn là...”

Tôi vỗ vỗ bờ vai anh ta: “Huynh không cần phải khẩn trương, tôi sẽ không nói linh tinh đâu, nhưng thật ra tôi lại lo lắng cho muối muối của huynh.”

Phong Đình Tạ buồn bã.

Tôi tiếp tục nói: “Nếu huynh tin tưởng tôi thì hãy đi tìm cô ấy đi, khi tôi lấy được bản danh sách rồi nhất định sẽ giao lại cho huynh.”

Phong Đình Tạ nhìn tôi trừng trừng, giận giữ nói: “Nghe người nói như vậy thì nếu ta không đi tìm muối muối ngược lại trở thành không tin tưởng người rồi.”

Tôi trêu: “Nghe huynh nói vậy, thật ra huynh rất tin tưởng tôi.”

“Nha đầu mỏ nhọn, gặp Sở Thiên Dao thì nhớ cẩn thận một chút.”

“Là huynh lo lắng cho tôi hay là lo cho bản danh sách vậy?”

Phong Đình Tạ im lặng một chút rồi than thở: “Ta chỉ lo cho Tịnh Ly, đợi ta có tin tức của Tịnh Ly rồi sẽ lập tức tới Thương Châu tìm người.”

Tôi gật đầu. Phong Đình Tạ nhìn tôi rồi xoay người trực tiếp đi ra ngoài.

Tôi đứng bên ngoài sơn trang một lúc, đang muốn trở vào chợt thấy sau lưng có ba bóng người bay vút lên liền giật mình. Chẳng lẽ là Trầm Túy Thiên quay lại?

Tôi hết hồn, hai chân nhũn ra, đang đi mở miệng kêu gọi người thì ba bóng người đó đã phi thân tới trước mặt tôi.

Tôi lùi ra sau hai bước, âm thanh trong cổ họng không phát ra được. Cả ba người đồng loạt bước lên, hành lễ:

“Chu Tước Đàn đàn chủ Tiêu Thiên Vũ.”

“Huyền vũ đàn đàn chủ Hải Vô Cực.”

“Ngoại hành các các chủ Lam Giả Hối.”

“Tham kiến trang chủ!”

Thì ra là người một nhà, tôi thở phào nhẹ nhõm, sau lưng có trận gió mát, Tống Thanh Ca cũng tới.

Tiêu Thiên Vũ vừa thấy Tống Thanh Ca liền hỏi: “Lão Tống, vì sao thiếu chủ lại lên đây sớm vậy?”

Hải Vô Cực cũng kêu lên: “Mọi chuyện bàn bạc chưa xong, sao bỗng nhiên lại đến đây sớm vậy? Chí ít cũng phải chờ ba người chúng ta đông đủ đã chứ.”

Tống Thanh Ca nhìn tôi, nói: “Thiếu chủ đột nhiên nhận tin Sơ Cuồng bị Trầm Túy Thiên bắt.”

Nghe vậy cả ba người không nói gì.

Lâm Giả Hối đột nhiên nói: “Chúng ta ở dưới chân núi gặp người của phái Phong Ảnh nói thiếu chủ bị thương có đúng không?”

Tổng Thanh Ca than thở: “Thiếu chủ bị trúng một chưởng của Trầm Túy Thiên, tạm thời hôn mê chưa tỉnh.”

“Cái gì? Thiếu chủ hiện đang ở đâu?” Hải Vô Cực kêu lên, lao vào trong, hai người kia cũng bám sát theo sau.

“Trong Đào các.” Tổng Thanh Ca nói to rồi cũng lao vào theo.

Tôi vội nói: “Tổng các chủ, xin dừng bước.”

“Sơ Cuồng...” Tổng Thanh Ca quay đầu lại.

“Hãy gọi là trang chủ!” Tôi lạnh lùng cắt lời anh ta.

Tổng Thanh Ca sững sốt, mặt đỏ bừng: “Trang chủ có gì phân phó?”

Tôi quan sát anh ta, tạm thời im lặng không nói gì, chẳng hiểu vì sao tôi có cảm giác Tổng Thanh Ca có hiềm khích gì đó với Dung Sơ Cuồng, dường như không coi cô ấy ra gì.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Tổng các chủ, ta thụ thương nên nhiều chuyện lớn không nhớ được, nhưng nếu ta là trang chủ Ngự trì sơn trang sẽ sẽ gánh trách nhiệm với Ngự trì sơn trang, huynh nói xem có đúng không?”

“Vâng!”

“Như vậy, hãy nói mọi chuyện về sơn trang cho ta biết.”

“Chuyện của sơn trang có rất nhiều, trang chủ muốn biết cái gì?”

“Ba năm trước đây, ở Ngọc Bích phong đã xảy ra chuyện gì?”

Tổng Thanh Ca im lặng một chút, nói: “Ba năm trước, vào ngày sinh thần năm mươi của Lâm lão trang chủ, các đại môn phái trong giang hồ đều đến chúc thọ...”

Tôi cắt ngang anh ta: “Nói ngắn gọn!”

Tổng Thanh Ca sững sốt, lập tức nói: “Lâm lão trang chủ muốn gả muội cho thiếu chủ, nhưng thiếu chủ lại cự tuyệt.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Phong Tịnh Ly không?”

“Tại thọ yến Phong cô nương đã bị muội đả thương, trực xuất ra khỏi Ngọc Bích phong. Thiếu chủ liền lập tức cự hôn.”

“Vậy quan hệ giữa Lâm Thiếu Từ và Phong cô nương như thế nào?”

“Thuộc hạ không rõ.”

Tôi im lặng một chút, rồi nói: “Không còn gì nữa, huynh đi nghỉ ngơi đi.”

Tổng Thanh Ca nói: “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Tôi hất tay áo, thở dài. Nếu lời Tổng Thanh Ca nói là sự thật thì Dung Sơ Cuồng đã từng đả thương Phong Tịnh Ly, cho nên cô ấy mới ghi hận trong lòng. Nhưng vì sao Lâm Thiếu Từ lại muốn cự hôn chứ? Anh ta vì cứu tôi mà không tuân theo kế hoạch một mình lên Ngọc Bích phong, rõ ràng cũng là vì thích Dung Sơ Cuồng, lẽ nào đó chỉ là tình huynh muội?

Haizz, xem ra chỉ có Lâm Thiếu Từ mới có thể...gỡ những rối rắm này, tôi mong anh ta sớm tỉnh lại để giải thích cho tôi hiểu.

Tôi nắm chặt vạt áo ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, phía Đông đã mờ sáng, trời đã sắp sáng rồi.

Sáng sớm ánh nắng xuyên qua màn sương mù chiếu vào ngự trì sơn trang, tôi mở cuộc họp tại Ngọc Bích phong, lần đầu tiên sử dụng quyền của thiên hạ đệ nhất trang chủ.

Khi tôi bắt trước dáng vẻ ngồi vào vị trí trang chủ nheo mắt, con người thu hẹp lại, giả vờ lạnh lùng lãnh khốc nhìn đám người Tống Thanh Ca đang đứng đó, trong lòng thấy sáng khoái. Thảo nào nhiều người điên cuồng vì quyền lực như vậy, thứ này không chỉ đã nghiền, hơn nữa làm cho nghiền ấy chứ.

Theo như báo cáo của Lam Giả Hối thì Bạch Hổ đàn chủ Mai Tinh Dịch đã hy sinh vì bảo vệ sơn trang, mười tám phân đà phía Nam ở Tỉnh Sơn Tây đều bị Quỷ cốc minh phá hủy nghiêm trọng, hiện nay đang tiến hành khôi phục.

Tống Thanh Ca nói: “Trầm Túy Thiên đánh lén phân đà, nhưng mục tiêu chính là tổng đà Ngọc Bích Phong. Thiếu chủ ở Vô Tích nhận được báo tin liền hiểu rõ ý đồ của Trầm Túy Thiên, lập tức gấp rút chạy về, trên đường nhiều lần bị tập kích nhưng vẫn chậm một bước.”

Lam Giả Hối nói: “Lúc này quan trọng nhất là tìm kiếm Lâm lão trang chủ và Văn Từ tiểu thư.”

Tôi gật đầu, nói: “Tất cả đều giao cho Tống các chủ an bài. Còn chuyện gì nữa không?”

Tống Thanh Ca trầm ngâm một chút, rồi hỏi: “Chẳng hay trang chủ lúc nào thì khởi hành đi Thương Châu?”

Tôi cau mày nói: “Sở Thiên Dao phái người thúc giục à?”

“Không có. Nhưng hiện giờ không thích hợp để đắc tội với người này, trang chủ đã lên đường hơn một tháng rồi, ta lo lắng hẳn sẽ viện cơ hội này để gây khó dễ.”

Tôi thầm than trong lòng, nghe ý tứ của anh ta như là hận tôi không thể đi ngay cho xong. Haizz, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được. Tôi uất ức nói: “Vậy thì hôm nay tôi sẽ khởi hành luôn.”

Tống Thanh Ca lập tức nói: “Thuộc hạ lập tức sắp xếp người hộ tống trang chủ.”

Tôi bắt đầu gật đầu, mọi người xin cáo lui.

Tôi đến thăm Lâm Thiếu Từ, chỉ thấy có đám người Đường Châu Ngọc ở đó. Xem tình hình thì nơi này không có chỗ cho tôi rồi. Haizz! Đám cô nương này không ăn không ngủ chỉ lo lắng si tình cho Lâm Thiếu Từ, đáng tiếc anh ta nằm in trên giường hai mắt nhắm nghiền cái gì cũng không thấy.

Tôi quay người đi ra cửa thì gặp phải thần y Lê Tú Nhiên, ông ta tới thật đúng lúc.

Thần y Lê Tú Nhiên tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nói: “Dung cô nương, sức khỏe của cô nương...”

Tôi cười nói: “Tôi khỏe rồi.”

Ông ta nắm lấy cổ tay tôi bắt mạch: “Xin cho lão hủ xem.”

Tôi cười hi hi để ông ta bắt mạch, khẳng định ông ta sẽ bị sốc cho mà xem.

“Trong cơ thể của ngươi có luồng chân khí đang di chuyển.” Ông ta ngẩng lên.

“Đúng vậy! Võ công của tôi đã khôi phục rồi, nhưng sử dụng không hiệu nghiệm lắm.”

“Sao lại có thể như vậy được chứ? Ngươi đã uống được vật gì? Hoặc là thứ gì khác...?”

“Có người dùng nội lực giúp tôi trị liệu, cụ thể là công phu gì thì tôi cũng không biết rõ lắm.”

“Thiên hạ có loại kỳ công như vậy sao?” Ông ta không dám tin lão đảo lui về đằng sau.

Tôi lo ông ta ngã nên vội giơ tay ra đỡ, cười nói: “Lê tiên sinh, thiên hạ thực sự có nhiều chuyện kỳ lạ, giờ ông hãy mau mau đi xem cho Lâm Thiếu Từ đi.”

Đám phụ nữ thấy Lê Tú Nhiên lập tức tránh hết ra.

Ông ta vội bắt mạch cho Lâm Thiếu Từ, sau đó đuổi hết đám người đó ra khỏi cửa, đóng cửa lại hơn nửa ngày rồi mới mở cửa ra, trên trán đầm mồ hôi. Đám phụ nữ vội xúm lấy hỏi. Lê Tú Nhiên thở dốc nói: “Lão phu đã dùng châm giúp hẩn loại bỏ hàn khí trong người, sau khi dùng thuốc sẽ không nguy hiểm gì nữa. Nhưng...” Sắc mặt ông ta sầm xuống, dùng giọng điệu quyền uy của thầy thuốc, “Lâm Thiếu chủ hiện giờ cần yên tĩnh không được làm phiền đến hẩn. Các vị tự giải quyết cho tốt.”

Đám phụ nữ mặc dù không muốn nhưng cũng không dám phản kháng đành tự rời đi hết. Tôi nghĩ mình cũng nên đi thu dọn hành lý nên xoay người rời đi. Lê Tú Nhiên bỗng nhiên hạ giọng nói: “Lâm thiếu chủ mời cô nương vào trong.”

Hả? Anh ta tỉnh rồi?

Tôi nghi hoặc bước vào trong phòng, thấy Lâm Thiếu Từ ngồi tựa trên giường, khuôn mặt tuấn mỹ nhợt nhạt như tuyết, thần sắc yếu ớt càng lộ rõ đôi đồng tử đen sâu thẳm như nước, quả thực là một mỹ nam có thể mê hoặc người khác.

Tôi ngồi bên thành giường, mỉm cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Lâm Thiếu Từ nhìn tôi mỉm cười yếu ớt, cúi đầu nói: “Một chuởng của Trầm Túy Thiên không làm ta mất trí nhớ, thật là không công bằng.”

Tôi không để ý tới lời nói đùa của anh ta, đi vào chủ đề chính luôn: “Huynh và Phong Tịnh Ly có quan hệ gì?”

Lâm Thiếu Từ cười gượng: “Hiện giờ nói những...này còn kịp không?”

“Có ý gì?”

“Tự muội quyết định gả cho Sở Thiên Dao, chúng ta sẽ không có đường lui.”

Hả? Nghe sao thâm tình chân thành vậy, nhưng hiện giờ tôi lại đang muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện của anh ta và Phong Tịnh Ly: “Nói đi, tôi muốn biết.”

Lâm Thiếu Từ yên lặng nhìn tôi thật lâu không nói lời nào. Tôi cho rằng anh ta sẽ không nói nhưng đột nhiên anh ta lại mở miệng:

“Bốn năm trước, ta du ngoạn ở Hoa Sơn có sống trong một nhà được nông (người trồng thuốc). Vào một đêm ta đi ngang qua đỉnh Liên Hoa Phong thì trời mưa xối xả, cảnh vật đất trời đổi khác, ta bị hãm ở trên núi một lúc. Nàng ta không biết xuất hiện từ đâu đã đưa ta xuống núi...”

Lâm Thiếu Từ nói rất chậm rãi, như đang cố gắng hết mức, ” sau này, ta lại gặp nàng ta ở Lạc Dương. Nàng ta nói ta nợ nàng ta một ơn cứu mạng...”

Tôi chế nhạo: “Tục ngữ nói, khó nhất là trả nợ ơn của mỹ nhân...”

Sắc mặt tái nhợt của Lâm Thiếu Từ chợt đỏ ửng, cố sức trừng mắt nhìn tôi, “Rốt cuộc muội có nghe hay không?”

Tôi câm miệng lại không nói.

Lâm Thiếu Từ yếu ớt cười khổ, tiếp tục nói: “Từ đó về sau nàng ta luôn đi theo ta gây ra bao nhiêu phiền phức...”

“Ai kêu huynh trời sinh có bản lĩnh làm cho các cô gái điên cuồng chứ?” Tôi lại châm chọc.

Lâm Thiếu Từ không hề giận: “Sai, Sơ Cuồng, thật ra ta rất tự ti.”

Những lời này làm tôi chấn động. Thiếu chủ của Ngự trị sơn trang, giang hồ đệ nhất tình sao lại tự ti được chứ?

Lâm Thiếu Từ cười khổ nói: “Từ khi còn bé ta đã đặc biệt ghen tị với muội.”

Tôi ngẩn ra: “Vì sao?”

“Bởi vì mọi thứ muội làm được đều hoàn mỹ, quan trọng nhất là khiến cho phụ thân vui vẻ, phụ thân luôn là người tàn khốc nghiêm khắc, tất cả chúng ta đều lười biếng, chỉ riêng muội thì không, hẳn lệnh cho chúng ta đứng tấn trung bình một ngày hơn sáu canh giờ, chỉ có muội là làm được.”

“Chúng ta?”

“Thiên Vũ và Vô Cực, bọn họ cũng theo phụ thân từ nhỏ, là do phụ thân một tay nuôi dưỡng, nhưng phụ thân lại chỉ tin tưởng một mình muội, cũng chỉ có muội là nghe lời phụ thân nhất.”

Lâm Thiếu Từ vừa nói vừa thở dốc, hàng mi dày dặn run rẩy giống như chiếc lông chim mềm mại đẹp đẽ.

Tôi cười nhạt: “Đó có phải là nguyên nhân huynh cự hôn không? Huynh đổ kị với tôi?”

“Sao muội lại có thể nghĩ như vậy...” Lâm Thiếu Từ đang nói bỗng nhiên ngắt đi.

Tôi kinh hãi mở cửa kêu lên: “Bác sĩ Lê...”

Lê Tú Nhiên lập tức đi vào, có người sát theo sau.

Tống Thanh Ca đứng ở sau tôi nói nhỏ: “Trang chủ, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.”

Tôi thở dài nhìn Lâm Thiếu Từ đang hôn mê, xem ra chuyện của anh ta và Dung Sơ Cuồng không thể nói ngày một ngày hai mà đã rõ ràng được, tốt hơn là để hôm khác thôi.

Bởi vì cả đêm không ngủ nên vô cùng mệt mỏi, tôi vừa lên xe ngựa thì thiếp đi, đến khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường rộng lớn thoải mái, trong phòng tràn ngập hương thơm dễ chịu, ngoài cửa sổ sắc trời chưa tối hẳn, bên trong phòng đã thấp nến chập chờn. Đã lâu tôi không được ở trong không gian yên tĩnh dễ chịu như này rồi, mặc dù biết rõ nơi này bất thường nhưng tôi lại không muốn rời khỏi giường.

Không biết là ai giở trò quỷ, tôi biết nhưng không hề sợ mà còn yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Trong yên tĩnh, có người nhẹ nhàng gõ cửa, “Trang chủ, người tỉnh chưa?”

Hả? Là Lam Giả Hối, tôi thấy hơi bất ngờ.

“Lam các chủ, có việc gì?”

“Mời ra ăn cơm.”

“Được rồi.” Tôi lên tiếng, “Đây là đâu?”

“Đây là trang viện của sơn trang ở Đại minh hồ.”

“Đại Minh hồ?” Tôi vừa xỏ giày vừa hỏi, “Nói như vậy là chúng ta không đi thành Tế Nam à?”

“Vâng.” Hắn dừng lại một chút, “Chúng ta ở lại đây hai ngày rồi đi Tế Nam.”

“Vì sao?” Tôi mở cửa.

“Sở Thiên Dao muốn đích thân nghênh tiếp trang chủ.”

“A...” Tôi kinh ngạc, “Xem ra tính tình người này đúng là quỷ dị khó lường.”

“Trang chủ ăn cơm trước đi.”

Tôi dừng ở trên lầu đưa mắt nhìn xa xa thấy làn nước gợn sóng lăn tăn yên bình trong xanh, nhấp nhô, một chiếc thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt nước, cảnh sắc đẹp và tĩnh mịch. Tâm trạng tôi rất tốt: “Lam các chủ, huynh đi mượn chiếc thuyền kia đi, cơm nước xong chúng ta đi du hồ.”

Lam Giả Hối cười nói: “Mọi thứ ở Đại Minh hồ đều thuộc sở hữu của Ngự trì sơn trang, không cần phải thuê thuyền, trang chủ muốn du hồ cứ phân phó cho bọn họ.”

Tôi choáng! Sao lại tốt như vậy chứ.

Tôi xuống lầu nhanh chóng giải quyết xong bữa cơm tối rồi lau mồm miệng vào vạt áo, bước tới bên hồ gọi một cái thuyền nhỏ, phân phó: “Đi dạo xung quanh.”

Người cầm lái ở đuôi thuyền không nói hai lời lập tức nghe theo, tôi tấm tắc, có quyền lực thật là tốt.

Lúc này sắc trời đã khá tối, mặt hồ tỏa sương mù nhàn nhạt, hai ba vãn nhân chơi thuyền uống rượu, ngâm thơ, vô cùng phong lưu – đại đa số tự cho là phong lưu.

Đối với cảnh đẹp như vậy tôi đột nhiên nhớ tới câu thơ của Lưu Phượng Bảo thời Thanh triều vịnh về Đại minh hồ liên cất giọng ngâm: “Tứ diện hoa sen ba mặt liễu, nhất thành sơn sắc bán thành hồ.”

Chiếc thuyền nhỏ bỗng lắc lư làm tôi lảo đảo thiếu chút nữa thì rơi xuống hồ, tôi vội nắm lấy thành thuyền nhìn lại mới phát hiện người lái thuyền toàn thân đen tuyền, trên đầu đội mũ chùm hết mặt, còn thuyền thì vẫn loanh quanh một chỗ.

Làm gì có chuyện lái thuyền mà không ra lái thuyền, chẳng lẽ là gian tế của Quỷ cốc mình?

Tôi hoảng sợ quát lên: " Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hắn buông nhẹ tay ra đứng lên bước đến chỗ tôi, hai mái chèo rơi vào trong dòng nước.

"Người là ai?" Tôi kinh hoảng lùi lại ngồi phịch xuống thuyền, trong lòng hoảng hốt, ông trời ơi, tôi không biết bơi.

Hắn bỗng dừng lại, đưa tay lột chiếc mũ chùm cùng với chiếc áo khoác đen ra, than thở:

"Thì ra chèo thuyền cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Tôi ngây người, miệng há hốc không nói được gì.

Đào Hoa Thiệu mặc trang phục màu trắng xám đơn giản như ánh nguyệt phát phơ bay trong gió đêm, giống như nước suối trong nguồn chảy ra, lại như ánh trăng mềm mại trong đêm xuân.

"Biểu hiện của muội như là thấy yêu quái, ta có đáng sợ như vậy không?"

Ánh mắt Đào Hoa Thiệu hiện lên ý cười kéo tôi trở lại boong thuyền, nói: "Mau lại đây đi, không cần phải hành lễ lớn như vậy."

Tôi né tránh bàn tay của anh rồi phủi phủi mũi, trong lòng tự nhắc nhở mình người này rất mạnh không thể đắc tội được, nhưng vẫn ngang bướng nói: "Huynh đúng là yêu quái, tự nhiên xuất hiện muốn dọa chết tôi à."

Đào Hoa Thiệu vẫn tươi cười ảm áp như trước: "Ta vốn định cho muội một sự vui vẻ ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên thì có còn vui vẻ thì không."

Tôi hừ mũi: "Hoa ngôn xảo ngữ. Huynh chỉ có thể lừa gạt các cô gái khác, đừng hòng lừa gạt được tôi."

"Xem ra muội đã nghe quá nhiều tin đồn trái chiều về ta rồi." Đào Hoa Thiệu thề thốt: "Trời đất chứng giám ta chưa từng lừa gạt nữ hài tử nào, luôn luôn là nữ hài tử gạt ta, lần đầu tiên ta lấy lòng một nữ hài tử thì lại có kết cục khó khăn đến như này."

Đào Hoa Thiệu cố ý thở dài nhưng ánh mắt thì lại cười.

Tôi cũng phì cười: "Nói vậy, chẳng lẽ huynh là con giun trong bụng tôi, ngay cả việc tôi muốn du hồ cũng biết?"

Đào Hoa Thiệu thành thật trả lời: "Trong lúc muội đang ăn cơm thì ta học chèo thuyền."

Lần này đến lượt tôi giật mình: "Hả? Lẽ nào huynh có thiên lý nhỉ? Nghe nói tại Ngự trì sơn trang huynh có cơ sở ngầm?"

"Đó là một bí mật." Đào Hoa Thiệu trừng mắt, "Chỉ cần ta muốn thì thiên hạ không có chuyện gì là ta không biết."

Nếu là người khác kiêu ngạo trước mặt tôi như thế đảm bảo tôi đá một cước cho hắn đi sao Hỏa rồi. Tôi lui ra sau hai bước, lần thứ hai đánh giá anh.

Đào Hoa Thiệu nhìn tôi không nói gì, khóe miệng cong lên cười cười, trong nháy mắt tôi bỗng nhiên nhớ đến là tôi đã mong đợi nụ cười này của anh lâu lắm rồi.

"Cảm ơn huynh!" Tôi hơi cúi xuống cảm ơn.

"A, lạ thật đấy." Đào Hoa Thiệu cười.

Tôi trừng mắt: "Bệnh ho của huynh đỡ chưa?"

Đào Hoa Thiệu chớp mắt: "Đương nhiên là khỏe rồi."

Tôi bước tới đưa tay tháo chiếc khăn lam trên đầu anh xuống: “Vậy sao huynh còn mang cái này...” chưa nói xong thì tôi đã ngậy người.

Mái tóc dài trắng xõ xuống.

“Tóc...tóc của huynh...” Tôi mở to mắt.

Ánh mắt của Đào Hoa Thiếu bỗng trở nên sâu thẳm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nghèn nghẹn.

“Rõ ràng, là ta già rồi.” Đào Hoa Thiếu than.

“Bốn mươi tuổi?” Tôi bạo gan hỏi thử.

Đào Hoa Thiếu biến sắc, trừng mắt với tôi: “Ta già như vậy sao?”

“A” Tôi kêu lên, “Vậy...”

“Muội tự ý tăng lên cho ta ba tuổi đấy.” Đào Hoa Thiếu nói, vẻ mặt khê cười.

“Ba mươi bảy tuổi, ông trời ơi, thế này mà huynh bảo là huynh già à?” Tôi kêu lên, lại nghi ngờ anh đang đùa giỡn tôi.

Đào Hoa Thiếu lần thứ hai thở dài: “Muội không hiểu đâu, người như ta mỗi một ngày trôi qua đều có cảm giác dài như là một thế kỷ vậy.”

Tôi khiếp sợ, nếu là người khác nói những lời này thì tôi sẽ cho rằng hắn ta thuộc hạng người lập dị, trực tiếp liệt vào sổ đen cả đời không thêm gặp lại. Nhưng là lời anh nói, tôi tin.

Mất nửa buổi tôi mới bật ra một câu: “Thiên tài thường cô độc.”

Đào Hoa Thiếu bỗng bật cười khê: “Trên đời này rất ít người có thể khiến ta ngạc nhiên, Sơ Cuồng, ta tuyệt sẽ không buông tha cho muội.”

Những lời này của anh thật ra là muốn nhắc nhở tôi.

Tôi nghiêm mặt nói: “E rằng không được đâu, tôi nói thật cho huynh biết, tôi sắp lập gia đình rồi.”

Đào Hoa Thiếu tỉnh bơ: “Thì sao?”

“Cho nên, chúng ta không nên gặp nhau nữa.” Tôi nói, “nếu còn tiếp tục gặp nhau nhờ tôi yêu huynh thì phiền phức to.”

Đào Hoa Thiếu ngẩn ra như đang nghe chuyện lạ: “Chẳng phải muội đã yêu ta rồi sao?”

Trước mắt tôi tối đen suýt nữa thì ngất xỉu. Người này tự tin gần như cuồng vọng, nói như vậy đã tự cho là tôi yêu anh rồi.

“Vì cái gì mà huynh cho rằng tôi đã yêu huynh rồi?”

“Vì cái gì mà muội cho rằng muội không yêu ta?” Đào Hoa Thiếu hỏi lại.

Tôi gần như bốc hỏa: “Tôi van đại ca. Ngay cả tên thật của huynh, thân thể lai lịch huynh tôi còn không biết, vì cái gì huynh tự tin như vậy?”

“Cái đó quan trọng lắm sao?”

Tôi sững sốt, đúng vậy, cái này quan trọng lắm sao? Thế nhưng trong ý thức của tôi phạm là liên quan đến chuyện tình yêu thì những cái đó là cần phải biết, hơn nữa tình một đêm...

A, có lẽ chúng tôi nên vui vẻ tình một đêm, lưu luyến triền miên riêng cùng nhau, vẫn có thể xem là niềm vui lãng mạn, dù sao thì nhân vật chính kiêu ngạo trăm năm mới có một người như vậy không phải ai cũng may mắn gặp được. Tôi tuyệt không thể buông tha anh đơn giản như vậy được.

Tôi đã hạ quyết tâm lập tức nháy mắt với anh: “Tôi sắp gả cho một người là ma quỷ, nhưng bây giờ tôi đang tự do, chúng ta có thể...” Tôi dừng lại, liếc mắt đưa tình nhìn Đào Hoa Thiếu.

“Ma quỷ?” Đào Hoa Thiếu chau mày, “Muội nghĩ Sở Thiên Dao là ma quỷ ư?”

Anh chàng này rõ ràng là hiểu ý của tôi.

Tôi vung tay lên: “A, không nhắc đến hần nữa. Chúng ta hãy nói đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt đi.”

Đào Hoa Thiếu gật đầu: “Hai câu thơ vừa rồi muội ngâm rất hay, rất hợp cảnh.”

Tôi thầm than trong lòng, chẳng phong tình tí nào, thật uổng công tên là Đào Hoa Thiếu. Chẳng lẽ anh hoàn toàn không hiểu phải để tôi nói thẳng ra ‘Đêm trăng bất mị nguyện tu yển hảo’.

Tôi nhích sát lại gần Đào Hoa Thiếu, đưa tay choàng qua bờ vai anh: “Không phải huynh thích tôi sao?”

Đào Hoa Thiếu ngẩn ra: “Muội lại quyến rũ ta?”

Ngất xỉu, phản ứng thật là chậm chạp, tôi mỉm cười nói: “Đừng sợ, tôi rất mạnh khỏe.”

Đào Hoa Thiếu ngẩn ra rồi lập tức bật cười ha ha: “Muội giỏi gì hơn nữa không?”

Tôi choáng. Là tôi bắt chước theo phim AV trong và ngoài nước, đã từng nghiên cứu những sản phẩm của Nhật Bản, làm gì có giỏi gì khác chứ?

Tôi cười gượng: “Bảo đảm vua chúa mất hồn. Nhưng...”

Đào Hoa Thiếu nét mặt không thay đổi, nhướn mắt lên: “Gì?”

“Huynh không bệnh tật gì đấy chứ?” Tôi dè chừng nói, mặc dù có nghe tin đồn phong thanh nhưng tốt nhất là cứ hỏi cho rõ ràng. Có người nói năm xưa đi theo anh luôn luôn có hai mỹ nữ tuyệt sắc, phong lưu thành thói rồi, nhờ anh nhiễm phải bệnh hoa liễu thì không hay lắm. Thật tiếc là “áo mưa” lại không xuyên qua cùng mình.

Nghe vậy Đào Hoa Thiếu trợn mắt: “Rốt cuộc là muội tự mai mối cho mình hay là muốn ta đánh vào mông của muội?”

“Cả hai đều có thể!” Tôi nhún nhún vai, nếu cứ tiếp tục như này thì tôi sẽ mất hết hứng thú, cũng hơi bị tổn thương, lẽ nào tôi chẳng có chút hấp dẫn gì.

“Việc này...” Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên đưa móng tay lên miệng cắn, trong mắt đầy vẻ bồn chồn: “Là ta lo lắng nhờ động tác chúng ta quá kịch liệt rơi xuống hồ thì không hay lắm. Thân thể của muội lại chưa khỏe hẳn, hay là để đến tối mai, chúng ta sẽ...”

“Ngày mai?” Tôi nhìn anh bằng nửa con mắt: “Huynh không gạt tôi chứ?”

Đào Hoa Thiếu kiểm chế không được liền phì cười: “Chỉ sợ lúc đó muội đổi ý.”

“Một lời đã định.” Tôi cao giọng, “Còn bây giờ xin hãy cập bờ, tôi phải về.”

Đào Hoa Thiếu sững sốt: “Ta không biết chèo thuyền.”

Tôi cũng sững sốt: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Không phải là không có cách, nhưng...” Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên bước tới ôm lấy tôi, dúm đầu vào hõm vai tôi, cất giọng khàn khàn nói: “Ta muốn muội ở bên ta thêm một lúc nữa.”

Trong nháy mắt cõi lòng tôi mềm đi, tình cảm dịu dàng ấm áp như ánh trăng tỏa sáng trên đỉnh đầu, lại giống như một người mỹ lệ đang đứng ở mép vực sâu tràn đầy rung động sợ hãi, từng đợt từng đợt dập dềnh như sóng nước.

Nhưng tôi thật sự không thể đáp ứng anh.

Tôi gỡ tay anh ra: “Không được. Tôi phải về.”

Đào Hoa Thiếu nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt tối sầm lại.

Tôi thấy mặt mình nóng bừng lên, xấu hổ cười cười: “Tôi mót quá, tôi van huynh hãy để tôi đi giải quyết đã, cảm ơn.”

Trên mặt Đào Hoa Thiếu không tỏ thái độ gì, tôi cảm nhận được lồng ngực của anh đang rung động. Rõ ràng là anh đang cố không cười.

“Ngốc quá, sao không nói sớm.”

Đào Hoa Thiếu than nhẹ rồi ôm cả người tôi bay lên, đến khi chân tôi chạm vào mặt đất vẫn còn nghe được âm cuối tiếng thở dài của anh. Tôi quả thực không thể tin được mặt hồ rộng lớn như vậy mà anh đưa tôi vào bờ chỉ trong nháy mắt.

“Oa oa, huynh làm thế nào được vậy?” Tôi sợ hãi than.

“Muội không vội à?” Đào Hoa Thiếu trêu.

Tôi cười gượng: “Vây ngày mai gặp.” Nói xong xoay người chạy như bay.

Đào Hoa Thiếu rốt cuộc không nén được chẳng để ý phong thái mà phá lên cười.

13. Chương 9

Đêm đó tôi mơ một giấc mộng xuân, trong giấc mộng tôi đang triền miên cùng với Đào Hoa Thiếu, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng chim ríu rít, nghe kỹ lại giống tiếng vịt kêu, mặc kệ, tôi trở mình tiếp tục ngủ. Nào ngờ tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng to.

Tên Lam Giả Hối khốn kiếp này muốn chết hả? Mới sáng sớm mà không chịu quản lý những...gia cầm này.

Tôi hất chăn lao ra cửa phòng, ngay lập tức tỉnh mộng.

Thì ra không phải là vịt, cũng không phải là chim mà là một đám phụ nữ, đủ loại phụ nữ cùng với rất nhiều gấm vóc lụa là, châu báu trang sức, đồ cổ quý hiếm...Tôi choáng, ở đây biến thành chợ từ lúc nào vậy? Lẽ nào Ngự trì sơn trang còn kinh doanh nghề nghiệp này?

Đình viện to như vậy mà Lam Giả Hối bị một đám phụ nữ vây quanh không thoát ra được sót ruột đến mặt đỏ tía tai, hần thấy tôi lập tức cố chen ra rồi chạy lên lầu.

Tôi không đợi hần nói liền hỏi luôn: “Ở đây có chuyện gì vậy? Huynh muốn mở cửa hiệu à?”

Lam Giả Hối nhìn dưới lầu, dường như vẫn còn kinh hãi: “Cái này, là...”

“Là tại hạ mang đến.” Có người nhô ra từ sau lưng Lam Giả Hối, mỉm cười nhã nhặn, chừng hơn ba mươi tuổi, toàn thân mặc trang phục màu xanh, tay cầm quạt lông rất có phong độ của người trí thức.

“Dung cô nương, tại hạ họ Vân, tên một chữ Cảnh. Mấy thứ dưới kia là ta phụng mệnh Sở tiên sinh mang đến.”

Tôi thất thần: “Sở tiên sinh nào?”

Anh ta mỉm cười: “Là Sở Thiên Dao tiên sinh.”

“À.” Tôi hiểu, “Hần muốn gì?”

Vân Cảnh cười nói: “Sở tiên sinh muốn đêm nay cưới Dung cô nương làm vợ, nhưng không biết Dung cô nương thích loại trang sức lễ phục gì cho nên...” Anh ta chỉ xuống dưới lầu, hướng về tôi gật đầu, “Sở tiên sinh chuẩn bị những thứ này, mời cô nương lựa chọn.”

Không thể ngờ Sở Thiên Dao ra tay phóng khoáng quá làm tôi cũng thấy thoải mái.

“Huynh nói đêm nay hần sẽ cưới tôi làm vợ?” Tôi nhấn mạnh hai chữ đêm nay.

Vân Cảnh gật đầu: “Không sai.”

Sở Thiên Dao chọn ngày thật trùng hợp, đêm nay tôi đã có hẹn với Đào Hoa Thiếu rồi.

“Không được không được, đêm nay không được.”

“Sở tiên sinh đã quyết định rồi thì không ai có thể thay đổi được.” Ngự khí của anh ta vẫn lịch sự nhã nhặn nhưng không hề cho phép phản đối.

Tôi quay sang nhìn Lam Giả Hối, hắn cũng đang nhìn tôi, ánh mắt biểu hiện sự...tán thành.

Tôi choáng, đạo lý gì vậy, tôi sẽ không làm theo.

Tôi đánh mắt với Lam Giả Hối ý bảo hắn theo tôi vào phòng, sau đó cười với Vân Cảnh: “Vân tiên sinh chờ một chút.”

Lam Giả Hối vừa bước vào tôi đã đóng cửa lại, nói: “Huynh đi nói với hắn, hôn lễ rời lại.”

Lam Giả Hối bối rối: “Rời lại đến bao giờ?”

“Chỉ cần không phải đêm nay. Sau đó thì lúc nào cũng được.”

“Xin thứ cho thuộc hạ nhiều chuyện.” Lam Giả Hối kỳ quái nhìn tôi: “Cái này thì có gì khác nhau?”

“Lam các chủ!” Tôi mặt lạnh nhìn hắn.

“Trang chủ. Sở Thiên Dao từ trước đến nay không nói hai lời.” Hắn thở dài: “trước kia hắn phái người đến Sơn Tây thu phục Thần phong trại, trại chủ bọn họ đành phải quy thuận, nhưng lại để muộn mất một canh giờ đã bị hắn tiêu diệt hết, không một ai sống sót.”

Ánh mắt Lam Giả Hối đau xót nhìn tôi, ý nói – số phận của Ngự trì sơn trang nằm trong tay tôi.

Con người này...đáng sợ quá! Xem ra ngoại trừ tôi phải lên kiệu hoa ra thì không còn lựa chọn nào khác, nhưng tôi không cam lòng. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi nôn nóng đến độ xoay vòng vòng.

Lam Giả Hối khẽ thở dài: “Trang chủ, xin hãy chọn lễ phục.”

Tôi bất đắc dĩ đành phải mở cửa đi ra ngoài, Vân Cảnh vừa nhìn thấy tôi lập tức mỉm cười, thái độ như biết tôi không có cách nào khác.

Tôi đảo mắt xuống dưới lầu thấy đủ loại màu đỏ, đủ mọi kiểu dáng, tôi lạnh lùng nói: “Vì sao lại không có màu trắng?”

Vân Cảnh ngẩn ra, rồi ngay lập tức mỉm cười hất tay lên, vãi vóc dưới lầu đột nhiên biến ảo từ màu hồng chuyển thành màu trắng rất có trật tự.

Tôi kinh ngạc, đám người kia lúc này còn hỗn loạn giờ lại biến thành đám phụ nữ được huấn luyện kỹ càng trên chiến trường. Tôi thuận tay chỉ vào một tấm vải màu trắng: “Lấy cái kia đi.”

Sở Thiên Dao, bà đây sẽ chơi kiểu hôn lễ Phương Tây để cho tên khốn kiếp này tức chết.

Về mặt Vân Cảnh bình tĩnh chẳng chút ngạc nhiên: “Xin cô nương chọn trang sức.”

“Huynh quyết định là được rồi.” Tôi giận giữ nói.

“Vậy ta sẽ mời người đến may cho cô nương vài bộ được không?” Vân Cảnh cười gần như giả tạo.

“Tùy huynh.” Tôi vào phòng đóng cửa lại.

Một đám phụ nữ bận rộn xung quanh tôi nửa ngày, đến tận buổi chiều tôi mới có thể tạm nghỉ, nhưng cái tên Vân Cảnh chết tiệt kia lại như âm hồn không tan. Mắt thấy sắc trời sẫm tối tôi sốt ruột đến độ trên đầu bốc hơi nước, gần như suy sụp, uống nước trà liên tục, đi vệ sinh liên tục, dồn ép tôi đến mức tôi không thể làm gì khác hơn là ra chiều – lấy thuốc xổ hạ Lam Giả Hối.

Căn cứ vào kinh nghiệm một lần “không gặp không về”, Đào Hoa Thiếu chắc chắn sẽ ở hồ đợi tôi. Cho nên khi tôi với cõi lòng đầy chờ mong chạy ngay đến Đại minh hồ nhưng lại không gặp ai, chỉ cảm giác rất thê lương. Tôi đau từng khúc ruột thất thểu quay về, uất nghẹn.

Lúc này hoàng hôn đã xuống, chim đi tìm tổ, gió đêm thổi tới. Tôi mơ hồ cảm thấy cuộc đời này đã hết.

Một lúc lâu, sau lưng có tiếng người nói: “Dung cô nương.”

Tôi giật mình quay lại: “Là huynh?”

Phượng Minh mỉm cười, cung kính hành lễ: “Gia chủ có việc trên người lệnh cho ta tới truyền lời, mời cô nương đứng giờ lên kiệu, hấn nhất định sẽ không lỗi hẹn.”

Tôi choáng, vào lúc này còn chơi trò thần bí với bà đây. Chẳng lẽ anh còn muốn đánh tân lang cướp cô dâu phải không?

Tôi giận giữ hét lên: “Cho dù có việc quan trọng thì cũng không nên lạnh nhạt với giai nhân chứ, huynh đi nói với hấn, bảo hấn sau này đừng tự xưng là Đào Hoa Thiếu gì nữa.”

“Lạnh nhạt với giai nhân?” Phượng Minh phì cười.

“Tôi không đủ tư cách gọi là giai nhân à?” Tôi trợn mắt lên.

“Không dám.” Phượng Minh nghiêm mặt nói: “Gia chủ biết Dung cô nương rất tức giận, cho nên...”

Anh ta dừng một chút, mặt ửng đỏ.

“Cho nên cái gì?”

“Hấn nói đêm nay nhất định sẽ làm cho Dung cô nương sung sướng, chỉ cần cô nương lên kiệu là được.”

Làm tôi sung sướng? Tôi choáng! Mặt tôi lập tức bốc hỏa, tên khốn kiếp này còn nói chuyện này cho thuộc hạ biết, lần sau để tôi gặp thì nhất định trước thì hiếp trước giết sau, thật sự là biến thái mà!

Tôi cười khẩy: “Phiền huynh chuyển đến hấn một câu, cho dù đêm nay không có hấn tôi cũng sẽ rất sung sướng.”

Lẽ nào trong thiên hạ chỉ có Đào Hoa Thiếu là đàn ông duy nhất, bản cô nương coi trọng anh, nể mặt anh như vậy...

Liều buông càn, hai bóng người bước nhanh đến.

“Dung cô nương, đã đến giờ rồi.”

Tôi liếc nhìn một trong hai người, thấy hấn bước chân vững chắc, xem ra thuốc xổ dành cho Lam Giả Hối vẫn chưa đủ liều lượng.

Mấy tiếng sau tôi đã được đưa tới một căn nhà lớn xa lạ. Tôi cho rằng trong lúc bái đường có thể lên nhìn Sở Thiên Dao, ai ngờ chẳng bái đường gì mà đưa vào động phòng luôn. Trong phòng bức tường toàn màu trắng thuần khiết lạnh lẽo, chẳng có đâu một không khí vui mừng. Chỉ có hai tiểu nha đầu đứng bên ngoài chờ lệnh, đáng vẻ phục tùng, không hề gây tiếng động.

Tôi ở trong phòng đợi rất lâu cũng không có người tới, tôi không chịu nổi liền đứng lên.

Nếu Dung Sơ Cuồng là một báu vật vô song thì tôi cũng có thể thi triển một chút mỹ nhân kế với Sở Thiên Dao. Nhưng trong đêm động phòng hoa chúc sao anh ta lại có thể chậm trễ vô lý đến thế, tôi không muốn biết mà cũng không thể hiểu nổi, làm thế nào để lên ra ngoài được chứ?

Tôi mở to cửa nói với nha hoàn: “Sở Thiên Dao đâu?”

Tiểu nha hoàn cười ngọt ngào: “Hán Vương tới đưa lễ vật, tiên sinh đang tiếp đón.”

Tôi sững sốt, cuồng nhân Chu Cao Húc cũng tới ư? Sở Thiên Dao thật là có máu mặt, tôi phải nhìn thấy anh ta mới được.

“Tôi muốn ra ngoài...” Tốt xấu gì tôi cũng là một tân nương, tìm cơ gì cũng được.

Tiểu nha hoàn che miệng cười, nói: “Phu nhân đã là chủ nhân ở nơi này rồi muốn đi đâu cũng được.”

Phu nhân? Cả người tôi nổi da gà, nhưng cũng công nhận nha hoàn của Sở Thiên Dao cũng rất có trình độ, nhìn thấy tân nương tử mặc hỉ phục màu trắng đã quá kinh hãi rồi nhưng các nàng lại làm như không

nhìn thấy, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc. Đêm đông phòng muốn đi dạo xung quanh mà các nàng cũng không phản ứng gì.

Xem ra Sở Thiên Dao lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, căn bản không kích thích được hấn ta, thất bại quá thất bại quá.

Tôi buồn bực đánh mạnh lên một người.

“Nghĩ gì vậy? Sao xuất thần như thế?”

Tôi vừa thấy anh đã sợ đến nhảy dựng lên, lấy tay che miệng anh lại, kéo anh đến sau hòn non bộ.

“Huynh điên rồi à, người họ Sở đó rất lợi hại.”

Đào Hoa Thiều không hoảng sợ chút nào, cười hì hì nhìn tôi, “Đêm nay muội rất đẹp.” Nói rồi choàng tay ôm tôi.

Tôi gỡ tay anh ra, nói: “Giờ không phải lúc đùa, tôi muốn đến xem tên Hán vương kia.”

“Hán vương?” Đào Hoa Thiều nhú mày, “Hấn đi rồi.”

“Đi rồi?” Tôi quay sang, “Sao huynh lại biết?”

“Ta thấy hấn đi rồi.”

“Hả? Huynh cứ thế mà ngông nghênh đi vào à?” Tôi kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Đào Hoa Thiều cười, “Nhưng trước tiên chúng ta làm việc quan trọng đã đi.”

Anh nhắc tới chuyện này làm tôi bốc hỏa.

Tôi một tay đẩy ép anh vào hòn non bộ, trừng mắt giận giữ nói: “Huynh hơi quá đáng đây, sao có thể đem chuyện ước hẹn của chúng ta nói cho Phượng Minh biết chứ?”

“Có gì không được à?” Về mặt Đào Hoa Thiều vô tội, có vẻ như cởi mở hơn cả tôi.

Tôi chán nản: “Việc riêng tư đó, việc riêng tư cá nhân huynh có hiểu hay không?”

Đào Hoa Thiều không đáp, mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt rực sáng.

Tôi bỗng nhiên hiểu, “A, là huynh cố ý.”

Đào Hoa Thiều chau mày, tỏ vẻ không hiểu.

Tôi phá lên cười, lấy ngón tay chỉ vào mũi anh: “Huynh đúng là hư hỏng mà, là huynh cố ý chọn thời điểm này gặp nhau, có đúng không? Vào đêm tân hôn của tôi muốn cùng tôi yêu đương vụng trộm. Hì hì, quả nhiên là một ý kiến hay, vô cùng kích thích, làm tức chết tên họ Sở kia.”

Sắc mặt Đào Hoa Thiều đột nhiên thay đổi thất thường, hình như có chút dở khóc dở cười.

Ánh trăng sáng rọi qua đình viện xuyên qua cây cảnh và hoa lá trong viện, chiếu lên khuôn mặt tuần tú dịu dàng của anh, vài sợi tóc trắng rủ xuống khẽ bay cùng với trường bào màu trắng khiến cho Đào Hoa Thiều thật sự là một mỹ nam.

Tôi ngẩn ngơ ngắm nhìn, si mê đến mức cúi người hôn vào môi anh, ấm áp và mềm mại, hương vị thật tuyệt vời.

Đào Hoa Thiều cười qua đôi mắt để mặc tôi xâm nhập, anh chỉ dùng sức ôm chặt lấy tôi. Rất lâu sau tôi mới ngẩng lên, trong lòng vẫn còn say mê.

Đào Hoa Thiều cười nói: “Ta đã nói với muội chưa, là đêm nay muội rất đẹp.”

Tôi vuốt ve khuôn mặt anh, lướt ngón tay qua đôi lông mày dày dặn, qua chiếc mũi tới miệng, khàn khàn nói: “Đêm nay huynh cũng rất đẹp.”

Đào Hoa Thiều bật cười khế, cầm lấy hai bàn tay tôi đưa lên môi hôn nhẹ.

Tôi như bị điện giật, cả người cứng đờ. Trong nháy mắt tôi bỗng nhiên nhận ra tôi đã yêu anh thật rồi – chân động đến không thể nghi ngờ gì nữa, tôi đã biết những điều không nên biết, muốn che giấu đi nhưng đã quá muộn rồi.

Tôi không kịp suy nghĩ bật thốt lên: “Chúng ta bỏ trốn đi.”

Đào Hoa Thiếu sững sốt: “Muội yêu ta rồi phải không?”

Tôi nhìn anh chăm chú: “Muội nghĩ đúng vậy.”

Đào Hoa Thiếu chân động nhưng vẫn ngây người, hình như còn kinh ngạc hơn cả tôi, trong đáy mắt anh có gì đó lướt qua, ham muốn tràn đầy nhưng cuối cùng vẫn bị kiềm chế.

“Trước khi bỏ trốn muội hãy để cho ta xem muội là người như nào mà làm cho ta mất hồn như vậy.”

Đôi mắt anh thâm thúy giấu ý cười, giọng nói càng khàn hơn nghe như tiếng bút lông sần sật rơi trên tờ giấy trắng. Tôi nghe mà kinh tâm động phách, tình cảm trong đáy lòng nổ tung như thủy triều bao trùm lấy tôi, che lấp toàn bộ lý trí để mặc anh bế tôi đi vào phòng. Tình hình cụ thể và tỉ mỉ muôn vàn tư vị ra sao không thể nói hết được, xin thứ tôi không thể tường thuật chi tiết.

Trong lúc ngủ mơ màng tôi trở mình quay người lại, hoảng hốt thấy Đào Hoa Thiếu rời khỏi giường mặc quần áo, mơ mơ màng màng nói: “Huynh đi đâu vậy, giờ là mấy giờ?”

“Canh ba giờ rồi.” Đào Hoa Thiếu cúi xuống hôn lên má tôi.

Tôi tỉnh hẳn, cười hỏi: “Sao vậy? Mất hồn chưa?”

Đào Hoa Thiếu bĩu môi: “Có vẻ muội còn mất hồn hơn.”

Tôi phản lại: “Huynh ám chỉ muội kỹ thuật không được tốt?”

Đào Hoa Thiếu cười: “Sai, là ta ám chỉ kỹ thuật của ta quá tốt.”

Ông trời ơi! Quả thực không thể chịu nổi con người tự cường đại này. Tôi thất bại nhắm mắt lại, xoay người tiếp tục ngủ.

Tôi ngủ một mạch cho đến khi mặt trời lên cao mới rời khỏi giường, thấy thắt lưng và toàn thân đau nhức, xem ra đêm qua chém giết rất lợi hại.

Mặt tôi nóng bừng lên, chợt nghe có tiếng bước chân, có tiếng nói: “Phu nhân, tiên sinh mời người ra dùng cơm.”

Tôi lên tiếng trả lời rồi mở rộng cửa, là tiểu nha đầu đêm qua đang cười tươi nhìn tôi.

Tôi thử hỏi: “Sở Thiên Dao, đêm qua hẳn...thế nào?” Không thể hỏi thẳng anh ta có đến hay không đến, thật mất mặt quá.

“Chuyện của tiên sinh và phu nhân ta làm sao biết chứ?” Nha đầu nói xong che miệng xoay người đi, có vẻ rất e thẹn.

Tôi bỗng nhiên hoảng sợ, lý trí đã trở về, nhớ lại chuyện đêm qua thấy sao hoang đường quá, sao có thể cùng người mình yêu vụng trộm trong đêm động phòng được chứ? May mà nửa đêm Đào Hoa Thiếu đã đi rồi, nếu không thì tôi thật không biết giải thích thế nào trong phòng đột nhiên có một người khác đi ra, tôi đi cùng tiểu nha hoàn, hai mắt tôi nhìn thẳng vào gáy cô ta, không hiểu cô ta có biết gì không? Nếu thế thì tôi sẽ cắn chặt răng đánh chết cũng không thừa nhận.

Tôi bước vào sân, ngẩng đầu lên thấy y phục bạch y của Đào Hoa Thiếu. Ý thức đầu tiên là xoay người bỏ trốn, bởi động tác quá mạnh nên tôi va phải một người, đồng thời bị ghì chặt lấy. Tôi ngược gương mặt sợ hãi lên lấy tay che miệng người đó lại, thì thầm nói: “Mau đưa Đào Hoa Thiếu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa.”

Biểu hiện của Phượng Minh rất hậm hực như muốn thổ huyết mà chết, nghiêng răng nói: “Người vẫn hoàn toàn không biết gì à?”

Tôi sững sốt: “Có ý gì?” Nói chưa xong tôi đã bị người xách ra.

Đào Hoa Thiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn Phượng Minh: “Có việc thì đợi lát nữa, giờ người lui xuống trước đi.”

Phượng Minh cung kính lui ra ngoài.

Đào Hoa Thiếu cúi nhìn tôi, sau đó bất đắc dĩ thở dài: “Thì ra muội không chỉ là thiên hạ đệ nhất trang chủ mà còn là thiên hạ đệ nhất ngốc nghếch nữa.”

“Muội biết Phượng Minh là ai không?” Đào Hoa Thiếu hỏi.

“Là thuộc hạ của huynh.” Tôi buồn bực.

“Muội biết HẮN LÀ AI như vậy sao?” Đào Hoa Thiếu lại hỏi.

“Của huynh.” Toàn hỏi những câu vô nghĩa.

Đào Hoa Thiếu xoa đầu tôi, than thở: “Chẳng lẽ muội không biết danh hiệu “Phi vũ Phượng Minh” danh chấn thiên hạ là người bên cạnh Sở Thiên Dao hay sao?”

“Không biết...” tôi lắc đầu, trong đầu chợt lóe lên, tôi mở to hai mắt lùi ra sau hai bước.

“Lẽ nào...Huynh là Sở Thiên Dao?”

Đào Hoa Thiếu thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng thì muội cũng đã hiểu.

Tôi ngẩn ra nhìn anh, đầu óc trống rỗng như bị sét đánh trúng.

Đào Hoa Thiếu lại thở dài lần nữa, nắm tay tôi: “Đi thôi, cơm canh nguội hết rồi.”

Tôi ngồi đối diện ở bàn ăn, trong miệng nhai bánh bao, mắt thì quan sát anh.

Cuối cùng Đào Hoa Thiếu buông đũa: “Muội tức giận?”

Tôi lắc đầu.

“Trách ta lừa gạt muội?”

Tôi lại lắc đầu.

“Nghĩ mình rất ngốc?”

Tôi lại lắc đầu.

“Hay là....cơm ăn không ngon?” Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi, thành khẩn thở dài nói: “Không thể nói chuyện với ta được à?”

Tôi nuốt miếng bánh bao cuối cùng vào bụng, cười nói: “Làm sao đâu. Muội đang nghĩ huynh là Sở Thiên Dao, Sở Thiên Dao là huynh. Như vậy...”

“Ừ?” Đào Hoa Thiếu chờ đợi.

“Muội gả cho Sở Thiên Dao, cũng chẳng khác gì gả cho huynh.”

Đào Hoa Thiếu nhú mày, tôi không nhìn anh, tiếp tục nói: “Như vậy, chuyện tối qua của chúng ta không được coi là yêu đương vụng trộm nữa.”

Đào Hoa Thiếu càng nhú chặt mày: “Cho nên?”

Tôi kết luận: “Cho nên, đây là việc vẹn toàn đôi bên là chuyện tốt, vì sao muội phải tức giận chứ?”

Đào Hoa Thiếu nheo mắt nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt biến hóa kỳ lạ khó hiểu. Lần đầu tiên tôi có cảm giác tiếp nhận ánh mắt của anh mà không sợ.

Cuối cùng, sắc mặt Đào Hoa Thiếu dịu đi, than thở: “Ta không định gạt muội, ta biết rõ muội, ta chỉ không ngờ muội lại bỗng nhiên mất trí nhớ, ngay cả Phượng Minh cũng không biết.”

Tôi cười nhạt: “Nghe như vậy, trái lại là tôi sai.”

Đào Hoa Thiếu biến sắc, bỗng nhiên phát tay áo đứng lên bỏ ra ngoài không hề quay đầu lại.

Tôi cũng run rẩy, nhưng không phải là sợ, mà vì phẫn nộ. Được lắm, anh kiêu ngạo thì bà đây quay về Ngự trì sơn trang không thèm hầu hạ anh nữa.

Tôi điên cuồng chạy về sơn trang, bọn họ thấy tôi về như thấy quỷ. Tôi choáng, tôi chỉ mới có đi một đêm thôi mà mấy tên này như đã không coi trang chủ vào mắt rồi.

Tôi đứng đặc ngồi xuống ghế, tiếp nhận tách trà từ Lam Giả Hối, ung dung uống một ngụm, nhìn vẻ nghi ngờ của hắn, chậm rãi nói: “Có vấn đề gì thì hỏi đi.

Lam Giả Hối chưa mở miệng thì bên ngoài đã có tiếng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thiếu Từ đứng ở cửa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Đến lượt tôi giật mình: “Sao huynh lại chạy tới đây làm gì?”

Lâm Thiếu Từ tỏ vẻ xấu hổ.

Lê Tú Nhin xuất hiện ngay sau đó, cười nói: “Lâm Thiếu chủ không chịu nổi đám tiểu cô nương suốt ngày lải nhải kia nên lên núi tịnh tu vài ngày.”

Tôi đồng tình gật đầu, đám phụ nữ kia quả thực quá ồn ào.

“Còn muội?” Lâm Thiếu Từ hỏi, “Không phải tới qua muội đã...sao đột nhiên lại trở về vậy?”

Tôi cười hì hì nói: “Tôi đột nhiên rất nhớ mọi người nên trở về gặp, hình như mọi người không hoan nghênh tôi.”

Lam Giả Hối nhìn hai chúng tôi.

Lâm Thiếu Từ đột nhiên kéo tay tôi: “Đi theo ta!”

Anh ta kéo tôi đến một thủy đình, ghé sát vào tôi, nói: “Sở Thiên Dao ước hiệp muội phải không?”

Tôi cười gượng: “Không phải.”

“Vậy đã xảy ra chuyện gì? Vì sao muội...?”

“Huynh khẩn trương như thế làm gì chứ?” Tôi đột nhiên tức giận, nói không suy nghĩ: “Hắn không cần thiết phải đối phó với Ngự trì sơn trang. Các người sợ hắn, không dám đắc tội với hắn liền hy sinh tôi, các người có xứng là đàn ông không?”

Nhắc tới anh là tôi tức rồi, tên khốn kiếp đó đã nói dối rồi, lại còn đùa giỡn với sĩ diện của tôi. Có trời biết Ngự trì sơn trang chẳng có quan hệ cái rắm gì với Phương Di tôi cả.

“Muội biết rõ là ta không có ý này.”

Lâm Thiếu Từ chán nản, toàn thân run rẩy hầu như không đứng thẳng được. Tôi vội dìu anh ta ngồi trên ghế đá.

Anh ta im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Muội nói không sai. Chúng ta thật sự quá ích kỷ. Nhưng vì sao muội không nói sớm những lời này cho phụ thân ta biết, hiện giờ...”

Lâm Thiếu Từ ho vài cái: “Hiện giờ, sự việc đã đến nước này rồi.”

Tôi kỳ quái hỏi: “Hiện giờ làm sao?”

“Hiện giờ triều đình đã nhúng tay vào chuyện này, chúng ta đã đâm lao phải lao theo.” Anh ta bỗng nhiên cười phá lên: “Thì ra hắn thông minh cả đời nhưng cũng có lúc thất bại.”

Tôi ngẩn ra: “Hắn là ai?”

Lâm Thiếu Từ tức giận nói: “Ngoại trừ nghĩa phụ vĩ đại của muội ra thì còn ai nữa.”

Hả? Ngữ khí này có vẻ oán hận cha mình rất sâu sắc.

Tôi ngồi xuống đối diện với anh ta, cẩn trọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thiếu Từ nhìn tôi, cười lạnh nói: “Hắn muốn gả muội cho Sở Thiên Dao, nếu muội có thể trộm được bản danh sách thì hắn có thể uy hiếp được Sở Thiên Dao. Nếu muội thất bại bị giết thì hắn danh chính ngôn thuận tiếp tục làm chủ trì sông trang. Hừ, ai ngờ hắn đánh giá đối thủ mình quá thấp, Sở Thiên Dao lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn, ha ha ha...”

Lâm Thiếu Từ tàn nhẫn cười phá lên.

Tôi giật mình, lẽ nào Dung Sơ Cuồng chỉ là con rối, đằng sau có người thao túng chính là Lâm Thiên Dịch?

“Thật sự là vậy?”

“Sơ Cuồng, ta hận nhất là muội quá ngu trung, hắn đối với muội có ân nhưng hắn lại coi muội như một công cụ. Hắn là một người lãnh huyết ích kỷ, luôn ham muốn quyền lực. Muội lại cam tâm để hắn lợi dụng, ngay cả chung thân đại sự cũng nghe theo sự sắp xếp của hắn, ta hận muội.”

Tôi cả kinh: “Huynh hận ông ta, liên quan gì phải hận tôi?”

Đôi mắt Lâm Thiếu Từ đen thẳm, nhìn thẳng vào tôi: “Đúng vậy, ta hận muội, ta hận muội vì sao không đi theo ta?”

Tôi run run: “Tôi không đi theo huynh ư? Vậy...đó là chuyện gì?”

Lâm Thiếu Từ bỗng nhiên run lên không thể tự kiềm chế.

Tôi vội hỏi: “Được rồi được rồi, giờ không nói nữa. Tôi đi tìm Lê tiên sinh.”

Lâm Thiếu Từ kéo tôi lại, ánh mắt cầu khẩn: “Ta không muốn nhìn thấy họ, muội ngồi ở đây với ta một lát.”

Tôi đành phải ngồi xuống nắm hai bàn tay lạnh ngắt của anh ta, không nói gì.

Lâm Thiếu Từ nhìn mặt nước xanh ngắt, trên mặt lộ vẻ đau thương ngơ ngác xuất thần, chẳng biết nghĩ gì.

Im lặng nửa ngày anh ta mới bình tĩnh lại, khẽ thở dài: “Sơ Cuồng, chúng ta quay lại được không?”

Tôi ngây người.

Anh ta bỗng nhiên cúi đầu vùi khuôn mặt vào lòng bàn tay tôi, nghẹn ngào nói: “Ta chỉ hận, vì sao tim của ta còn chưa chết.”

Trong nháy mắt cõi lòng tôi tràn ngập sự thương xót, đây là người đàn ông mà Dung Sơ Cuồng lúc sống đã từng yêu, giờ anh ta lại khóc trong lòng bàn tay tôi, rên rỉ như con thú nhỏ, còn tôi lại không thể làm gì.

Tôi không dám cử động.

Một lúc lâu sau, Lâm Thiếu Từ ngẩng lên, một lần nữa đã khôi phục lại dáng vẻ cao ngạo: “Sơ Cuồng, muội hãy nói thật cho ta biết, có phải Sở Thiên Dao đã làm gì muội không?”

Trong lòng tôi mặc dù vô cùng uất ức nhưng lúc này cũng không dám làm anh ta kích động, tôi vỗ vỗ lên tay anh ta, thoải mái nói: “Không có đâu, tôi sẽ mau chóng lấy được bản danh sách, sớm ngày thoát khỏi hắn.”

Lâm Thiếu Từ im lặng nhìn tôi không nói gì.

Tôi đứng dậy nói: “Thương thế của huynh chưa khỏi hẳn không nên bị trúng gió nữa, chúng ta quay về phòng thôi.”

Anh ta không nói, trên mặt giận dữ như đứa trẻ, tôi đang khó xử thì may mà Lê Tú Nhiên xuất hiện kịp thời.

Như vậy, một đêm không gặp, ba ngày không gặp.

Trong lòng tôi có một ngọn lửa cháy rừng rực, tên khốn kiếp này ngay cả một câu cũng không có, càng làm tôi tức giận chính là tôi mong ngóng anh sẽ giải thích một lời với tôi. Mà anh có từng giải thích cái gì đâu

chứ? Đêm đó tôi đã bị cuốn hút, còn chống chế gì nữa. Thực sự là quá buồn cười, căn bản anh là một người tuyệt tình tuyệt nghĩa, ngay cả việc mưu phản đại nghịch bất đạo như thế mà còn dám làm, tôi còn có thể trông cậy vào anh sẽ nhớ tới tôi? Là tôi tự đánh giá mình quá cao, tự rước lấy nhục, tự hạ thấp chính mình, cái gì mà từ trong hạt bụi nở ra hoa, tất cả đều là gạt người, ai mà tu thành chính quả chứ? Đàn ông trên đời này đều không thể tin tưởng được, nhớ kỹ nhớ kỹ nhớ kỹ!

Nhưng tôi cũng không thể ở mãi đây được. Tôi đã đồng ý với Phong Đình Tạ là sẽ giao vật kia cho anh ta, lẽ nào giờ tôi lại phải chủ động quay về? Thật mất mặt quá, không được, tuyệt đối không được! Hơn nữa, tên khốn kiếp đó xuất quỷ nhập thần, quý biết anh có còn ở nhà hay là đến Tế Nam rồi?

Tôi suy nghĩ đầu sắp vỡ ra rồi.

“Nghĩ gì mà khổ não vậy?” Lâm Thiếu Từ nhìn tôi.

“Không có gì.” Tôi lấy lại tinh thần, “Thương thế của huynh thế nào rồi?”

Lâm Thiếu Từ mỉm cười: “Mấy ngày nữa sẽ khỏi hẳn.”

Tôi nhú mày: “Lạ thật, sao lại khỏi nhanh như vậy chứ, còn tôi thì võ công lại hoàn toàn bị mất.”

Lâm Thiếu Từ cũng thấy kỳ lạ: “Ta cũng rất buồn bực, một chương của Trầm Túy Thiên có thể làm cho muội mất hoàn toàn võ công, rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

Hai chúng tôi cùng nhú mày nhăn trán, trừng mắt nhìn nhau.

Tôi cười nói: “Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, hiện giờ tôi không sao là tốt rồi. Được rồi, thế đã có tin tức của Văn Từ chưa?”

Sắc mặt Lâm Thiếu Từ sầm xuống, lắc đầu.

Tôi đề nghị: “Thiếu Từ, chờ thương thế của huynh khỏi rồi, hay là huynh làm trang chủ...”

“Không!” Anh ta đột nhiên đứng lên, cắt lời tôi: “Ta tuyệt đối sẽ không làm trang chủ.”

“Vì sao? Huynh là lựa chọn thích hợp nhất.”

Trên đường đi tôi nhận ra đám người Tống Thanh ca có xu hướng nghiêng về Lâm Thiếu Từ.

“Sơ Cuồng, muội thật tàn nhẫn.” Anh ta cười khổ: “Cái gì muội cũng quên hết, kết quả là...”

Anh ta dừng lại.

Tôi cầm tay anh ta, nhìn thẳng vào mắt anh ta, dịu dàng nói: “Tôi đã quên, huynh hãy nói cho tôi biết.”

Lâm Thiếu Từ đột nhiên ôm chặt lấy tôi, ghì chặt lấy tôi áp vào người: “Đi theo ta, Sơ Cuồng, hãy đi theo ta, chúng ta hãy rời khỏi nơi này.”

Tôi cảm thấy mình khó thở: “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi giang hồ. Đi bất cứ đâu cũng được.”

Tôi hầu như cũng bị anh ta kích động, nhưng tôi không thể, “Huynh có thể bỏ mặc họ sao? Cha huynh, muội muội, còn có Yến Tống hai người họ nữa...”

Cả người Lâm Thiếu Từ cứng đờ, chậm rãi buông tôi ra, chán nản cười thê thảm, một lát sau mới nhẹ nhàng nói: “Đêm đã khuya, muội về nghỉ ngơi trước đi.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, huynh cũng nghỉ sớm đi.”

14. Chương 10

Lâm Thiếu Từ muốn tôi đi cùng anh ta, Phong Đình Tạ muốn tôi lấy trộm bản danh sách, Sở Thiên Dao thì lừa dối tôi, nhưng anh là chồng tôi...Trời ơi! Tôi còn tìm anh làm bảo tiêu để bỏ trốn, thì ra là đưa dê vào miệng cọp!

Tôi càng nghĩ càng tấm tức, lật qua lật lại không ngủ được. Đang nửa tỉnh nửa mê thì giác quan thứ sáu cảm nhận có ánh mắt sâu thẳm nào đó đang nhìn tôi.

Tôi bật ngồi thẳng dậy chưa kịp há mồm kêu thì đã bị người ta che miệng lại.

Tôi mở to mắt nhìn, mái tóc trắng của anh dù ở trong bóng tối nhưng lại nhìn rất rõ ràng – lại giống như một câu thần chú luôn nhắc nhở tôi, rằng anh đã từng dịu dàng mềm mại như nước từng chút từng chút thấm thấu phá hủy tôi – người tự cho mình là lạnh lùng khó gần.

“Huynh...” Tôi nói không nên lời.

Anh thuận thế áp đảo tôi, mạnh mẽ hôn lấy môi tôi, mái tóc trắng đổ xuống. Còn tôi lại không có cách nào ngăn cản sự nhiệt tình của anh. Tôi co chân đá vào chỗ hiểm của anh, anh kêu lên đau đớn, phần nộ ngất lên. Tôi chẳng sợ nhìn anh trừng trừng.

Đôi mắt Đào Hoa Thiếu rực sáng như sao, cuối cùng chuyển sang dịu hơn, khẽ đưa tay vuốt tóc tôi, lo lắng nói: “Thì ra lúc muội tức giận cũng đẹp như vậy.”

Tôi hất tay anh ra: “Rốt cuộc huynh muốn gì?”

Đào Hoa Thiếu thở dài, dịu dàng nói: “Được rồi, ta xin lỗi.”

Tôi lấy tay đẩy anh ra, xoay người không để ý tới anh. Đúng là đầu heo, nói một tiếng xin lỗi mà cứ như là đang ban ơn cho tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi đứng lên quỳ lạy tạ chủ long ân, quên đi nhé!

“Sơ Cuồng...” Đào Hoa Thiếu chui vào chăn ôm lấy tôi.

Một tiếng gọi thân thiết nũng nịu làm tôi chấn động, tôi quay lại nhìn anh chăm chú, quả thực không thể tin vào lỗ tai mình.

“Ta rất nhớ muội.” Đào Hoa Thiếu quán quýt.

Trời ơi! Tim tôi lại dao động, anh là người cuồng ngạo như vậy, hầu như coi mình là trên hết vậy mà tính tình lại lập tức thay đổi đến khó hiểu. Nhưng tôi cũng không có ý định bỏ qua cho anh, “Hừ, hôm đó huynh không như thế này.”

Ánh mắt Đào Hoa Thiếu trở nên thâm trầm, “Cả đời này của ta chưa từng khấn cầu bất cứ người nào.”

“Hừ! Tôi thật là vinh hạnh!”

“Thật không? Sao ta lại không thấy?” Anh lại tiếp tục hôn tôi mãnh liệt như trừng phạt tôi.

Rất lâu sau anh mới ngẩng lên, thở dốc nói: “Ngày mai chúng ta quay về Thương Châu.”

“Hả? Vì sao?” Tôi vẫn còn thất thần.

“Ta không thể để người khác ôm nữ nhân của ta!” Ngữ khí anh nghe chua hơn dấm.

Thượng đế của tôi, tôi nhắm mắt lại, đưa tay vỗ vào trán mình phá lên cười. Đào Hoa Thiếu tức giận kéo chân tôi, cả người tôi lập tức run rẩy...

“Sao vội về như vậy chứ, xảy ra chuyện gì à?”

Đào Hoa Thiếu rên rỉ: “Muội vừa lấy chồng đã bỏ trốn, có gọi là xảy ra chuyện không?”

Tôi trừng mắt: “A? Huynh theo dõi muội?”

Đào Hoa Thiếu không đáp chỉ ôm chặt lấy tôi, hơi thở ấm áp phả vào mặt tôi, toàn thân tôi nóng rực lên không thể truy cứu được gì nữa.

Sáng mở tỉnh dậy đã không thấy hình bóng của tên đó đâu rồi. Haizz! Xuất quỷ nhập thần giống như hồn ma, có trời mới biết anh vào bằng cách nào.

Tôi ngậy người ra một lúc hầu như nghi ngờ đó chỉ là giấc mơ, bỗng nhiên lại hồi hận – tôi thực sự là vô dụng, sao lại đơn giản tha thứ cho anh như vậy. Tôi thở dài kéo tấm chăn mỏng lên trùm đầu. Chỉ chốc lát sau có tiếng gõ cửa.

“Trang chủ.” Lam Giả Hối nói, “Muội tỉnh chưa?”

“Chuyện gì?” Tôi ló đầu ra.

“Xe ngựa Sở Thiên Dao đang ở bên ngoài cửa chờ trang chủ.”

A, tới nhanh như vậy sao? Tôi xuống giường mặc quần áo, rửa mặt mũi rồi ra cửa.

Lam Giả Hối cùng mọi người đang chờ ở phòng khách nhưng lại không thấy bóng dáng Lâm Thiếu Từ, Phượng Minh đứng bất động ở đại sảnh trong mặc trang phục màu xanh, nhìn thấy tôi thở phào như trút được gánh nặng.

“Sở Thiên Dao đâu?” Tôi hỏi thẳng.

“Chủ nhân đang ở trong xe ngựa chờ người.” Phượng Minh trước sau như một rất nhã nhặn cung kính.

Tôi nhìn mọi người nói: “Vậy tôi đi đây, hãy thay tôi hỏi thăm Thiếu Từ.”

Lam Giả Hối gật đầu, thâm ý nói: ‘Trang chủ bảo trọng.’

Tôi hiểu ý nhưng làm ra vẻ tự nhiên phất tay áo. Anh đã tới đón tôi, tôi bước nhanh xuống cầu thang. Vừa mới xốc rèm xe ngựa lên thì đã bị ai đó lôi vào ngã trong lòng anh. Tôi bật quát lên: “Giữa thanh thiên bạch nhật nghiêm túc đi.”

Đào Hoa Thiếu không nói gì, tôi nghe tiếng hít thở khó khăn của Phượng Minh ở ngoài xe.

Về mặt Đào Hoa Thiếu bình tĩnh, ánh mắt thâm trầm nhìn tôi chăm chú, thật lâu sau mới ghé miệng sát vào tai tôi nói: “Lần sau trước mặt người khác không được nói chuyện với ta như vậy.”

Tôi bỗng thấy buồn cười: ‘Ngông cuồng.’

Đào Hoa Thiếu có vẻ bất đắc dĩ nhìn tôi, vuốt ve mái tóc của tôi: “Tóc tai bù xù chẳng ra gì nữa.”

“Ha ha, nhưng vẫn có người thích.” Tôi chỉnh lại tư thế ngồi.

“Mồm miệng lợi hại.” Đào Hoa Thiếu than.

Trong lòng tôi chấn động, bỗng nhiên nhớ tới lần trước khi chia tay Phong Đình Tạ cũng nói với tôi rằng gặp Sở Thiên Dao thì phải cẩn thận một chút. Không chỉ có Phong Đình Tạ mà tất cả mọi người đều nói anh là đại ma đầu tính khí thất thường, giết người như ma. Còn hiện giờ anh đang ngồi bên cạnh tôi, dáng vẻ tươi cười ấm áp thân thiết, trong mắt tràn ngập sự yêu thương bao dung, bình tĩnh mà thông dong, yên lặng như núi, nhìn không ra có chút gì là thô bạo tàn khốc cả.

“Lại suy nghĩ miên man gì đấy?” Đào Hoa Thiếu ôm thắt lưng tôi giả vờ giận.

“Không có gì!” Tôi cười chột dạ.

Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên giận tái mặt: “Không được nhớ đến hắn.”

Tôi sưng sờ: “Người nào?”

“Còn giả ngốc.” Đào Hoa Thiếu hừ mũi, “ngoại trừ Lâm Thiếu Từ thì còn ai nữa.”

Trong giọng nói tràn ngập sự đố kỵ. Ông trời ơi! Sao lại có ai đó ở trước mặt tôi nói anh là ma quỷ chứ, tôi khẳng định anh là người rộng rãi, hiểu biết, là một người chồng hoàn mỹ. Tôi rất muốn cười nhưng cố không cười, một tình cảm ấm áp dịu dàng như nước tràn tới. Tôi không nén được liền hôn vào má anh. Đào Hoa Thiếu hơi sưng sột. Tôi cười: “Ngốc ạ, muội đang nghĩ đến huynh.”

Đào Hoa Thiếu hỏi: “Nghĩ về ta cái gì?”

“Muội đang nghĩ...” Tôi nhìn anh chẳng biết phải nói gì.

“Nói mau! Nếu không ta sẽ đánh vào mông đấy.” Đào Hoa Thiều cười dịu dàng dùng lực một chút, tôi liền ngã lên đùi anh.

“Muội đang suy nghĩ, vì sao bọn họ đều nói huynh là ma quỷ giết người không chớp mắt?”

Ánh mắt trong trẻo của Đào Hoa Thiều chợt trở nên thâm trầm: “Vây trong mắt muội, ta thuộc loại người như nào?”

Tôi vuốt ve sợi tóc trắng của anh, lo lắng nói: “Vâng, huynh là mây trên trời, hay thay đổi, huynh là nước biển mênh mông, rất bao dung, huynh là gió, là...” Tôi càng nói càng chẳng đâu vào đâu, “Huynh là cây, huynh là hoa, là chim én riu rít trong bao la, huynh là tình yêu, là sự ấm áp, là ước mong, là tháng tư mong chờ của đất trời!”

Đào Hoa Thiều không nói gì chỉ kinh ngạc nhìn tôi, trong ánh mắt ánh lên tia khó hiểu. Tôi khẽ đánh vào đầu anh, trêu: “Quá choáng váng đúng không? Chưa từng nghe qua tiết mục đặc sắc như vậy phải không?”

Đào Hoa Thiều bỗng dịu dàng nói: “Muội là mộng của ta, Sơ Cuồng, ta thật không thể tin ta đã có muội.”

Tôi chấn động cả người, hầu như không thể tin được những lời như vậy được thốt ra từ miệng anh. Tôi thấy mình sắp ngất đi, thảo nào Quỳnh Dao lại hay viết như vậy. Thì ra hạnh phúc quá chân thực khiến cho con người thực sự choáng váng.

Tôi ra lệnh: “Cúi xuống!”

Đào Hoa Thiều ngẩn ra.

“Muội nói huynh cúi đầu xuống.” Tôi cười xấu xa, “nhanh lên nhanh lên, muội muốn thưởng cho huynh.”

Đào Hoa Thiều nghe lời cúi đầu xuống, có thể trong cuộc đời hắn đây là lần đầu tiên nghe lệnh nữ nhân.

Tôi lập tức hôn thật kêu vào môi anh.

Nét mặt của Đào Hoa Thiều chợt ửng đỏ, ngây ngô như thiếu niên.

Chúng tôi không quay về Thương Châu mà đi vòng đến Nhạc An, đất phong của Hán vương Chu Cao Húc.

Đào Hoa Thiều vừa đến Nhạc An liền vào Hán vương phủ, đến khuya muộn mới trở về, lúc đó tôi đã ngủ rất say, bình minh tỉnh dậy thì đã không thấy bóng hình anh đâu rồi.

Còn ba tháng nữa là đến năm Đại Minh Hồng Hi, thời gian cấp bách tôi phải nhanh chóng lấy được bản danh sách.

Nhưng tôi không biết anh giấu bản danh sách đó ở đâu. Theo lý thuyết mà nói thì bản danh sách quan trọng như vậy nhất định phải mang theo bên người, nhưng tôi đã tìm trên quần áo, đồ dùng hàng ngày và trong thư phòng cũng không tìm được, chẳng lẽ là để ở Thương Châu?

Còn nữa, làm kẻ trộm không phải ai cũng làm được, nhất là trộm đồ của người mình yêu, thật sự là hổ thẹn, thật sự là rất muốn chết, đến giờ tim tôi vẫn còn đập loạn xạ.

Trong lòng tôi rất mâu thuẫn, trong ý niệm cũng không muốn tìm được bản danh sách đó. Nếu không thì tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ? Trộm, hay là không trộm?

Nếu quyết định ăn trộm thì cho dù có thể an toàn trốn đi được, cho dù anh có tha thứ cho tôi thì kiếp này tôi cũng không còn mặt mũi nào mà gặp lại anh, năm tháng sau này tôi sẽ vĩnh viễn sống trong sám hối, cô đơn tịch mịch đến già. Tôi thật khó khăn mới yêu được một người, cũng không muốn cả đời kết thúc trong cô tịch.

Nếu không đi ăn trộm thì tôi biết ăn nói sao với Ngự trị sơn trang? Rồi đằng sau còn bị triều đình chế ngự nữa, tôi không ra tay thì triều đình sẽ đối phó với Ngự trị sơn trang, là tôi chiếm lấy cơ thể của Dung Sơ Cuồng thì tôi cũng phải có một phần trách nhiệm với cơ thể này, không thể không coi trọng điều đó.

Huống chi, anh còn làm chuyện mưu phản đại nghịch bất đạo.

Thiên hạ nhiều nghề như vậy sao hết lần này tới lần khác anh lại chọn nghề đó chứ? Nhớ lại lần đó ở Lãi hồ anh tự ví mình như Phạm Lãi, học hỏi như Phạm Lãi trợ giúp Câu Tiễn phục quốc, nhưng đây là việc mưu phản, là giết vua.

Anh là một người siêu phàm thoát tục như vậy không thể nào ham hư danh quyền thế được, vậy rốt cuộc vì sao anh lại làm vậy? Tôi phải tìm cơ hội để hỏi mới được.

Nửa đêm tôi đang mơ màng ngủ thì cảm giác anh ngồi lên giường. Tôi tiếp tục giả vờ ngủ chờ anh đánh thức, ai ngờ anh bỗng nhiên thở dài rồi lại đi ra ngoài. Đã muộn như này rồi anh ra ngoài làm gì?

Tôi suy nghĩ một chút rồi rời khỏi giường lặng lẽ đi ra ngoài, bước ra sân yên tĩnh trước cửa sổ chỉ có ánh đèn dầu yếu ớt tỏa ra. Âm thanh một cô gái dịu dàng nói: “Ta giúp huynh cởi áo.”

Đào Hoa Thiều trả lời rất nhỏ.

Bên trong phòng yên lặng một lát, tiếng cô gái lại nói: “Huynh nghĩ thế nào?”

Đào Hoa Thiều không nói gì.

Tôi đứng ở ngoài sân, ánh trăng yếu ớt đổ xuống, tôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Tôi nhận ra tiếng nói đó, là tiếng nói của cô gái tại khách điếm lần đó.

“Vì một người như Dung Sơ Cuồng, huynh hà tất phải...” Giọng nói của cô gái trở nên u oán.

Đào Hoa Thiều lạnh lùng cắt lời: “Không nên vì Sơ Cuồng mà ảnh hưởng đến tâm tình của người, người nên làm việc cần làm đi.”

Tôi tức giận đến run người chỉ muốn chạy vào bắt kẻ thông dâm tại chỗ, bỗng nhiên đằng sau có cánh tay vươn ra yên lặng chạm vào vai tôi. Tôi giật mình suýt mất hồn mất vía, tức thì cả người đã bay lên bị đối phương rất nhanh đưa ra ngoài. Tôi lúc này cũng chẳng sợ gì cả, chỉ cảm thấy lửa giận phừng phừng đang trào lên.

Người kia đưa tôi một mạch ra đằng trước mới thả tôi xuống. Chân tôi vừa chạm đất lập tức xoay người lại tát cho hắn một bạt tai, đánh xong rồi thì ngẩn ra.

“Là huynh...”

Phượng Minh trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc.

Tôi giận giữ nói: “Huynh muốn làm gì?”

Phượng Minh bình tĩnh lại, nói: “Mời phu nhân về phòng nghỉ ngơi.”

“Huynh dám quản tôi?”

“Không dám!”

“Vậy thì tránh ra.”

“Chủ nhân phân phó không được để ai làm phiền.”

“Vì sao không được làm phiền?”

“Chủ nhân phân phó không thể cho phu nhân biết.”

Anh ta đúng là một người trung thành. Tôi cười giận giữ: “Tôi càng muốn làm phiền đây, huynh định thế nào?”

Phượng Minh căng thẳng: “Xin thứ cho Phượng Minh vô lễ.”

Tôi cười nhạt định chạy đi. Anh ta bỗng nhiên xuất thủ điểm huyệt đạo tôi, tôi không kịp quay lại cũng chẳng kịp nghĩ đã đánh ra một chưởng. Phượng Minh lùi mấy bước, trên mặt lộ vẻ khó hiểu. Một chưởng vừa đánh ra, trong cơ thể tôi có luồng nhiệt khí hỗn loạn bất ngờ bùng nổ không thể khống chế được, tôi học ra một ngụm máu tươi, trong chớp mắt vô số luồng nhiệt khí trào lên, máu trong cổ họng cứ thế tuôn ra, hai mắt tôi tối sầm lại ngất đi.

Trong ý thức mê man bên tai tôi có nghe có tiếng hát tiếng cười quanh quất, có mùi hương thơm mát chợt xa chợt gần. Miệng tôi khô nứt, tôi cố mở mắt ra hoảng hốt thấy một bóng trắng ngồi ở đầu giường. Tôi lấy tay kéo y phục của người đó, kêu lên “Cho muối cốc nước.”

Người kia vẫn không nhúc nhích, hình như đang ngủ.

Tôi yếu ớt thả tay xuống cổ gắng đứng lên, hai chân run run không thể cử động được, tôi thở hổn hển.

Người kia bỗng giật mình tỉnh giấc: “Sơ Cuồng, người tỉnh rồi?”

Tôi ngơ ngác: “Tiểu Tạ!”

“Là ta!”

Phong Đình Tạ hơi cúi người xuống, thân thiết nói: “Người cảm giác thế nào?”

“Tôi muốn uống nước.”

Phong Đình Tạ ngả người ra lập tức lấy nước cho tôi uống.

“Tôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Chân khí của muối đột nhiên khô phục nhất thời không bị khống chế. Hiện giờ không có gì đáng ngại nữa.”

Tôi quan sát căn phòng: “Đây là đâu?”

Sắc mặt Phong Đình Tạ ứng đỏ: “Là kỹ viện.”

Tôi kinh ngạc cười nói: “Từ lúc nào huynh lại có sở thích này?”

Phong Đình Tạ trừng mắt với tôi, cười khổ.

Tôi nói: “Sao huynh lại ở đây? Huynh đã tìm được muối muối chưa?”

Phong Đình Tạ gật đầu, “Ly muối đang ở quan ngoại cùng sư phụ. Ta nhận được bồ câu đưa tin của Lâm thiếu chủ nói liền đến Nhạc An tìm người, ta đang đi thăm dò thì bắt gặp người và Phượng Minh đang động thủ...”

Tôi không nói gì, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Kỳ lạ thật, hàn khí trong cơ thể tôi đã giải trừ từ lâu, sao giờ chân khí mới khôi phục?”

Phong Đình Tạ biến sắc, bỗng nhiên xoay người ra chỗ khác.

Tôi nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Phong Đình Tạ im lặng một lát, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Người trúng độc rồi.”

Tôi ngăn người: “A! Lúc nào vậy? Vì sao tôi không cảm thấy?”

“Chân khí của người vẫn chưa khôi phục, ngoài trừ bị hàn khí của huyền băng hàn ngọc chưởng còn toàn bộ nguyên nhân là trúng độc, mà độc tính thì tạm thời lại bị huyền băng hàn ngọc chưởng khắc chế nên không phát tác. Giờ thì hàn khí đã được trừ hết, chân khí đã khôi phục, độc tính tự nhiên cũng phát tác.”

Lẽ nào tôi bị trúng độc trước khi bị trọng thương?

Tôi bừng hiểu, cẩn thận hỏi: “Có đúng là ở Cô Tô... Là Phong cô nương...”

Mặt Phong Đình Tạ xám như tro tàn, nói: “Phải, là Tịnh Ly hạ độc.”

Đầu tôi nóng bừng chỉ muốn chửi người, bỗng cảm thấy rất bi thương.

“Độc này có giải được không?”

Phong Đình Tạ lắc đầu, trong mắt ươn ướt.

“Là độc gì?”

“Không biết, là của sư phụ đưa cho Tịnh Ly.” Phong Đình Tạ nắm lấy tay tôi, ngồi xổm xuống, “Sơ Cuồng, ta xin lỗi người.”

Tôi không nói gì. Bên trong vắng lặng. Không ngừng có tiếng ca truyền đến càng làm cho nơi này thêm yên tĩnh.

Phải rất lâu sau, tôi hỏi: “Tôi còn sống được bao lâu?”

“Không biết!” Giọng nói của Phong Đình Tạ nghèn nghẹn.

Tôi thở một hơi dài, cười nói: “Tôi cần phải sớm hưởng thụ mới được, đỡ tôi đứng lên ra bên ngoài một chút.”

Phong Đình Tạ nhìn tôi vẫn không nhúc nhích.

Tôi lại bảo: “Đỡ tôi đứng lên.”

Phong Đình Tạ đứng lên, tôi vịn cánh tay anh ta, chợt cảm thấy đầu ngón tay có dịch thể ẩm ẩm, tôi cúi xuống nhìn chỉ thấy trên quần áo trắng có vết máu rất lớn. Tôi thất kinh lập tức buông tay ra, “huynh bị thương?”

Phong Đình Tạ không đáp, trên mặt không tỏ thái độ gì.

Tôi truy hỏi: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã thương huynh?”

“Là ta!” Bên ngoài cửa có người lạnh lùng nói.

Không có gió rèm tự lay động chưa kịp phát ra tiếng thì Phượng Minh đã chậm rãi bước vào, mỗi bước đi của hắn là tỏa ra sát khí tràn ngập.

Phong Đình Tạ đứng yên bất động. Bảo kiếm của anh ta nằm ở mép giường, vỏ kiếm đen kịt, chuôi kiếm trắng như tuyết.

Phong Đình Tạ bỗng nói: “Ngày đó tại thành Nam Kinh ám sát chủ nhân nhà ta là người đúng không?”

“Phải!” Phượng Minh thẳng thắn.

Tôi cả kinh lập tức bừng hiểu. Đúng vậy, ngoại trừ tên khốn kiếp này ra thì còn ai có can đảm ám sát hoàng thái tử chứ.

“Tốt lắm!” Phong Đình Tạ nắm chắc chuôi kiếm, lạnh lùng nói: “Hôm nay nếu không phải người chết thì ta chết!”

“Như vậy thì hôm nay người chết chắc rồi.”

Một cô gái mặc trang phục diễm lệ như cánh bướm, tươi tắn như hoa đào, đôi mắt sáng lạnh lùng không thèm nhìn Phong Đình Tạ mà lại chăm chú nhìn tôi. Tôi cũng nhìn thẳng cô ta. Làn da trắng trẻo, đôi môi mọng đỏ, quả nhiên là một cô gái xinh đẹp.

Không khí bên trong bỗng trở nên nặng nề, vô cùng căng thẳng...

Phong Đình Tạ cười một tràng dài: “Phong mỗ thật may mắn được giao thủ với ‘Phi Vũ Phượng minh’ danh chấn thiên hạ”

“Hãy bớt nói lời thừa đi.”

Luồng chưởng màu xanh bao quanh cô gái rồi bắn thẳng vào hai mắt Phong Đình Tạ. Phong Đình Tạ tuốt kiếm ra khỏi vỏ chém một đường làm luồng chưởng màu xanh bị chia thành vô số điểm nhỏ tản ra xung quanh. Trong đó có một điểm bắn thẳng vào mi tâm của tôi. Phong Đình Tạ cùng với Phượng Minh cùng bật kêu lên phi thân tới chặn lại.

Trong ánh lửa của căn phòng ngón tay tôi kẹp lấy điểm sáng màu xanh đó nhìn kỹ, thì ra là một chiếc ngân trâm nhỏ như sợi tóc.

Phong Đình Tạ nhìn tôi, bỗng nhiên xoay người nói, “Tránh để đả thương người vô tội, chúng ta đổi địa điểm khác.”

Phượng Minh gật đầu.

Phi Phi lạnh lùng nói: “Hà tất phải phiền phức như thế!”

Phượng Minh gần giọng: “Cẩn thận kẻo đả thương phu nhân...”

“Ta thấy cô ta rất tốt!” Phi Phi nhìn tôi, cười lạnh nói: “Họ Phong kia mượn cớ để lui, người cũng tin à?”

Tôi hỏi Phượng Minh: “Vì sao phải giết hắn?”

Nét mặt Phượng Minh vô cảm: “Phụng mệnh hành sự!”

Tôi tức giận: “Vì sao huynh ấy phải làm như vậy?”

“Vì hắn đã đi thăm dò nên phải chết!”

“Tôi cầu xin huynh!”

Phong Đình Tạ đột nhiên nói: “Sơ Cuồng, Phong Đình Tạ ta không phải hạng người sợ chết!”

Tôi hung dữ trừng mắt với anh ta, cái tên cứng cổ này, hảo hán nên chịu thiệt trước mắt một chút.

Tôi hướng về Phượng Minh nói: “Hắn vì tôi nên mới xông vào đó, huynh buông tha cho hắn đi, tôi sẽ giải thích với Đào Hoa Thiệu, huynh ấy nhất định sẽ không trách tội huynh đâu...”

“Dung Sơ Cuồng, người tự đánh giá mình quá cao rồi đấy.” Phi Phi dùng giọng mũi cười lạnh, “Chủ nhân đã ra lệnh tuyệt không thay đổi.”

Tôi không để ý tới cô ta, chỉ nhìn Phượng Minh: ” Đúng như vậy phải không?”

Phượng Minh nhìn vào mắt tôi: “Phải!”

“Được lắm!” Tôi gạt đầu, đứng thẳng người kiên quyết nói: “Muốn giết hắn thì hãy giết tôi trước.”

“Sơ Cuồng! Việc này không liên quan gì tới người.” Phong Đình Tạ nói, cả người bỗng như dây cung lao ra ngoài, bóng trắng bay vào khoảng không như tia chớp. Phượng Minh và Phi Phi cũng phi thân lên bay ra ngoài đuổi theo.

Tôi nôn nóng toàn thân đổ mồ hôi, cả người ngã xuống đất, tôi cố gắng đứng lên lảo đảo chạy theo ba bóng người. Không biết đã qua mấy tiếng đồng hồ tôi chạy tới một ngõ hẻm yên tĩnh thì phát hiện ra một chiếc ngân châm, tôi lại đi tiếp vài bước thì có rất nhiều vết máu, đến tận cuối con hẻm ở góc tường lộ ra một vật áo màu trắng.

“Tiểu Tạ!” Tôi kêu lên thăm thiết chạy đến đó.

“Sơ Cuồng!” Có hai bàn tay đột nhiên ôm lấy tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn anh, lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Anh dịu dàng nói: “Theo ta trở về.”

Tôi ra sức giãy dụa, không biết là tôi quá khỏe hay là anh quá yếu mà tôi giãy được ra chạy thẳng đến cuối ngõ hẻm đó -tôi ngơ ngác nhìn nửa ngày rồi đột nhiên thét lên những tiếng chói tai.

Anh đứng lúc ôm lấy tôi, than nhẹ: “Ta không muốn muội nhìn thấy cảnh đó.”

Tôi hoàn toàn không nhớ mình đã trở về như nào, trong đầu óc tràn ngập gương mặt của Phong Đình Tạ.

Khuôn mặt đó đã từng rất tuấn tú, đôi mắt đen thẳm, chiếc mũi thanh tú thẳng tắp, môi đỏ chắm khác gì một tác phẩm nghệ thuật kiệt tác. Còn hiện giờ những hình ảnh ấy đã bị nghiền nát hóa thành vô số mảnh nhỏ bay hỗn loạn trước mắt tôi. Tôi không tin đó là sự thật. Đó là một tiểu Tạ dễ thương, khi đùa giỡn thì mặt liền đỏ bừng, anh ấy thực sự đã chết. Cả đêm tôi gập ác mộng, Sở Thiên Dao ôm chặt lấy tôi không nói gì. Tôi không thể tha thứ cho anh, anh là ma quỷ, là ma quỷ giết người không chớp mắt.

“Đã ba ngày rồi, muội hãy ăn chút gì đi.” Giọng nói Đào Hoa Thiệu thành khẩn, “Muội muốn mắng ta, đánh ta cũng được, nhưng đừng vậy nữa được không?”

Tôi dờ dẫm không nói.

Đào Hoa Thiệu im lặng một chút bỗng cười nói: “Muội xem, võ công của muội đã hoàn toàn khôi phục rồi, muội là kỳ tài luyện võ, không lâu nữa nhất định có thể thắng ta, đến lúc đó muội có thể giết ta để trả thù cho hần, có được không?”

Tôi quả thực không dám tin đến giờ phút này anh còn có tâm trạng nói đùa được. Tôi nhìn chăm chăm vào dáng vẻ tươi cười của anh, một cảm giác kinh khủng trước nay chưa từng có.

“Bọn họ nói không sai, huynh là ma quỷ.”

Ánh mắt Đào Hoa Thiệu biến đổi, đôi môi mím lại.

Tôi nói tiếp: “Tôi phải về, tôi phải về Ngự trì sơn trang, vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp huynh nữa.”

Đào Hoa Thiệu để mặc tôi cố gắng xuống giường, lúc đi ra đến cửa anh bỗng nói: “Còn bản danh sách thì sao? Muội không muốn nữa à?”

Tôi ngây người, khiếp sợ quay đầu lại: “Huynh biết rồi?”

Đào Hoa Thiệu bước tới, khe thở dài: “Ta nói rồi, trên thiên hạ không có gì Sở Thiên Dao này không biết.”

“Vậy vì sao huynh lại cười tôi?” Tôi nói, “Vì sao không giết tôi?”

“Bởi vì ta luyện tiếu.” Đào Hoa Thiệu đưa tay xoa tóc tôi.

“Huynh là ma quỷ.” Tôi nói rất nhỏ hầu như không nghe thấy, như là tự nói với mình, “ma quỷ.”

“Đối với muội cũng vậy sao?” Đào Hoa Thiệu nhìn tôi dụ dằng hỏi lại.

Tôi ngẩn ngơ. Không sai, anh đối với tôi có vài phần tình ý.

Mất nửa ngày tôi mới nói: “Vì sao huynh phải giúp Hán vương?”

“Giúp?” Đào Hoa Thiệu cười, “Muội cho rằng ta giúp hần ư?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Đào Hoa Thiệu thở dài: “Sơ Cuồng, muội hoàn toàn không hiểu ta, ta chỉ nghĩ đây là một chuyện rất thú vị, rất có tính khiêu chiến.”

Tôi không thể tin mở to mắt. Thú vị? Khiêu chiến? Anh giúp Hán vương mưu phản, chỉ là vì bản thân thấy thích thú. Ông trời ơi, người này điên thật rồi.

“Huynh điên rồi, huynh thật sự điên rồi.”

“Vậy hãy ngăn cản ta.” Đào Hoa Thiệu mỉm cười, “Hãy ăn đi thì mới có sức lực lấy bản danh sách.”

“Huynh...” toàn thân tôi run rẩy, bỗng nhiên yếu ớt nói: “Huynh giết Phong Đình Tạ là vì muốn tôi không có đường lui.”

“Sai!” Đào Hoa Thiệu lắc đầu, “Sơ Cuồng, chuyện này không liên quan gì đến muội.”

“Vậy vì sao huynh lại...”

Đào Hoa Thiệu cắt ngang, lạnh lùng nói: “Những người biết sự thật không ai có thể sống sót.”

Tôi bỗng nhiên cười nhạt: “Huynh cho là tôi không biết tên ai trong danh sách hay sao?”

“Hả?” Đào Hoa Thiệu nhú mày.

Tôi nhìn thẳng vào anh, gần từng tiếng: ‘Chỉ ít có một tên tôi biết.’

“Nói thử xem nào.” Nét mặt Đào Hoa Thiệu vô cảm.

“Trương Phụ.”

Trong nháy mắt ánh mắt anh lóe sáng thâm sâu khó lường lẳng lặng nhìn tôi rất lâu mới nói: “Muội mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

(Trong sử Minh có ghi lại, Hán Vương mưu phản có phái người vào kinh thành tìm Trương Phụ để nội ứng, nhưng đến phút cuối hấn lại phản chiến)

15. Chương 11

Đầu tháng ba cỏ cây hoa lá trong vườn nở bung đầy màu sắc, mùi hương thơm ngát nồng nàn, trên những cánh hoa hồng trắng tươi tắn kiêu ngạo là môi trường sống cho những con côn trùng bay nhỏ phát triển mạnh. Tôi ngồi trong sân thấy đám nha hoàn đang ngồi thêu hoa dùng những chiếc kim nhỏ bắn về phía côn trùng mà không trúng, chỉ nghe tiếng côn trùng râm ran kêu mà không bắt gặp con côn trùng nào cả, nhưng lại thấy những ánh bạc rơi xuống lả tả như mưa. Lúc đầu thì thấy thật là thần kỳ, nhưng lâu lâu thì lại thấy tâm thường buồn chán. Công phu ấy đối với Sở Thiên Dao mà nói thì quả thấp kém.

Giữa tháng ba tôi nhận được bồ câu đưa thư của Lâm Thiếu Từ muốn tới Nhạc An thăm tôi nhưng bị tôi từ chối. Lời Tiểu Tạ nói không sai, tôi đã trúng kỳ độc trong thiên hạ không có thuốc giải, có thể chết bất cứ lúc nào, hãy cứ để tôi lặng lẽ mà chết đi. Có thể trong tiềm thức của tôi cũng sợ Lâm Thiếu Từ sẽ bị chung số phận với Tiểu Tạ.

Sở Thiên Dao là một ác ma chuyện gì cũng có thể làm được.

Tôi đã không gặp anh lần nào nhưng Phượng Minh có tới thăm tôi vài lần, lần nào cũng như muốn nói gì lại thôi, chỉ thở dài.

Có một hôm anh ta nói với tôi: “Phu nhân đang tự dẫn vật mình cũng là dẫn vật chủ nhân.”

Tôi mặc kệ anh ta.

Phượng Minh lại nói: “Bộ dạng này của phu nhân càng khiến chủ nhân khổ tâm, hấn đã hy sinh rất nhiều vì phu nhân...”

Tôi cười nhạt: “Giết người cũng là vì tôi phải không?”

Phượng Minh mặt không đổi sắc: “Phu nhân là người trong giang hồ hấn phải hiểu rõ quy củ trong giang hồ, Phong Đình Tạ chết là bởi vì hấn biết quá nhiều bí mật. Một khi quy củ này bị phá vỡ thì còn ai có chỗ đứng trên giang hồ nữa chứ?”

Tôi nói: “Tôi mặc kệ quy củ giang hồ gì, tôi chỉ biết hấn là kẻ giết người.”

Phượng Minh giật mình nhìn tôi, sau đó cười lạnh nói: “Có ai trong giang hồ thật sự trong sạch không, có ai chưa từng nhuộm máu tanh không? Hai tháng trước phu nhân ở Cô Tô trong một đêm đã giết một lúc mười ba mạng người của Quý cốc minh, bọn họ đòi công đạo với ai đây?”

Tôi cứng họng.

Phượng Minh tiếp tục nói: “Ta và Phong Đình Tạ mỗi người theo một chủ, cho dù ta không giết hấn, lẽ nào hấn sẽ bỏ qua cho ta sao? Người trong giang hồ ai mà không rút dao vô tình, không muốn bị người khác giết thì phải giết người.”

Tôi không thể nói gì, những điều này tôi đã đọc trong tiểu thuyết võ hiệp không ít. Nhưng hiện giờ điều đó lại xuất hiện ngay trước mắt tôi, phát sinh ngay trên người tôi, tôi thật sự không thể tiếp nhận.

Tôi nghĩ đến những lời Phượng Minh nói mà thất thần, sau đó đứng lên nhặt dưới mặt đất một chiếc kim nhỏ lên ngắm đầu nhìn tòa lầu các sau hậu viện, chậm rãi bước tới đó.

Cầu chân các! Tôi thật muốn xem nơi đó cất giấu bí mật gì mà có thể khiến người nào đi vào đó là phải chết?

Tôi bước từng bước một, trong tay nắm chặt chiếc kim châm, trong lòng hồi hộp.

Nhưng kỳ lạ là tôi không gặp phải sự cản trở nào, không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả là có những cơ quan ám khí, một bóng người cũng không có.

Tôi đẩy cửa lầu các ngăn ra, tưởng mình đang đi vào một thư viện sách.

Bốn bức tường có hơn mười giá sách, bên trên đặt rất nhiều rất nhiều sách, mỗi một giá sách đều được niêm phong và ghi rõ tên các môn phái giang hồ, bất ngờ tôi nhìn thấy mục Ngự trì sơn trang. Tôi rút ra lật giở xem một quyển có ghi chép các đời trang chủ, đập vào mắt tôi là một cái tên Dung Sơ Cuồng.

Dung Sơ Cuồng, nữ, phụ mẫu không có, từ nhỏ đã được Lâm Thiên Dịch thu dưỡng, dạy võ công.

Mười ba tuổi theo Lâm Thiên Dịch đến đảo Đông Hải dự sinh thần thọ tám mươi tuổi của đảo chủ Liễu Mộng Hòe, ngoài được thưởng thức còn được truyền thụ Vân đao pháp Lưu vân tụ chỉ.

Mười bảy tuổi tại Lao Sơn Lạc Nhan đã đánh thất quỷ Lao Sơn một trận, sau mười chiêu đã tiêu diệt được bảy tên đó bằng Vân đao, thành công danh chấn giang hồ.

Hai mươi tuổi tại đại hội tuyển chọn trang chủ Ngự trì sơn trang, đánh bại hai mươi người lên đảm nhiệm chức vị trang chủ Ngự trì sơn trang.

Tôi ngây người ra tiếp tục lật giở tìm tư liệu của Lâm Thiếu Từ, tiếng sách bị tôi lật giở vang lên loạt xoạt.

Bỗng nhiên tiếng binh khí sắc nhỏ xé gió lao đến, âm thanh đó là sự ma sát với không khí của một loại ám khí cực nhỏ cực nhanh. Tôi cả kinh hất tay áo lên tiếp nhận được ba mũi ám khí, quay người lại thấy Phi Phi. Lúc này trên mặt cô ta tràn ngập sự vui sướng, đó là một sự vui sướng từ tận đáy lòng, giọng nói cũng trở nên đầm đậm ung dung: “Bước chân vào Cầu chân các, người chết chắc rồi.”

“Thật sao?” Tôi mặt không biến sắc rũ ống tay áo thả ngân châm rơi xuống.

Cô ta cười lạnh nói: “Dung Sơ Cuồng, người to gan lớn mật như vậy, rốt cuộc dựa vào gì chứ?”

“Lá gan của người bây giờ cũng không nhỏ.” Tôi nhìn cô ta, thản nhiên nói: “Cô dám gọi thẳng tên phu nhân của chủ nhân cô ư?”

Cô ta cười: “Chỉ sợ từ giờ trở đi người cái gì cũng không còn nữa.”

Tôi cũng cười: “Việc này cũng e rằng không phải do cô quyết định.”

Sắc mặt cô ta biến đổi: “Trước tiên ta phải giết người đã.”

Tôi cười nhạt: “Cô dám động thủ với tôi?”

Ánh mắt cô ta lóe lên tia độc ác: “Phàm ai vào Cầu chân các đều phải chết! Đây là quy củ do chủ nhân đặt ra. Ta giết người là danh chính ngôn thuận.”

“Quy củ có thể phá vỡ được.” Tôi nói, “Hơn nữa, chưa chắc cô đã giết được tôi.”

“Vậy thử xem!”

Cô ta cười một tiếng, cả người bỗng lùi lại hai tay giơ lên cao, lập tức phi châm ào ào ập tới.

Tôi còn chưa kịp hành động thì trước mắt thấy có một luồng sáng bạc lóe trên đầu, vô số phi châm như chạm phải bức tường đồng vách sắt rơi xuống đồng loạt. Phi Phi kêu lên: “Chủ nhân!”

Đào Hoa Thiếu cúi đầu nhắm mắt, chỉ thấy mái tóc trắng rủ xuống che khuất khuôn mặt tái nhợt, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Lòng tôi rung động, một tháng không gặp trông anh gầy đi rất nhiều!

Phi Phi lao vào giữa la lên: “Chủ nhân, nàng ta xông vào Cầu...”

Cô ta chưa nói hết đã bị một cái tát làm tôi choáng váng. Tôi thậm chí còn không thấy anh ra tay.

Phi Phi sững sốt một chút bỗng hét lên: “Ngài đã đặt ra quy củ không ai có thể sửa đổi.”

“Ta sẽ tự xử lý.” Giọng nói của Đào Hoa Thiếu không hề dịu đi.

“Không công bằng! Thật không công bằng!” Cô ta hét lên, “Ngài đã đặt ra những...này...nhưng nàng ta cần bản lại không coi ra gì, ta thay ngài...”

Đào Hoa Thiếu quát khê: “Đi ra ngoài!”

Mặt cô ta xám như tro tàn, đôi môi mọng đỏ run run đứng một lúc, cuối cùng hất đầu xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng yên lặng.

Hơn nửa ngày Đào Hoa Thiếu mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đen kịt lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm như ngọn lửa xuyên thấu qua người tôi. Tôi không biết rốt cuộc anh định làm gì, trong lòng cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Cuối cùng Đào Hoa Thiếu thở dài: “Sơ Cuồng, ta nên làm bắt muội làm gì bây giờ?”

Tôi thấy chua xót, sống mũi cay cay vội vàng kim nén lại – tôi không muốn lại bị anh mê hoặc, anh là ma quỷ, là ma quỷ!

Đào Hoa Thiếu bỗng bước tới ôm lấy thắt lưng tôi, khẽ vuốt tóc tôi, cúi xuống gọi tên tôi: “Sơ Cuồng, chúng ta giảng hòa đi.”

Tôi không thể kim nén được nữa nước mắt tuôn xuống như mưa.

Đào Hoa Thiếu vuốt ve khuôn mặt tôi: “Muội gầy quá.”

Tên khốn kiếp này còn cướp lời thoại của tôi! Tôi quay đầu đi, từng giọt nước mắt lăn xuống.

“Ta muốn đi Đại Minh hồ một ngày, theo ta được không?”

Tôi lấy áo của anh lau khô nước mắt, trừng mắt nói: “Muội xông vào Cầu chân các là tội chết rồi, linh hồn đi theo huynh được không?”

“Muội...” Đào Hoa Thiếu chán nản, sau đó gật đầu nói, “Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát.”

Tôi không nói gì.

Đào Hoa Thiếu buông tay nhặt quyển sách rơi trên mặt đất lên, khẽ thở dài: “Ờ đây ghi chép các bí mật của giang hồ các phái, những bí mật này nếu bị tiết lộ thì hậu quả không thể lường được. Cho nên ta phải trình trọng trừng phạt muội, là, phạt muội vĩnh viễn không được rời xa ta.”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, bổ sung: “Cho đến khi ta chết.”

Tôi hừ mũi: “Huynh yên tâm, huynh sẽ không chết đâu.”

Đào Hoa Thiếu sững sốt: “hả?”

Tôi giận giữ nói: “Người xấu thường sống lâu.”

Đào Hoa Thiếu lẳng lặng nhìn tôi, bỗng nhiên cười: ‘Xin ghi nhận lời của muội.’

Tôi nheo mắt có chút sợ hãi khó hiểu, bật thốt lên: “Muội không cho huynh chết.”

Đào Hoa Thiếu mặt không biến sắc: “Hả, vì sao?”

Tôi không dám nhìn vào mắt anh, chỉ ngang bướng nói: ‘Bởi vì muội muốn tự tay giết huynh!’

Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi, đáp: “Được!”

Nước mắt tôi một lần nữa lại trào ra, tôi ôm chặt lấy anh, cả người anh chấn động cũng ôm chặt lấy tôi.

Tôi không biết vì sao khi Đào Hoa Thiếu đột nhiên nói đến chữ ‘chết’ này, hay là anh đã biết tôi trúng kỳ độc, dù gì thì cái gì anh cũng biết. Tôi chỉ hận tôi quá nhu nhược, anh nói hai câu êm tai thì tôi đã mềm lòng rồi. Nhưng nếu quả thực anh còn chút tình cảm với tôi, thì cái chết của tôi có thể ngăn được chuyện mưu phản này? Như vậy cũng coi như không làm Tiểu Tà thất vọng.

Có thể tôi đã đánh giá mình quá cao, nhưng còn cơ hội thì cũng phải thử một lần, hoặc là bản thân tôi không vĩ đại như vậy, giả sử số phận tôi nhất định phải lựa chọn giữa Phong Đình Tà và Sở Thiên Dao, lẽ nào tôi thật sự có thể dùng dao đâm vào tim Sở Thiên Dao?

Tôi biết, tôi không thể ra tay được!

Việc này làm tôi nhớ đến tiểu thuyết “Sắc giới” của Trương Ái Linh, nữ sát thủ yêu thủ lĩnh đặc vụ, kết cục là một cái chết rất bi thương. Trước đây tôi vẫn nghĩ tình huống này không thể chấp nhận được, thì ra thật sự là có như vậy. Tính cách con người phức tạp, số phận lại ngang trái, tôi chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

MacTwain từng có một câu rất nổi tiếng: Có đôi khi sự chân thực càng làm cho tiểu thuyết thêm hoang đường, bởi vì hư cấu thì nhất định phải tuân theo một quy luật nhất định, còn hiện thực thì thường thường không có logic nào cả.

Tình yêu cũng vậy, không hề tuân theo logic nào.

Trong thời đại hỗn loạn này, nếu nhất định buộc tôi phải yêu người nào đó, thì thích hợp nhất đương nhiên là Lâm Thiếu Từ, nhưng tôi hết lần này đến lần khác lại chỉ yêu Đào Hoa Thiếu. Cuộc đời con người có rất nhiều chuyện không do chúng ta làm chủ, ví dụ như sinh lúc nào, chết khi nào. Tôi không biết tôi sẽ chết vào lúc nào. Bản thân tôi thì còn ham muốn hồng trần muốn cùng anh quần quýt bên nhau cho dù chỉ là hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Tôi không biết mấy ngày nay anh đi những đâu, có giết thêm người nào đó không? Lúc anh trở về rõ ràng càng gầy gò hơn, mắt thâm trầm hơn, hình như vô cùng mệt mỏi.

Còn hiện giờ chúng tôi đang ngồi trong xe ngựa đi Tế Nam, anh ôm tôi ngủ rất say, hơi thở đều đều, sắc mặt tái nhợt, lông mày giãn ra như đứa trẻ được thỏa mãn, làm tôi thấy vô cùng yêu thương.

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú này cũng là một ác ma giết người không chớp mắt. Tôi thở dài.

“Sao mà lại thở dài vậy?”

Chẳng biết Đào Hoa Thiếu thức dậy từ lúc nào đang mở to đôi mắt đen sáng mỉm cười nhìn tôi.

Tôi mỉm cười nhân tiện để ý mái tóc trắng của anh – điều này luôn nhắc nhở tôi thiếu nợ anh.

“Lúc huynh ngủ cũng rất đáng yêu.”

“Muội cũng vậy thôi.” Lần đầu tiên anh gần như giận hờn nói chuyện với tôi.

“À?” Tôi sững sốt.

“Lúc muội tỉnh thì răng sắc bén như răng tiểu hổ.”

“Nói linh tinh!” Tôi giả vờ giận nói, “Muội so với hổ còn ác hơn, huynh hãy cẩn thận đừng để muội lại nắm được nhược điểm gì.”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, khóe miệng cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, đuôi mắt nheo cười lộ ra niềm vui sướng không cần giấu diếm.

Tôi vuốt ve khuôn mặt anh, trêu: “Ngốc quá, bị mắng mà còn vui sướng thế?”

Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi khẽ hôn lên, cười nói: “Muội vừa nói “LẠI”, ta bị muội nắm được nhược điểm lúc nào vậy?”

Tôi rút tay lại, nghiêm túc nói: “Huynh hiểu mà.”

Đào Hoa Thiếu bỗng cúi đầu thở dài: “Cảm giác này thật tuyệt.”

Tôi khẽ nhúm mày.

Đào Hoa Thiếu cười không thành tiếng: “Muội đang ghen, đúng không?”

Tôi đỏ mặt: “Huynh nhớ người đẹp đó à?”

Đào Hoa Thiếu vui sướng cười ôm lấy thắt lưng tôi: “Ngốc ạ, không phải như muội nghĩ đâu.”

Tôi đẩy anh ra, thăm vắn như cảnh sát hỏi cung phạm nhân: “Thành thật khai báo, đêm đó hai người làm gì?”

Đào Hoa Thiếu cười khúc khích, nói: “Ta thấy trong người khó chịu, là nàng ta châm cứu giúp ta.”

Nói xong Đào Hoa Thiếu khẽ cúi xuống hôn môi tôi vô cùng dịu dàng. Bỗng nhiên trong lúc đó tôi nghĩ tất cả đều không còn quan trọng nữa, cái gì mà Hán vương mưu phản, ân oán giang hồ, tất cả đều vứt hết lên chín tầng mây, tôi chỉ muốn sống mãi bên người đàn ông tôi yêu hết quãng đời còn lại.

Một lúc lâu sau anh buông tôi ra, cất cao giọng: “Phượng Minh, tìm khách điểm gần nhất để nghỉ trọ.”

Phượng Minh đánh xe ngựa chạy như bay, mặt tôi thì nóng bừng không dám nhìn anh.

Đào Hoa Thiếu cười to: “Thật không ngờ muội cũng xấu hổ.”

“Xấu hổ?” Tôi ngẩng lên trừng mắt, “Muội đây còn sung sướng chờ mong ý chứ.”

“Trời!” Đào Hoa Thiếu vừa sợ vừa cười: “Không ngờ muội là nữ nhân trực tiếp như thế.”

“Còn trực tiếp hơn nữa cơ.” Tôi lập tức chuyển qua ngồi lên đùi anh, nhanh chóng hôn vào môi anh. Bên trong xe ngựa bầu không khí lập tức nóng rực, ướt át không phù hợp cho trẻ em. May mà xe ngựa kịp thời dừng lại nếu không tôi sợ tôi không thể kiềm chế được.

Buổi tối lúc anh đang ngủ say, tôi đứng lên đi tìm Phượng Minh. Anh ta đang ở dưới lầu uống rượu, nét mặt thanh tú lạnh giá, anh ta rất giống Đào Hoa Thiếu, ngay cả phong cách uống rượu cũng rất giống, hoặc là do bất chú ý theo. Phượng Minh thấy tôi đứng lên nói: “Phu nhân!”

“Ngồi đi.” Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Đào Hoa Thiếu bị sao vậy?”

Phượng Minh mặt biến sắc: “Vì sao phu nhân lại hỏi vậy?”

“Trong người huynh ấy rất khó chịu, xảy ra chuyện gì?”

Phượng Minh im lặng một chút: “Sao người không trực tiếp đi hỏi chủ nhân?”

Tôi ngẩn ra: “Bệnh rất nghiêm trọng phải không?”

Phượng Minh nhìn tôi mắt lóe sáng, đột nhiên hỏi: “Người rất yêu chủ nhân?”

“Phí lời!” Tôi trừng mắt, “Rốt cuộc huynh ấy bị làm sao?”

Phượng Minh ngửa đầu uống xong chén rượu, thở ra nói: “Không có gì, người luyện võ cũng không tránh được chuyện ốm đau.”

Tôi còn muốn hỏi tiếp.

“Đêm đã khuya phu nhân đi nghỉ sớm đi.” Phượng Minh nói nhanh, “Thuộc hạ cũng mệt rồi xin cáo lui.” Nói xong quay người đi thẳng lên lầu.

Tôi sững sờ không biết mình có bị hoa mắt không, hình như trong mắt anh ta có nước mắt?

Tôi lặng lẽ trở về phòng vừa nằm lên giường thì đã bị một cánh tay ôm lấy.

“Thành thật khai báo, muội vừa đi đâu?” Hai mắt anh sáng quắc bắt chước kiểu nói ban ngày của tôi.

“Thăm dò tin tức!” Tôi cười.

“Thăm dò được tin gì không?”

“Đối thủ quá giảo hoạt, không mấy may tiết lộ.”

Đào Hoa Thiếu cười khê: “Vậy muội để ta một mình trong phòng, có lẽ nên biểu hiện một chút chứ?”

Tôi kêu lên: “Còn muốn nữa?”

Đào Hoa Thiếu trêu: “Muội có sức chạy loạn, không phải sao?”

Tôi chưa kịp phản đối môi đã bị bao phủ lấy. Anh vẫn nhẹ nhàng nồng nàn, giống như một cốc nước cam ngọt ngào thuần khiết, thâm nhi uống cạn bằng tất cả các cách, lại như tầng mây mang đến những giọt mưa phùn dày đặc trút xuống. Tôi hầu như không hít thở được, cả người như đang ở trên tầng mây ẩm áp mềm mại, như ánh trăng êm dịu ngọt lành, có hàng ngàn ngôi sao tích tụ mang ánh sáng mờ mờ ảm ảm ở trong cơ thể tôi tràn ra.

Chiều hoàng hôn, Đại minh hồ nước xanh biếc, ánh tà dương đang tắt dần, mặt trăng đang dần nhô lên. Trong ánh nước xanh biếc có bóng dáng một người trong trang phục bạch y tuần tú cao ráo, hình ảnh dập dờn bồng bềnh rất khó phân biệt.

Tôi lẳng lặng nhìn bóng của anh, viên mắt dần dần lại ngân ngấn nước mắt. Ở chung lâu ngày tôi đã không thể kiềm chế được tình yêu của mình dành cho anh, nhưng lại không hề cảm thấy hạnh phúc vui vẻ mà lại là vô cùng bi ai. Như hồng nhận cô độc tịch mịch gào thét lên những tiếng thê lương.

“Qua đây.” Đào Hoa Thiếu xoay người vẫy tay với tôi cười dịu dàng.

Tôi cố nháy nháy mắt, cười nói: “Chẳng phải huynh có rất nhiều việc quan trọng bận rộn lắm hay sao? Sao bỗng nhiên lại muốn tới đây?”

Đào Hoa Thiếu nắm tay tôi: “Muội hay là ta mới nhiều việc?”

“Hãy chấm dứt việc đó đi.” Tôi nói, “Đừng câu kết với Chu Cao Húc nữa.”

Đào Hoa Thiếu vẫn mỉm cười, ngữ khí có vẻ bất đắc dĩ: “Năm xưa bằng hữu trong giang hồ nói Sở Thiên Dao ta cuồng ngạo, nhưng ta thấy, hai chữ này phải tặng cho muội mới đúng.”

“Hả?” Tôi nghiêng đầu.

“Muội nói đến Chu Nguyên Chương, rồi lại nói Chu Cao Húc, thế còn chưa đủ kinh hãi hay sao?”

Đào Hoa Thiếu lại cười: “Sau này đừng trước mặt người khác gọi thẳng tục danh của đế vương nữa nhé.”

Trong lòng tôi thấy chua xót, anh càng cứng chiều tôi thì chắc biết thời gian với tôi không còn nhiều.

Tôi chuyển hướng câu chuyện: “Trước đây huynh hay sống những đâu?”

“Khắp nơi, “Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói, “nhưng đáng tiếc không tìm được nơi cố định.”

“Hả?” Tôi trừng mắt, “Trong thiên hạ có gì mà huynh không nơi cố định chứ?”

Lời vừa dứt tôi mới giật mình, những lời vừa rồi quả thực gần như châm biếm anh. Nào ngờ Đào Hoa Thiếu không tức giận chỉ cười khổ, khẽ thở dài: “Đúng vậy, trước đây ta thực sự không làm được gì.”

Tôi ngả vào bờ vai anh, vòng tay ôm lấy thắt lưng anh.

“Muội thật bất tài chẳng làm gì được cho huynh, muội chỉ muốn mãi mãi được ở bên huynh.”

Đào Hoa Thiếu không nói gì.

Tôi ngẩng lên nhìn anh khấn cầu nói: “Huynh đừng lo chuyện Hán Vương nữa, chúng ta sẽ sống ở đây không đi đâu nữa, được không?”

Đào Hoa Thiếu cúi đầu mỉm cười nói: “Muội còn muốn bản danh sách nữa không?”

Tôi chẳng biết làm sao, anh luôn khôn khéo như vậy còn tôi căn bản không phải là đối thủ của anh.

“Ngốc ạ.” Đào Hoa Thiếu xoa đầu tôi, “Thật ra có hay không có bản danh sách với ta mà nói không hề quan trọng, ta muốn lấy tính mạng bọn chúng dễ như trở bàn tay...”

Tôi kéo kéo áo anh, “Muội không thích huynh giết người.”

Đôi mắt Đào Hoa Thiếu sâu thẳm, khẽ thở dài: “Sơ Cuồng, muội phải hiểu trong giang hồ có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.”

Tôi gật đầu: “Mong là có một ngày chúng ta có thể rút khỏi giang hồ.”

Đào Hoa Thiếu cười: “Chỉ e không dễ dàng như vậy.”

Giọng nói của anh bỗng nhiên thay đổi, cất cao giọng: “Bằng hữu nếu đã tới hà tất phải dẫu đầu lộ đuôi?”

Lời chưa nói xong giữa gợn nước bỗng xuất hiện ba luồng sáng chói mắt, làn nước vốn phẳng lặng bỗng chuyển biến thành cột nước cao sáng trắng phóng lên cao ngất, cùng với ba cột nước đó đang âm âm lao tới là ba mũi kiếm sắc bén loang loáng.

Trong ánh sáng hỗn loạn của dòng nước mang theo ba mũi kiếm lãnh lẽo được ráng chiều rực rỡ chiếu vào trở nên mỹ lệ lạ thường, mạng sống của con người có thể chết trong sự mỹ lệ đó, có vô số bọt nước long trời lở đất chụp xuống đầu chúng tôi, hàn khí sắc bén lao tới trước mặt khí thế mạnh mẽ vô cùng khiến người khác không thể tránh kịp được.

Tôi chẳng kịp suy nghĩ theo bản năng liền nhắm mắt lại, trong người như có một phản ứng tự nhiên hất ống tay áo cổ tay nhanh như tia chớp bắt lấy mũi kiếm kia, năm ngón tay huyền diệu uốn theo tốc độ trườn lên cánh tay của đối phương trong nháy mắt điểm trúng mi tâm tên đó. Trường kiếm tên đó rơi xuống, cả người cũng ngã vào hồ nước mất mạng.

Đào Hoa Thiếu không hề cử động, có người đâm một kiếm ở phía sau trong tích tắc chỉ nghe âm thanh trường kiếm va vào nhau ngân vang không dứt. Giữa làn nước xa rộng ba bóng người giống như hùng ưng bay lượn chọt cao chọt thấp quần lấy nhau, chỉ một lát có hai tiếng kêu thảm thiết rơi xuống nước, Phương Minh thu kiếm lại phi thân bay vút lên bờ ẩn thân không còn hình bóng. Tôi vẫn còn ngây người không tin được mình vừa giết một người. Đào Hoa Thiếu biết trong lòng tôi đang bối rối nên nắm chặt tay tôi chỉ cười không nói. Tôi hồi phục lại tinh thần, hỏi: “Bọn họ là ai? Vì sao lại muốn giết muội?”

“Bọn họ là muốn giết ta.” Đào Hoa Thiếu cười cười, “xem ra vị hoàng thái tử kia rốt cuộc đã hết kiên nhẫn rồi.”

“Là hắc phái người tới ư?”

“Đúng vậy.”

Tôi bỗng nhiên tức giận, “Ai bảo huynh giết Phong Đình Tạ? Đáng đời hắc muốn tìm huynh báo thù.”

“Muội...muội quá ngây thơ rồi.” Đào Hoa Thiếu thở dài, “Đối với Chu Chiêm Cơ mà nói có một trăm Phong Đình Tạ chết cũng vậy mà thôi, dù ta có giết hay không giết Phong Đình Tạ thì hắc cũng rất muốn giết ta.”

Tôi chọt kêu lên: “Muội nhớ ra rồi.”

Đào Hoa Thiếu hỏi: “Nhớ ra cái gì?”

“Một đêm tại Nam Kinh rõ ràng huynh có thể ám sát được hắc, vì sao lại không ra tay?”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi cười nói: “Bởi vì muội.”

Tôi ngẩn ngơ.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Giữ lại hắc thì Ngự trị sơn trang sẽ không có đường lui, muội sẽ phải trộm bản danh sách, không phải sao?”

“Thì ra huynh đã sớm có kế hoạch với muội?” Tôi la lên.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Ta rất buồn bực vì sao muội lại biết trong danh sách có người tên là Trương Phụ?”

Tôi ngẩn ra, lúc trước tức giận nên nói không kiêng dè gì cả, giờ thì phải che giấu thế nào? Làm sao tôi có thể nói cho anh biết là tôi xem sách viết về lịch sử triều Minh mà biết được chứ.

“Cái này...là do Chu Chiêm Cơ nói cho muội biết.”

“Nói dối.”

“A!” Tôi giật thót mình, “Từ trước tới giờ muội vẫn tự hào là nói dối không đổ mặt mà.”

Đào Hoa Thiếu nghiêm mặt nhìn tôi im lặng một lát, rốt cuộc bật cười.

Tôi đưa tay ôm lấy cánh tay của anh, “Được rồi, muội đồng ý với huynh nhất định sẽ nói cho huynh chuyện này, nhưng không phải bây giờ.”

Đào Hoa Thiếu gật đầu nói: “Gió lớn rồi về đi.”

Lúc này mặt trời đã lặn hẳn, màn đêm đã buông xuống, mặt hồ đã có lớp sương mù trắng, biệt viện của Ngự trị sơn trang nằm ngay gần đó.

Đào Hoa Thiều đột nhiên nói: “Muốn đến đó không?”

“Không muốn!”

“Nói một đằng nghĩ một nẻo!” Đào Hoa Thiều hừ mũi.

Tôi cười nói: “Không phải huynh phạt muối vĩnh viễn không được rời xa huynh đấy sao!”

Đào Hoa Thiều than: “Muốn đi thì đi đi.”

Tôi sung sướng: “Muội đi luôn bây giờ đây.”

“Không được!”

“Hả?”

Đào Hoa Thiều mỉm cười: “Chỉ ít cũng phải ăn cơm với ta xong đã.”

Tôi vui vẻ cười: “Rất vinh hạnh.”

Cơm nước xong tôi liền đến thẳng biệt viện của Ngự trì sơn trang, đám người Lam Giả Hối đang ở đó. Bọn họ nhìn thấy tôi nét mặt đều lộ vẻ kỳ quái.

Tôi hỏi thẳng: “Lâm Thiều Từ đâu?”

Lam Giả Hối nói: “Thiếu chủ không có ở đây.”

Tôi sững sờ: “Hắn đi đâu rồi? Hắn khỏe hắn rồi à?”

Lam Giả Hối kỳ lạ nhìn tôi, “Thương thế của thiếu chủ nửa tháng trước đã khỏi hẳn rồi, về việc hắn đi đâu, trang chủ không biết à?”

“Tôi biết thì hỏi huynh làm gì?”

Lam Giả Hối cũng nghi hoặc: “Nhưng Thiếu chủ nhận được bồ câu đưa thư của trang chủ thì sau đó đi luôn.”

Tôi nhú mày: “Nói như vậy thương thế của hắn đã khỏi hẳn?”

“Vâng!”

“Huynh không biết hắn đi đâu à?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Lẽ nào huynh không hỏi hắn sao?” Tôi cao giọng.

Lam Giả Hối cười khổ nói: “Thiếu chủ rất hay đi du ngoạn, hành tung bất định, thuộc hạ chưa từng hỏi đến.”

Tôi buồn bực, lẽ nào việc tôi cự tuyệt anh ta đến Nhạc An thăm tôi, anh ta liền bỏ đi luôn? Tôi làm gì có sức cuốn hút như thế, hơn nữa anh ta cũng chẳng còn trẻ con, lúc này cha anh ta và muội muội còn chưa rõ tung tích thì làm gì anh ta có tâm trạng mà đi du ngoạn?

“Có phải Lâm...khụ khụ!” Thiều chút nữa thì nói lộ ra hết, tôi vội ho hai tiếng: “Có phải có tin tức gì của nghĩa phụ và Văn Từ không?”

Lam Giả Hối lắc đầu: “Không có.”

Tôi truy hỏi: “Không còn chuyện gì nữa à?”

Lam Giả Hối trầm ngâm: “Triều đình phái người tới hai lần giục nhanh chóng giao bản danh sách...”

Tôi choáng, Chu Chiêm Cơ này cũng quá nôn nóng, cha anh ta còn chưa chết mà anh ta đã quá ham muốn ngôi vị hoàng đế rồi.

“Trang chủ, nếu người có thể làm được thì nhanh chóng hành động đi.”

Tôi trợn mắt: “Ngay cả mặt mũi danh sách thế nào ta cũng không phát hiện ra.”

Lam Giả Hối trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói: “Không trộm được, hay là cướp trắng đi.”

Tôi cả kinh, “Làm cách nào?”

Sắc mặt Lam Giả Hối ứng đỏ: “Phương pháp này có chút đê tiện. Nhưng để Ngự trị sơn trang...”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng ra.”

“Lúc này Sở Thiên Dao đang ở Đại Minh hồ, nếu có thể bắt giữ được hắn...”

Tôi mặt lạnh te: “Võ công của huynh ấy trong thiên hạ không có đối thủ.”

“Nếu chúng ta có thể phối hợp với Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ ba vị đàn chủ, hợp lực bốn người chúng ta lại có thể miễn cưỡng giao đấu được. Nhưng...” Hắn nhìn tôi, “Việc này thành hay bại then chốt là ở trang chủ.”

“Ở chỗ tôi?” Tôi nhú mày.

Lam Giả Hối có vẻ cẩn thận nói: “Theo như quan sát nhiều ngày của thuộc hạ...Sở Thiên Dao rất có tình cảm với trang chủ. Nếu trang chủ có thể nhân lúc ở bên hắn ăn cơm hạ độc Nhuyễn cốt tán vào...”

“Tôi hiểu!” Tôi gật đầu nói, “Chiêu này quả nhiên là vô cùng đê tiện.”

Lam Giả Hối nghiêm mặt, hiên ngang lẫm liệt nói: “Thuộc hạ làm như vậy cũng vì đại cuộc. Huống chi Sở Thiên Dao nói giáo cho giặc, ý đồ mưu phản, hành vi này là đại nghịch bất đạo, ai ai cũng căm hận.”

Tôi trầm ngâm không nói gì.

Lam Giả Hối thăm dò: “Trang chủ, người sẽ không hạ độc hắn đúng không?”

Tôi lườm anh ta.

Sắc mặt Lam Giả Hối biến đổi, bỗng nhiên thở dài: “Nếu Lâm lão trang chủ còn ở đây, nhất định cũng sẽ tán thành kế sách này.”

Tôi choáng! Dám lấy Lâm Thiên Dịch để ép tôi ư? Xem ra Dung Sơ Cuồng lên làm chủ trang cũng thật là uất ức.

Tôi gật đầu: “Kế hoạch thật thâm diệu! Nhưng không cần vội.”

Sắc mặt Lam Giả Hối lộ vẻ vui mừng: “Vậy trang chủ định bao giờ hành động?”

“Thời cơ thích hợp tôi sẽ thông báo với huynh.” Tôi hỏi, “Được rồi, ở kinh thành huynh quen biết quan viên nào không?”

Lam Giả Hối sững sốt: “Ngự trị sơn trang ở kinh thành cũng khá nổi tiếng cũng thường hay liên lạc với họ. Vì sao trang chủ lại hỏi vậy?”

“Để hiểu thêm một chút về tình hình hoạt động của sơn trang.” Tôi nói, “Bọn chúng có nhận tiền hối lộ của chúng ta không?”

Lam Giả Hối hồ nghi: “Cơ bản là nhận hết.”

“Đem cho tôi một bản danh sách.”

“Việc này...”

“Nhanh đi.”

Lam Giả Hối xoay người đi. Chỉ chốc lát sau cầm ba tờ giấy đi vào.

Tôi thất kinh, “nhiều như vậy sao?”

Lam Giả Hối cười khổ: “Chẳng còn cách nào khác, triều đình trọng nông ức thương, cuộc sống khó khăn nên phải hối lộ khắp nơi.”

Tôi nhận lấy bản danh sách đứng lên đi ra ngoài, “Trời không còn sớm tôi phải về thôi.”

“Trang chủ!” Lam Giả Hối đuổi theo, “VẬY VIỆC KIA...”

Tôi quay đầu lại lườm anh ta. Lam Giả Hối vội nói: “Thuộc hạ chờ tin tức của trang chủ.”

Tôi đi ra đến cửa bỗng nhớ ra một việc, “Này, Lê thần y còn ở đây không?”

Lam Giả Hối ngẩn ra: “Còn.”

“Ông ta ở đâu?”

“Ở phòng khách sau viện, trang chủ muốn gặp hẳn thuộc hạ sẽ phái người đi gọi.”

“Tôi tự đi tìm được rồi.”

Tôi nói xong xoay người đi vào sau viện, vừa đi qua khỏi nhà nổi thì thấy một bóng đen lướt qua. Tôi choáng, đêm hôm dám dòm ngó Ngự trị sơn trang, thật không coi ai ra gì. Tôi định đuổi theo thì có tiếng người gọi: “Dung cô nương, cô nương muốn đi đâu vậy?”

Lê Tú Nhiên tươi cười ra chào đón: “Khí sắc cô nương rất tốt, nói vậy võ công đã khôi phục rồi.”

Tôi cười nói: “Là nhờ phúc của tiên sinh.”

Lê Tú Nhiên khiêm tốn: “Không dám!”

Tôi biết lúc này mình sẽ không đuổi kịp người kia nên đành thôi, “Lê tiên sinh, trong người tôi gần đây không khỏe cho lắm, muốn mời tiên sinh xem qua.”

“Hả?” Lê Tú Nhiên ngẩn ra, “Vậy mời cô nương vào trong phòng để lão hủ bắt mạch.”

Tôi vào phòng ngồi xuống để ông ta bắt mạch.

Một lát sau ông ta ngẩng lên: “Thân thể Dung cô nương rất khỏe, không có gì đáng lo ngại.”

Tôi sững sờ: “Thật sự không sao?”

Ông ta cũng sững sờ, “Lão hủ tự nhận y thuật cũng khá...”

“Không phải tôi nghi ngờ y thuật của ông.” Tôi vội giải thích, “Chỉ là trước khi bị trúng huyền hàn băng ngọc chưởng thì tôi đã bị trúng kỳ độc rồi.”

Lê Tú Nhiên giật mình, “Kỳ độc gì?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, có người nói độc này không có thuốc giải.”

Ông ta cười cười nói: “Căn cứ theo kinh nghiệm hơn mười năm làm nghề y của lão hủ thì độc trong thiên hạ không phải là không giải được, chỉ là không có ai phát hiện ra thuốc giải mà thôi, xin cho lão hủ xem lại.”

Ông ta kiểm tra mắt tôi, lần thứ hai cầm cổ tay tôi lên xem ước chừng một chung trà. Ông ta nói: “Thật sự Dung cô nương không hề có dấu hiệu bị trúng độc.”

Tôi vô cùng nghi hoặc, Phong Đình Tà nói độc này trong thiên hạ không có thuốc giải, rõ ràng là loại kịch độc không gì sánh bằng, chẳng lẽ Lê Tú Nhiên không phát hiện ra?

Tuy tôi cũng không chắc chắn nhưng cũng không dám hỏi ông ta nhiều, nhờ ông ta lại cho rằng tôi nghi ngờ trình độ y thuật của ông ta, tôi chẳng còn cách nào khác là khách sáo vài câu rồi cáo từ. Trên đường về tôi nghĩ lại mà buồn cười. Lê thần y nói tôi không trúng độc, còn tôi thì cứ nghi ngờ người khác rồi cứ cho rằng mình bị người ta hạ độc.

16. Chương 12

Lúc tôi trở về thì Đào Hoa Thiếu đang ngủ.

Người này gần đây rất hay ngủ. Tôi không dám làm anh thức giấc nên lặng lẽ ra ngoài đến hậu viện ở rừng trúc, chỉ thấy ánh trăng treo trên ngọn cây, bóng cây đổ xuống, cảnh đêm yên tĩnh.

Tôi nhặt một viên đá nhỏ ném vào trong rừng, chỉ nghe tiếng chim giạt mình bay rào rào lên, tôi phi thân nhảy lên bắt trong lòng bàn tay rồi nường theo ánh trăng để nhìn, đó là một con chim nhỏ đáng yêu, nhưng thật đáng tiếc...

Tôi đến thẳng thư phòng thấp nện lên, mở tờ giấy ra rồi lấy bản danh sách mà Lam Giả Hối đã cung cấp, tìm những cái tên không vừa mắt rồi bắt đầu bận rộn.

Hắc hắc, bạn Chu Chiêm Cơ à, chẳng phải bạn rất muốn có danh sách sao, giờ tôi sẽ viết cho bạn một bản danh sách! Nói chung là chưa ai từng thấy qua bản danh sách nên chẳng ai biết hình thức dáng vẻ của nó như nào. Ước chừng một canh giờ tôi đã chế tạo ra một bản danh sách đậm máu, cầm đèn soi vào để nhìn, ừ, rất giống, không uống công tôi đau mỗi thất lưng và cánh tay, may mà trước đây tôi cũng thường luyện thư pháp, bằng không với loại chữ này thì thật là muốn lấy mạng tôi mà!

Tôi vừa cất bản danh sách đi thì nghe tiếng Đào Hoa Thiếu gọi tôi, tôi vội vã mở cửa đi ra ngoài. Anh đang đứng ở cửa cười dịu dàng nói: “Thì ra muội lại chăm chỉ như vậy.”

Tôi hất tay áo làm tắt nến, cười gượng nói: “Hắc hắc, muội đọc sách.”

“Thật sao?” Đào Hoa Thiếu hỏi lại rồi cầm tay tôi: “Còn tưởng rằng tối nay muội không về nữa chứ.”

Tôi cười xấu xa: “Muội làm sao dám để huynh một mình trong phòng được, cô đơn khó kìm nén.”

Đào Hoa Thiếu cười, bỗng nhiên lại ho rũ rượi.

Tôi đùa anh: “Không cần kích động như vậy đâu.”

Đào Hoa Thiếu ngừng ho đưa mắt nhìn tôi, trên khuôn mặt tái nhợt ửng đỏ, trong đôi đồng tử trong suốt lại có màu tím sậm, theo ánh trăng chiếu vào càng vô cùng đẹp dễ.

Tôi ngây ngốc nhìn anh: “Ánh mắt của huynh...”

Đào Hoa Thiếu khẽ biến sắc, trừng mắt nhìn tôi: “Mắt ta làm sao?”

Tôi dùng hai tay nâng mặt anh lên nhìn chăm chú, không hề có màu tím sậm nữa, vẫn là đôi đồng tử trong trắng rõ ràng.

“Kỳ lạ...có thể là muội hoa mắt.” Tôi cười nói, “nhưng buổi tối hôm nay huynh thật đẹp trai, mặt tươi như hoa đào, mắt sáng như ngọc.”

“Ông trời ơi!” Đào Hoa Thiếu nhắm mắt lại rên rỉ, biểu hiện bất đắc dĩ, “Mau trở về phòng đi, đêm lạnh rồi.”

Tôi khoác tay anh cười cười trở về phòng nghỉ ngơi. Cả đêm tràn ngập tâm tư.

Ngày hôm sau tôi vốn định tìm cơ hội để gọi Lam Giả Hối tới lấy bản danh sách, kết quả Đào Hoa Thiếu muốn tôi cùng anh đi dạo. Lại nói đến việc từ khi tôi xuyên qua đến Minh triều thật đúng là tôi chẳng mấy khi được đi dạo thoải mái.

Đào Hoa Thiếu đưa tôi đi mua rất nhiều thứ linh tinh, chính tay chọn mua cho tôi son phấn, đồ trang sức. Người này thường ngày tay không dính vết bẩn vậy mà ngày hôm nay lại lạ thường như thế. Trong bụng tôi đầy nghi vấn hỏi anh, nhưng anh chỉ cười không trả lời.

Đến buổi trưa ăn cơm, tôi lại hỏi: “Rốt cuộc huynh đang làm trò gì?”

Đào Hoa Thiếu nhàn nhã uống trà.

Tôi vỗ bàn, giả vờ giận giữ nói: “Nếu huynh không nói muội sẽ không đi dạo cùng huynh nữa.”

Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi, trẻ con nói: “Mua nhiều thứ như vậy, có muốn ta cầm hộ không?”

“Huynh mua thì đương nhiên huynh phải cầm rồi.”

“Nhưng tất cả đều là mua cho muội mà.”

“Vẫn còn thiếu, muội còn muốn mua nữa.”

“VẬY ẶN CƠM TRƯỚC ĐI.” Đào Hoa Thiếu cầm lấy đĩa, “cơm nước xong tiếp tục đi mua.”

“Muội...”

“Muội thật sự rất phiền đó!” Đào Hoa Thiếu ấn nhẹ vào đầu tôi, quát khê, “Mau ăn cơm đi!”

Mặt tôi liền bị dính hạt cơm, tôi tức giận vùi mặt vào ăn cật lực. Một lát sau đã xử lý xong thức ăn trên bàn, lại tiện tay đoạt lấy chén rượu của anh uống một hơi cạn sạch, sau đó mở mắt trừng trừng với anh:

“Muội ăn no rồi, đi thôi!”

“Nhưng, ta còn chưa no mà.”

“Mồm miệng là của huynh, ai bảo huynh không chịu ăn.”

“Muội thật là đanh đá.” Đào Hoa Thiếu nói thầm.

“Huynh nói cái gì?” Tôi hai tay chống nạnh.

“Ta nói mặt của muội dính cơm.”

Tôi vội vã lau mặt, “Đừng tưởng là muội không nghe thấy gì, buổi tối sẽ tính sổ với huynh.”

Đào Hoa Thiếu cười bước xuống lầu, tôi vội cầm đồ đạc đi theo sau, đi loang quanh một lúc đến một cửa hàng bán vải rất lớn. Đào Hoa Thiếu chọn một tấm vải màu đỏ tươi rồi phân phó ông chủ cắt làm hai bộ quần áo.

Tôi ngạc nhiên nói: “Làm gì vậy?”

Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói: “Dùng để bái đường!”

“Ai muốn thành thân?” Tôi kêu lên, bỗng nhiên mắt lóe sáng, “Lẽ nào...Huynh muốn kết hôn với Phi Phi?”

Đào Hoa Thiếu cười giữ tôi ra ngoài: “Sao muội lại nói vậy. Là chúng ta bái đường.”

Tôi nhú mày: “Không phải chúng ta đã là vợ chồng rồi hay sao!”

Đào Hoa Thiếu giả vờ giận giữ, “Muội còn dám nói...dám trong đêm tân hôn yêu đương vụng trộm.”

Tôi lập tức cười làm lạnh: “Cuối cùng thì muội cũng nằm trong tay huynh mà! Huynh lợi hại như vậy...”

“Bớt nịnh nọt đi!” Đào Hoa Thiếu hừ mũi, “Ta hỏi muội, hiện giờ người muội yêu là Đào Hoa Thiếu hay là Sở Thiên Dao?”

“Cái này có gì khác nhau đâu chứ?”

“Đương nhiên là có.”

“Hai người đều là huynh mà!”

“Trả lời đi!” Đào Hoa Thiếu cao giọng.

“À, thì trước đây muội thích Đào Hoa Thiếu hơn một chút, còn hiện giờ...” Tôi cố ý trầm ngâm.

“Nói mau!”

“Căn bản là một người mà.”

Đào Hoa Thiếu dừng bước trợn mắt với tôi. Tôi bất đắc dĩ vô cùng uất ức nói: “Bất kể huynh là Đào Hoa Thiếu hay Sở Thiên Dao thì muội đều yêu, được rồi chứ.”

“Như vậy còn được!” Đào Hoa Thiếu hừ một tiếng, trên mặt mỉm cười.

Bạo quân! Tôi nghĩ nghĩ, không đúng! Người kia còn chưa từng biểu lộ tình cảm với tôi, không được, tôi phải hỏi cho rõ ràng mới được.

Tôi bước nhanh đuổi theo hỏi: “Vậy còn huynh?”

“Cái gì?”

Tôi trở mặt ra, cười hì hì hỏi: “Huynh thích muội từ lúc nào?”

Đào Hoa Thiếu hỏi lại: “Ta từng nói là thích muội chưa hả?”

“A?” Tôi kêu lên, “Huynh thật quá đáng...”

Đào Hoa Thiếu cười, “chưa gì đã tức giận rồi hả?”

Tôi giữ chặt tay anh, hét lên: “Nói mau!”

“À, cái này...” anh bắt chước kiểu nói của tôi, “Hình như là bắt đầu từ lúc muội vâng lệnh lấy ta, ngay thời khắc đó ta đã nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

Đào Hoa Thiếu nghiêm trang nói: “Ta đang nghĩ, thì ra Sở Thiên Dao lại có mị lực lớn như vậy, lại có thể khiến cho một nữ tử yêu thương nhưng nhớ mình đến quên mình ...”

“Ông trời ơi!” Tôi kêu lên thảm thiết, tên này tự đại cuồng quá mức!

Đào Hoa Thiếu mỉm cười, “Là ta thèm muốn sắc đẹp của muội, không phải sao?”

Tôi lườm anh: “Cho nên ngay từ đầu huynh đã lên kế hoạch với muội?”

Đào Hoa Thiếu vui vẻ.

Tôi thở dài, “Trời biết là muội vẫn cho là huynh là một bại gia tử, không ngờ huynh lại lừa gạt giỏi như vậy...”

“À...” Đào Hoa Thiếu cũng giả vờ chợt hiểu, “Cho nên ngay từ đầu muội cũng đã có kế hoạch với ta!”

Tôi bật cười, “Cái này làm gì liên quan đến, giờ muội đã gả cho huynh, huynh cưới muội, cái này gọi là chuyện tốt nhân đôi.”

“Chuyện tốt nhân đôi?” Đào Hoa Thiếu bật cười, “Muội không nên dùng những từ ngữ kỳ lạ như vậy.”

“Hắc hắc...Thiên cơ bất khả lộ.”

Vào ngày 12 tháng 4 năm Hồng Hi, tại một căn nhà ở Đại minh hồ..

Toàn bộ sân giăng đèn kết hoa, đám hạ nhân đều mặc quần áo mới, ngay cả Phượng Minh cũng mặc trang phục màu sắc tươi sáng hơn, bầu không khí rất vui vẻ náo nhiệt. Ngoại trừ tân lang và tân nương vẫn là người cũ, còn những cái khác đều hoàn toàn mới.

Tôi cùng với Đào Hoa Thiếu trong bộ hỉ phục ngồi trong phòng mình. Anh đang si ngốc nhìn tôi, tôi si ngốc nhìn anh, bao cảm xúc không nói thành lời.

Ánh nến chiếu vào, anh mặc trang phục đỏ tươi, mái tóc trắng, con ngươi đen sâu, ba loại màu sắc này thuần túy đến vô cùng, có một cảm giác gần như là thánh thiện. Ngược lại tôi vô cùng hoảng sợ với cảm giác khó hiểu này, ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu lập tức bị tôi loại bỏ – vào giờ khắc này không nên nghĩ đến những điều không hay. Vì vậy, tôi mỉm cười nói: “Màu đỏ rất hợp với huynh, quả nhiên là xứng với tên Đào Hoa Thiếu.”

Đào Hoa Thiếu vẫn còn ngây ngốc nhìn tôi, chậm rãi gọi tên tôi vô cùng yêu thương. Tôi cầm tay anh, dịu dàng nói: “Muội đây.”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười, hơi than thở: “Kỳ lạ thật, trên thế gian lại có một người như muội vậy, sao ta lại không gặp sớm hơn một chút nhỉ.”

Tôi cười: “Giờ cũng không muộn mà!”

Đào Hoa Thiếu không nói, chỉ yên lặng nhìn tôi. Cuối cùng tôi bị anh nhìn đến ngượng ngùng, cúi đầu xuống. Anh bỗng nhiên nói: “Sơ Cuồng, thật sự ta vẫn sợ.”

“Sợ?” Tôi giật mình ngẩng lên.

Đào Hoa Thiếu khẽ gật đầu, thở dài: “Ta sợ muội đột nhiên khôi phục trí nhớ, sau đó phát hiện ra ta không phải là người muội yêu nhất.”

Tôi ngây người. Tôi chưa bao giờ biết Đào Hoa Thiếu lại có lúc không tự tin như này. Thì ra là anh yêu tôi nhiều như thế, cho nên mới không dám thừa nhận.

Tôi cúi xuống hôn vào tay anh: “Ngốc ạ, muội chỉ yêu mình huynh thôi.”

Đào Hoa Thiếu nắm lại tay của tôi, nét mặt nhợt nhạt chợt ửng đỏ, khuôn mặt cười như tự giễu.

Tôi hỏi: “Cười ngốc gì vậy?”

Anh than: “Ta đột nhiên nhớ tới lời muội nói vào một đêm nào đó ở Đại Minh hồ, hôm nay xem ra lại giống như một lời tiên đoán trước.”

Tôi sửng sốt.

Đào Hoa Thiếu dịu dàng nhìn tôi: “Nửa cuộc đời này ta cậy tài khinh người, hành vi phóng đãng, vốn tưởng rằng tất cả tình ái hồng trần đều đã khám phá hết. Thật không ngờ lần này tái xuất giang hồ thì lại gặp muội ngay lần đầu tiên như là số phận đã định sẵn.”

Anh cười cười, “Sơ Cuồng, muội có thể giải thích điều này được không?”

Nước mắt tôi dâng tràn quanh mi sắp tràn xuống, tôi cố sức gật đầu một cái, nước mắt liền trào ra. Đào Hoa Thiếu lấy tay lau nước mắt cho tôi. Tôi cười cười, “Huynh yên tâm! Trí nhớ của muội vĩnh viễn không thể khôi phục lại được. Bởi vì...”

Tôi gật đầu nhìn thẳng vào anh, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì muội không phải là Dung Sơ Cuồng!”

Đào Hoa Thiếu hơi nheo mắt, thái độ vô cùng kích thích.

Tôi cẩn trọng nói: “Muội nói ra, huynh không được sợ đến xóc đầu đấy!”

Đào Hoa Thiếu mở mắt ra, thần sắc lại một lần nữa phấn chấn, sự tỏa sáng này không ai bì nổi, “Sống đến ngày hôm nay ta chưa từng sợ chuyện gì cả!”

Vì vậy, tôi đã đem toàn bộ câu chuyện của mình từ đầu đến cuối kể cho anh biết. Nét mặt của anh bình thản, ánh mắt thâm thúy mà mông lung có vẻ không tin lắm. Bầu không khí trong phòng lặng yên.

Một lúc lâu sau anh thở phào một hơi, cười nói: “Quả nhiên là rất dọa người khác! Nhưng cuối cùng đã giải tỏa tâm sự của ta.”

“Hả?” Tôi khó hiểu.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười: “Phương Di không yêu Lâm Thiếu Từ, có đúng không?”

Tôi than thở: “Trời ơi! Thì ra huynh quan tâm vấn đề này ư?”

Anh hỏi lại: “Vậy ta nên quan tâm cái gì?”

“Chẳng lẽ huynh không muốn biết lịch sử từ muội ư?”

“Lúc này, điều quan tâm nhất của ta là muội.”

“A?” Tôi vui mừng lộ rõ trên mặt, bật thốt lên, “vậy huynh không trợ giúp Hán Vương nữa phải không?”

Đào Hoa Thiếu cụp mắt lại, bộ dạng khổ não: “Tạm thời, ta chỉ quan tâm đến muội thôi! Ta muốn nhìn muội kỹ một chút, xem nữ tử tương lai rốt cuộc có điểm gì đặc biệt không?”

Anh nói xong ôm lấy tôi đặt nằm xuống, tầm màn lụa đỏ được kéo xuống che khuất đôi uyên ương đang nằm bên trong. Ánh nền đỏ chập chờn ẩn hiện cảnh xuân bên trong, vô cùng ướt át. Theo quy củ cũ, tình hình cụ thể tỉ mỉ trong đó ra sao sẽ không nói đến nhiều.

Buổi chiều ngày thứ ba, rốt cuộc tôi không nhịn được đã nói cho anh biết rằng vương triều Đại Minh chỉ tồn tại 276 năm trong lịch sử, Hán vương mưu phản chắc chắn thất bại! Chu Chiêm Cơ sẽ đăng cơ xưng đế, niên hiệu là ĐỨC, danh hiệu là Minh Tuyên Tông.

Nét mặt Đào Hoa Thiếu không tỏ một thái độ gì, ngồi yên lặng trong đình, bạch y nh tuyết phong thái xuất thần. Tôi lay vai anh: “Rốt cuộc huynh có nghe hay không?”

Đào Hoa Thiếu quay lại nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm khó lường: “Còn muội?”

“Muội?” Tôi nhú mày.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Muội là trang chủ ngự trì sơn trang, ta là mưu sĩ của Hán Vương, mưu phản của hần nhất định sẽ làm, chúng ta là kẻ thù không phải là bằng hữu, người thân. Ta muốn biết, muội nghĩ thế nào?”

Tôi sửng sốt.

Đào Hoa Thiếu đứng lên, nói: “Sơ Cuồng, nếu ta nhất định xoay chuyển càn khôn, muội sẽ thế nào?”

Tôi ngây người ra một lúc: “Muội chỉ biết Chu Chiêm Cơ là một hoàng đế tốt.”

Đào Hoa Thiếu im lặng một chút, cúi đầu nói: “Vậy hãy xem ý trời, nếu như ta thoát khỏi kiếp nạn này...” Đang nói bỗng anh ngừng lại.

Tôi giật mình: “Huynh có ý gì?”

“Không có gì, chỉ là có chút cảm xúc mà thôi.” Đào Hoa Thiếu cười, “Ta mệt rồi muốn về nghỉ ngơi một chút, sau canh ba muội đánh thức ta dậy.”

“Muội đi cùng huynh!” Tôi kéo anh lại.

“Không cần!” Đào Hoa Thiếu cự tuyệt, “nếu muội buồn chán thì đi tìm Phượng Minh đi dạo cùng muội một chút.”

Tôi đột nhiên nhớ tới bản danh sách, gật đầu nói: “Được rồi!”

Chờ anh đi rồi tôi lập tức phát tín hiệu thông báo Lam Giả Hối là danh sách đã có trong tay, ra lệnh cho hần nửa đêm nay tới lấy. Thượng đế phù hộ, bản danh sách giả này có thể qua trót lọt, tốt nhất là khiến cho Chu Chiêm Cơ đừng quá bức ép người khác, dành cho Ngự trì sơn trang có chút thời gian để nếu hần có phát hiện ra danh sách là giả thì cũng chỉ có thể trách Hán Vương quá giáo hoạt mà không thể trách tôi không tận tâm.

Tôi suy nghĩ một chút rồi lấy bản danh sách ra xem lại, xác định không có chút sơ hở thì càng thấy mình là thiên tài. Có thể nói tất cả đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn thiếu mỗi gió đông mà thôi. Tôi đang nghĩ cách làm cách nào để Đào Hoa Thiếu ngủ đến sáng để không làm lỡ kế hoạch tốt đẹp của tôi!

Mắt thấy sắc trời đã sắp tối, tôi bước vào phòng bếp đã thấy Phượng Minh bận rộn trong đó.

Tôi ân cần nói: “Tôi đến giúp huynh!”

“Không cần!” Ngực khí Phượng Minh lạnh lùng, cũng chẳng nhìn tôi, anh chàng này gần đây thái độ với tôi càng lúc càng kỳ lạ.

Tôi cười gượng nói: “Tôi nghĩ tay của huynh chỉ dùng để cầm kiếm thôi chứ?”

“Mời phu nhân ra ngoài, trong này để dính dầu mỡ lắm.”

Tôi mất mặt, chẳng thể làm gì khác hơn là xám xịt đi ra khỏi đó.

Haizz, thật sự không làm được gì, tối nay không làm gì được đành phải lên giường nằm cạnh anh. Ai ngờ sự tình lại thuận lợi hơn so với tưởng tượng của tôi, anh từ buổi chiều cho đến đêm khuya vẫn ngủ rất sâu, sắc mặt tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi. Tôi không dám kinh động đến anh, lặng lẽ xuống giường nhẹ nhàng ra khỏi phòng...

Gió lạnh thổi trong đêm tối, tôi đi thẳng đến địa điểm đã hẹn, người đến không phải Lam Giả Hối mà là một gã hắc y nhân, tóc hoa râm, bịt mặt, xem ra tuổi không ít.

“Ông là ai?”

“Bắc trấn phủ ti Chỉ huy sứ Tả Vượng Thuần.” Hắn lấy ra một lệnh bài đưa ra.

“Danh sách trực tiếp giao cho ta, không cần phải qua tay Lam Giả Hối.”

Hừ! Quá ngạo mạn! Tôi không muốn ở lâu cũng không muốn nói những lời vô ích với ông ta nên lấy bản danh sách được phong kín ra vứt cho ông ta. Ông ta đang đưa tay định bắt lấy thì bỗng nhiên một luồng sáng lóe lên, bốn phía được phong kín bởi một sức mạnh tràn ngập, danh sách đã bị người khác đoạt trong tay. Người đó nhanh nhẹn xoay người đứng yên, lạnh lùng nói: “Dung Sơ Cuồng, người thật to gan!”

Tôi choáng, anh chàng này chẳng phân biệt tốt xấu vào đúng thời khắc mấu chốt phá hư chuyện tốt của tôi. Tôi vội nói: “Chuyện này sau này hãy nói, giờ hãy trả lại bản danh sách cho hắn trước đi!”

“Nằm mơ!”

Phượng Minh gần ra hai câu rồi bỗng nhiên cả người di chuyển đâm một kiếm về phía Tả Vượng Thuần nhanh như tia chớp, vô cùng mạnh mẽ.

Tả Vượng Thuần cũng không chịu thua kém đỡ kiếm của Phượng Minh, hai người đấu với nhau tốc độ càng lúc càng nhanh, cây ở bốn phía đều rung động, lá rụng xuống. Tôi vô cùng sốt ruột chỉ muốn đoạt lại được danh sách đang nằm trong tay Phượng Minh.

Tôi lập tức ra tay, Phượng Minh lùi nhanh lại mấy trượng giận giữ nói: “Dung Sơ Cuồng, người tưởng ta không dám giết người sao?”

Hừ, có nghiêm trọng như thế không?

“Phượng Minh, hãy nghe tôi nói...”

“Nói nhiều như vậy có được gì!” Tả Vượng Thuần hừ mũi, “Trước tiên chúng ta hãy liên thủ giải quyết tên tiểu tử này đã.”

Đấy chẳng phải càng đổ thêm dầu vào lửa hay sao!

Quả nhiên Phượng Minh giận giữ cười rồi xuất kiếm, mũi kiếm sắc nhọn lạnh lẽo đâm tới. Tôi cũng không thể giúp Tả Vượng Thuần để đối phó với Phượng Minh, lại không thể nói với Phượng Minh đó là danh sách giả, thật sự không biết phải làm sao cho tốt, lại thấy Tả Vượng Thuần đang liều mạng đoạt lấy bản danh sách, như vậy đêm nay nếu không giao nộp bản danh sách khẳng định Chu Chiêm Cơ sẽ không tha cái mạng nhỏ của ông ta. Nhưng ông ta có thể đối phó được Phượng Minh không? Nhưng chỉ chốc lát ông ta càng dần thua kém không địch lại Phượng Minh.

Tả Vượng Thuần vừa cố gắng chống đỡ vừa la lên: “Dung trang chủ, vì sao người khoanh tay đứng nhìn? Lẽ nào người quên...”

Lời ông ta còn chưa dứt bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, vai đã trúng một kiếm của Phượng Minh. Không được, không thể để kế hoạch bị thất bại. Tôi phi thân tới chặn trước mũi kiếm của Phượng Minh, sử dụng Lưu vân tụ chỉ bắt lấy mũi kiếm của hắn, kêu Tả Vượng Thuần trốn đi.

” Danh sách kia...” Sắp chết đến nơi rồi còn muốn bản danh sách.

“Tôi tự nghĩ cách!”

Tả Vượng Thuần lập tức phi thân nhảy lên như dây cung bay qua mặt hồ chạy trốn bằng đường thủy mất dạng. Tôi choáng! Công phu chạy trốn thật sự là đẳng cấp số một!

Tôi quay đầu lại chợt thấy mặt mình mát lạnh – Phượng Minh đang chỉ thẳng mũi kiếm vào mi tâm tôi.

Tôi cả kinh kêu lên: “Này, huynh giết tôi thật đấy à?”

Phượng Minh lạnh lùng nói: “Chủ nhân vì người mà trúng kỳ độc, ngược lại người lại lấy oán trả ơn...”

“Huynh ấy trúng kỳ độc?” Tôi kinh hãi, “Xảy ra chuyện gì?”

Phượng Minh cười nhạt: “Nếu không phải chủ nhân trị thương cho người thì người đã mất mạng từ lâu rồi.”

“Huynh nói gì vậy?”

“Người đã vào Cầu chân các, còn giả bộ không biết gì hả?”

Tôi hồ đồ: “Chuyện ở Cầu chân các thì có liên quan gì chứ?”

Phượng Minh bỗng thu hồi kiếm, cười lạnh nói: “Bản thân người trúng kỳ độc, chủ nhân vì cứu người nên đã phải hút độc từ người người sang người mình. Liên quan đến nguồn gốc của độc được tất cả đều được ghi chép tại hồ sơ của Phong Tịnh Ly, người không biết sao?”

Tôi ngẩn ra.

Thì ra Phong Đình Tạ không gạt tôi, chỉ là anh ta không biết loại độc này đã chuyển sang trên người Đào Hoa Thiếu.

“Như vậy, tóc của huynh ấy...không phải bởi vì hàn chương của Trầm Túy Thiên...?” Giọng nói của tôi run rẩy.

Phượng Minh hừ mũi: “Trầm Túy Thiên chẳng là gì cả, huyền băng hàn ngọc chương đối với chủ nhân chẳng là gì. Điều lợi hại chính là kỳ độc trên người người, để khống chế độc tính lan tràn, chủ nhân một đêm tóc đã bạc.”

Tôi ngây ra.

Chẳng trách gần đây anh lại mệt mỏi như vậy! Chẳng trách anh càng ngày càng dung túng tôi!

Thì ra người không còn nhiều thời gian là anh! Toàn thân tôi run rẩy, sự lạnh lẽo lan từ lòng bàn chân bốc lên không thể khống chế được.

“Thật sự độc này không giải được phải không?”

Phượng Minh nhìn tôi không đáp, đột nhiên nói: “Hiện giờ người đã biết, hãy lập tức tự vẫn đi!”

Tôi ngẩn ra. Phượng Minh xoay người đi không nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Người là người mà chủ nhân yêu, ta không muốn tự tay giết người, lại càng không muốn hấn sau này biết sự thật mà đau khổ, cho nên...mời tự vẫn để tạ tội với chủ nhân!”

“Danh sách là giả, đồ ngốc!”

Tôi buông một câu rồi phi thân trở về.

Mới bước chân vào cửa đã thấy Đào Hoa Thiếu trong trang phục bạch y ngồi ở trong đình, anh mỉm cười khi nhìn thấy tôi, khuôn mặt dưới ánh trăng dịu dàng mềm mại như ngọc. Trong chớp mắt tôi bỗng nhiên lại vô cùng bình tĩnh, tôi bước tới bên anh, sự bình tĩnh này cũng làm tôi kinh ngạc.

Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói: “Ta dậy thì không thấy muối đâu.”

Tôi nói khẽ: “Muội ra ngoài làm một số việc.”

Đào Hoa Thiếu đưa tay rót một chén trà: “Nếu không phiền thì ngồi xuống với ta một lúc.”

Tôi ngồi xuống, “Huynh không hỏi muối đi đâu? Làm gì à?”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười: “Về điểm này muối lại quá kém, còn muốn giấu ta được ư?”

Tôi cũng cười: “Muội lại quên mất, huynh là người cái gì cũng biết.”

Đào Hoa Thiếu không nói, khóe miệng vẫn cười, thái độ vô cùng thoải mái. Trong viện đang là mùa hoa đào nở, mùi hương thơm ngát, một cơn gió vô tình thổi qua làm những cánh hoa hồng phấn liền rơi xuống nhẹ nhàng vào vào tóc anh, những cánh hoa màu hồng mềm mại di chuyển như dòng suối rơi trên mái tóc bạc trắng, tình mỹ đến nỗi làm cho người khác thấy kinh hãi.

Đào Hoa Thiều bỗng ngâm lên: “Lâm hoa tàn liễu xuân hồng, thái vội vã...” Giọng nói trầm khàn mất tiếng, lại như hồ cầm đã quá cũ rồi. Trái tim tôi như bị người ta đem ngâm trong bình rượu mạnh nóng rực đến đau đớn, không thể hít thở được.

Cuối cùng tôi không nén được, hỏi: “Thật sự độc này không có thuốc giải phải không?”

Sắc mặt anh lạnh băng, thản nhiên nói: “Vẫn có cơ hội.”

Tôi vui sướng: “Đây là độc gì? Thuốc giải ở đâu? Chúng ta lập tức đi tìm.”

Đào Hoa Thiều mỉm cười nói: “Hiện giờ chỉ biết độc này đến từ Bạch liên giáo, cụ thể là độc gì thì không rõ lắm, ta đã phái Phi Phi xuất quan đi tìm rồi, sẽ nhanh có tin tức thôi.”

Tôi khiếp sợ nói: “Lẽ nào sư phụ của Phong Tĩnh Ly là người của Bạch liên giáo?”

Đào Hoa Thiều hơi nhú mày: “Ừ, rất có khả năng đó là Bạch liên giáo chủ – Đường Thi Nhi.”

Tôi thất kinh. Theo như tôi được biết thì giáo chủ bạch liên giáo Đường Thi Nhi năm Vĩnh Lạc đã khởi nghĩa tạo phản, sau khi thất bại liền xuất gia, không biết kết cục ra sao, hoàng đế Vĩnh Lạc đã bắt giữ hơn mười vạn ni cô cũng không tìm được bà ta.

Đào Hoa Thiều cầm tay tôi dịu dàng nói: “Đừng lo lắng! Không phải muội nói tai họa do ngàn năm để lại, ta không dễ chết như vậy đâu.”

Tôi lúng túng nói: “Phong Đình Tạ nói...độc này khó giải.”

Đào Hoa Thiều im lặng, đột nhiên nói: “Hắn dám can đảm thăm dò Cầu chân các, nói vậy là cũng nghi ngờ sư phụ của Phong Tĩnh Ly.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nhưng, bản thân Phong Tĩnh Ly cũng không biết chất độc đó lại lợi hại như vậy.”

Tôi sửng sốt: “Chính Phong Đình Tạ nói cho muội biết là do cô ấy hạ độc.”

Đào Hoa Thiều than nhẹ: “Độc thì đúng là do nàng ta hạ độc, nhưng lúc đó độc đã bị người khác đánh tráo rồi.”

“Người nào độc ác như vậy lại muốn đẩy Dung Sơ Cuồng vào chỗ chết?”

“Nàng ta kháng lệnh người khác, tự nhiên có người muốn nàng ta chết!”

Anh trầm ngâm một chút rồi cười nói: “Phong Tĩnh Ly chỉ là một quân cơ cho người khác lợi dụng thôi, có thể không chừng Trầm Túy Thiên có liên quan đến Bạch liên giáo.”

Tôi trợn mắt: “Lẽ nào huynh cũng không biết lai lịch của Trầm Túy Thiên?”

Đào Hoa Thiều than: “Ngốc ạ, có thể trời sinh ta có nhiều tài năng vượt trội hơn người khác, nhưng ta cũng không phải là thần.”

Anh nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Bảy năm trước, trong một đêm Quỷ cốc mình quật khởi giang hồ, khí thế ào ạt, rõ ràng là chủ mưu lâu rồi. Nếu thật sự là Bạch liên giáo thay hình đổi dạng góc đầu trở lại như vậy thiên hạ lại càng náo nhiệt.”

Nghe ngữ khí của anh như tràn ngập chờ mong chỉ sợ thiên hạ không loạn, thực sự là vừa bức vừa buồn cười.

“Cái mạng của huynh sắp không giữ được rồi còn tâm trạng mà xem náo nhiệt ư?”

Đào Hoa Thiều mỉm cười: “Đáng nhẽ ta cho muội biết sớm hơn một chút.”

“Hả?”

“Cảm giác được muội quan tâm thật là tốt.”

Tôi bất đắc dĩ phải vô cùng dịu dàng cầu khẩn anh: “Chúng ta đi tìm thuốc giải có được không?”

“Không! Sơ Cuồng, hiện giờ ta chỉ muốn ở bên muội, không muốn đi đâu cả.”

Tôi ghen lời, có một tình cảm dịu dàng trong lòng tôi như vết băng rạn càng lúc càng lan ra thật rộng thật rộng.

Tôi chăm chú nhìn anh: “Muội thật sự quan trọng với huynh như vậy sao?”

Đào Hoa Thiếu cũng chăm chú nhìn tôi: “Quan trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của muội.”

Tôi bước tới ngồi lên đùi anh, khắp nơi đều ngọt ngào không nói thành lời.

Ngày hôm sau Phượng Minh nhìn thấy tôi thì vô cùng xấu hổ, nói xin lỗi rồi bỏ đi. Tôi vội gọi anh ta lại: “Huynh đi tìm Lê Tú Nhiên tới đây.”

Phượng Minh bất động: “Vô dụng thôi.”

“Cái gì?”

“Ta đã tìm ông ta.”

Tôi sửng sốt: “Lúc nào?”

Phượng Minh mặt không đổi sắc: “Ngay lúc ngươi và Lam Giả Hối bàn bạc kế hoạch.”

“Thì ra hôm đó hắc y nhân là huynh.” Tôi hiểu, “vậy ông ta nói như nào?”

“Ông ta chưa từng nghe đến chất độc đó.”

Tôi ngẩn ra, nếu như chất độc ấy ngay cả thần y Lê Tú Nhiên cũng bó tay thì cũng không trách Đào Hoa Thiếu lại có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy.

“Thân thể Đào Hoa Thiếu rất cuộc thế nào?”

“Không biết.”

“Khoảng cách độc phát tác còn bao nhiêu ngày nữa?”

“Không biết.”

Tôi giận giữ: “Ngày nào huynh cũng ở bên huynh ấy, sao cái gì cũng không biết?”

Phượng Minh nét mặt vô cảm: “Chủ nhân không muốn bắt cứ ai biết chuyện này.”

Tôi im lặng một chút: “Có tin tức gì của Phi Phi không?”

“Không biết.”

Tôi đành chịu: “Vậy rốt cuộc thì huynh biết gì?”

Phượng Minh không đáp.

“Lẽ nào cứ chờ đợi như vậy?”

Phượng Minh không đáp.

“Huynh không muốn bàn chuyện thật à?”

Phượng Minh bỗng nhìn tôi chăm chăm: “Ngươi có cách phải không?”

Tôi kéo anh ta ngồi xuống, nói nhỏ: “Tôi muốn tự mình xuất quan tìm thuốc giải.”

Phượng Minh lộ vẻ kinh ngạc: “Ngươi?”

Tôi cười lạnh: “Võ công của tôi kém so với huynh lắm sao?”

“Không phải võ công.” Phượng Minh hơi mím môi: “chủ nhân sẽ không đồng ý.”

“Cho nên mới phải tìm cách lừa gạt huynh ấy, huynh đi nói với Đào Hoa Thiếu là Ngự trì sơn trang xảy ra chuyện, như vậy tôi mới có lý do đi...”

Phượng Minh đứng lên, lạnh lùng cắt lời tôi: “Ta tuyệt không lừa dối chủ nhân!”

Tôi cũng đứng lên: “Nguyên nhân chính là vì tính cách của huynh như vậy, lời huynh nói thì huynh ấy mới không nghi ngờ.”

Phượng Minh im lặng.

Tôi tiến thêm một bước: “Huynh cũng không muốn Đào Hoa Thiếu có chuyện, đúng không?”

Phượng Minh nhú mày.

“Trời ơi, lúc này là lúc nào rồi mà còn suy nghĩ.”

Anh ta bỗng nói: “Lời nói dối sẽ rất nhanh bị vạch trần.”

Tôi phát tay: “Huynh không cần lo lắng, chờ đến khi bị vạch trần rồi thì tôi đã ở quan ngoại rồi.”

Phượng Minh im lặng một chút rồi bỏ ra ngoài.

Tôi lập tức kêu lên: “Này, việc còn chưa nói xong, huynh đi đâu vậy?”

Anh ta không quay đầu lại: “Có việc bẩm báo chủ nhân.”

Tôi thở ra nhẹ nhõm, tính tình anh chàng này với chủ nhân thật đúng là có nhiều điểm giống nhau, khi hành sự đều thần kinh như thế.

Tôi đến nhà bếp sắc thuốc, đoán chừng thời gian thích hợp rồi mới đi đến thư phòng, vừa bước vào thấy Đào Hoa Thiếu đang ngồi trước bàn, còn Phượng Minh đang đứng bên cạnh.

Tôi chưa mở miệng anh đã nói: “Sơ Cuồng, muội đến đúng lúc lắm, Ngự trì sơn trang có chuyện rồi.”

“Hả?” Tôi giả vờ kinh ngạc buông bát xuống, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ đã phát hiện ra tung tích của Lâm Thiên Dịch.”

“Thật sao?”

Tôi liếc nhìn Phượng Minh, thật không phát hiện ra tên này là cao thủ nói dối. Lời nói dối này lại rất hợp tình hợp lý, Dung Sơ Cuồng là thân phận trang chủ Ngự trì sơn trang, là chịu ơn dưỡng dục thâm sâu của Lâm Thiên Dịch, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười.

Tôi lập tức nói: “Vậy muội sẽ lập tức trở về cùng bọn họ thương nghị một chút.”

“Được!” Đào Hoa Thiếu gật đầu nói: “Phượng Minh, người đi cùng một chuyến với Sơ Cuồng.”

Tôi và Phượng Minh ra khỏi thư phòng, ra ngoài sân.

Tôi liền khen anh ta: “Không ngờ huynh lại có trình độ nói dối như thế.”

Phượng Minh lạnh lùng nói: “Ta không nói dối.”

Tôi giật mình, dừng bước hỏi: “Có ý gì?”

“Lúc ta đến thư phòng thì gặp người của Ngự trì sơn trang đến chuyển lời.”

Tôi sững người: “Nói như vậy tin tức này là thật?”

Phượng Minh gật đầu: “Đúng vậy!”

Tôi trợn tròn mắt. Đúng là mưa rơi vào tận nhà! Chuyện gì cũng xảy ra cùng một lúc.

“Tôi không về Ngự trì sơn trang đâu, nếu giờ về đó bọn họ nhất định muốn tôi đi tìm Lâm Thiên Dịch.”

“Bọn họ phái người tới nhắn tin chắc là cũng có ý này.”

“Tôi còn phải đi tìm thuốc giải.”

Phượng Minh không nói gì.

“Giờ phải làm sao đây?” Tôi nóng ruột, “Trời ơi, huynh đừng như đầu gối được không, nhanh nghĩ cách đi?”

“Không có cách nào khác.”

Xem ra không thể trông cậy vào anh ta rồi.

Tôi bất đắc dĩ nói: “Như này đi, tôi sẽ không về Ngự trì sơn trang mà xuất quan luôn, huynh thì nói tôi đi tìm Lâm Thiên Dịch.”

Phượng Minh chưa trả lời thì có một giọng nói vang lên: “Không được!”

Đào Hoa Thiếu đứng ở đằng sau từ bao giờ, mỉm cười nói: “Sơ Cuồng, trong lòng muội nghĩ gì ta đều biết.”

Tôi thở dài: “Nếu huynh đã biết thì nên lập tức theo muội xuất quan.”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười lắc đầu: “Hiện giờ không thích hợp chúng ta xuất quan. Muội nên đi một chuyến về Ngự trì sơn trang.”

Tôi nổi giận nói: “Sự sống chết của Lâm Thiên Dịch chẳng liên quan gì tới muội cả. Muội không phải là Dung...”

“Sai!” Đào Hoa Thiếu cắt lời tôi, nhấn mạnh: “Lúc này, muội là trang chủ Ngự trì sơn trang. Đây là vị trí rất danh vọng, ánh mắt người trong giang hồ đều nhìn vào muội.”

Anh lại than nhẹ: “Ta đương nhiên không muốn muội đi, nhưng chúng ta nếu đã là người trong giang hồ, rất có nhiều việc cần phải làm.”

Tôi hơi sững sốt nhưng hiểu. Đúng vậy, tôi là Phương Di, không phải là Dung Sơ Cuồng, nhưng tôi đã chiếm thân thể của cô ấy, tôi không thể thoát khỏi thân thể này thì phải gánh vác trách nhiệm của Dung Sơ Cuồng, tôi phải chịu trách nhiệm. Một người có thân phận như Dung Sơ Cuồng, có địa vị trong giang hồ, danh dự hình tượng của cô ấy là hình tượng của Phương Di tôi. Bất kể linh hồn tôi lựa chọn cơ thể ai thì đó cũng là điều không thể tránh khỏi.

Tôi cười khổ: “Muội hận cơ thể này!”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười: “Muội rất thông minh.”

Tôi bước tới nắm tay anh: “Muội không muốn xa huynh.”

Đào Hoa Thiếu nói: “Ta sẽ phái người hiệp trợ muội.”

“Nhưng huynh...”

“Yên tâm.” Anh cúi xuống dịu dàng nói, “Không gặp được muội, ta không dám chết đâu.”

Trái tim tôi run rẩy, nước mắt lại rơi xuống...

Đào Hoa Thiếu xoay người đi không nhìn tôi: “Nhanh đi đi rồi sớm trở về.”

17. Chương 13

Tôi vừa bước vào biệt viện phòng khách thì thấy đám người Tổng Thanh Ca, rõ ràng là tin tức này vô cùng quan trọng. Lam Giả Hối vừa thấy tôi liền nói luôn: “Phân đà ở Sơn Tây gửi tin đến phát hiện tung tích của Trầm Túy Thiên, còn đem theo một người rất có khả năng là lão trang chủ.”

“Trầm Túy Thiên hiện đang ở đâu?”

“Hai ngày trước rời khỏi Lâm Phần, sắp đến Thái Nguyên rồi.”

“Vậy bốn lão quái có đi cùng hần không?”

“Tạm thời không phát hiện ra tung tích của Tứ tiên tiêu dao, đi theo hấn chỉ có hai đương gia của Quỷ cốc mình thôi.”

Tôi trầm ngâm nói: “Tôi đi Thái Nguyên cứu nghĩa phụ, dọc đường các huynh đệ phối hợp hành sự.”

Tổng Thanh Ca nói: “Trang chủ muốn tự mình đi Thái Nguyên?”

Tôi làm gia vệ hiên ngang lẫm liệt nói: “Vì sự sống chết của nghĩa phụ ta tuyệt đối không thể ngồi yên.”

Tổng Thanh Ca hỏi: “Vậy còn bản danh sách thì làm sao bây giờ? Về phía Triều đình đang rất sốt ruột, lúc này đã là trung tuần tháng tư rồi, thời gian cấp bách...”

Giữa tháng tư? Tôi cảm thấy trong đầu như có tia sét đánh qua.

Tôi vội cắt ngang lời hấn: “Chờ chút.”

Tất cả bọn họ đều sững sốt giật mình nhìn tôi, trong phòng lặng im.

Tôi trầm tư rất lâu rồi bật cười ha hả.

Bọn họ ai nấy cũng nhìn nhau khó hiểu.

Lúc này tôi đã tính toán kỹ càng, nói với Lam Giả Hối: “Huynh đi nói với Tả Vương Thuần là, một tháng sau tôi nhất định sẽ giao bản danh sách ra, bảo ông ta cứ yên tâm.”

Nói xong quay sang nhìn Yến Phù Phong nói: “Yến đại ca, huynh đi theo tôi đến Thái Nguyên. Còn những người khác án binh bất động.”

Tổng Thanh Ca nói: “Võ công của Trầm Túy Thiên rất cao, chuyến đi này của trang chủ rất nguy hiểm, hay là để thuộc hạ cùng ba vị đàn chủ...”

“Không cần!” Tôi cắt lời anh ta, “Có Yến đại ca là được rồi. Các người còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Tổng Thanh ca ngạc nhiên: “Chuyện quan trọng hơn?”

Tôi gật đầu.

Anh ta muốn hỏi nhưng Lam Giả Hối đã giành hỏi trước: “Xin thứ cho thuộc hạ nhiều chuyện, trang chủ đi Thái Nguyên hung hiểm khó lường, làm sao có thể một tháng sau kịp giao bản danh sách được?”

Tôi mỉm cười nói: “Đến lúc đó ta khác có cách, Yến đại ca, huynh đi chuẩn bị đi, đêm nay chúng ta xuất phát.”

Yến Phù Phong vâng lệnh đi ra.

Tổng Thanh Ca nói: “Trang chủ, vậy còn chuyện quan trọng hơn...?”

Ba người còn lại về mặt đầy nghi hoặc nhìn nhau.

Tôi nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Bây giờ không còn thời gian để giải thích. Nhưng nếu như chúng ta có thể làm tốt chuyện này, triều đình vĩnh viễn sẽ không gây phiền phức cho chúng ta nữa.”

Tổng Thanh Ca trau mày định hỏi tiếp.

Tôi giơ tay ra ngăn anh ta lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Khoảng nửa tháng nữa bất luận có xảy ra chuyện gì bốn người các huynh tuyệt đối không được rời TềNam nửa bước. Nhưng nếu như nhận được báo tin của tôi thì phải lập tức theo dẫn dò của tôi mà hành động, nếu như cãi lời lập tức trục xuất ra khỏi sơn trang.”

Bốn người nghe xong mặt biến sắc liếc nhìn nhau nửa ngày không nói gì.

Tôi giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Các người nghe đã hiểu chưa?”

Tổng Thanh Ca là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, gật đầu nói: “Hiểu!”

Ba người còn lại cũng đồng thanh kêu lên: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Tôi trầm ngâm một chút: “Được rồi, có tin tức gì của Thiếu Từ không?”

Mấy người thần sắc buồn bã, Lam Giả Hối lắc đầu. Tôi thở dài, rốt cuộc anh chàng này đã xảy ra chuyện gì rồi? Chắc hiện giờ cần phải cho anh ta chút thời gian.

Tổng Thanh Ca bỗng nhiên nói: “Trang chủ muốn đi Thái Nguyên, về phía Sở Thiên Dao...”

“Sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Anh ta mặt biến sắc muốn nói gì lại thôi: “Vây, trang chủ và Sở Thiên Dao...giữa hai người...?”

“Chúng ta không có gì!”

“Nhưng...”

“Sơ Cuồng, tất cả chuẩn bị xong rồi!” Yến Phù Phong bước vào gọi, “có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

“Được rồi!” Tôi gật đầu, thể hiện nói: “Mọi chuyện ở sơn trang giao lại cho các vị!”

Bốn người cùng nói: “Trang chủ保重!”

Đêm đó chúng tôi bắt đầu xuất phát từ TềNam, qua biên giới Bắc Hà đi thẳng tới Thái Nguyên một mạch không ngừng nghỉ. Lúc tiến vào Thái Nguyên thì trời sẩm tối, trên đường rực rỡ đèn hoa, vô cùng náo nhiệt.

Minh triều thời kỳ đầu Chu Nguyên Chương xây dựng thêm thành Thái Nguyên, là một trong chín thành trấn quan trọng dùng để ngăn cản sự xâm lấn của quân Mông Cổ hung hãn. Hơn nữa còn phái đại tướng quân Lam Ngọc Suất cùng hơn mười lăm vạn đại quân đi sâu vào phương Bắc, chinh phạt Bắc Nguyên, thanh trừng sa mạc.

Chúng tôi vừa mới vào thành liền gặp các huynh đệ ở phân đà thì nghe được tin Lâm Thiên Dịch đã an toàn đang ở hội đường phân đà. Tôi giật mình, Yến Phù Phong cũng kinh hãi, hai chúng tôi nhìn nhau một lúc rồi lập tức giục ngựa đến thẳng đại sảnh phân đà.

Lúc vừa bước vào cửa tôi bỗng nhiên có chút sợ hãi, sợ đối mặt với Lâm Thiên Dịch, thậm chí còn ác độc chỉ mong ông ta chết luôn lúc đó – khụ khụ, ai bảo ông ta là nghĩa phụ kiêm sư phụ cực kỳ nghiêm khắc của Dung Sơ Cuồng, chỉ sợ không dễ dàng đối phó với ông ta. Nghìn vạn lần không được để lộ chân tướng, nói năng cần phải cẩn thận.

Một người trung niên mặc áo bào xám đang nhắm mắt tĩnh tọa ở trong phòng, nghe tiếng bước chân đến cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Yến Phù Phong cung kính đứng sang một bên không dám lên tiếng.

Một câu nghĩa phụ tôi không làm cách nào thoát ra được, đành phải đứng bên cạnh Yến Phù Phong.

Theo như lời của Lâm Thiếu Từ thì Lâm Thiên Dịch là một người rất ham muốn quyền lực, nhưng nhìn ông ta thì có vẻ không giống, đó là một người đàn ông năm mươi ba tuổi nhưng nhìn qua chỉ tầm bốn mươi tuổi, vóc người gầy gò, khuôn mặt trắng trẻo vô vàng, khi còn trẻ chắc là một mỹ nam tử.

Phải rất lâu sau ông ta mới thở nhẹ ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra nhìn chúng tôi gật đầu không nói gì.

Đó là một đôi mắt sắc bén, trong lòng tôi thấy căng thẳng, những nghi vấn đầy mình muốn tuột khỏi miệng nhưng tôi lại nuốt xuống.

“Sơ Cuồng, nghe nói ngươi trúng độc, không sao chứ?” giọng nói của ông ta rất ôn hòa nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy rất xa cách.

Tôi vội nói: “Không sao ạ!”

Yến Phù Phong khiếp sợ nhìn tôi, bật thốt lên: “Muội trúng độc ư? Xảy ra khi nào vậy?”

Tôi đang muốn nói thì Lâm Thiên Dịch ho khan hai tiếng, nói: “Mấy ngày này khổ cực ngươi rồi, phía bên Sở Thiên Dao thế nào?”

Tôi sửng sốt, không biết giờ anh thế nào, độc tính có phát tác không?”

“Là ta nói đến bản danh sách.”

Lâm Thiên Dịch nhấn mạnh, nhíu mày nói: “Mặt khác, gần đây hẳn triệu tập các cao thủ đến TếNam, muốn làm gì?”

Hả? Tôi càng sững sốt. Đào Hoa Thiếu triệu tập cao thủ đến TếNam, lẽ nào anh phát hiện được gì đó? Người này, bản thân mình thì không lo đến lại đi lo chuyện người khác.

Lâm Thiên Dịch nhìn tôi, mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

Tôi hồi phục tâm trạng, vội nói: “Danh sách vẫn chưa tìm được.”

Ánh mắt lợi hại của ông ta nhìn tôi chằm chằm, lạnh lùng nói: “Là không tìm được hay là bị người khác cướp lại?”

Tôi thất kinh, lão ta mất tích hai tháng nay mà đối với toàn bộ tin tức không biết nhưng riêng tin tức về tôi thì lại rõ như lòng bàn tay. Thực sự là con người lợi hại. Nhưng ông ta có lợi hại đến mấy cũng không biết bản danh sách đó là do bà đây ngụy tạo ra.

Tôi không dám sơ suất, đáp: “Là tìm được rồi nhưng lại bị họ đoạt lại được.”

Lâm Thiên Dịch thản nhiên nói: “Vây, Sở Thiên Dao đối với người cũng vậy sao?”

Lời vừa dứt Yến Phù Phong thần sắc biến đổi nhìn tôi kỳ lạ.

Tôi cảm thấy người lạnh run không biết trả lời sao, ông ta lại hỏi: “Sở Thiên Dao là loại người như nào?”

Hả? Anh là người như nào ư? Rất phức tạp, muôn mặt, khi thì ôn hòa dịu dàng, khi thì lãnh khốc lạnh lùng, tôi cũng không biết đâu là con người thật của anh. Tôi chưa từng thấy anh gặp thuộc hạ, ngoài trừ mỗi Phượng Minh và Phi Phi thì tôi cũng chỉ gặp Vân Cảnh, anh hầu như không ở một nơi cố định, nhưng lại thông hiểu mọi chuyện.

Lâm Thiên Dịch nhìn tôi, sắc mặt âm trầm lãnh lẽo như tuyết mùa đông.

Tôi vội ho một tiếng, nói tránh đi: “Hắn rất thần bí, so với đồn đại của giang hồ thì đáng sợ hơn rất nhiều.”

Ông ta dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng chằm chằm nhìn tôi, trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên nói: “Ngày mai người lập tức quay về TếNam nhanh chóng lấy được danh sách. Nhớ kỹ, sau khi có bản danh sách tạm thời không cần giao cho triều đình.”

Tôi thốt lên: “Vì sao?”

“Cứ theo lời ta mà làm đi.” Ngữ khí ông ta bỗng nhiên lạnh lẽo cường ngạnh, bỗng nhiên ngừng lại, rồi lại bổ sung: “Phe cánh ở Nam Kinh còn non kém, chưa đến mức phải lộ diện. Tổn thất ở Triết Giang thì Ngự trì sơn trang sẽ bồi thường.”

Tôi gật đầu không dám hỏi nhiều tuy trong lòng cũng đầy nghi ngờ. Rốt cuộc thời gian ông ta mất tích đã xảy ra chuyện gì? Vì sao thái độ lại chuyển biến nhanh như vậy?

Lâm Thiên Dịch im lặng một lúc lại nói tiếp: “Đêm đã khuya, người đi nghỉ ngơi đi.”

Tôi vâng lệnh lui ra. Trở về phòng đang định đẩy cửa vào thì trước mắt bỗng hiện lên một bóng xám, tôi nhanh chóng đưa tay bắt lấy, đó là một con chim bồ câu màu xám, tôi rút tờ giấy từ trên người con chim ra, mở ra đọc là thư của Đào Hoa Thiếu gửi, nét bút thanh tú mà cứng cáp.

“Tất cả cứ hành sự theo lời của Lâm Thiên Dịch, đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Tôi cầm tờ giấy nằm trên giường lật qua lật lại suy nghĩ cả buổi cũng không hiểu ý tứ của anh là gì. Còn Lâm Thiên Dịch nữa, sao ông ta đột nhiên trở về?

Nhưng quan trọng là anh bình yên vô sự, quan tâm hàng đầu của tôi là xuất quan tìm thuốc giải, sao có thể quay về Tế nam được chứ?

Vừa nghĩ đến thuốc giải lòng tôi lại nóng như lửa đốt, tôi đá chăn bông ra xuống giường thu dọn hành lý.

Hừ! Dung Sơ Cuồng có thể rất nghe lời ông ta, nhưng tôi thì không. Tôi không thèm quản Ngự trì sơn trang gì đó, Quý cốc mình gì đó, bà đây xuất quan đi tìm thuốc giải.

Tôi chạy tới chuồng ngựa chọn một con ngựa màu đen tuyền lạng lẽ dắt đi ra, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Yến Phù Phong.

Anh ta lẳng lẳng nhìn tôi không nói lời nào.

Tôi cười gượng: “Khuya rồi sao huynh còn chưa ngủ?”

Yến Phù Phong không đáp mà hỏi lại: “Muội muốn đi đâu?”

Tôi mặt không đổi sắc: “Không ngủ được, đang chuẩn bị dẫn ngựa ra ngoài dạo một vòng.”

“Lão trang chủ muốn muội quay về Tế Nam.”

“Tôi biết.” Tôi giả vờ ung dung nói: “Chẳng phải ngày mai mới đi sao! Huynh cũng trở về cùng chứ?”

Yến Phù Phong im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Sơ Cuồng, muội trộm bản danh sách thất bại, vì sao Sở Thiên Dao lại để muội bình yên rời đi?”

Tôi nổi giận: “Huynh nghi ngờ tôi sao?”

Yến Phù Phong xấu hổ: “Sở Thiên Dao thủ đoạn độc ác mà lại lưu tình đối với muội, khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.”

Tôi im lặng không nói.

Anh ta nhíu mày cẩn trọng nhìn tôi: “Là Sở Thiên Dao ức hiếp muội, hay là muội đã yêu hắn?”

Tôi cảm thấy đầu đau nhức, làm sao có thể giải thích cho anh ta được chứ.

Ngự trì sơn trang phải gián điệp nhưng lại không chỉ không hoàn thành nhiệm vụ mà trái lại lại yêu đối phương, thật sự là tiền mất tật mang. Nhìn thấy thái độ anh ta như vậy, nếu tôi trả lời là đúng khẳng định anh ta sẽ phát cuồng mất.

Tôi quyết định trước tiên phải đánh đòn phủ đầu, liền nổi giận dùng giọng uy nghiêm của trang chủ.

“Yến đại ca, tôi có còn là trang chủ Ngự trì sơn trang nữa không?”

Anh ta sửng sốt: “Đương nhiên.”

“Vậy vì sao huynh lại nghi ngờ tôi?”

Yến Phù Phong mặt đỏ bừng, nhưng ngữ khí vẫn hùng hồn: “Trước đây muội rất nghe lời lão trang chủ, giờ vì sao không nói lời nào đã bỏ đi rồi?”

Tôi cười nhạt, “Tôi đã nói tôi phải đi chưa?”

Yến Phù Phong ngượng ngùng: “Muội thực sự chỉ ra ngoài dạo thôi sao?”

“Đương nhiên!” Tôi hừ một tiếng rồi nhảy lên ngựa, bỗng nhớ ra một việc.

“Này, tôi còn có một thư quan trọng muốn giao cho Tống Thanh Ca, huynh...”

Chưa đợi tôi nói xong anh ta đã nói luôn: “Lão Tống đang trên đường tới Thái Nguyên.”

“Huynh nói gì?” Tôi kêu lên rồi nhảy xuống ngựa.

“Lão trang chủ dùng bồ câu đưa thư lệnh cho hắn cùng Thiên vũ, Vô Cực nhanh chóng tới Thái Nguyên, chắc là sắp tới rồi.”

Tôi tức giận đến run người.

Lâm Thiếu Từ nói không sai, Dung Sơ Cuồng chỉ là trang chủ bù nhìn, bọn họ chỉ nghe lệnh của Lâm Thiên Dịch. Ông ta bảo tôi quay về Tế Nam rồi lại ngầm bảo bọn họ đến Thái Nguyên, rõ ràng là có những chuyện không muốn cho tôi biết.

Lâm Thiên Dịch, rốt cuộc ông định làm gì?

‘Được lắm, được lắm.’

Tôi giận giữ cười, ba tên khốn kiếp đó coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai.

Yến Phù Phong không hiểu gì chỉ ngẩn ra nhìn tôi.

Tôi cất phong thư vào người, lạnh lùng nhìn anh ta, gằn từng câu một: “Từ giờ trở đi tôi không còn là trang chủ ngự trị sơn trang nữa. Chúng ta mỗi người một ngã không quan hệ gì đến nhau nữa.”

Yến Phù Phong thất kinh: “Sơ Cuồng, ý muội là gì vậy?”

Tôi không hề nhìn anh ta, nhảy lên ngựa bỏ đi.

Đúng là một lũ khốn kiếp, hại bà đây hao tổn lãng phí bao nhiêu thời gian, tinh lực, sau này các người muốn chơi gì thì chơi, bà đây không có thời gian chơi đùa với các người, cái gì mà Trầm Túy Thiên, cái gì mà Hán vương mưu phản, chẳng liên quan gì đến tôi nữa!

Tôi chẳng ngại nắng mưa đi một mạch đến phương Bắc, nếu như lộ trình không sai thì tôi sẽ đi qua thành Tích Châu, rồi đến Sóc Châu, sau đó xuất quan.

Ước chừng hơn ba tiếng đồng hồ bầu trời đã tối, đêm đen như mực, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi cũng không biết là nơi nào. Tôi dừng lại để ngựa ở dưới chân núi ăn cỏ, còn mình thì tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi vào, trong bụng đầy lửa giận vẫn chưa hết.

Mặc dù tôi chẳng hề yêu thích vị trí trang chủ này nhưng dù sao thì mình cũng đang giữ chức trang chủ, Lâm Thiên Dịch lại chẳng coi tôi ra gì, quả thực là khinh người quá đáng, thật không biết Dung Sơ Cuồng làm sao mà chịu đựng nổi? Chỉ bằng mỗi ơn dưỡng dục của ông ta với Dung Sơ Cuồng thôi hay sao? A! Sự đầu tư này đúng là con bà nó thật có lời mà!

Tôi bình tĩnh lại một chút nghĩ thầm thôi bỏ đi, giờ quan trọng nhất là tìm thuốc giải cứu Đào Hoa Thiểu. Với tôi thì cái địa lý ngõ ngách này thì muốn xuất quan sợ rằng có chút trắc trở, để đảm bảo không có bị sai đường thì ngày mai phải dùng tiền mua một người dẫn đường.

Tôi thở dài đứng lên định dắt ngựa đi, chợt nghe cách đó không xa có tiếng vó ngựa vang lên đang hướng tới đây.

Tôi giật mình, dựa cách làm trong theo tiểu thuyết võ hiệp lập tức tìm một tán cây cổ thụ tươi tốt nhảy lên giấu mình vào đó.

Có hai con ngựa dẫn đầu đang đi đến chân núi, có bốn ngựa theo sát đằng sau, người trên ngựa toàn bộ đều bịt mặt.

Có một người trong đó nói: “Ngựa còn ở đây, khẳng định người chưa đi xa.”

Tên còn lại rút đao ra khỏi vỏ, quát khê: “Mọi người cẩn thận.”

Sáu người xuống ngựa, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, có trật tự, nhìn là nhận ra họ đều là cao thủ.

Tôi vô cùng kinh hãi, những người này ý đồ không tốt, rõ ràng là tìm tôi. Nhưng bọn chúng vì sao lại biết tôi ở đây? Lúc tôi bỏ đi ngoại trừ Yến Phù Phong thì không còn người nào khác biết, lẽ nào...

Tôi không dám nghĩ tiếp, cả người run run làm lá cây rơi rụng xuống.

Bỗng nhiên một luồng chưởng đánh thẳng đến chỗ tôi đang ẩn nấp. Tôi vội lấy tay áo quét ngang rồi nhanh nhẹn nhảy xuống đất: “các người là ai?”

Sáu người không ai đáp cùng nhau phi thân lao tới xuất chiêu, chiêu thức vô cùng độc ác xảo diệu.

Tôi không dám xem thường, nhưng tay tôi lại không có binh khí nên đành phải dùng tay để chống đỡ, bỗng nhiên ngón tay tôi chạm phải một thanh đao lạnh lẽo. Tôi cong ngón tay búng một cái, đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, loan đao tuột tay rơi xuống. Tôi thuận thể bắt lấy, có binh khí trong tay uy lực đã tăng lên nhiều.

Một trận chém giết, có sáu người thì bốn người chết, còn hai người bị thương nhưng không hề lùi bước mà vẫn hung hãn xông lên. Tôi dốc sức đối phó dùng đao bức hai người lui xuống, quát to: “Các người là ai? Vì sao giết tôi?”

Bọn họ không đáp lời chỉ lo liều mạng.

“Các người tự tìm đường chết, đừng trách tôi.”

Tôi cười lạnh rồi phi thân lên dùng sức quét đường đao vắt ngang, sát khí tăng vọt, đất bằng phẳng nổi cơn cuồng phong, lá rụng như mưa – hai tên kia sụp xuống không dậy nổi, hai mắt trợn tròn, một lát sau nghe “răng rắc” hai tiếng nhẹ, hai cái đầu từ trên cổ lặn xuống, máu phụt ra tung tóe.

Tôi bật kêu lên một tiếng, lùi ra sau hai bước.

Không ngờ Vân đao pháp lại bá đạo như vậy?

Lúc này đây, đêm gió lạnh, tôi ngồi ngây trên núi, mũi vẫn còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, từng đợt từng đợt vô cùng buồn nôn.

Ký ức cứ theo gió mà tràn đến, những lời của Lâm Thiếu Từ vọng bên tai.

“Hắn gả muội cho Sở Thiên Dao, nếu muội lấy được bản danh sách, hắn có thể sử dụng để uy hiếp Sở Thiên Dao. Nếu muội thất bại bị giết, hắn sẽ danh chính ngôn thuận mà tiếp tục lên tiếp quản sơn trang. Ai ngờ hắn đánh giá đối thủ quá thấp, Sở Thiên Dao lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn.”

“Sơ Cuồng, ta hận nhất muội ngu trung. Hắn đối với muội có ân, nhưng hắn lại coi muội như công cụ. Hắn là người lãnh huyết ích kỷ, ham muốn quyền lực. Nhưng muội lại cam tâm để hắn lợi dụng...”

“Tất cả cứ theo lời Lâm Thiên Dịch mà hành sự, đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Những lời này của Đào Hoa Thiếu gửi cho tôi, lẽ nào anh đã ngờ tới việc này?

Tôi suy nghĩ tỉ mỉ sự việc lại lần nữa, càng nghĩ trái tim càng băng giá.

Nếu như sáu người kia thật sự là người của Ngự trì sơn trang, vậy thì Lâm Thiên Dịch quả thật đáng sợ.

Không thể nán lại thêm nữa, phải lập tức xuất quan.

Nhưng ngựa đã bị hoảng sợ bỏ chạy từ lâu rồi, tôi đành phải theo đường núi đi về phương Bắc. Tôi trèo đèo lội suối đi một mạch cho đến khi mặt trời ló rạng thì nhìn thấy một trấn nhỏ. Trên trấn lặng yên không một tiếng động, trên đường chỉ có hai con dã cẩu run rẩy...

Tôi tìm một khách điểm nghỉ ngơi, vừa đặt người xuống giường đã ngủ say. Trong mơ có rất nhiều khuôn mặt hung ác bị tan thành những mảnh nhỏ cùng vô số những cánh tay cào chụp lấy tôi, tôi cuống chân lên chạy nhưng không thể thoát ra được, tiếng kêu bị tắc nghẹn trong cổ họng cho đến khi tôi tỉnh lại thì toàn thân ướt đầm mồ.

Bên ngoài sắc trời mờ tối, tiếng người thưa thớt, không biết giờ là buổi sáng sớm hay là đang hoàng hôn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm ngửa đầu ra ngồi lại một lần nữa thả người xuống giường, đầu chưa kịp đặt lên gối lập tức ngẩng phắt lên. Trong yên tĩnh có tiếng người cười ngạo nghễ.

Tôi hoảng hốt kêu lên: “Là huynh, huynh muốn gì?”

Trầm Túy Thiên nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, khuôn mặt tuấn mỹ như thần mỉm cười ưu nhã, cao quý mà thần nhiên.

“Ta muốn làm một cuộc giao dịch với Dung cô nương.”

Tôi cười lạnh nói: “Tôi với huynh thì có thể giao dịch gì chứ?”

Trầm Túy Thiên vẫn nhàn nhã uống trà, cười gian xảo nói: “Chắc Dung cô nương vẫn còn chưa biết. Ngự trì sơn trang đã thông cáo giang hồ người yêu Sở Thiên Dao, phản bội Ngự trì sơn trang, không còn là trang chủ của bọn họ nữa.”

Tôi ngẩn ra, lửa giận lại bùng bùng bốc lên, Lâm Thiên Dịch thật quá đê tiện.

Trầm Túy Thiên cười nói: “Dung cô nương không cần tức giận, giang hồ vốn là gặt người mà.”

Tôi cố gắng kiềm chế tâm trạng bình tĩnh lại, cười lạnh nói: “Tôi chẳng thèm tức giận làm gì, bà đây căn bản không thèm muốn chức vị trang chủ này chút nào.”

Hắn thắc mắc: “Nói như thế, Dung cô nương và Sở Thiên Dao thật sự yêu nhau?”

“Đúng thì sao nào?”

“Nếu đúng như vậy thì giao dịch có thể làm được.”

“Tự mình quyết định.” Tôi hừ mũi, xuống giường đi giày vào.

“Giao dịch này cô nương nhất định có hứng thú.”

“Thật sao?” Tôi mặc áo khoác vào, “Nói nghe thử xem nào.”

Trầm Túy Thiên thông thả nói: “Liên quan đến kế hoạch mưu phản của Hán Vương, Trầm mỗ có thể trợ giúp một tay. Đề nghị trước tiên, Sở Thiên Dao phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

Tôi lạnh lùng nói: “Chẳng liên quan gì đến tôi cả, huynh tự đi tìm họ mà nói đi.”

“Thật không dám giấu diếm gì.” Hắn thở dài nói, “Ta đã phái người đi tìm gặp Sở tiên sinh nhưng bị từ chối. Mà Hán vương chỉ nghe lời Sở tiên sinh.”

“Nếu huynh ấy đã từ chối sẽ không có ai có thể thuyết phục được huynh ấy.”

“Ta tin tưởng Dung cô nương nhất định có thể làm được.”

“Huynh đánh giá tôi quá cao rồi.” Tôi cầm túi đồ lên.

“Là Dung cô nương cự tuyệt ta phải không?” Trong giọng nói của Trầm Túy Thiên có mùi vị khác lạ.

Tôi dừng lại xoay người nhìn anh ta, “Trầm Túy Thiên, lúc thì huynh đánh Ngọc bích phong, lúc thì lại muốn trợ giúp Hán vương mưu phản, rốt cuộc huynh muốn gì?”

Trầm Túy Thiên cười, khuôn mặt tuấn tú như thần nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác âm lãnh quỷ dị khó hiểu.

“Dung cô nương, ta khuyên cô nương nên để tâm một chút, bởi vì...vụ giao dịch này liên quan đến mạng người.”

“Có ý gì vậy?” Tôi nhú mày.

“Ta nói thật cho cô nương biết.” Hắn đứng lên lạnh lùng nói, “Hôm nay nếu giao dịch không thành, chỉ sợ cô nương sẽ bỏ mạng ở đây.”

Tôi cười giận giữ: “Trầm Túy Thiên, huynh dựa vào gì mà tự tin như vậy?”

“Dung cô nương không tin thì thử xem?”

Tôi thăm vắn nội lực phát hiện toàn thân yếu ớt, không có chút sức lực nào, “Huynh đã làm gì với tôi?”

Hắn mỉm cười nói: “Đối phó với cô nương Trầm mỗ quả thực không nắm chắc phần thắng. Đây là loại mê hương phổ biến làm người khác suy yếu, chỉ là liều lượng hơi nhiều thôi.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho dù hôm nay tôi đồng ý với huynh nhưng sau này lại đổi ý, huynh sẽ làm gì?”

Trầm Túy Thiên gạt đầu nói: “Đúng là như vậy, nhưng chỉ cần có một cơ hội, Trầm mỗ cũng không muốn từ bỏ.”

Tôi ngồi xuống: “Nói một chút về điều kiện của huynh đi.”

Trầm Túy Thiên ngồi đối diện với tôi: “Trầm mỗ tương trợ Hán vương, đại sự nếu thành công, Trầm mỗ muốn được phong hầu.”

Tôi sửng sốt: “Đại sự nếu thành thì phong hầu là chuyện đương nhiên, không phải sao?”

Hắn hiểu ý cười: “Dung cô nương có thể nghĩ như vậy thật sự quá tốt.”

Tôi cũng cười: “Nhưng, việc này tuyệt sẽ không thành công, còn trong Minh sử cũng tuyệt không hề có ba chữ Trầm Túy Thiên.”

Trầm Túy Thiên hơi kinh ngạc, rồi lập tức cười nhạo nói: “Dung cô nương hình như có bản lĩnh biết trước, nhưng Minh sử không có ba chữ Trầm Túy Thiên cũng là bình thường thôi, bởi vì...”

Hắn chuyển câu chuyện: “Bởi vì Trầm Túy Thiên không phải là tên thật của ta.”

Tôi giật mình: “Vậy rốt cuộc huynh là ai?”

Hắn lạnh lùng nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là...vụ giao dịch này cô nương có đáp ứng hay không?”

Tôi im lặng không nói gì.

Về chuyện Hán vương mưu phản, trong Minh sử đã sớm có định luận, Đào Hoa Thiếu cố chấp muốn xoay chuyển càn khôn, giờ Trầm Túy Thiên cũng có ý nghĩ kỳ lạ muốn đặt chân lên lịch sử. Hừ! Tôi thật muốn xem các người có thể làm được gì?

“Được! Tôi sẽ nói với Sở Thiên Dao chuyện này, nhưng cũng không đảm bảo sẽ thành công.

Trầm Túy Thiên cười to đứng lên, nói: “Trầm mỗ cảm ơn cô nương trước.”

Tôi cười lạnh nói: “Nếu tôi đã đồng ý với điều kiện của huynh rồi, huynh cũng nên biểu thị chút thành ý chứ?”

Hắn sửng sốt: “Thành ý?”

Tôi nhắc nhở anh ta: “Về Lâm Thiên Dịch, huynh không có gì muốn nói à?”

“À, chuyện này...” Trầm Túy Thiên buồn cười, “Lâm Thiên Dịch tưởng hắn có thể chạy trốn được, trên thực tế là ta cố ý để cho hắn thoát.”

“Vì sao?”

“Vì đột nhiên ta phát hiện, thả hắn còn tốt hơn là giam giữ hắn.”

Hắn nhìn tôi, ung dung cười nói: “Nếu không có hắn, Dung cô nương làm sao mà đáp ứng vụ giao dịch này đúng không?”

Tôi chán nản: “Giao dịch còn chưa viết ra, huynh vui vẻ quá sớm đấy.”

Trầm Túy Thiên cười trừ nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta khởi hành đi.”

Tôi sửng sốt: “Chúng ta? Khởi hành đi đâu?”

“Ngự trị sơn trang treo giải thưởng vạn lượng hoàng kim hạ lệnh truy sát cô nương. Lúc này cô nương nên nhanh chóng trở về bên cạnh Sở tiên sinh. Trầm mỗ nguyện hộ tống trên đường, nhân tiện chờ tin tốt của cô nương.”

Toàn thân tôi lạnh băng.

Nói như vậy tôi qua sáu người kia thực sự là người của Ngự trị sơn trang. Để giữ chức vị trang chủ, Lâm Thiên Dịch không tiếc ra tay với tôi, quả nhiên là âm độc. Còn Trầm Túy Thiên – một lần nữa tôi quan sát anh ta – đương nhiên anh ta chẳng phải người lương thiện gì, đầu tiên là âm mưu với Phong Tĩnh Ly mưu đồ bí mật đả thương Dung Sơ Cuồng, sau đó lại để cho Lâm Thiên Dịch trốn thoát, giờ lại muốn trợ giúp Hán Vương mưu phản...Anh ta khuấy đục ao nước trong giang hồ với mục đích chính là gì? Được lắm được lắm! Nếu anh ta đã lợi dụng tôi, tôi ngại gì không để anh ta lợi dụng chứ.

Tôi chủ ý đã quyết, liền cười nói: “Như vậy thì làm phiền Trầm công tử. Nhưng chúng ta sẽ không trở về TếNam.”

Trầm Túy Thiên sững sốt: “Không về TếNam, vậy đi đâu?”

Tôi đứng lên: “Tôi có chút việc phải xuất quan.”

“Xuất quan?”

“Không sai!”

Hắn nhú mào: “Dung cô nương, giờ người muốn cái đầu của cô nương không chỉ có Ngự trử sơn trang đâu. Vạn lượng hoàng kim đủ để khiến cho nhiều người điên cuồng vì nó.”

“Huynh sợ rồi thì cứ từ từ mà chờ tin xấu của tôi đi.”

Tôi lại cầm túi đồ xoay người đi mở cửa. Cửa vừa mở ra lập tức tôi cảm nhận một luồng sát khí sắc bén hất vào mặt, vô số mũi tên nhọn bay đến vô cùng mạnh mẽ. Tôi hất tay áo quét ngang nhưng hai tay lại không có sức lực. Trong chớp mắt Trầm Túy Thiên ôm tôi lui nhanh vào trong rồi hất tay lên đóng cửa phòng lại. Cùng lúc đó bên tai lại vang lên một âm thanh bén nhọn, vô số mũi tên cắm vào cánh cửa.

Tôi mở to mắt, khuôn mặt tuần tú của Trầm Túy Thiên gần trong gang tấc, trong mắt đang cười như muốn nói, thế nào, ta nói không sai chứ.

Tôi then quá hóa giận, quát lên: “Bỏ tay ra.”

Hắn không những không buông mà trái lại kéo tôi nằm sấp xuống mặt đất. Trong nháy mắt có vô số mũi tên từ tám hướng trên nóc nhà, cửa sổ phóng đến, những mũi tên nhọn sáng bắn tới như mưa rào. Trầm Túy Thiên nằm im trên mặt đất, chỉ vươn hai tay ra đã tiếp nhận được các mũi tên. Tôi nhìn tay anh ta nhưng vẫn ngây người. Tôi thật không ngờ anh ta có thể sử dụng tay linh hoạt như vậy.

Trầm Túy Thiên nắm mũi tên trong tay phóng ngược trở lại, ngay sau đó nghe trong viện có tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi. Một lát sau bốn bề yên ắng.

Tôi hoàn hồn thở phào nhẽ nhóm: “Giờ có thể đi được chưa?”

Trầm Túy Thiên nhìn tôi, bỗng nhiên lấy tay vuốt nhẹ mặt tôi: “Thì ra lúc ngươi sợ trông mới giống nữ nhân.”

Tôi hoảng hốt: “Huynh muốn gì?”

Hắn cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp phả vào mặt, tiếng cười ngả ngớn: “Ngươi nói xem?”

Tôi vội quay mặt đi, kêu lên: “Huynh không được làm xằng bậy. Tôi là người đã có chồng.”

Tôi nói chưa xong đã thấy người nhẹ bẫng, anh ta vừa cười vừa đứng lên.

Tôi thở dốc, trừng mắt với anh ta.

Trầm Túy Thiên cười nói: “Ngươi còn không đứng dậy, chẳng lẽ còn chờ ta...”

“Câm miệng!” Tôi quát khế, đứng dậy phui phui mông, “Tôi đã đồng ý với điều kiện của huynh, mau đưa thuốc giải mê hương ra đây.”

Trầm Túy Thiên nhìn tôi lạ lùng: “Đó chỉ là mê hương bình thường, một lúc sau sẽ tự mất hiệu lực.”

“Hừ, vậy phải đợi đến khi nào?”

Hắn nhún nhún vai biểu thị không biết.

Tôi tức giận nói: “Không ngờ đại đương gia của Quỷ cốc mình lại dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện như vậy.”

Trầm Túy Thiên không để ý tới tôi bước thẳng ra cửa: “Nếu ngươi không đi, chỉ e chút nữa sẽ không đi được.”

Tôi cả kinh vội vã đi theo ra ngoài.

18. Chương 14

Trong vòng một ngày chúng tôi bị truy sát bảy lần, sát hại mười ba mạng người...

Những người này thường nguy trang thành thương nhân, lữ khách, người chăn ngựa...để thực hiện kế hoạch ám sát tôi, trong đó còn có một giặc Oa (hải tặc người Oa Nhật Bản thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung quốc thế kỷ XIV-XVI), xem ra vạn lượng hoàng kim thật sự có ma lực khiến kẻ khác điên cuồng vì nó.

May mà có Trầm Túy Thiên đồng hành, bằng không với kinh nghiệm giang hồ non kém như tôi thì sớm đã chết từ lâu rồi. Tối ngày hôm sau chúng tôi đã đến địa giới huyện Dương Khúc, tìm một khách điểm để nghỉ trọ. Sau bữa tối, rốt cuộc Trầm Túy Thiên hỏi: “Người xuất quan làm gì?”

Tôi nuốt miếng cơm vào bụng, nói: “Tìm thuốc giải.”

Hắn tiếp tục hỏi: “Thuốc giải gì? Tìm cho ai?”

Miếng rau đưa lên miệng dừng lại, tên Vương bát đản này còn giả bộ, anh ta thông đồng với Phong Tĩnh Ly hạ độc Dung Sơ Cuồng, giờ còn ra vẻ vô tội không biết gì.

“Việc huynh làm còn giả bộ không biết ư?”

Hắn nhú mày: “Người nói gì?”

Tôi buông đũa, cười lạnh nói: “Ngày đó tại Cô Tô, nếu không phải huynh với Phong Tĩnh Ly hạ độc tôi, tôi đơn giản để huynh đả thương hay sao?”

Trầm Túy Thiên nghe vậy ngẩn ra: “Người trúng độc?”

Tôi mặc kệ anh ta cúi đầu tiếp tục ăn.

Hắn đoạt bát cơm của tôi, nhìn tôi chằm chằm cười lạnh nói: “Dung Sơ Cuồng, ta nhắc nhở người không nên giở trò gì với ta.”

Tôi cướp lại bát cơm, tức giận muốn hét lên nhưng bỗng nhiên nhớ ra gì đó, liền hỏi: “Nói như vậy huynh không biết chuyện tôi trúng độc?”

Hắn sững sốt nói: “Trầm Túy Thiên ta có phải là người dám làm mà không dám nhận không?”

Tôi ngẩn ra. Nếu như Trầm Túy Thiên căn bản không biết chuyện tôi trúng độc, vậy Lâm Thiên Dịch làm sao mà biết? Người biết chuyện này không có mấy người, Phong Đình Tạ thì đã chết. Chiều theo tình hình đêm đó, Yến Phù Phong cũng không hề biết.

“Người nào độc ác muốn đẩy Dung Sơ Cuồng vào chỗ chết?”

“Nàng ta kháng lệnh người khác thì đương nhiên có người muốn nàng ta chết!”

Dung Sơ Cuồng kháng lệnh ai?

Lâm Thiên Dịch?

Ông ta phát hiện tôi không hề nghe lời, không bị khống chết, cho nên tìm một lý do để truy sát tôi?

Chẳng lẽ Đào Hoa Thiếu muốn tôi tuân theo lệnh của Lâm Thiên Dịch, dừng hành động thiếu suy nghĩ là có ý này sao?

Đào Hoa Thiếu nói độc đã bị người khác đánh trái. Vậy người đánh trái là ai?

Tống Thanh Ca?

Tôi suy nghĩ lại sự việc từ đầu đến cuối một lần nữa, có vẻ như không đúng, nhiều nhất thì anh ta cũng chỉ nghi ngờ tôi tính tình thay đổi, còn những điểm khác không biết.

Vậy người tiếp theo là – Liễu Âm!

Cô ta chỉ là một nha hoàn nhưng hình như lại không coi tôi ra gì, luôn có ý chống lại tôi. Lẽ nào sau lưng cô ta có người chống lưng là Lâm Thiên Dịch, cho nên cô ta mới không hề sợ hãi? Tôi suy luận ra kết quả kích động vỗ mạnh bàn, bật thốt lên: “Là cô ta, nhất định là cô ta!”

Trầm Túy Thiên đang rót rượu bị tôi vỗ bàn rượu tràn một ít ra ngoài, hấn nhìn tôi hỏi: “Là ai?”

Tôi không để ý tới anh ta, chậm rãi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, càng nghĩ càng thấy Lâm Thiên Dịch đáng sợ. Thảo nào Lâm Thiếu Từ muốn tôi đi cùng anh ta, thì ra anh ta đã sớm nhìn thấu bụng dạ xấu xa khó lường của cha mình. Tôi cầm đũa lên, một lần nữa lại đặt xuống.

Không đúng!

Đào Hoa Thiếu nói, độc này đến từ Bạch liên giáo, lẽ nào Lâm Thiên Dịch là người của Bạch liên giáo? Lẽ nào ông ta có quan hệ gì đó với Đường Thi Nhi? Ông ta lệnh cho Tống Thanh Ca tới Thái Nguyên chẳng lẽ có nguyên nhân khác?

Trầm Túy Thiên nhìn tôi, đôi mắt đẹp nheo lại, gõ tay xuống bàn.

“Rót cuộc người đang nghĩ gì?”

Tôi lấy lại tinh thần: “Không có gì.”

Hấn nghi ngờ cất cao giọng: “Không có gì?”

“Nhanh ăn đi.”

Tôi tiện tay đoạt lấy chén rượu giữa đầu uống một hơi rồi hầu như phun hết ra, ho rũ rượi.

“Trời ơi, sao lại cay...”

Nói chưa xong tôi đã ngẩng người ra, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Trầm Túy Thiên dính đầy nước kèm cơm.

“Xin lỗi!” Tôi vội lấy ống tay áo lau mặt cho anh ta, lại bị anh ta hắt ra.

Hấn đứng lên lau mặt, nhìn tôi như nhìn quái vật.

“Ăn không ra ăn, ngồi không ra ngồi, Dung Sơ Cuồng, ta thật nhìn chẳng ra người có điểm nào giống nữ nhân chứ, sao Sở Thiên Dao lại bị người mê hoặc đến như vậy.”

Tôi choáng! Bà đây chỉ không được rượu thôi, có cần độc mồm như vậy không?

Tôi cố ý thở dài một tiếng, chậm rì rì nói: “Có thể bởi vì trên giường tôi lại giống nữ nhân.”

Trầm Túy Thiên không dám tin tưởng nhìn tôi một lúc, mặt nhăn nhó một hồi rồi tự bật cười bỏ ra ngoài, lúc đi còn buông một câu: “Buổi tối đừng ngủ như heo đấy.”

Đêm, tôi nằm trên giường mà nhớ Đào Hoa Thiếu, nỗi nhớ tràn ngập như nước thủy triều tràn tới cuộn cuộn trong lòng tôi, quan ngoại rộng lớn như vậy, biết tìm sư phụ của Phong Tĩnh Ly ở nơi nào đây? Cho dù tìm được bà ta thì có lấy được thuốc giải không? Đáng nhẽ tôi nên ở bên anh không đi đâu hết. Trong phim “Khuyên tình nhất kiếm”, sát thủ Đinh Tình liều mạng đi tìm lại thuốc giải, nhưng trong lúc đó tình nhân Thủy Thâm Nhu đã chết rồi. Tôi không muốn mình cũng có kết cục như vậy.

Tôi lằm bằm rồi xuống giường mặc quần áo, bước xuống lầu đi thẳng ra hậu viện dắt ngựa đi. Vừa mới dắt ngựa ra tôi lại do dự, mắt đã sắp thấy quan ngoại, sao lại có thể từ bỏ chứ? Đối với sự sống chết của Đào Hoa Thiếu, cho dù chỉ có một tia hy vọng tôi cũng nên nỗ lực hết mình, sao lại có thể bỏ dở giữa chừng được chứ?

Tôi bồi hồi một lúc lâu rồi ngửa mặt lên trời thở dài, xoay người quay trở lại, đến hậu viện buộc ngựa lại, ủ rũ đứng đó một lúc lâu.

“Chẳng phải đi rồi sao? Sao lại quay lại?”

Trầm Túy Thiên đứng ở ngay cầu thang ánh mắt âm trầm nhìn tôi, sắc mặt lạnh lùng.

Tôi chẳng có tâm trạng mà đấu võ mồm với anh ta, than thở: “Ngủ đi, ngày mai đi sớm một chút.”

Hắn bỗng nhiên nắm chặt cánh tay tôi, ánh mắt đầy hàn khí bức người lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi, nghiêng rắng nghiêng lợi nói: “Đừng giở trò.”

Tôi gật đầu: “Yên tâm đi.”

Hắn vẫn không buông tay: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Tôi lại than: “Muốn ngủ một giấc, lão huynh à.”

Hắn nghi hoặc buông tay tôi ra, tôi đang định trở về phòng chợt thấy bên hông ôm chặt, giầy tiếp theo là cả người bay lên nóc nhà. Tôi chưa kịp phản ứng lại bị một trận gió cuốn qua, trong không khí có tiếng y phục sột soạt.

Có người cười lạnh một tiếng: “Nha đầu thối, mau ra đây nhận lấy cái chết.”

Tên sát thủ này thật ngang ngược, dám trắng trợn gọi thẳng tôi ra, bà đây mê hương vừa giải, chẳng sợ gì cả. Tôi định nhảy xuống giải quyết hắn thì Trầm Túy Thiên đã ấn đầu tôi xuống, quát khê: “Đừng nhúc nhích.”

Trầm Túy Thiên còn chưa nói dứt lời liền nghe thấy tiếng ám khí va chạm nhau vang lên rất rõ ràng. Một giọng nói quen thuộc vang lên: “Không Động lão quái, ta không muốn dây dưa với ngươi, ngươi đừng khinh người quá đáng.”

Tôi vừa nghe giọng nói đó liền mừng rỡ như điên. Là Phong Tĩnh Ly, tôi đang muốn tìm cô ta thì cô ta lại tự dâng đến tận cửa, thật sự là trời giúp tôi.

Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, trong ngõ hẻm nhỏ chật chội có hai bóng người đang đấu nhau kịch liệt.

Một lão đầu râu tóc hoa râm, vóc người ục ịch như một con quay đang đấu với Phong Tĩnh Ly, Phong Tĩnh Ly chiêu kiếm tinh diệu linh hoạt, mỗi một chiêu đều muốn lấy mạng người nhưng lại không thể đâm được lão già kia, trong hai người thật khó phân cao thấp.

Phong Tĩnh Ly đấu mãi chưa thắng có vẻ rất sốt ruột, tức giận nói: “Thối lão quái, vì sao ngươi cứ làm phiền đến ta?”

Lão đầu quái cười: “Hắc hắc, ngươi vội đi tìm tình lang chứ gì? Hắn đã chết rồi.”

Phong Tĩnh Ly ra sức đâm một kiếm rồi lùi lại mấy bước, run giọng nói: “Thật sao?”

Lão quái cười nhạt: “Rơi vào trong tay Thiên trì tam thánh hắn còn có đường sống sao?”

Tôi kinh hãi, tiểu tình lang của cô ta tức là nói Lâm Thiếu Từ rồi, Thiên trì tam thánh là ai?

Phong Tĩnh Ly bỗng nhiên cả người lẫn kiếm lao mạnh về phía trước, cắn răng nói: “Huynh ấy đã chết, ta sẽ chôn cùng ngươi.”

Cô ta bị kích thích xuất thủ tận lực, hoàn toàn là tư thế liều mạng. Còn Không động lão quái chững phong lại vững vàng không dám sơ suất, hai tay múa tít không có chút kẽ hở nào. Tôi xem một lúc nghĩ Phong Tĩnh Ly sắp thua liền lập tức lấy hai viên sỏi bắn về phía lão quái, nếu Phong Tĩnh Ly mà chết thì tôi tìm ai để lấy thuốc giải.

Lão quái lắc mình tránh viên sỏi của tôi, vai lập tức bị trúng một trường kiếm của Phong Tĩnh Ly tóe máu. Lão lui xuống mấy trượng, phần nộ quát lên: “Là ai? Là ai dám âm thầm đánh lén?”

Tôi nhảy xuống, cười nói: “Ông tuổi đã cao mà bắt nạt một tiểu cô nương, thật không biết xấu hổ.”

Phong Tĩnh Ly thấy tôi kêu lên: “Dung Sơ Cuồng!”

Không Động lão quái vừa nghe thấy hai mắt ti hí nhìn tôi chăm chăm: “Dung Sơ Cuồng, ngươi là Dung Sơ Cuồng?”

Tôi nói: “Thế nào?”

Ông ta không đáp lời, chỉ quan sát tôi một lần nữa rồi bỗng nhiên phi thân biến mất dạng.

Oa! Không ngờ danh tiếng của Dung Sơ Cuồng lại nổi tiếng như vậy? Dọa ông ta sợ chạy mất dép...

Tôi xoay người lại nhìn Phong Tĩnh Ly: “Phong cô nương, xin cô đưa thuốc giải ra đây.”

Phong Tĩnh Ly mặt biến sắc, quay người bỏ đi.

Tôi vội ngăn cô ta lại, trầm giọng nói: “Không giao thuốc giải ra thì tôi không cho cô đi đâu hết.”

Cô ta mặt lạnh như sương, cười lạnh nói: “Dung Sơ Cuồng, ngươi giết ca ca ta, vậy mà còn dám vọng tưởng lấy thuốc giải ư?”

Tôi cả kinh nói: “Tôi không hề giết ca ca của cô.”

“Cho dù không phải chính tay ngươi giết huynh ấy nhưng huynh ấy cũng vì ngươi mà chết.”

Tôi sững sốt, không sai, cái chết của Phong Đình Tạ quả thực tôi có một phần trách nhiệm, nhưng đây không phải là nguyên nhân then chốt, lúc này tôi tuyệt không thể tỏ ra yếu kém.

“Rốt cuộc hấn vì ai mà chết trong lòng cô biết rõ hơn tôi. Cô không nên đổ hết tội danh này lên đầu tôi, mà tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng nếu hôm nay cô không giao thuốc giải ra, đừng hòng đi khỏi đây được.”

Sắc mặt cô ta lo lắng trừng mắt với tôi: “Dung Sơ Cuồng, giờ ta không có thời gian dây dưa với ngươi, mau tránh ra, bằng không ta sẽ không khách sáo.”

“Vậy thì động thủ đi.”

Tôi nói xong liền nhanh chóng dùng chưởng điểm vào đại huyệt trước ngực cô ta, tôi hiểu sự kiên trì của tôi cũng có giới hạn. Cô ta lập tức dùng kiếm quét qua cánh tay của tôi, tôi vội vàng lật cổ tay lại tránh chiêu kiếm của cô ta. Dường như cô ta rất sốt ruột muốn bỏ đi nên mỗi chiêu kiếm đều là chiêu đoạt mạng. Đáng tiếc tôi cũng hạ quyết tâm liều mạng giữ cô ta lại, tuyệt không để cô ta có cơ hội chạy trốn.

Rốt cuộc cô ta thu kiếm lại, kêu lên: “Thuốc giải ở trên người Lâm Thiếu Từ.”

Tôi giật mình lui lại: “Cô nói gì?”

Sắc mặt cô ta ửng đỏ, thở hổn hển nhìn tôi, ánh mắt thù hằn nói: “Thiên trì tam thánh đã thương sư phụ ta, hấn thừa cơ đoạt thuốc giải đi.”

Tôi ngẩn ra: “Nói rõ ràng hơn đi.”

“Hơn nửa tháng trước hấn đi truy tìm tung tích chúng ta, nói là ngươi đã bị trúng độc của ta, yêu cầu chúng ta giao ra thuốc giải. Lần đó hạ độc với ngươi chỉ là thuốc độc bình thường mà thôi. Giờ thấy ngươi thân thủ mạnh mẽ, chẳng có điểm gì giống trúng độc cả.” Cô ta nói vẻ mặt khinh thường.

Bản thân cô ta không biết thuốc độc đã bị đánh tráo, tôi cũng lười không muốn giải thích với cô ta.

“Thiếu Từ đang ở đâu?”

“Không Động lão quái nói hấn bị Thiên trì tam thánh bắt, ta đang muốn đi cứu... tìm hấn.” Sắc mặt cô ta ửng đỏ, nói bổ sung: “Hấn đoạt đồ vật của sư phụ ta, ta nhất định phải lấy về.”

A! Tâm tư của cô ta thì ai mà chẳng biết, còn giả bộ che giấu.

Tôi lại nói: “Thiên trì tam thánh là ai?”

Lúc này Trầm Túy Thiên từ trên nóc nhà nhảy xuống, tiếp lời: “Thiên trì tam thánh chính là cao nhân trong giang hồ năm xưa, mười tám năm trước bỗng nhiên rút khỏi giang hồ, ẩn cư tại Mạc Bắc thiên trì sơn, người trong giang hồ gọi là Thiên trì tam thánh.”

Hấn nhìn Phong Tĩnh Ly hỏi: “Bọn họ đã nhiều năm không lo chuyện trong giang hồ, vì sao lại đả thương sư phụ của ngươi? Sư phụ ngươi là ai?”

Tôi cũng hiếu kỳ nhìn cô ta. Nếu như Đào Hoa Thiếu nói không sai thì rất có khả năng sư phụ của cô ta chính là Bạch liên giáo chủ Đường Thi Nhi.

Phong Tịnh Ly cười lạnh : “Sư phụ là sư phụ. Tục danh của sư phụ ta cũng không biết.”

Cô ta nghi hoặc nhìn chúng tôi: “Ngự trì sơn trang với Quỷ cốc minh như nước với lửa, các người sao lại đi chung với nhau?”

Trầm Túy Thiên mỉm cười nói: “Thiên hạ không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Ta và Dung cô nương lúc này là bằng hữu không phải kẻ thù.”

“Dung Sơ Cuồng, ngày khác ta sẽ tìm người tính sổ.” Cô ta nói xong rồi xoay người bỏ đi.

Tôi vội đuổi theo, kêu lên: “Tôi đi cùng cô.”

Cô ta cười nhạt không đáp.

Trầm Túy Thiên nói: “Dung Sơ Cuồng, hợp lực ba người chúng ta cũng không phải là đối thủ của Thiên trì tam thánh đâu.”

Tôi nói: “Nếu thuốc giải ở trên người Lâm Thiếu Từ, tôi không thể không thử một lần.”

Hắn hỏi: “Rốt cuộc là người trúng độc gì?”

Tôi không thể nói cho hắn biết người trúng độc là Đào Hoa Thiếu, nên đành nói: “Kịch độc.”

Hắn ngạc nhiên: “Nhìn người rất khỏe mạnh không giống bị trúng độc.”

Tôi giận giữ nói: “Huynh không phải là tôi sao biết tôi khỏe mạnh.”

Hắn không nói gì.

Trên đường đi Phong Tịnh Ly không nói gì chỉ phi thân nhanh như chớp.

Tôi và Trầm Túy Thiên đi theo cô ta chừng một tiếng đồng hồ cũng không biết cô ta rốt cuộc muốn đi đến đâu?

Trầm Túy Thiên nói: “Phong cô nương, vì sao Không Động lão quái lại dây dưa với người?”

“Ta làm sao mà biết?” Ngữ khí của cô ta nặng nề: “Ta đuổi theo Thiên trì tam thánh nhập quan, vừa tới Sóc Châu thì bị hắn quần lấy.”

Trầm Túy Thiên nghe xong không nói gì, nét mặt nghiêm trang.

Ước chừng hơn canh giờ nữa chúng tôi đi đến một nơi gọi là trấn Hạnh Hoa, Phong Tịnh Ly bỗng dừng lại không đi nữa.

Lúc này đêm trong lành, trăng sáng nhô cao, những ngôi sao lóe sáng trên bầu trời xám cao rộng như những đôi mắt lạnh lùng thâm sâu bao quát nhân gian.

Tôi hỏi: “Thiên trì tam thánh ở đây à?”

Phong Tịnh Ly không để ý tới tôi mà đi vòng quanh trấn một vòng nhưng không phát hiện ra gì, lại đứng yên tại chỗ...

Trầm Túy Thiên bỗng nói: “Phong cô nương, Thiên trì tam thánh vì sao lại đả thương sư phụ người? Rốt cuộc sư phụ người là ai?”

Cô ta dùng dùng nổi giận: “Đã nói là ta không biết rồi.”

Trầm Túy Thiên biến sắc dường như muốn bốc hỏa nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Tôi định nói chột nghe có tiếng vó ngựa dồn dập đang chạy tới hướng này.

Ba người chúng tôi cùng sửng sốt, không hẹn mà cùng nhau phi thân lên nóc nhà, nằm sấp người xuống.

Có bảy con tuấn mã đang phi như bay tiến vào đường phố, người trên ngựa đều ăn mặc gọn gàng, dẫn đầu là hai người Tống Thanh Ca và Tiêu Thiên Vũ, năm người còn lại đều mặc áo bào trắng, bịt mặt.

Tống Thanh Ca bỗng ghìm ngựa lại, hỏi: “Người xác định bọn họ ở đây?”

Phía sau có người nói: “Không sai được! Tổ chức của Phong Ảnh tận mắt thấy ba người họ vào trấn này.”

Tôi nghe được lập tức bốc hỏa. Tống Thanh Ca dẫn người đến truy sát tôi?

“Phân công nhau lục soát!”

Tống Thanh Ca vung tay lên, sáu người chia làm hai nhóm tự tản đi.

Trầm Túy Thiên nghiêng đầu nhìn tôi, tôi hiểu ý anh ta, tỏ thái độ đành chịu.

Phong Tịnh Ly thì không hiểu nguyên do chỉ mở to mắt lạnh lùng nhìn trên đường.

Một lát sau sáu người đều trở lại nói không phát hiện được gì. Tống Thanh Ca trầm mặc không nói.

Bỗng nhiên phía đông nam có tiếng động nhỏ, trong màn đêm tối xuất hiện chùm lửa sáng hồng lam xanh tím lóe lên trông rất đẹp mắt. Tống Thanh Ca hô to: “Bọn họ ở phía đông, mau đuổi theo.”

Trong nháy mắt đội nhân mã đi không còn bóng dáng.

Tôi nhất thời không hiểu gì. Xem ra người bọn họ muốn tìm không phải tôi mà là người khác.

“Kỳ lạ thật, bọn họ muốn tìm ai?”

Trầm Túy Thiên bỗng nói: “Chẳng lẽ là Thiên trì tam thánh? Bọn họ nhận được tin đi cứu Lâm Thiếu Từ...”

Hắn còn chưa nói xong Phong Tịnh Ly đã bay người đi.

Tôi cùng với Trầm Túy Thiên lập tức theo sát phía sau đuổi theo như làn khói dưới ánh trăng. Chạy hơn nửa canh giờ nhưng khinh công cho dù giỏi nhưng cũng không thể so với tuấn mã được nên dần dần mất tung tích.

Lúc này sắc trời nhờ nhờ sáng, phía Đông mơ hồ lộ ra một tia nắng, trong màn sương mù mênh mông có một thôn trang. Ba người chúng tôi đều mệt mỏi, nhất là Phong Tịnh Ly cả đêm bên ba chưa được chợp mắt chút nào, thần sắc vô cùng mệt mỏi, khổ sở, rõ ràng là rất nhớ mong Lâm Thiếu Từ. Tôi bỗng nhiên thấy thông cảm với cô ta, trên thế gian mọi căn nguyên khổ đau đều vì tình si, cô ta chỉ là yêu một người không yêu cô ta mà thôi.

Tôi nói: “Nếu Tống Thanh Ca đã tới cứu thì Lâm Thiếu Từ không còn gì nguy hiểm nữa. Chi bằng chúng ta nghỉ ngơi trước đi đã.”

Trầm Túy Thiên gật đầu dẫn đầu tới một nhà nông gần nhất. Phong Tịnh Ly lạnh lùng nhìn tôi, chẳng nói năng gì cả.

Tôi nhận ra thâm ý của cô ta, cười cười nói: “Nếu tôi đã gả cho Sở Thiên Dao rồi thì đương nhiên sẽ không có liên quan gì đến Lâm Thiếu Từ nữa. Chuyện trước đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm?” Cô ta cười nhạt, ‘Ca ca ta bị Sở Thiên Dao của người giết, người dám nói đây chỉ là hiểu lầm?’

“Vì tôi ư?” Tôi cười khổ, “Hắn thân là thị vệ của Hoàng thái tử, cho dù không có tôi Sở Thiên Dao sẽ không giết hắn ư?”

“Vì sao người lại biết hắn là...” Cô ta giật mình nhìn tôi, bỗng nhiên câm nín.

Tôi đang muốn khoe khoang một chút về Minh sử, trong đầu chợt lóe lên ...

Chuyện này có thể giao cho Phong Tịnh Ly đi làm, cô ta là muội muội của Phong Đình Tạ, rất thích hợp nhưng...

Tôi suy nghĩ một lúc rồi bước tới nhìn thẳng vào mắt cô ta, hỏi: “Phong cô nương, cô có biết nguyện vọng lớn nhất lúc còn sống của ca ca cô là gì không?”

Phong Tịnh Ly lạnh lùng nói: “Đương nhiên là ngăn cản mưu phản của Hán Vương, bảo hộ Thái tử thuận lợi đăng cơ.”

Tôi gật đầu, tiếp tục nói: “Nếu như tôi nói cho cô biết là tôi đang giúp hấn hoàn thành nguyện vọng này, cô có tin không?”

Cô ta đương nhiên không tin, cười lạnh nói: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

Tôi thành khẩn nhìn cô ta: “Phong cô nương, nếu cô tin tưởng tôi thì ngay bây giờ tôi có một việc vô cùng quan trọng muốn cô làm.”

Cô ta không nói gì, một lúc lâu mới hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi bước tới bên cô ta thì thầm..

Phong Tịnh Ly mở to mắt ngậy ra như phỗng.

“Dung Sơ Cuồng, ngươi biết ngươi đang nói gì không? Đây là ngươi đại nghịch bất đạo, muốn tru di cửu tộc...”

“Đây là chuyện vô cùng chân thực.” Tôi cắt ngang lời cô ta, nghiêm túc cảnh cáo: “Việc này cần phải nhanh chóng thực hiện, một ngày chậm trễ thì hậu quả khó tưởng tượng nổi.”

Nét mặt cô ta kinh hãi, rất lâu vẫn chưa hết vẻ thất thần. Tôi cầm hai vai cô ta, hạ giọng nói: “Đây là nguyện vọng lúc còn sống của ca ca cô.”

Phong Tịnh Ly bỗng lùi xuống hai bước, cười lạnh nói: “Ta làm sao có thể tin tưởng ngươi được, ta làm sao biết đó có phải là một cái bẫy hay không?”

Tôi thở than trong lòng, cười khổ nói: “Phong cô nương, cô là người thông minh. Tôi không ngại thẳng thắn nói cho cô biết, tôi đã yêu Sở Thiên Dao, chỉ muốn được cùng huynh ấy quy ẩn giang hồ, yên ổn mà sống. Cho nên tôi không muốn huynh ấy tham gia vào vụ mưu phản này. Cách tốt nhất là ngăn cản mưu đồ của Hán Vương.”

Cô ta kêu lên một tiếng: “Vậy ngươi với Lâm Thiếu Từ...”

“Tuyệt đối không có khả năng!”

Tôi nói như đinh đóng cột: “Lúc này tôi không còn là trang chủ Ngự trì sơn trang nữa, đến lúc đó giữa chúng ta không có liên quan gì đến nhau cả.”

Phong Tịnh Ly yên lặng không nói gì.

Tôi tiếp tục nói: “Lúc này nếu tôi có thể gặp Thiếu Từ, tôi sẽ nói rõ ràng với hấn.”

Tôi dừng lại một chút, lại nói: “”Mặt khác, tôi cũng chân thành chúc phúc hai người.”

Cô ta có chút chấn động nhưng vẫn không nói lời nào.

Tôi lấy trong người ra bức thư, nói: “Nếu cô tin tưởng tôi hay cảm phong thư này đi gặp Thái tử, nếu cô không tin tôi, tôi cũng không thể làm gì được, chỉ có thể xem ý trời thôi.”

Phong Tịnh Ly quay sang nhìn tôi, mắt lóe sáng nửa tin nửa ngờ.

Tôi thở dài: “Bỏ đi, tất cả coi như là ý trời.” Nói xong cố ý giả vờ muốn xé lá thư.

Cô ta bỗng nhiên đưa tay ra giữ tay tôi lại, đôi mắt trong trẻo nhìn tôi chăm chú.

“Được, ta tin tưởng ngươi một lần.”

Lòng tôi như dây cung được nói lỏng ra.

Cô ta cắt lá thư vào trong người: “Nhưng trước hết ta phải xác định Lâm Thiếu Từ bình an vô sự.”

Tôi gật đầu, mắt thấy trời đã sáng, mặt trời sắp lên.

Chúng tôi đến nhà nông gia tìm Trầm Túy Thiên, hấn nói: “Ta đã phát tín hiệu sai người truy tìm tung tích của bọn họ, đừng lo lắng.”

Tôi và Phong Tịnh Ly đưa mắt nhìn nhau lộ vẻ vui mừng. Ba người chúng tôi ăn xong điểm tâm rồi điều tức một hồi, để lại một đỉnh bạc rồi ra đi.

Gần đến buổi trưa, Quỷ cốc mình có tin tức truyền đến: “Đám người Tống Thanh Ca đang xuất hiện cách trấn trăm dặm, tạm thời chưa phát hiện tung tích của Lâm Thiếu Từ cùng với Thiên trì tam thánh.”

Ba người chúng tôi đến chợ mua ba con tuần mã đi thẳng đến đó. Đi được nửa canh giờ lại nhận được tin tức. Hệ thống tin tức tình báo khổng lồ và vô cùng nhạy bén, thật khiến người khác kinh ngạc, xem ra lực lượng của quỷ cốc mình rất hùng hậu, Trầm Túy Thiên cũng không phải là hữu danh vô thực.

Đến giữa trưa, lần thứ ba tin tức tình báo nói, đám người Tống Thanh Ca đang động thủ với Thiên trì tam thánh, hai chết năm bị thương, Thiên trì tam thánh chạy trốn.

Chúng tôi ra sức thúc ngựa chạy nhanh không dám chậm trễ. Sau nửa canh giờ lại nhận được tin tức mới, Lâm Thiếu Từ xuất hiện, dấu vết của Thiên trì tam thánh xuất hiện tại Huyện Dương Khúc.

Tin tức này làm chúng tôi dở khóc dở cười.

Chúng tôi chạy đến Huyện Dương Khúc tìm bọn họ, kết quả ngược lại bọn họ lại chạy về Huyện Dương Khúc, chẳng lẽ muốn cùng chúng tôi chơi trò mèo đuổi chuột sao?

Sắc mặt Trầm Túy Thiên đen sì, nhìn tôi chằm chằm nói: “Dung Sơ Cuồng, ta cho ngươi theo làm tùy tùng, ngươi cũng đừng làm ta thất vọng.”

Tôi bất đắc dĩ cười khổ.

Phong Tịnh Ly im lặng chỉ lo giục ngựa đi.

Lúc chúng tôi chạy tới huyện Dương Khúc thì trời đã tối. Trên đường đầy hỗn loạn, hình như đã bị cơn bão quét qua, ngay cả dã cẩu cũng chẳng còn bóng dáng con nào, từng nhà từng nhà đèn dầu le lói, chỉ có gió đêm lạnh lẽo, đất trời xơ xác tiêu điều. Xem tình hình này rõ ràng là vừa xảy ra một trấn đấu kịch liệt. Trầm Túy Thiên bỗng nhiên lấy ra hai viên phích lịch đạn đưa cho chúng tôi, nói nhỏ: “Chúng ta phân chia nhau đi tìm, có tình hình gì thì sử dụng phích lịch đạn.”

Tôi cùng với Phong Tịnh Ly nhận lấy phích lịch đạn. Tôi đi hướng trái, Phong Tịnh Ly đi hướng phải.

Tôi đi đảo quanh trấn một vòng không phát hiện được gì, đang quay trở lại thì chợt thấy một luồng sát khí đột kích, tôi giật mình đang ở giữa không trung đánh ra một chưởng rồi nương theo chưởng phong bay ngược trở lại ra mấy trượng, ai ngờ luồng sát khí vẫn bức người nhưng bóng với hình theo sát không tha.

Tôi lập tức bắn viên phích lịch đạn. Bỗng nhiên một bóng xám chợt xuất hiện viên phích lịch đạn chưa kịp nổ đã bị người đó đoạt lấy trong tay. Một người mặc áo xám bịt khăn che mặt, vóc người cao gầy không hề nói một tiếng đã bắt đầu động thủ, chưởng phong mạnh mẽ ép sát khiến tôi không thể thở được. Tôi vội né tránh nhưng vẫn không thoát được, tức thì tôi không lùi nữa mà tiến tới, tay phải nhanh như chớp nắm vào uỷên mạch của hắn, tay trái quét ngang cổ hắn, quát lên: “Là ai?”

Hắn không đáp lời vung tay đánh ra một chưởng vô cùng mạnh mẽ giống như tuyết phong lạnh lẽo giữa trời đông giá rét đập vào mặt, sắc bén như đao. Tôi lùi nhanh né qua mới nhìn thấy trong tay hắn có binh khí dài và nhỏ, hàn khí bức người, giống kiếm mà không phải là kiếm. Chiêu thức của hắn vô cùng cổ quái, lại vô cùng dẻo dai. Công lực của hắn vô cùng thâm hậu, chưởng phong phối hợp với binh khí như hải nô cuồng sa ép lấy khiến tôi không thể nổi, miễn cưỡng chống đỡ một hồi, bất kể nội lực hay võ công tôi cũng không phải địch thủ của hắn, trong lòng tôi vô cùng sốt ruột. Chẳng lẽ người này là một trong Thiên trì tam thánh? Bằng không thì người nào có võ công cao thâm như vậy chứ?

Tôi càng sốt ruột thì càng loạn, chợt thấy cánh tay đau xót đã bị trúng binh khí của hắn, máu tuôn trào. Chưa kịp hoàn hồn thì chưởng phong mạnh mẽ lại phóng tới trước mặt. Mắt thấy bàn tay này sẽ đánh trúng thiên linh cái của tôi, bỗng nhiên da đầu mát lạnh, có vật gì đó lướt qua da đầu tôi. Còn người áo xám thì thu bàn tay lại rồi lùi lại mấy bước, cả người dừng lại, bỗng nhiên từ bay lên rồi biến mất trong màn đêm tối mênh mông.

Tôi nhìn kỹ thì thấy Lâm Thiếu Từ cầm kiếm đứng đó mặc áo trường bào màu đen bay bay, khuôn mặt tuần lãng như ngọc, ánh mặt đen sâu đầy lo lắng, vội hỏi: “Sơ Cuồng, muội không sao chứ?”

Tôi thở dài đưa tay sờ đầu thấy tóc rơi lả tả, cũng may đầu vẫn còn trên cổ.

“Không sao.”

Anh ta ngồi xổm xuống xé một góc áo băng bó vết thương cho tôi, hỏi: ‘Người vừa rồi là ai?’

Tôi sửng sốt: “Đó không phải là Thiên trì tam thánh sao?”

Lâm Thiếu Từ cũng sửng sốt: “Không phải.”

Tôi nhú mày, lẽ nào bằng hữu giang hồ cũng vì vạn lượng hoàng kim mà đến.

“A? Còn Phong cô nương.” Tôi kêu lên: “Mau đi xem họ đi.”

Anh ta giữ tôi lại, cẩn thận buộc nút vải: ‘Ta đã gặp Phong Tịnh Ly rồi, nàng ta có việc đi trước rồi.’

Tôi hiểu, nha đầu kia coi như nghe lời.

“Vậy Trầm Túy Thiên nữa, hắn đâu rồi?”

“Trầm Túy Thiên cũng tới nữa à?” Anh ta nhú mày, “Ta chưa gặp.”

“Đi xem đi.”

Chúng tôi lại quay về, trên đường vẫn là một sự hỗn loạn, vắng vẻ không một bóng người. Chẳng biết Trầm Túy Thiên đi đâu rồi? Kỳ lạ, không phải hắn muốn theo tôi đi Tế Nam chờ đợi câu trả lời của Đào Hoa Thiếu hay sao, thế nào bỗng dưng lại không nói một câu đã bỏ đi rồi?

Tôi không giải thích được.

Lâm Thiếu Từ bỗng nhiên ôm lấy tôi, vùi đầu vào tóc tôi, cúi xuống kêu lên: “Sơ Cuồng.”

Tôi hốt hoảng: “Huynh làm sao vậy?”

Anh ta không đáp chỉ ôm tôi, tôi cảm thấy cánh tay mơ hồ đau, một lúc sau anh ta cũng không có ý muốn buông ra. Tôi định giãy ra muốn hỏi anh ta chuyện thuốc giải, bỗng nhiên cả người anh ta mềm nhũn, cúi người hộc ra ngụm máu. Tôi thất kinh:

“Huynh bị thương rồi?”

Anh ta cố gắng nắm chặt tay tôi, cười gượng nói: “Vết thương nhẹ thôi, không sao đâu.”

Tôi dịu dàng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt anh ta tái nhợt, im lặng một lúc mới nói: “Thuốc giải bị Thiên trì tam thánh đoạt đi mất rồi.”

Tôi ngẩn ra, đáy lòng dâng lên một dự cảm bất thường: “Vì sao bọn họ lại muốn cướp thuốc giải?”

“Không biết.” Lâm Thiếu Từ lắc đầu, cụp mắt xuống.

“Từ lúc ta cầm thuốc giả bọn họ liền truy đuổi theo ta nhập quan, rốt cuộc tại Sóc Châu liền bị bọn họ đoạt lấy, ta chỉ có thể đuổi theo họ...”

Anh ta dừng lại, thở dốc khóe miệng có vết máu chảy ra.

Tôi vội dìu anh ta tới một căn nhà đột nát bên cạnh ngồi xuống, anh ta cúi đầu nhắm mắt tĩnh tọa điều tức.

Trong lòng tôi nóng như lửa đốt nhưng trong lúc này cũng không dám quấy rối anh ta.

Khoảng chừng hơn hai canh giờ trán Lâm Thiếu Từ lấm tấm mồ hôi, nét mặt tuần tú dần dần hồng hào trở lại, cả người như có chân khí đang lưu chuyển. Cuối cùng Lâm Thiếu Từ mở mắt, dịu dàng nhìn tôi sau đó khóe miệng nở nụ cười.

Biểu hiện đó đơn thuần như một đứa trẻ rất thỏa mãn. Trong lòng tôi thấy thương hại cũng cười với anh ta.

Dưới ánh trăng, đôi mắt đen sâu của anh ta sáng trong chăm chú nhìn khuôn mặt tôi không rời. Dáng vẻ tươi cười như mùa xuân làm tan băng tuyết mùa đông, xua tan sự lạnh lẽo.

Tôi nói khẽ: “Chuyện tôi trúng độc sao huynh lại biết?”

Ánh mắt Lâm Thiếu Từ tối sầm lại, nói: “Phong Đình Tạ nói cho ta biết. Ta nhận được bồ câu đưa tin của hắn nên định vào Nhạc AN tìm muội, nhưng muội...” Anh ta cười khổ rồi không nói nữa.

Tôi cảm giác vừa cảm động vừa xấu hổ, nhất thời không biết nói gì.

Lâm Thiếu Từ thấy tôi không nói lời nào liền cầm lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Muội yên tâm. Cho dù sống chết thế nào ta cũng luôn ở bên muội.”

Tôi chấn động toàn thân, cái anh chàng ngu si này, anh ta còn tưởng người trúng độc là tôi... Nhưng tôi không thể nói cho anh ta biết sự thật được. Trên giang hồ có nhiều người hận Đào Hoa Thiếu thấu xương, nếu biết anh ấy trúng độc, chỉ e...

Lâm Thiếu Từ si ngốc nhìn tôi, tiếp tục nói: “Sơ Cuồng, muội biết không, kỳ thực ta vẫn hy vọng muội không mất trí nhớ, như vậy chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Giọng nói của anh ta khàn khàn, hai mắt nhìn tôi nhưng lại như không nhìn tôi, hình như trong ánh mắt anh ta tràn ngập một loại mộng ảo kỳ dị, như là trước mặt anh ta không phải là tôi mà là hồi ức ngọt ngào, hoặc cũng có thể là thời gian đẹp đẽ trước đây.

Tôi bất đắc dĩ đành phải cố sức kéo tay anh ta, dịu dàng nói: “Đừng nói ngốc nữa. Chúng ta nhanh đuổi theo Thiên trì tam thánh để lấy lại thuốc giải.”

Lâm Thiếu Từ vẫn không để ý tới tôi, vẫn tiếp tục cười dịu dàng: “Nếu như có thể được chết cùng muội, chẳng phải đó là điều hạnh phúc nhất sao?”

Tôi nhìn biểu hiện trên nét mặt anh ta, bỗng nhiên vô cùng cảm động. Nếu như tôi thật sự là Dung Sơ Cuồng thì sẽ lập tức gả cho anh ta, cùng anh ta cao chạy xa bay. Đáng tiếc tôi không phải Dung Sơ Cuồng, tôi chỉ có thể yêu một người, mà người tôi yêu lại đang trúng kỳ độc...

Tôi nghĩ đến mà sự đau đớn lẫn bi thương cùng trào dâng trong lòng không nén được nước mắt rơi xuống. Lâm Thiếu Từ đưa tay lau nước mắt trên má tôi, bỗng nhiên cúi xuống hôn tôi, dịu dàng mà nóng hổi.

Tôi giật mình không dám tin mắt mở to. Ngay sau đó tôi liền nhìn thấy Đào Hoa Thiếu!

19. Chương 15

Anh lặng lẽ đứng trong gió đêm, quần áo đơn bạc, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt tuần tú của anh tái nhợt như tuyết.

“Sở Thiên Dao?” Lâm Thiếu Từ hơi sững sốt lập tức quay lại.

Đào Hoa Thiếu không để ý tới Lâm Thiếu Từ, đôi mắt sâu không đáy của anh nhìn tôi, nét mặt vô cảm phun ra hai câu: “Qua đây.”

Tôi lập tức qua đó.

Lâm Thiếu Từ bỗng nhiên giận giữ kéo tôi lại, ngạo nghễ nói: “Sơ Cuồng gả cho người vốn không phải là ý muốn của muội ấy, giờ ta muốn dẫn Sơ Cuồng đi.”

Ánh mắt Đào Hoa Thiếu khẽ biến đổi, đôi mắt sâu thẳm như mũi nhọn xuyên thấu qua. Tôi cảm giác hết hồn có một loại dự cảm bất thường, vội vã cười làm lạnh nói: “Vừa rồi chỉ là hiểu lầm, huynh ngàn vạn lần không nên tức giận.”

Bàn tay của Lâm Thiếu Từ bỗng căng cứng, ngạo nhiên nói: “Hiểu lầm?”

Tôi quay lại nhìn anh ta, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, giữa chúng ta có sự hiểu lầm.”

Lâm Thiếu Từ kinh ngạc nhìn tôi, thất thanh: “Như vậy những lời đồn trong giang hồ là sự thật, muội yêu hẳn?”

Tôi khẳng định trả lời anh ta: “Đúng vậy.”

Cả người anh ta chấn động, con mắt đen kịt long lên khiến người khác không dám tới gần.

Năm ngón tay anh ta đang siết chặt lại, tôi cố gắng rút tay mình ra. Sắc mặt anh ta trắng bệch giống như không phải tôi rút tay khỏi tay anh ta mà là rút máu của anh ta.

Lâm Thiếu Từ loạng choạng thối lui hai bước hầu như không thể đứng vững. Tôi có cảm giác không đành lòng nhưng vẫn phải lựa chọn xoay người đi.

“Sơ Cuồng?” Giọng nói của anh ta thê lương.

Cả người tôi cứng đờ, nghiêng đầu thấy tay anh ta đang giơ ra giữa không trung, năm ngón tay thon dài tái nhợt, run run như muốn giữ lấy tôi trong khoảng không mông lung.

Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên thở dài, nhìn tôi thật sâu, nói: “Ta ở trong xe ngựa chờ muội.”

Mũi tôi cay cay, tôi hít một hơi thật sâu quay hẳn người lại đối diện với Lâm Thiếu Từ, đem chuyện lúc trước từng nói với Đào Hoa Thiếu bình tĩnh kể lại một lần nữa. Từ đầu đến cuối sắc mặt anh ta không có chút máu nào, ánh mắt mờ mịt như xuyên thấu không gian, như đang nhìn một người ở một nơi xa xôi, không biết rốt cuộc có tin không.

Tôi cầm lấy tay Lâm Thiếu Từ, nhẹ nhàng nói: “Tôi đi đây.”

Anh ta không đáp.

Tôi bắt đầu đi xoay người đi tới hướng xe ngựa, trong cõi lòng bỗng cảm thấy từ trước tới nay chưa bao giờ khó khăn đến như này.

Tôi biết những lời vừa nói rất tàn nhẫn, nhưng tôi không thể không nói. Nếu cứ để anh ta đi tình biệt ly với Dung Sơ Cuồng, không bằng nói cho anh ta biết sự thật, bởi quan trọng hơn cả là Dung Sơ Cuồng chỉ yêu một người đàn ông là Lâm Thiếu Từ, tình yêu ấy không hề thay đổi, cái khiến hai người họ xa nhau không phải là nghi kỵ hay là hiểu lầm, cũng không phải thời gian, mà là cái chết. Đây là tất cả sự việc mà bất kỳ người nào cũng không thể tránh được. Nhưng đối với hai người yêu nhau mà nói, đó lại không phải là một kết cục đẹp đẽ.

Đau đớn dài không bằng đau đớn ngắn, mộng này sớm muộn cũng phải thức tỉnh. Dung Sơ Cuồng làm anh ta tổn thương thì sẽ có người khác chữa lành cho anh ta, người đó có thể là Phong Tịnh Ly hoặc có thể là một người nào đó.

Xe ngựa cách đó một đoạn, tôi thấy anh đang đứng thê lương trên đường, ánh trăng soi vào chiếc bóng gầy gầy kéo dài cô đơn, nhìn giống như bị vết kiếm lạnh lẽo chém qua, bầu trời mênh mông.

Tôi thấy hốc mắt mình lần thứ hai nóng lên.

Đào Hoa Thiếu đang kiểm tra vết thương ở cánh tay tôi, lúc này bỗng nhiên ngẩng lên nói: “Luyến tiếc à?”

Tôi lắc đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống: “Thật ra Lâm Thiếu Từ mới là người hạnh phúc nhất trên đời này.”

“Hả?”

“Từ nay về sau bất luận vật đổi sao dời, thương hải tang điền, Dung Sơ Cuồng chỉ yêu một mình hẳn, đất trời nhật nguyệt không thay đổi. Hẳn chẳng lẽ còn không hạnh phúc ư?”

Đào Hoa Thiếu yên lặng một hồi, cầm tay tôi nói: “Nhìn ta.”

Tôi vâng lời ngẩng lên.

Anh nhìn tôi chăm chú, dịu dàng nói: “Muội có tin ta không?”

Tôi nói: “Có! Nhưng muội sợ.”

Đào Hoa Thiếu hỏi: “Sợ cái gì?”

“Thời gian tới, muội sợ thời gian tới.” Tôi nói, “Nếu như sớm chiều thay đổi, năm rộng tháng dài nhất định phải hủy diệt tình yêu, muội nguyện được chết như Dung Sơ Cuồng.”

Đào Hoa Thiếu ngậy người ra, sau đó áp đầu tôi dựa vào lồng ngực anh, dịu dàng nói: “Ngốc ạ, ta làm sao mà không sợ chứ?”

Tôi chấn động. Anh thở dài: “Sơ Cuồng, ta đã già rồi, muội thì vẫn còn một chặng đường dài phải đi, có lẽ có một ngày...”

Tôi lập tức che miệng anh lại, kêu lên: “Không! Muội không cho phép!”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, mỉm cười.

Tôi một lần nữa lại ngả đầu vào ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập, tâm trạng theo đó mà bình tĩnh trở lại.

“Được rồi, sao huynh lại tới đây?”

Đào Hoa Thiếu hừ một tiếng: “Để muội ra ngoài vài ngày mà đã không nghe lời rồi. Nếu ta không đến thì không biết muội đã xảy ra chuyện gì nữa?”

Tôi tủi thân nói: “Muội còn phải đi tìm thuốc giải...”

“A..” Tôi nhảy dựng lên, đầu va phải đỉnh xe ngựa, kêu lên: “Thuốc giải bị Thiên trì tam thánh đoạt mất rồi.”

Đào Hoa Thiếu lấy tay xoa đầu tôi, phần nộ quáт khế: “Taybị thương rồi, không nên lộn xộn.”

“Nhưng thuốc giải...”

Anh thở dài: “Ngốc ạ, về chuyện thuốc giải ta nhất định sẽ tìm được, giờ mau ngồi xuống đi.”

Tôi thấy anh đã định liệu trước nên cũng an tâm, lúc này mới ngồi xuống nâng mặt anh lên xem xét tỉ mỉ một hồi, năm ngón tay lướt nhẹ qua khuôn mặt tuần tú của anh, qua sống mũi thẳng rồi xuống đôi môi. Anh khẽ hôn tay tôi, bỗng nhiên nói: “Ta phải trịnh trọng trừng phạt muội.”

Tôi nhú mày nói: “Muội phạm phải tội gì?”

Ánh mắt anh sâu thẳm khó lường: “Tam tông tứ đức, muội đều phạm vào.”

Tôi kinh ngạc.

Đào Hoa Thiếu hừ lạnh: “Xuất giá tòng phu nhưng muội lại bỏ mặc ta là việc thứ nhất, đêm hôm khuya khoắt ôm hôn người nam nhân khác. Muội nói đi, phạt thế nào đây?”

Tôi phá lên cười: “Vâng, vậy phạt muội đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho huynh, sinh con đẻ cái, giặt giũ quần áo cơm nước...”

Anh cúi xuống hôn tôi đang thao thao bất tuyệt, tôi cuồng nhiệt đáp lại, đang cảm thấy khó khăn thì anh bỗng nhiên buông ra, nói: “Không được.”

“Hả?” Tôi không hiểu nhìn anh.

Đào Hoa Thiếu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta vẫn còn rất giận, cần phải trở lại giáo huấn tên tiểu tử Lâm Thiếu Từ này một chút.”

Tôi không nhịn được lại bật cười thành tiếng, tiếp tục hôn anh khắp mặt.

Anh để mặc tôi xâm nhập, một lúc lâu sau mới nghiêng đầu, dở khóc dở cười nói: “Có phải muội đang rửa mặt cho ta không?”

“Không làm vậy làm sao nói lên tình cảm của muội chứ.” Tôi vừa cỗi y phục của anh vừa hôn lên yết hầu anh, cỗi y phục được nửa chừng thì tôi bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu lên hỏi: “Lâm Thiên Dịch nói huynh triệu tập các cao thủ tới TếNam, vì sao?”

Anh rên rỉ: ‘Ông trời ơi, muội thật là hành hạ người đó.’

Tôi truy hỏi: “Có âm mưu gì, nói mau.”

Anh hạ giọng nói: “Muội muốn đâm người Tổng Thanh Ca ở lại TếNam thì là có ý gì?”

Người này quả nhiên là cáo già chính cống, khứu giác sao linh mãnh thế chứ.

Tôi giả vờ giận giữ nói: “Đừng nói đến họ nữa, nhắc đến là muội tức giận muốn hộc máu ra đây này.”

Đào Hoa Thiếu nói: “Đã như vậy chúng ta đi Thái Nguyên giáo huấn mấy tên khốn kiếp đó.”

Tôi sững sốt: “hả?”

Nét mặt anh nghiêm túc, hỏi lại: “Bọn họ có can đảm chọc giận muội, cần phải giáo huấn họ đúng không?”

Tôi bật cười lắc đầu nói: “Không! Chúng ta đi tìm thuốc giải trước.”

Đào Hoa Thiếu nắm tay tôi, cười bằng mắt: “Yên tâm, thuốc giải đã tới rồi.”

Anh vừa dứt lời liền nghe thấy bên ngoài có tiếng y phục bay phàn phật, tiếng ngựa hí dừng lại, bình ổn như căn bản không hề chạy qua.

“Mạc Bắc thiên trì tam thánh bá kiến Sở tiên sinh!”

Tôi vén rèm lên, thấy trong ánh trăng sáng có ba người đàn ông trung niên tóc hoa râm đang cung kính cúi đầu, áo choàng lay động trong gió đêm rất có phong cách.

Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói: “Khổ cực ba vị rồi.”

Một người tiến lên nửa bước hai tay dâng lên một hộp gấm nhỏ màu đỏ, cũng không ngẩng đầu lên mà cung kính nói: “May mắn không làm nhục mệnh!”

Phượng Minh nhảy xuống xe ngựa tiếp nhận hộp gấm rồi chuyển lại cho Đào Hoa Thiếu.

“Bất cứ lúc nào có yêu cầu xin cứ sai phái.”

Ba người cũng đồng thanh rồi cả người bỗng nhiên lui ra sau ba trượng, cùng khom người hành lễ sau đó phi thân bay đi.

Tôi nhìn theo trên trời, chẳng trách Thiên trì tam thánh bỗng nhiên di chuyển lung tung, đi lòng vòng đến huyện Khúc Dương, thì ra là bởi vì Đào Hoa Thiếu đến huyện Khúc Dương tìm tôi. A! Sớm biết chúng tôi trăm sông đổ về một biển, cần gì phải phí nhiều trắc trở như vậy.

Tôi quay sang trừng mắt nhìn anh.

Đào Hoa Thiếu cười mà không nói.

Tôi tức giận nói: “Còn không mau uống thuốc giải.”

Anh cười: “Không vội!”

Tôi sững sốt: “Vì sao?”

Anh kéo tay tôi, cười hì hì nói: “Thuốc không thể uống lung tung được.”

Hả? Trong tiểu thuyết võ hiệp lần trong phim truyền hình đều diễn như vậy mà, nam chính sau khi lấy được thuốc giải liền ngửa đầu uống vào, sau đó tỉnh tóa điều tức, trên đầu có làn khói trắng tỏa ra hoặc là hộc ra máu đen, lập tức lại mạnh như rồng hổ xông vào chiến đấu với quần hùng...

Tôi đưa tay lấy chiếc hộp định mở ra.

Đào Hoa Thiếu giữ tay tôi lại, khẽ lắc đầu.

Tôi ngạc nhiên: “Vì sao?”

Đôi mắt anh dần dần thâm sâu, nói khẽ: “Muốn giải độc ta cần tịnh tu ba ngày, còn giờ thì chúng ta phải làm chuyện khác trước.”

Tôi cảm thấy hai má nóng lên, giả vờ e thẹn nói: “Là chuyện gì?”

Anh hôn môi tôi, trêu: “Muội nói xem?”

Tôi biết rõ nhưng cố dài giọng: “Ví dụ như...”

Anh tiếp lời: “Ví dụ như vì sao Trầm Túy Thiên và muội đi cùng nhau?”

Tôi đẩy anh ra: “Thì ra là việc này.”

Đào Hoa Thiếu bật cười: “Vậy muội tưởng việc gì?”

Tôi ho khan hai tiếng rồi đem ý của Trầm Túy Thiên nói cho anh nghe. Anh nhú mày không nói gì, một lát sau lắc đầu.

Tôi cẩn trọng nói: “Thật ra yêu cầu này cũng được mà, từ xưa chuyện hoàng đế đoạt quyền...”

Đào Hoa Thiếu cắt lời tôi: “Thứ nhất, chuyện của Sở Thiên Dao ta không cần người khác hỗ trợ, thứ hai, hần không nên uy hiếp muội, thứ ba, hần là người lai lịch bất minh, ý đồ bất thiện.”

“Ý đồ bất thiện?”

“Người này tuổi còn trẻ nhưng tâm cơ sâu nặng, chỉ sợ Lâm Thiên Dịch còn khó đối phó được.”

“Bảy năm trước, Quý cốc mình quật khởi ở Trường Bạch sơn, càn quét ba tỉnh miền đông bắc, hắc bạch lưỡng đạo nghe tin đều sợ mất mặt, sau đó lại oan tính Trung Nguyên, đứng mũi chịu sào là Ngự trì sơn trang. Người trong giang hồ đều biết Dung Sơ Cuồng trên danh nghĩa là trang chủ Ngự trì sơn trang nhưng quyền lực phía sau là Lâm Thiên Dịch. Hần đánh Ngọc bích phong không thu được kết quả nên bắt đi Lâm Thiên Dịch, giờ bỗng nhiên lại thả Lâm Thiên Dịch, rồi ngược lại muốn trợ giúp Hần vương mưu phản...ha ha...”

Anh cười rồi dừng lại.

Tôi nhìn anh, yên lặng.

Đào Hoa Thiếu dịu dàng xoa đầu tôi, cười nói: “Lòng tham của hần rất lớn, chỉ e có dụng ý không phải là xưng bá giang hồ, mà là xưng bá thiên hạ!”

Tôi thất kinh: “Có khả năng không?”

Anh làm một biểu hiện từ chối cho ý kiến.

Lúc này xe ngựa bỗng dừng lại, Phương Minh ở bên ngoài nói: “Tối rồi.”

Đào Hoa Thiếu xuống xe, bỗng quay lại bế tôi lên.

Phương Minh biến sắc.

Tôi cười nói: “Oa! Được chiều thật là sung sướng.”

Ánh mắt anh rạng rỡ, đầu mày cuối mắt đều cười. Anh bế tôi đi xuyên qua đình viện rồi bế tôi vào phòng, đặt tôi nằm trong chiếc giường có tấm rèm xanh nhạt thuần khiết, tôi kéo nhẹ anh xuống, anh liền thuận thể ngã lên người tôi, tôi mỉm cười nhìn anh.

Đào Hoa Thiếu lấy tay vén tóc tôi, nắm ngón tay mềm mại như cánh hoa mùa xuân, một đôi mắt thâm thúy lóe sáng, tia sáng kỳ lạ bức người, giọng nói của anh trở nên khàn đặc: “Cánh tay của muội còn đang bị thương.”

Tôi xoay người nằm lên người anh, cười xấu xa nói: “Cho nên, muội muốn ở bên trên.”

Ánh mắt anh nóng rực nhìn tôi, đôi môi nở nụ cười vô cùng hớn hờ. Tôi cúi xuống si ngốc nhìn anh rồi nhẹ nhàng mút lấy môi anh, đầu lưỡi lướt qua yết hầu, cởi chiếc áo xám đơn bạc của anh lộ ra vòm ngực

rắn chắc, tôi hôn vào đó...mất nửa buổi tôi mới ngẩng đầu lên tiếp tục thưởng thức cơ bụng phẳng gần như hoàn mỹ, tôi tấm tắc khen thầm, gần bốn mươi tuổi nhưng anh lại có thể giữ gìn được như này, thật không hổ là võ học kỳ tài!

“Ông trời ơi, là muội đang thưởng thức một bức tranh à?”

Đào Hoa Thiếu cất giọng khàn khàn kháng nghị, xoay người đặt tôi nằm dưới, lại tiếp tục nhẹ nhàng đưa như trước, nồng nhiệt như giông tố điên cuồng. Tôi cảm thấy chưa bao giờ hưng phấn như này, ham muốn như hải triều trào dâng trong huyết mạch cuộn cuộn bao trùm làm tôi chìm ngập trong đó, đó là ý thức cuối cùng còn sót lại của tôi.

Sau lưu luyến triền miên, tôi chìm vào giấc ngủ trong niềm hạnh phúc cực độ cùng với sự mệt mỏi rã rời.

Không biết bao lâu sau tôi chợt cảm thấy có luồng sát khí đột kích bất ngờ, theo bản năng kéo chiếc chăn mỏng ra, lập tức gương mặt mát lạnh, hai mắt tôi mở to.

Một khuôn mặt đẹp thành linh xuất hiện trên chiếc chăn bông, một đôi mắt ánh lên sự lạnh lẽo.

Tôi liếc nhìn thanh chủ thủ đang miết trên mặt mình, nhìn cô ta: “Cô muốn gì?”

Phi Phi cười nhạt không đáp, nhanh chóng điểm huyết đạo của tôi, lưỡi dao sáng như tuyết dí sát vào mặt tôi, chậm rãi trượt xuống. Cổ họng tôi tắc nghẹn: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Cô ta bỗng nhiên cởi chiếc áo ngủ bằng gấm trên người tôi, cười lạnh nói: “Dung Sơ Cuồng, để ta xem rốt cuộc người có chỗ nào quyến rũ người khác đến vậy?”

Nói xong cổ tay vung lên dùng lưỡi dao cắt quần áo của tôi, lưỡi dao lạnh lẽo lướt xuống xương quai xanh tìm xuống tới ngực. Toàn thân tôi run rẩy, tóc gáy dựng đứng, tôi kêu lên: “Cô điên rồi à?”

Con ngươi cô ta nheo lại, hai mắt tỉ mỉ quan sát từng tắc trên cơ thể tôi, tôi bị cô ta nhìn mà sợ nổi da gà, sự lạnh lẽo như con rắn lan từ gan bàn chân lên đến toàn thân.

Rốt cuộc cô ta đã giám định và thưởng thức xong, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở gương mặt của tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dung Sơ Cuồng, rốt cuộc người có ma lực gì có thể khiến hấn đối với người như vậy?”

Tôi im lặng không nói.

Cô ta bỗng nhiên phá lên cười rồi nói rất nhẹ nhàng: “Bắt đầu từ tám tuổi ta đã theo hấn tròn mười sáu năm rồi. Ngay lần đầu tiên ta gặp hấn ở Tuyệt vực thánh phong thì ta đã yêu hấn, tròn mười sáu năm rồi. Người biết đó là thời gian dài bao lâu không?”

Giọng nói của cô ta êm dịu nhẹ nhàng như lông chim bay dưới mặt nước, vô cùng không bình thường.

Tôi rất muốn nói hai câu thoải mái với cô ta để giảm bớt bầu không khí nhưng không nói được thành lời.

Cô ta tiếp tục nói: “Người có biết ở Mạc Da sơn có bao nhiêu thiếu nữ mê muội vì hấn không? Nhưng hấn chưa từng để mắt tới bất kỳ người nào.”

Tôi nhếch miệng cười cười, nhưng tôi đoán nụ cười này chắc là như mếu.

Cô ta cũng cười cười.

“Người có biết ở Mạc Da sơn có bao nhiêu nam nhân mê muội vì ta không? Nhưng ta cũng không coi họ vào mắt, ta chỉ yêu một mình hấn, ta theo hấn tròn mười sáu năm. Ta hiểu tất cả những vui, buồn, yêu, giận...của hấn”

Sắc mặt cô ta càng lúc càng trở nên kỳ dị khó coi. Tôi không dám cử động, chỉ thầm cầu thần cô ta ngàn vạn lần đừng phát rồ. Hậu quả của sự ghen tuông có tác dụng rất mạnh mẽ.

“Nhưng còn người thì biết hấn bao lâu, ba tháng? Ha hả?” Cô ta nói khê, “Chúng ta vốn có thể được ở bên nhau, nhưng tất cả chỉ vì người!”

Cổ tay cô ta run lên, tôi cảm thấy ngực đau đớn liên bật thốt lên mắng: “Cô đúng là điên rồi...”

Cô ta giận giữ: “Ta không hiểu, vì sao người hấn yêu không phải là ta?”

Cô ta giơ chủy thủ lên nhanh chóng đâm vào mặt tôi. Tôi theo bản năng nhắm hai mắt lại, chợt lấy một luồng sáng lóe lên, nghe “đình” một tiếng...Tiếng chủy thủ của Phi Phi vang lên và rơi xuống, cổ tay trắng muốt bị một bàn tay khác nắm chặt lấy ngay ở trên chóp mũi tôi.

Phượng Minh gần từng câu: “Người thật sự điên rồi.”

Phi Phi giãy mạnh ra, lùi ra sau hai bước, hét lên: “Ta thấy người điên chính là các người. Chúng ta xuất sơn là vì mục đích gì, là vì cô ta à?”

Phượng Minh lạnh lùng nói: “Mau cút đi!”

Cô ta ngẩn ngơ, lặng im trong chốc lát bỗng nhiên cười phá lên.

“Người nói chuyện với ta như vậy, thế nào? Người cũng yêu cô ta rồi đúng không?”

Phượng Minh biến sắc.

Cô ta tiến lên nhìn chằm chằm vào mắt Phượng Minh: “Bị ta nói trúng rồi hả? Từ nhỏ đến lớn, hấn thích gì thì người thích cái đó.”

“Bốp” một tiếng, Phượng Minh tát cho cô ta một cái, âm thanh vang lên làm tôi giật mình.

Thường ngày anh ta nhã nhặn lịch sự, tôi chưa bao giờ thấy anh ta tức giận như vậy.

Phi Phi không dám tin, đôi môi run lên rồi xoay mạnh người chạy ra ngoài.

Trong phòng yên lặng.

Tôi nhắm mắt không dám nói lời nào, chỉ chờ anh ta mau ra ngoài, giờ tôi đang trong bộ dạng này không thích hợp gặp người khác.

Một lúc lâu sau tôi chợt thấy ngực mát lạnh, tôi mở mắt ra nhìn rồi lập tức nhắm mắt lại, trời ơi, anh ta đang giúp tôi xử lý vết thương.

“Không...không cần...huynh giúp...” Tôi rất muốn bảo anh ta giải huyết đạo giúp tôi nhưng bỗng nhiên lại cứ nói lắp bắp.

“Chủ nhân đang tịnh tu, trong vòng ba ngày không được làm phiền.” Ngữ khí của hấn bình tĩnh giải thích.

Một lát sau hấn kéo chăn lên người tôi rồi đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tôi không dám thở mạnh.

Một lát, bên ngoài mơ hồ có tiếng thở dốc rất nhỏ, thanh âm thả lỏng của sự căng thẳng nhưng không có tiếng bước chân, rõ ràng anh ta vẫn ở bên ngoài canh giữ.

Tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mặt nóng bừng, tôi rất muốn gọi anh ta vào giúp tôi giải huyết đạo nhưng lại xấu hổ nên không thể làm gì hơn là tiếp tục nằm.

Cả đêm tôi không ngủ được, mắt chong chong chờ trời sáng.

Không biết Phi Phi dùng thủ pháp điểm huyết gì mà tôi vận khí vài lần cũng không giải được, cho đến khi Phượng Minh đến gọi tôi ăn sáng.

Tôi bất đắc dĩ nói: “Tôi bị điểm huyết đạo.”

Phượng Minh sững sốt, nét mặt thanh tú đỏ bừng, sau đó đưa tay giải huyết đạo ở ngực tôi. Cả người tôi vừa thả lỏng lập tức học ra một ngụm ức khí, vừa mới ngồi lên lại lập tức ngã xuống, Phượng Minh vội vàng đỡ tôi.

Tôi xấu hổ cười cười: “Cảm ơn!”

Anh ta như bị điện giật vội buông ta: “Ta đi lấy cơm đến đây.”

Tôi giữ anh ta lại: “Tôi không đói, Đào Hoa Thiếu ở đâu?”

“Tây sương phòng.”

Tôi yếu ớt đặt chân xuống đứng dậy rời giường: “Tôi đi thăm huynh ấy.”

Phượng Minh cản tôi, nói: “Lúc này không thích hợp, phu nhân ăn cơm trước đi.”

Tôi nói: “Tôi chỉ nhìn...”

Anh ta dứt khoát cắt ngang: “Sắp có một trận ác chiến rồi, phu nhân hãy giữ gìn sức khỏe.”

Tôi giật mình: “Xảy ra chuyện gì?”

Nét mặt anh ta vô cảm: “Lâm Thiên Dịch dẫn người đang tới đây.”

“Để giết tôi?”

“Cả chủ nhân nữa.”

“Bọn họ có gan lớn vậy sao?”

“Chuyện chủ nhân trúng độc không còn là bí mật nữa.”

Tôi thất kinh: “là ai tiết lộ tin tức ra ngoài?”

Phượng Minh thản nhiên nhìn tôi: “Giờ có khả năng nhất, chính là phu nhân.”

Tôi ghen hòng trên trời hình anh ta: “Tôi?”

“Ta tạm thời không nghĩ ra còn ai khác.” Anh ta dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Phu nhân có thể vô tâm nhưng người trong giang hồ hiểm ác đáng sợ.”

Lời này nói ra chẳng khác nào bảo tôi kinh nghiệm giang hồ không có, nói tôi không có đầu óc.

Tôi cũng không muốn tính toán với anh, đầu óc tập trung suy nghĩ.

“Có thể là Thiên trì tam thánh...”

“Bọn họ chỉ phụ trách phối hợp với Phi Phi đoạt lấy hộp gấm, cũng không biết trong hộp gấm có vật gì.”

Lẽ nào con cáo già Lâm Thiên Dịch giả trò mảnh khoe với tôi?

“Bọn họ tới bao nhiêu người?”

“Mười bảy người. Ngoài trừ Lam Giả Hối và Lâm Thiếu Từ, toàn bộ cao thủ của Ngự trì sơn trang đều tới đây, trong đó có hai cao thủ thần bí.”

“Người của chúng ta đâu?”

“Đều ở Tế Nam rồi.”

“Huynh có đối sách gì không?”

“Liều mạng.”

Trong lòng tôi phát run: “Có loại độc dược hay mê hương gì không?”

Phượng Minh khẽ nhíu mày: “Những người tới đều là cao thủ từng trải, những ...này đối với họ chẳng có tác dụng đâu.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Vậy ăn cơm trước đi.”

Anh ta xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau mang bữa sáng tới, tiện tay cầm theo một thanh đao đen kịt.

“Đây là cái gì?”

“Đây là Vân đao của phu nhân.”

“Huynh tìm thấy ở đâu vậy?”

“Phu nhân làm mất ở Cô Tô, trước đó vài ngày chủ nhân đã cho người tìm về.”

Tôi cầm lấy thanh đao xem kỹ, vỏ đao làm bằng da hươu đen tuyền, chuôi đao có đường hoa văn trạm trổ rất đẹp, tôi rút nhẹ thanh đao ra, một luồng hàn khí đập vào mặt, lưỡi đao mỏng vững chắc, cong lên như nguyệt, quả nhiên là binh khí lợi hại.

Tôi gật đầu nói: “Tốt lắm! Muốn làm được việc thì trước tiên vũ khí phải lợi hại, đêm nay chúng ta sẽ đại khai sát giới.”

Phượng Minh nhìn tôi, bỗng nhiên nheo mắt cười.

Tôi buông đao xuống, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Phi Phi giờ đang ở đâu?”

Thần sắc của anh ta khê biến, nói nhanh: “Không biết!”

Tôi lặng im cúi đầu ăn nhưng chẳng thấy có vị gì.

Đào Hoa Thiếu phải ba ngày mới có thể khôi phục lại, trong lúc đó lại không được quấy rối, mà hôm nay lại là ngày đầu tiên, võ công chúng tôi có cao tới đâu cũng làm sao mà địch nổi mười bảy người? Cho dù giờ có điều người tới cũng chưa chắc đã kịp.

Hay là, có thể trước khi bọn họ đến thì tiêu diệt từng người một? Nhưng cái này tính khả thi không ổn. Hoặc, dẫn bọn họ tới một mật thất, rồi liều mạng bảo vệ ở cửa ra, cố gắng chống đỡ trong vòng ba ngày? Vấn đề là ở đây có mật thất không?

Trong mười bảy người có, Lâm Thiên Dịch, Yến Phù Phong, Tống Thanh Ca, Tiêu Thiên Vũ, Hải Vô Cực, năm người đó hiển nhiên là chủ lực của Ngự trì sơn trang. Hơn nữa, còn hai gã cao thủ thần bí, còn mười người còn lại hẳn sẽ không thua kém họ.

Tôi suy nghĩ một hồi rồi nói cho Phượng Minh ý của tôi.

Anh ta lắc đầu.

Tôi thiếu kiên nhẫn, kêu lên: “Thật sự không có cách nào à? Còn Thiên trì tam thánh đâu? Gọi họ tới trợ giúp được không?”

Anh ta bình tĩnh nói: “Thiên trì tam thánh đã bị họ giết rồi, Không Động lão quái đã giữ lại hơi thở cuối cùng để nói lại tin tức này, cuối cùng cũng đã chết.”

Đại não tôi bỗng nhiên trống rỗng, mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, gần như tuyệt vọng nói: “Như vậy thì chẳng có cách gì nữa đúng không?”

Phượng Minh lặng lẽ nhìn tôi, bỗng nhiên nói: “Đừng sợ! Có chủ nhân ở đây tất cả chuyện dữ sẽ hóa lành.”

Tôi gần như ngất xỉu, tôi sợ gì chứ? Tôi cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Đào Hoa Thiếu gặp chuyện không may.

Anh chàng này chẳng lẽ coi chủ nhân anh ta như là thần rồi.

Tôi bất đắc dĩ nói: “Huynh đi bảo vệ Đào Hoa Thiếu đi. Để tôi thanh tĩnh một chút để còn nghĩ cách.”

Phượng Minh nhìn tôi một chút, cuối cùng xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng lại yên ắng.

Từng giây từng phút trôi qua, ý nghĩ trong tôi hỗn loạn, tôi có thể cảm nhận được một luồng sát khí khổng lồ ở khắp các hướng tràn tới. Lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ hãi, từ trước tới giờ chưa từng sợ hãi như này. Uống cho tôi tự cho là người ở thế kỷ hai mươi mốt mà giờ đây lại vô cùng yếu đuối.

Bên ngoài ánh nắng chiếu vào nhưng tâm lý của tôi vẫn là một màu đen kịt.

Tôi ngồi trên ghế nhìn ánh nắng chiếu qua song cửa sổ nhảy nhót, một màu sáng lóa gần như chói mắt, ám áp đến gần như là tuyệt vọng.

Lúc này ngoài cửa bỗng xuất hiện một bóng người màu đen, hần chậm rãi bước vào.

Tôi ngẩng lên ngo ngác nhìn anh ta, nét mặt muốn cười mà trong lòng muốn khóc.

Hắn bước tới trước mặt tôi ngồi xổm quỳ một gối xuống, nói rõ ràng và rành mạch: “Có gì để ta có thể cống hiến sức lực vì người không?”

Tôi cầm tay anh ta, vui mừng: “Huynh tự nguyện giúp tôi?”

Hắn nhướn mày nói: “Chúng ta là bạn không phải kẻ địch. Bằng hữu gặp nạn thì trợ giúp đã việc đương nhiên.”

Tôi sững sốt, chậm rãi buông tay anh ta ra, chần chờ một hồi, cuối cùng nói: “Nhưng, giao dịch vẫn chưa hoàn thành.”

Hắn không để tâm: “Nằm trong dự liệu rồi.”

“A?” Tôi la lên: “Vậy là huynh bàn chuyện giao dịch với tôi là toàn giả bộ phải không?”

Hắn nở nụ cười rất tươi, thành thật nói: “Chuyện này nếu thật sự tốt đẹp như thế thì Sở Thiên Dao cũng sẽ không còn là Sở Thiên Dao nữa.”

Tôi nghiêm túc nhìn anh ta: “Tôi thấy chuyện này vô cùng khó khăn. Huynh ấy không muốn làm việc đó, không ai có thể ép buộc được huynh ấy.”

Hắn mỉm cười nhìn tôi, bỗng nhiên cầm lấy tay tôi, ngón cái nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay tôi, quyến rũ nói: “Ngay cả người cũng không thể ư?”

Tôi hất tay anh ta ra: “Không thể! Tôi cũng không muốn ép buộc huynh ấy làm những chuyện mà huynh ấy không muốn làm.”

Đôi mắt đen kịt của hắn lóe lên, người đứng thẳng, cười nói: “Chuyện càng khó khăn thì Trầm Túy Thiên ta càng thích. Lúc này đây coi như ta giúp người một việc là được rồi.”

Tôi đứng lên nhìn anh ta: ‘Xin thứ cho tôi tâm tiểu nhân, nhưng huynh muốn gì ở tôi?’

Hắn trêu: “Thật sự là người lòng tiểu nhân, lẽ nào Trầm Túy Thiên ta không có khả năng giúp đỡ bằng hữu chứ?”

Tảng đá trong lòng tôi rơi xuống, tôi thở phào, vỗ vỗ vai anh ta, nói: “Trầm Túy Thiên, nếu sau này huynh có gì sai khiến, Dung Sơ Cuồng tôi nhất định chết không từ chối.”

Hắn nao nao, rồi không nhịn được bật cười ha hả.

Tôi vội bổ sung thêm một câu: “Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của tôi.”

Hắn lại một lần nữa bật cười thành tiếng: “Được, ta nhớ kỹ.”

20. Chương 16

Đám người Lâm Thiên Dịch tới vào canh ba giờ Ngọ.

Ông ta mặc áo bào xám đứng ở giữa, hiên ngang giữ một khoảng cách, hai bên trái bên phải mỗi bên tám người, tầm vóc người nào cũng trắng kiện dưng mảnh, mắt lộ tinh quang, nhìn ra là biết toàn là cao thủ.

Lúc bọn họ tới, tôi và Trầm Túy Thiên đang uống rượu.

Một loại rượu mạnh được sản xuất ở quan ngoại, rượu vào miệng nóng rất như lửa, đi qua yết hầu nóng rực như đốt cháy lồng ngực. Loại cảm giác này khiến huyết mạch trong người chảy mạnh mẽ, vô số nhiệt huyết phun trào như muốn bùng phát ra khỏi cơ thể.

Rượu do Trầm Túy Thiên mang đến, anh ta nói, uống rượu thì phải chú trọng đến thiên thời địa lợi, hiện giờ vào giờ này ngày này thì nên uống loại rượu này. Tôi nâng chén rượu lên biểu thị sự tán thành.

Mùa xuân cuối tháng tư, ánh nắng tươi sáng êm dịu, ấm áp đến bình yên.

Trầm Túy Thiên đột nhiên hỏi tôi: “Dung cô nương, cô nghĩ Lâm Thiên Dịch là loại người như nào?”

Tôi uống cạn một chung rượu, mỉm cười nói: “Tiểu nhân đề tiện!”

Hắn nghiêm trang gật đầu: “Vậy ta yên tâm.”

Tôi cười nói: “Lúc trước huynh còn lo lắng gì?”

Hắn uống một hơi cạn sạch, nói: “Lão ta thân là nghĩa phụ của ngươi, đối với ngươi ân thâm tình trọng, ta lo lắng ngươi không toàn lực chống lại?”

Tôi giả vờ kinh ngạc giận giữ: “Huynh đã gặp qua loại bại hoại giang hồ nào lại giảng đạo nghĩa ân tình chưa?”

Trầm Túy Thiên phá lên cười.

“Cổ nhân từng nói, xuất giá tòng phu. Nếu tôi đã gả rồi thì đương nhiên là tôi nghe lời trượng phu.”

Tôi nói xong rồi quay đầu nhìn thẳng vào Lâm Thiên Dịch, lạnh lùng nói: “Nếu ai dám đụng đến một sợi tóc của trượng phu tôi, tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho người đó.”

Tiếng cười của Trầm Túy Thiên to hơn.

Sắc mặt Lâm Thiên Dịch sầm xuống, ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn tôi. Tôi chẳng sợ cũng nhìn thẳng vào ông ta. Nếu đã lộ mặt, bà đây cũng không phải là Dung Sơ Cuồng, lão cũng không cần phải giả bộ với mọi người làm gì nữa chứ?

Rốt cuộc, Lâm Thiên Dịch chuyển hướng nhìn về phía Trầm Túy Thiên, cười nói: “Từ lúc nào mà Trầm công tử gia nhập với Sở Thiên Dao vậy?”

Tôi hận! Con cáo già này muốn giở trò ly gián!

Trầm Túy Thiên cười ha hả, nói: “Trầm mỗ bất tài, trong lòng có chút thương hoa tiếc ngọc. Hôm nay giai nhân gặp nạn, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ?”

Lâm Thiên Dịch mặt biến sắc, im lặng không nói.

Hai người cùng nhìn đối phương, trong ánh mắt đều toát lên sự kinh ngạc khó hiểu.

Rốt cuộc, Lâm Thiên Dịch nhíu mày nói: “Việc làm của Trầm công tử thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.”

Trầm Túy Thiên mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: “Cũng vậy thôi!”

Sắc mặt Lâm Thiên Dịch chuyển sang màu đỏ, con ngươi đột nhiên tràn đầy sát khí.

Tôi khó hiểu nhìn họ, không biết giữa hai người đó đang giở trò gì.

Lâm Thiên Dịch bỗng nhiên cất cao giọng, nói: “Hôm nay Ngự trì sơn trang thanh lý môn hộ, có người dám gây khó dễ sẽ trở thành kẻ địch của Ngự trì sơn trang, giết chết không tha.”

Ông ta vừa dứt lời, phía sau lập tức có hai bóng người bay ra nhanh như chớp, hai thanh kiếm mang hai luồng hàn khí đâm tới trước mặt. Tôi cười lạnh, nhanh chóng hất tay áo cuốn lấy thân kiếm, dùng khủy tay đánh trúng ngực một tên. Tay phải phát lực bắn chén rượu ra trúng vào giữa trán tên kia. Xương ngực một người vỡ nát, thổ huyết mà chết. Tên còn lại máu tóe ngay giữa trán, chết không nhắm mắt.

Những hành động này trong chớp mắt liên tiếp cùng kết thúc. Hai tên cùng ngã xuống đất, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra.

Tôi bình thản xoay người lại, phỉ phỉ góc áo, ánh mắt đảo qua những khuôn mặt đang khiếp sợ, cuối cùng đến là nét mặt của Lâm Thiên Dịch, cố ý ai oán nói: “Nghĩa phụ, từ nhỏ đến lớn tôi cái gì cũng nghe lời ông. Chỉ cần ông nói một tiếng, tôi lập tức đem chức vị trang chủ trả lại cho ông, ông cần gì phải...”

“Câm miệng!” Lâm Thiên Dịch phẫn nộ quát lên, khuôn mặt có biểu hiện như bị xương cá mắc kẹt trong cổ họng.

“Thiên Vũ, Vô Cực, hãy bắt tiện nhân vong ân phụ nghĩa này cho ta!”

Tiêu Thiên Vũ cùng với Hải Vô Cực nghe vậy bối rối liếc mắt nhìn nhau, do dự cất bước.

Bỗng nhiên có người kêu lên: “Chậm đã!”

Tôi nghiêng đầu nhìn, thì ra là Yến Phù Phong.

Hắn đi tới, vẻ mặt khẩn thiết nhìn tôi.

“Sơ Cuồng, lão trang chủ luôn yêu thương muội. Tất cả đều do Sở Thiên Dao, chỉ cần muội giết chết hắn, tỏ rõ thái độ, ta tin tưởng lão trang chủ nhất định sẽ tha thứ cho muội.”

Hắn nói xong quay sang nhìn Lâm Thiên Dịch.

Lâm Thiên Dịch nét mặt vô cảm, con ngươi sâu thẳm lóe sáng, một lát mới nói: “Được, chỉ cần người giết Sở Thiên Dao, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ.”

Tôi cầm lấy Vân đao rút đao ra khỏi vỏ, trả lời ông ta từng câu từng chữ: “Mơ mộng hảo huyền.”

Lời vừa dứt, mặt Yến Phù Phong xám như tro tàn.

Lâm Thiên Dịch ngửa đầu cười to một tràng dài. Bỗng nhiên ông ta dừng tiếng cười, nhìn sang hai bên trái phải, lạnh lùng nói: “Các người đều đã nghe rồi đó, còn lo lắng gì nữa?”

Vừa nói xong từ hai bên trái phải mỗi bên lao ra ba người, sáu bóng người phi tới, chiêu thức ngắn gọn mà độc ác.

Tôi vung đao tiến tới, quét một đường vòng cung đẹp mắt, một cái đầu quay tròn giữa không trung, máu bắn ra như mưa.

Năm người khác ngửi thấy mùi máu tanh liền như mãnh thú phát cuồng, cùng gầm lên lao tới.

Tôi sử dụng vân đao điều luyện, sát khí khốc liệt mà dứt khoát, tung hoành ngang học. Những cánh hoa lá cây trong đình bị sát khí sắc bén rơi xuống lả tả như mưa. Trầm Túy Thiên vẫn đứng yên bất động.

Tôi mạnh mẽ chém ra một đao bức bọn họ lui xuống, rồi nghiêng đầu liếc mắt về phía Tây sương phòng, Yến Tổng Tiêu Hải bốn người đang động thủ với Phượng Minh, Phi Phi vẫn chưa xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, năm người cùng vung kiếm sắc bén mang theo mấy đạo kinh phong quét tới. Tôi không dám phân tâm vội múa đao lên đỡ, trong không gian yên ắng tiêu điều xơ xác liên tiếp có ba tiếng kêu thảm thiết ngán ngùng vang lên, sát khí quanh người vừa yếu đi lập tức lại có thêm ba bóng trắng lao vào.

Trên cánh tay tôi bị trúng một kiếm, tôi dần dần cảm thấy khó khăn...

Bỗng nhiên, trong lúc đó có một luồng hàn khí lạnh lẽo xuất hiện, như băng tuyết mùa đông giá rét tràn vào giữa mùa hè khốc liệt, sát khí bốn phía lập tức giảm bớt đi ba phần.

Cuối cùng Trầm Túy Thiên cũng đã xuất thủ.

Tôi cùng với anh ta bị bao vây trong luồng kiếm ảnh, phi thân như bay, lúc bên trái lúc bên phải, lúc đông lúc tây, hai bóng người đen trắng trong đám người đang bao vây tấn công ngã xuống.

Lâm Thiên Dịch bỗng quát to: “Tất cả lui ra!”

Mọi người đều vâng lời lui hết ra.

Ngực tôi đau buốt, hai cánh tay rã rời nhưng tôi vẫn cố gắng chống đỡ.

Mười bảy người giờ chỉ còn chín người.

Yến Tổng Tiêu Hải bốn người đều đã bị thương, nét mặt lộ vẻ đau đớn, hai người còn lại cũng đều thụ thương.

Uy hiếp lớn nhất chính là Lâm Thiên Dịch, cùng với ông ta còn có hai bạch y nhân bịt mặt, nói vậy đây chính là hai cao thủ thần bí rồi.

Trên mặt Trầm Túy Thiên vẫn nở nụ cười, quần áo bạch y nhiễm máu như hoa, không biết là máu của anh ta hay là máu của người khác.

Tôi quay sang nhìn Phương Minh, lập tức thất kinh, anh ta đang dựa lưng vào hành lang, nửa người đều đang nhiễm máu đầm đìa, trường kiếm đã bị gãy, trên gương mặt tái nhợt còn bị một vết máu quét qua trán, nhìn thấy mà giật mình.

Tôi vội nhảy tới hành lang Tây sương phòng đỡ lấy anh ta: “Huynh sao rồi?”

Phương Minh trau mày, lắc đầu.

Lâm Thiên Dịch vung tay lên, bạch y nhân bên trái di chuyển, từ bàn tay bắn ra một luồng sáng màu u lam bắn thẳng tới Trầm Túy Thiên.

Ông ta quay sang nhìn tôi, cười lạnh nói: “Dung Sơ Cuồng, ta dường dục và đào tạo ngươi hơn hai mươi năm, hôm nay...”

“Đừng có diễn trò giả mù sa mưa nữa, ông không thấy phiền à?” Tôi chẳng lưu tình mà cắt ngang lời ông ta.

Lâm Thiên Dịch bỗng nhiên nổi giận, tay áo bào không cử động mà cả người bỗng nhiên đã lao tới trước mặt, chưởng phong hùng mạnh áp tới.

Ngực tôi cứng lại không thể hô hấp, tôi vội vàng bay vút né tránh, ai ngờ chưởng phong như hình với bóng mạnh mẽ bám theo tôi, thì ra ngày đó tại huyện Khúc Dương người bịt mặt là ông ta, thảo nào vừa nhìn thấy Lâm Thiếu Từ liền bỏ đi.

Tôi chưa bao giờ thấy hoảng sợ như vậy, bay lên không trung rồi lấy hết sức chém mạnh một đao xuống, ngay tức khắc luồng chưởng phong yếu đi, tôi thừa cơ đáp xuống đất.

Ổng tay áo của ông ta đột nhiên múa lên như phong ba sóng biển. luồng chưởng phong mạnh mẽ làm tôi lảo đảo, mắt không thể nhìn thấy gì, trong miệng có vị ngòn ngọt.

Cùng lúc đó có một âm thanh bén nhọn bắn thẳng đến sau gáy của tôi, có hai tiếng kêu sợ hãi thê lương bật lên.

Ngay sau đó liền nghe được tiếng nổ vang như sấm sét, đất đá bốn phía tung bay, khắp nơi dao động.

Trong bụi bặm hỗn loạn, một đôi bàn tay ấm áp đỡ lấy tấm lưng tôi đang sắp ngã xuống.

Tôi mở to mắt nhìn, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, há hốc mồm.

Anh giành nói: “Đừng nói gì cả!”

Tôi lập tức cảm thấy một sự ấm áp lan tỏa toàn thân, tôi không nói lời nào, chỉ ngơ ngác nhìn anh...

Đào Hoa Thiếu mỉm cười, ánh mắt ấm áp mà thản nhiên, mái tóc trắng rủ xuống lộ ra khuôn mặt tuấn lãng tái nhợt của anh.

Anh dìu tôi đến hành lang rồi ngẩng đầu lên nhìn những người ở trong viện, ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm sắc bén, như một luồng điện quét qua.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, thấy Lâm Thiên Dịch đang dựa vào một đồng phế tích thờ dốt, mặt xám như tro tàn.

Trầm Túy Thiên nằm trên mặt đất, khóe môi có vết máu nhạt, trên mặt nở nụ cười yếu ớt, mấy người còn lại đều bất tỉnh.

Chỉ còn hai bạch y nhân đứng yên bất động, gương mặt đã bị khăn che lại nên không nhìn rõ biểu hiện, ánh mắt thì hung hãn dị thường. Trong yên lặng ngẩn ngui, Đào Hoa Thiếu nhìn Lâm Thiên Dịch, thản nhiên nói: “Thì ra ngươi là người của Bạch liên giáo, cũng hơi có chút bất ngờ đấy.”

Nghe vậy tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Lâm Thiên Dịch là người của bạch liên giáo?

Trong lúc đó ánh mắt của hai người Yến Tổng đều tập trung trên người Lâm Thiên Dịch, chỉ có Trầm Túy Thiên là thản nhiên, hình như đã biết từ lâu.

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Lâm Thiên Dịch đứng lên, chậm rãi sửa sang lại quần áo, im lặng nhìn hai bạch y nhân, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Sở Thiên Dao, người đã trúng độc của bản giáo là kịch độc “Hồng liên chi tâm”, người còn có khí lực để mà chiến đấu sao?”

Lời này nói ra chẳng khác nào thừa nhận thân phận?

Trong đầu tôi như có luồng điện lóe lên, mọi manh mối từ trước đều hiện lên. Lâm Thiên Dịch là người của bạch liên giáo, đương nhiên biết rõ như lòng bàn tay việc tôi trúng độc, tôi lại bình yên vô sự, khó trách lão ta lại nghi ngờ tôi! Khó trách lão ta dám can đảm đem người tới đây!

Nói như vậy lão ta đột nhiên triệu tập đám người Tổng Thanh Ca tới Thái Nguyên là vì Đường Thi Nhi? Truy sát Thiên trì tam thánh cũng là vì Đường Thi Nhi?”

Tôi tức giận nói: “Ông đúng là tên dê tiện, giàu đồ bìm leo...”

Lâm Thiên Dịch cười lạnh nói: “Nha đầu thôi, người cho rằng hôm nay hãn có năng lực bảo vệ người sao?”

Đào Hoa Thiếu kéo tôi, cười nói: “Sao người không thử nhìn xem?”

Lâm Thiên Dịch biến sắc, chưa kịp ra hiệu gì thì hai gã bạch y nhân đột nhiên cùng nhau lao đến, sát khí mạnh mẽ như Trường Giang và Hoàng hà vỡ đê, cuộn cuộn tràn tới ngoài tầm kiểm soát.

Tôi cảm thấy xung quanh mình như bị vô số kim châm đâm trúng, lồng ngực bị tắc nghẽn không thể thở được.

Mái tóc trắng của Đào Hoa Thiếu bay bay trong gió, lòng bàn tay anh phát lực, cả người tôi bỗng nhiên bay lên rồi bình yên rơi vào trong phòng, cùng với đó là Phượng Minh.

Hai gã bạch y nhân đến cách Đào Hoa Thiếu ba thước, bỗng nhiên bị dừng lại trước không trung. Giống như bị một lực vô hình có luồng sát khí mãnh liệt cản lại.

Đúng vào lúc này có một thanh kiếm giống như hai lưỡi câu đi kèm theo đó là một luồng bạch quang hướng vào ngực anh.

Tôi sợ hãi tiếng kêu chưa kịp thốt ra, liền nghe thấy có tiếng vang nhỏ...

21. Chương 16 (2)

Ngay trong khoảnh khắc đó một lưỡi kiếm đã nhanh hơn đâm tới trước ngực Lâm Thiên Dịch.

Mũi kiếm đâm qua vai trái của Lâm Thiên Dịch ghim ông ta dính chặt trên vách tường trắng, trong khi đó máu vẫn còn lưu lại trên mũi kiếm.

Tay trái Đào Hoa Thiếu lẽ lay động. Trong nháy mắt có luồng ánh sáng chói lòa, sát khí ở bốn phía tỏa ra tàn khốc mà quyết tuyệt.

Bình khí trong tay hai gã bạch y nhân đồng loạt bắn ra, khí thế như Tu La sống lại vô cùng sắc bén nhanh gọn, không thể cản mà cũng không thể không chế được.

Trái tim tôi như bị thít chặt lấy, bốn bề đất trời quay cuồng, cả người không tự chủ được lao đảo muốn ngã lập tức được một bàn tay đỡ lấy.

Giọng nói lo lắng của Phượng Minh: “Phu nhân!”

Tôi nhắm hai mắt lại, rất lâu sau mới dám từ từ mở mắt ra, chỉ thấy dưới hành lang là những cánh hoa đào điểm lệ cùng với những chiếc lá xanh biếc đang bay lả tả rơi xuống, xung quanh đều yên bình.

Sau trận cuồng phong, đất trời bỗng nhiên an tĩnh một mảnh trời xanh. Đào Hoa Thiếu đứng ở dưới tán cây hoa đào, xoay người lại hướng về tôi mỉm cười.

Tôi ngơ ngác đi ra ngoài, nghẹn ngào không nói nên lời.

Anh nắm lấy tay tôi, hiểu rõ tâm tư của tôi, mỉm cười nói: “Không sao rồi.”

Tôi như vừa tỉnh ở trong mộng, nhìn khắp mọi nơi. Hai gã bạch y nhân nằm sõng soài trên mặt đất, ngực bị cầm bởi thanh chủy thủ, máu nhuộm lên trang phục bạch y tung ra như hoa, mỹ lệ và dữ dội.

Đào Hoa Thiếu ôm tôi xoay người lại, nói: “Đừng xem.”

Nước mắt tràn mi, tôi run giọng nói: “Sức khỏe của huynh...”

“Yên tâm! Mặc dù ta bị trúng kịch độc nhưng đối phó với bọn chúng dễ như trở bàn tay.”

Anh nói xong tay áo hất nhẹ, một luồng kinh lực từ tay phát ra, Lâm Thiên Dịch kêu lên rơi xuống đất, ôm vai đứng lên, mặt trắng bệch như tờ giấy trắng.

“Nể tình ngươi có ơn dưỡng dục chi ân với Sơ Cuồng, ta giữ lại mạng của ngươi, mau cút đi.”

Lâm Thiên Dịch ngậy người ra một lát rồi lập tức xoay người từ đồng phế nát loạn choạng đi ra, đám người Yên Tổng cũng lần lượt đi hết.

Trong yên tĩnh bỗng vang lên tiếng cười to.

“Sở tiên sinh quả nhiên khí độ phi phạm, bội phục bội phục.”

Trầm Túy Thiên dựa vào tường đứng lên, cả người hơn mười vết thương, máu nhuộm trường bào càng tôn thêm gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, vô cùng đẹp đẽ.

Đào Hoa Thiếu lặng lẽ nhìn hấn một hồi, sau đó nở nụ cười.

“Trầm Túy Thiên, cho dù ngươi là ai, Sở Thiên Dao ta hôm nay đã thiếu ngươi một ân tình.”

Trầm Túy Thiên bật cười ha hả, nói: “Không dám nhận! Trầm mỗ trợ giúp Dung cô nương, không phải là trợ giúp Sở tiên sinh.”

Đào Hoa Thiếu dùng một chút lực nhỏ ôm lấy thắt lưng của tôi, mỉm cười nói: “Sơ Cuồng là thê tử của ta, giúp nàng cũng là giúp Sở Thiên Dao ta.”

Trầm Túy Thiên nao nao, lại lập tức cười to: “Như vậy Trầm mỗ hôm nay rốt cuộc cũng đã hiểu! Ha Ha!”

Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói: “Trầm công tử sao không đi xử lý vết thương đi?”

“Sau này còn gặp lại!”

Trầm Túy Thiên ôm quyền rồi lặng người đi, xem tư thế đó dường như chỉ là vết thương ngoài da, không bị nội thương.

Tôi vốn tưởng anh ta sẽ đưa ra điều kiện, không ngờ ngược lại anh ta lại bỏ đi, tâm tư người này thật đúng như người ta nói là khó dò.

Bỗng nhiên Đào Hoa Thiếu gục đầu lên vai tôi, hai hàng lông mày rậm chau lại nhón lên như hai chóp núi, đôi con ngươi đen kịt thình lình hiện ra màu tím sậm quỷ dị.

Tôi như rơi xuống vực sâu, toàn thân lạnh lẽo.

Anh hơi nghiêng đầu, ý bảo tôi dìu anh đi vào, tôi vội vàng đưa anh vào trong phòng nằm, anh nhắm mắt lại tĩnh tọa.

Bản thân Phượng Minh cũng đang bị trọng thương, kiểm vẫn kề bên người, vẻ mặt trang nghiêm.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong trở nên vắng vẻ, chỉ nghe tiếng thở yếu ớt của ba người.

Tôi định khuyên Phương Minh đi nghỉ ngơi, bỗng nhiên liếc mắt thoáng nhìn chiếc hộp gấm màu đỏ đặt trên bàn, chiếc khóa đồng tinh xảo vẫn chưa hề mở ra.

Tôi quay mạnh đầu lại, kinh hãi trừng mắt với Phương Minh.

Anh ta kỳ quái nhìn tôi một chút, sau đó theo ánh mắt tôi để nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tôi càng hoảng sợ, dùng ánh mắt hỏi anh ta: lẽ nào huynh cũng không biết?

Anh ta ngây người một lát, rồi lắc đầu.

Tôi không dám quấy rầy Đào Hoa Thiếu đang điều tức, liền ra hiệu bảo anh ta theo tôi ra ngoài.

“Chuyện gì vậy? Sao Đào Hoa Thiếu không uống thuốc giải?” Tôi vừa ra sân lập tức hỏi luôn.

“Không biết!:

“Có phải không mở được khóa không? Hay là thuốc giải có vấn đề?” Tâm tư tôi hỗn loạn, gấp gáp hỏi: “Vì sao huynh ấy không dùng thuốc giải?”

Phương Minh còn kinh hoàng hơn so với tôi, mắt lóe sáng, sắc mặt chuyển biến.

Tôi bị biểu hiện của anh ta càng thêm hoảng loạn, cả người lạnh lẽo, trong đầu nhắc nhở tôi cần phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng tôi không thể bình tĩnh được.

“Phi Phi!” Phương Minh bỗng nhiên nắm lấy vai tôi, kêu lên: “Là Phi Phi, vấn đề nhất định ở trên người cô ta.”

Tôi ngẩn ra rồi lập tức hiểu, run giọng nói: “Cô ta đang ở đâu? Tôi phải đi tìm cô ta.”

“Người ở đây bảo vệ chủ nhân, ta đi!” Anh ta nói xong rồi lắc mình đi mất dạng.

Tôi bước nhanh về phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra lập tức giật mình hoảng sợ đến hồn tiêu phách tán.

Trong phòng vắng vẻ, không có bóng dáng của Đào Hoa Thiếu.

Tôi ngây ra ở cửa một lúc, bỗng nhiên trở nên bình tĩnh.

Mặc dù Đào Hoa Thiếu bị trúng độc nhưng không ai có thể đưa anh đi im hơi lặng tiếng được. Khả năng Trầm Túy Thiên vừa đi mà quay lại là rất nhỏ, anh ta cũng không dám làm vậy, như vậy chỉ có thể là Phi Phi.

Tôi tỉ mỉ quan sát bốn phía, sau đó ánh mắt một lần nữa tập trung ở giữa gian phòng, lục soát bên trong bên ngoài một lần nữa cũng không phát hiện ra gì cả, tôi ra ngoài cửa đi vòng quanh sân trước sân sau một vòng cũng không phát hiện gì. Tâm trạng lại chìm xuống.

Lúc này mặt trời đang xuống, hoàng hôn bao phủ ở khắp nơi, cơn gió cuối mùa xuân thổi tới làm trong đình viện tràn ngập mùi máu tanh, tôi không nén được tựa vào bức tường khom người nôn thốc nôn tháo.

Một bàn tay lạnh lẽo xoa lưng tôi.

Cả người tôi cứng đờ quay mạnh đầu lại, trong nháy mắt toàn bộ biểu cảm đều đọng lại trên mặt: “Sao lại là huynh...”

Lâm Thiếu Từ nhếch môi cười, nói: “Đừng lo, ta đến không phải là muốn làm phiền muội.”

Tôi lúng túng nói: ‘ý tôi không phải vậy.’

Anh ta lặng lẽ nhìn tôi một lúc, sau đó lại khôi phục dáng vẻ cao ngạo, thản nhiên nói: “Cảm ơn muội đã tha cho hần. Lúc này đây ta quyết định trở về đối mặt với hiện thực, dù sao hần cũng là phụ thân của ta.”

Đầu óc tôi hỗn loạn không biết nên nói gì.

Lâm Thiếu Từ nhìn tôi một hồi, bỗng nhiên nói: “Hần đi hướng Tây.”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh ta.

Lâm Thiếu Từ nhếch miệng: “Là ta nói Sở Thiên Dao...”

Tôi không đợi anh ta nói xong liền chạy về hướng Tây, chỉ nghe sau lưng có tiếng thở dài thật khẽ.

Tôi đón ánh tà dương ở hướng Tây, gió lạnh lẽo thổi qua bên tai, trong cơ thể dường như có một thứ gì đó đang từ từ bị cuốn trôi đi.

Màn đêm nặng nề buông xuống, gió mạnh thổi qua tàng cây, đất trời mênh mông mà bi tráng, vàng trắng non cong như lưỡi câu lạnh lẽo. Cánh đồng hoang vu tĩnh mịch không có bất kỳ bóng dáng một ai.

Bỗng nhiên trong lúc đó tôi cảm thấy đất trời mù mịt, một sự tuyệt vọng cùng hoang liêu tràn tới.

Không biết trải qua bao lâu, dưới ánh trăng một chiếc xe ngựa màu đen chậm rãi chạy tới, xe ngựa đến trước mặt tôi rồi dừng lại, Phương Minh nhảy xuống, sắc mặt tái nhợt nở nụ cười.

Cả người tôi cứng đờ không thể nhúc nhích được nửa bước: “Huynh ấy..”

Tầm rèm khẽ hất lên, một giọng nói khàn khàn yếu ớt vang lên: “Ta không sao.”

Thần kinh tôi đang căng thẳng chợt chùng ra, trước mắt tôi tối sầm không biết gì nữa.

Không biết qua bao lâu, tôi tỉnh lại trong mùi hương thơm mát, tôi chờ người ra một chút rồi lập tức nhảy vọt ra mở cửa, thấy Phương Minh đang đứng bên ngoài.

Tôi hấp tấp giữ anh ta, hỏi: “Đào Hoa Thiếu đâu?”

Phương Minh nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân đang tỉnh tức, phu nhân nội thương chưa lành, không nên kích động.”

Tôi vội la lên: “Mau đưa tôi đi.”

Anh ta hơi nghiêng đầu hướng bên trong phòng, nói: “Ở trong phòng đó.”

Tôi sững sốt, nhẹ nhàng quay vào phòng.

Thì ra trong phòng có hai căn buồng bị một chiếc bình phong hoa mai chắn qua. Bên trong bình phong Đào Hoa Thiếu đang nhắm mắt tĩnh tọa, mái tóc trắng phất phơ lay động, trên trán đầm mồ hôi, nét mặt tuần tú có một luồng sáng kỳ dị đang chuyển động không ngừng, vòng đi vòng lại...

Tôi ngơ ngác nhìn anh một lúc lâu, cho đến khi Phương Minh đến vỗ nhẹ vào vai tôi, tôi mới giật mình bừng tỉnh.

Tôi nhẹ nhàng bước ra cửa, nói nhỏ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chủ nhân vừa uống thuốc giải, phải qua mười hai canh giờ mới có thể hồi phục.”

“Phi Phi đâu?”

“Cô ta đã bị chủ nhân đuổi về Ma gia sơn rồi.”

Tôi không nói gì, anh ta bỗng nói: “Xin lỗi,”

Tôi giật mình, bật thốt lên: “Vì sao?”

Phương Minh im lặng không nói.

Tôi hiểu, nhưng vẫn không thể tin được: “Cô ta muốn mượn đao giết người?”

Phương Minh thần sắc buồn bã, cười khổ nói: “Cô ta từ nhỏ đã cố chấp cao ngạo, trong mắt ngoại trừ chủ nhân ra thì không coi ai ra gì. Lần này phạm tội là do hồ đồ, xin phu nhân đừng trách cô ta.”

“Tôi đương nhiên phải trách tội cô ta rồi!” Tôi giận giữ: “Làm sao cô ta dám mạo hiểm tính mạng của Đào Hoa Thiếu được chứ?”

Anh ta than nhẹ: “Cô ta không ngờ lại có chuyện không may như vậy, chủ nhân thần công cái thế...”

Tôi mắng át đi: “Nhỡ gặp chuyện không may thì làm sao? Huynh có biết mấy ngày nay tâm trạng tôi thế nào không? Hai người các huynh có thể yên tâm đến thế à? Thần công cái thế mà còn bị trúng độc...”

“Đó cũng là bởi vì ngươi! Phượng Minh lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi kinh ngạc, chợt thấy cánh tay anh ta quần vải trắng, cảm thấy vừa rồi mình nói hơi quá, tôi ngưng ngừng im lặng.

Phượng Minh cũng hiểu mình nói lỡ lời, trầm mặc không nói gì.

Bỗng nhiên anh ta cười khở, nói: “Có thể là ta vô tâm, hai mươi năm qua, ta cũng không biết trên đời này không có gì là hẳn không làm được cả. Mặc dù núi có sập trước mặt hẳn cũng không hề mảy may nhú mảy, ta đã quen cảm giác này...”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta, thở dài: “Tôi đi xem Đào Hoa Thiếu, huynh đi nghỉ ngơi trước đi.”

Tôi lại một lần nữa bước vào trong phòng, nhìn bóng Đào Hoa Thiếu xuyên qua tấm bình phong, nỗi lòng dần dần an tĩnh lại.

Thần kinh được thả lỏng thì toàn thân lại đau đớn, vết thương ở cánh tay và ngực đều bị hở ra, vết máu ngưng lại thành màu đen.

Vô công của Lâm Thiên Dịch thật sự là tà môn, có công dụng như là keo dính muốn trốn tránh cũng không xong. Ông ta là người của Bạch liên giáo, như vậy ý đồ của ông ta không phải là muốn khống chế Ngự trị sơn trang. Năm Vĩnh Lạc, Đường Thi Nhi tạo phản thất bại, thủ hạ của bà ta đều đã ẩn thân giang hồ, trở thành những người làm hoạt động ngầm, ý đồ muốn đợi thời cơ quật khởi trở lại.

Tôi nằm trên giường ngẫm nghĩ lại tỉ mỉ những chuyện xảy ra mấy ngày qua một lần nữa, cảm thấy xác thực hai vị Kim Dung và Cổ Long chưa từng đối gạt tôi, trong giang hồ quả thực hiểm ác đáng sợ, để sinh tồn là kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu. Bất chấp người đó là ai, kể cả máu mủ ruột thịt. Nhớ lại lúc tôi còn là cô gái hiện đại chưa từng sống xa nhà, tài sản của mình để an toàn đều giao hết cho các chú cảnh sát, vì vậy không có gì phải lo lắng cả. Còn hiện giờ tới Minh triều mới biết được xã hội phong kiến đáng sợ vô cùng. May mà vận khí của tôi tốt, được Đào Hoa Thiếu bao bọc che chở, bằng không...Nghĩ đến là tôi thấy sợ nổi da gà...

Không biết lúc này Phong Tĩnh Ly đã gặp Chu Chiêm Cơ chưa?

Tôi đứng dậy đi xem lịch, sắp đến tháng năm rồi, mong rằng sự việc thuận lợi, không nên xảy ra sự cố gì nữa. Đợi đến khi Đào Hoa Thiếu giải độc xong, tôi sẽ nghĩ cách gạt anh rời khỏi giang hồ, không màng đến thị phi, cùng nhau trải qua những ngày tháng vui vẻ thoải mái...

Chuyện tình yêu trên đời này rất kỳ lạ, thường không tuân theo lẽ thường. Lúc tôi rửa mặt chải tóc sạch sẽ, mặc trang phục xinh đẹp, không dám chớp mắt tục tực bên giường của Đào Hoa Thiếu, sắm vai kẻ si tình, nghĩ rằng lúc anh mở mắt ra thấy tôi sẽ vô cùng cảm động. Ai ngờ tôi lại đánh một giấc no say, lúc mở mắt đã thấy mình nằm trên giường.

Đào Hoa Thiếu đang nằm bên cạnh tôi, hai hàng lông mi dài đẹp khẽ chớp rồi cười với tôi. Tôi nhìn anh không chớp mắt, ngàn vạn lời muốn nói lại không thể nói ra, cảm giác như sống lại một lần nữa.

Anh biết lòng tôi đang nghĩ gì, đưa tay nhéo mặt tôi, nói: “Choáng váng?”

Tôi cầm tay anh hôn lên những ngón tay thon dài mỹ lệ, từng giọt nước mắt lặn vào lòng bàn tay anh. Bàn tay anh khẽ run lên, lập tức cúi xuống hôn lên hai gò má tôi, ánh mắt đen sâu đầy vẻ triu mến.

Trái tim tôi rung động, không thể nén được nước mắt lại một lần nữa chảy xuống.

Anh bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp ngực vai tôi, dịu dàng nói: “Nội thương chưa lành, không nên kích động.

Tôi cảm thấy một sự ấm áp lan tỏa toàn thân, cảm giác khoan khoái không nói thành lời, một lát sau cảm thấy vô cùng mệt mỏi đưa tôi chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy thì sắc trời mờ mờ sáng, bên trong có một cây nến đang sắp cháy hết.

Đào Hoa Thiếu đang nhắm mắt nằm bên cạnh, hô hấp đều đặn, cổ áo màu trắng mỏng hơi trễ xuống, ánh nến soi vào khuôn ngực vạm vỡ sáng bóng mê hoặc của anh. Tôi si ngốc nhìn anh rất lâu rồi đưa tay kéo

chiếc chần lên cho anh, lặng lẽ đứng lên chuẩn bị đi làm đồ điểm tâm. Nói đến mà xấu hổ, thân là vợ người ta mà ngược lại tôi chưa từng vì trượng phu mà nấu một bữa cơm.

Tôi đang định cúi xuống đi giày vào bỗng nhiên bị một cánh tay ôm trở lại, một âm thanh khàn khàn ở ngay bên tai: “Ngủ lại một lúc nữa đi.”

Tôi xoay người lại hôn lên mặt anh, cười nói: “Muội đi nấu cơm.”

Đào Hoa Thiều mỉm cười: ‘Đói bụng hả?’

Tôi ngạc nhiên nói: “Huynh ba ngày chưa ăn gì rồi, huynh không đói à?”

“Đương nhiên có!” Anh cười xấu xa rồi cuốn lấy tôi, hai tay cởi cúc áo bên hông tôi.

Tôi giữ tay anh, bắt chước kiểu nói của anh: “Thân thể vừa đỡ, không nên kích động.”

Lồng ngực anh rung rung, bật cười thành tiếng: “Chỉ nhìn thôi...”

Tôi hơi đỏ mặt: “Có phải chưa từng thấy đâu.”

Anh không đáp cởi hẳn vạt áo của tôi rồi cúi xuống hôn vào đó, một lát sau mới ngẩng đầu lên, khẽ thở dài.

Tôi không muốn anh cảm thấy áy náy, giữ lấy tay anh, cười nói: “Muội đói bụng, muội đi nấu cơm.”

Đào Hoa Thiều vuốt ve những vết chai ở lòng bàn tay tôi, đùa nói: “Tay cầm đao múa kiếm này có nấu cơm được không?”

Tôi cười hì hì nói: “Trình độ hơi bị được đấy.”

Anh bỗng nhiên đứng lên, cười nói: “Được, vậy thì để ta xem tay nghề của muội.”

Tôi vội nói: “Huynh cứ nằm nghỉ đi, làm xong muội gọi huynh.”

Đào Hoa Thiều không để ý tới tôi mà vẫn xuống giường mặc quần áo, tôi bắt đắc dĩ đành cùng anh vào nhà bếp bận rộn một lúc lâu, tôi dựa theo thói quen ăn uống ngày trước của mình nấu bốn món thức ăn một bát canh cùng với nồi cơm tẻ nóng hổi. Anh đứng lên phỉ phỉ tro muội bám trên người, than: “Ta vốn tưởng rằng sắc thuốc đã khó lắm rồi, thì ra nấu cơm canh cũng không hề dễ dàng.”

Tôi bỗng nhớ ra ngày ấy tại khách điểm anh lần đầu tiên sắc thuốc cho tôi uống, trên mặt bám đầy tro muội, khiến tôi vừa cảm động vừa buồn cười.

Khi chúng tôi bưng cơm nước đi ra thì gặp Phượng Minh đang múc nước rửa mặt, anh ta kinh ngạc mắt trợn trừng mồm há hốc, chậu nước toàn bộ đều đổ hết vào người.

Tôi cười nói: “Mau rửa mặt vào ăn cơm.”

Đào Hoa Thiều không biết là đói bụng hay là do tay nghề tôi tốt mà ăn rất nhiều, còn tôi thì ăn rất ít, chỉ nhìn anh ăn là tôi đã thấy mình no rồi. Sau khi ăn xong, Phượng Minh cầm một bức thư đi ra, anh đang uống trà không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: ‘Để sau đi.’

Phượng Minh lập tức lui ra ngoài.

Tôi ngồi phía đối diện nghiêng đầu si ngốc nhìn anh.

Đào Hoa Thiều đặt tách trà xuống, cầm tay tôi cười đề nghị: “Đi ra ngoài một chút không?”

Tôi lắc đầu.

Anh trầm ngâm một chút rồi cười xấu xa: “Vậy chúng ta tiếp tục trên giường...”

Tôi cười, trở tay cầm lấy tay anh, nói: “Huynh làm sao biết thuốc giải không có ở trong hộp? Huynh không hề mở khóa.”

Đào Hoa Thiều mỉm cười nói: “Phi Phi luôn muốn lập công, lấy được thuốc giải làm sao lại để Thiên trì tam thánh mang tới chứ?”

Tôi hiểu, tức giận nói: “Huynh hiểu cô ta quá!”

Anh cười nói: “Ta trách phạt cô ta quay về Ma gia sơn rồi.”

Tôi nói: “Muội cũng muốn đi Ma gia sơn.”

Đào Hoa Thiếu sững sốt, dịu dàng nói: “Nơi đó rất quanh quẽ, ta sợ muội không muốn ở đó.”

Tôi cười: “Ở cùng với huynh, muội không sợ.”

Anh dịu dàng xoa đầu tôi, sáng khoái nói: “Được, chờ việc ở đây xong, chúng ta sẽ về đó.”

Tôi trừng mắt, giả bộ: “Sự việc không phải đã kết thúc rồi hay sao? Độc trong người huynh cũng đã giải rồi...”

Đào Hoa Thiếu đứng lên, cười nói: “Ngày mai trở về Tế Nam rồi, muội thật sự không muốn ra ngoài à?”

Tôi kéo anh: “Vậy không bằng tiếp tục trên giường...”

Anh cười rồi ôm tôi quay trở lại giường, ánh nắng cuối mùa xuân lẻ loi độc hành chập chờn trên song cửa sổ, sau đó từng chút bò lên cơ thể hai chúng tôi. Tôi lười biếng dựa vào ngực anh, vừa ngắm nghía vừa mân mê sợi tóc trắng mềm mại của anh, hỏi: “Sao huynh biết Lâm Thiên Dịch là người của Bạch liên giáo?”

Đào Hoa Thiếu nói khẽ: “Sau khi Phi Phi xuất quan có xác nhận sự phụ của Phong Tịnh Ly là Đường Thi Nhi. Cô ta bị Thiên trì tam thánh gây thương tích liên lập tức theo dõi cô ta, thấy cô ta liên lạc với hai gã hộ pháp sư.”

Tôi sững sốt: “Hộ pháp sư? Là hai bạch y nhân che mặt phải không?”

Anh “ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Lâm Thiên Dịch lệnh cho đám người Tống Thanh Ca đi truy sát Thiên trì tam thánh, ngoại trừ nguyên nhân là Đường Thi Nhi ra, cũng là muốn một lần nữa chấp chưởng Ngự trì sơn trang. Đã khống chế được Ngự trì sơn trang rồi thì đó là cách tốt nhất để che giấu thân phận Bạch liên giáo...”

Tôi kêu khẽ: “Được rồi, Trầm Túy Thiên nói, là hắc cố tình để Lâm Thiên Dịch chạy thoát.”

Đào Hoa Thiếu cười nói: “Trầm Túy Thiên mới ra giang hồ, bạch liên giáo đối với hắc mà nói là vô hại, để cho Lâm Thiên Dịch chạy thoát cũng không phải là không hiểu được.”

Tôi nói: “Ý muốn của hắc quả thực là thiên hạ ư?”

Anh trầm ngâm nói: “Quỷ cốc minh chỉ trong một đêm quật khởi phương bắc, hành sự thần bí, tổ chức nghiêm cẩn, Trầm Túy Thiên tuổi còn trẻ mà đã có năng lực hiệu lệnh quần hùng, ngoại trừ bản thân có võ công cùng với trí tuệ hơn người, đằng sau nhất định có một thế lực hùng hậu chống lưng, ta đã phái người đi điều tra nơi khởi nguồn tài chính của hắc, đầu mối ở Bắc Nguyên...”

Tôi thất kinh: ‘Hắc là người Mông Cổ ư?’

Đào Hoa Thiếu mỉm cười, không khẳng định.

Tôi nhú mày, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cũng không phải là không có khả năng này. Nếu anh ta có thể thu phục quần hùng Trung Nguyên, sau này đương nhiên có thể dẫn binh về phía Nam, anh ta khuấy đục nước trong giang hồ, muốn đục nước béo cò....Nhưng tướng mạo của anh ta đẹp đẽ như vậy, không hề có phong thái thô lỗ của người phương Bắc...

“Chú ý kéo võ đầu.”

Đào Hoa Thiếu xoa xoa vùng chân mày của tôi một chút, rồi giả vờ giận giữ nói: “Lúc này lại nhớ đến nam nhân khác có quá đáng hay không?”

Tôi bật cười cúi xuống hôn lên môi anh, sờ soạng anh..

Đào Hoa Thiếu bắt được tay tôi, cười nói: “Vết thương còn chưa lành.”

Tôi bất đắc dĩ nằm xuống, nhưng anh lại thuận thế nắm lấy ngực tôi xoa nắn nhẹ nhàng.

Tôi hụt hơi: “Huynh cố ý phải không?”

Anh cười xấu xa, ngón tay thon dài tà ác xoa nắn xuống phía dưới, đầu ngón tay có một luồng lực nóng rực như điện di chuyển trên người tôi. Động tác của anh càng lúc càng nhanh hơn, tôi không nén được rên rỉ, thở dốc nói: “Đây là tà công gì vậy?”

Ánh mắt anh thâm trầm, khàn giọng nói: “Là Tiêu hồn công do gia phụ sáng chế, cảm giác thế nào?”

Tôi yếu ớt ngã vào lòng anh, dở khóc dở cười nói: “Không thể nào, ông ấy cũng truyền thụ cái này cho huynh ư?”

Đào Hoa Thiệu khẽ cười: “Gia phụ giấu ở trong phòng, ta lén xem trộm.”

Tôi phá lên cười: “Huynh đúng là đứa con hư hỏng, cái tốt không học lại đi học cái xấu.”

Anh trừng mắt với tôi, hừ mũi nói: “Cái này làm sao lại dễ khoe ra được chứ.”

Tôi không còn sức để mà cười, nằm trên ngực anh mà ngủ.

Lúc tỉnh dậy trời đã tối, bên cạnh không có ai, ngẩng đầu lên thấy anh đang ngồi trước bàn xem thư, ánh nến khắc lên khuôn mặt tuần tú nghiêng nghiêng của anh, khóe môi bỗng nhiên hơi cong lên nghiêng đầu hướng về tôi cười, đôi mắt đen sâu trong suốt như nước mùa thu.

Tim tôi như thất lại, hơi thở khó khăn.

Anh dịu dàng hỏi: “Đói à?”

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Đào Hoa Thiệu đặt bức thư xuống, bước tới cười: “Sao không nói?”

Tôi kéo tay anh, thành thật nói: “Vốn là đói bụng, nhưng thấy huynh cười, nụ cười quá khuynh quốc khuynh thành, muội bỗng nhiên không thấy đói bụng nữa.”

Anh bật cười to kéo tôi dậy ra ngoài ăn cơm tối.

22. Chương 17

Cuối tháng tư năm Hồng Hi, cuối mùa xuân hoa bụi bay, trời trong nắng ấm, bầu trời cao xanh ngắt cao với những tầng mây trắng vờn bay nhẹ.

Thời tiết rất đẹp, tôi không muốn ngồi trong xe ngựa, liền cải nam trang ba người cùng cưỡi ngựa mà đi.

Trong lòng tôi có tâm sự, dọc đường đi cố kéo dài thời gian, gặp cảnh đẹp rực rỡ tôi lôi kéo Đào Hoa Thiệu đi dạo nửa ngày. Anh hăng hái bồng bồng đi theo tôi, nhân được tin từ bồ câu đưa thư anh cũng không để ý tới, chỉ giao cho Phượng Minh giữ.

Cho đến vào hoàng hôn ngày thứ ba mới đến Tấn Thành, Thanh Liên tự là chùa Phật giáo rất có danh tiếng ở nơi này. Đào Hoa Thiệu biết ý tôi, ăn cơm tối xong liền nói luôn: “Đi thôi, ngồi ngắm trăng nghe phật âm.”

Tôi ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng non cong cong trên ngọn cây, bầu trời đêm sáng trong. Lúc này anh cầm tay tôi ra khỏi cửa đi về hướng Thanh Liên tự. Trên đường đi mọi người đều nhìn chúng tôi, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, đưa mắt nhìn sang Đào Hoa Thiệu đã thấy anh nhìn tôi không chớp mắt, khóe môi cười cười, càng nắm chặt tay tôi hơn.

Tôi bừng hiểu, trên anh: “Thì ra họ tưởng chúng ta là đồng tính luyện ái.”

Đào Hoa Thiệu mỉm cười, ngón cái bỗng nhiên nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn tay tôi, ngay lập tức tôi thấy nửa người tê rần, không tự chủ được ngã người vào anh, anh thuận thế ôm lấy tôi, cười mà không nói gì. Cả người tôi được cánh tay anh ôm trọn lấy.

Anh là một người thâm trầm ít nói, ở cùng anh càng lâu trái lại tôi càng không hiểu anh, không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Anh trợ giúp Hán Vương mưu phản, nhưng nhiều ngày qua Hán Vương liên tục thúc dục anh trở về nhưng anh không hề để ý tới. Đường như anh rất thấu hiểu tâm tư của tôi, mọi chuyện đều nghe theo tôi làm tôi thấy hổ thẹn. Ai bảo là anh muốn làm phản chứ? Nếu anh làm việc khác, tôi nhất định sẽ toàn lực giúp anh.

Đào Hoa Thiệu bỗng nhiên nói: “Sơ Cuồng, muội còn nhớ lúc ở Đại Minh hồ chúng ta đã từng nói gì không?”

Tôi ngẩn ra: “Nói gì?”

Anh mỉm cười nói: “Về chuyện Hán Vương, chúng ta nói sẽ dốc hết sức mình. Hiện giờ muội không còn là trang chủ Ngự trì sơn trang nữa, có tìm cách khác nữa không?”

Tôi cố tình làm ra vẻ thiệt thòi, thở dài nói: “Còn tìm cách khác gì chứ, trừ phi huynh không trợ giúp Hán Vương nữa.”

Đào Hoa Thiệu nghiêng đầu nhìn tôi: “Nhân sĩ giang hồ cho rằng muội là kẻ bại hoại nổi giáo cho giặc, muội không để tâm ư?”

Tôi cười: “Có xấu xa thì cũng không xấu xa bằng huynh, huynh không để tâm, muội sợ gì chứ.”

Anh im lặng một lúc, bỗng nhiên khẽ thở dài: “Ngốc ạ, ta lo lắng sự nhiệt tình của muội sẽ tự chuốc lấy họa vào người.”

Tim tôi đập mạnh, tôi hiểu, thì ra anh đã sớm biết hết, anh biết tôi đã kêu Phong Tĩnh Ly đi đưa thư đến Nam Kinh. Nhất cử nhất động của tôi đều không thể giấu nổi anh. Anh là hồ ly ngàn năm, đạo hạnh của tôi thì lại quá non kém.

Tôi dừng bước nhìn anh, dịu dàng nói: “Chúng ta mặc kệ chuyện này, được không?”

Đào Hoa Thiệu đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt đen sâu khó hiểu.

Hai chúng tôi im lặng nhìn đối phương, bốn bề yên ắng, ánh trăng sáng tỏ, mơ hồ nghe được hai tiếng chuông ngân.

Bỗng nhiên, anh ôm tôi lùi ra sau hai bước. Tôi chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một cơn gió mát lướt qua người, hai bóng người lập tức như dây cung bay qua, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa, thân pháp cực nhanh, đúng là hiếm thấy.

Tôi giật mình nói: “Khinh công thật là lợi hại, là ai vậy?”

Đào Hoa Thiệu thản nhiên nói: “Mặc kệ họ.”

Tôi cười nói: “Đúng vậy, có huynh ở đây, còn ai dám bắt nạt muội chứ.”

Anh hừ mũi: “Nhanh mồm nhanh miệng!” rồi dừng lại một chút, thở dài:

“Muội đi nước cờ hiểm, chi sợ sau này sẽ có phiền toái lớn.”

“Muội cũng biết rất nguy hiểm, nhưng thật sự là bất đắc dĩ.”

Tôi cũng thở dài, không còn cách nào khác, tôi thủy chung không muốn mắc nợ Phong Đình Tạ.

Đào Hoa Thiệu cười khổ nói: “Sơ Cuồng, đúng là muội vẫn không hề tin ta, thật ra ta cũng không phải là...” Đang nói bỗng dừng lại, hai hàng lông mày nhíu lại.

Tôi tập trung tinh thần mơ hồ nghe có tiếng binh khí giao nhau.

Anh nói: “Đi xem nào.”

Tôi thấy anh có vẻ quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình, tôi hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy?”

Anh nói: “Nghe aamthanh như có người đang sử dụng kiếm pháp của bản môn.”

Tôi ngạc nhiên: “Như vậy mà cũng nghe được ư?”

Đào Hoa Thiệu không đáp, chân không chấm xuống đất, cả người bay đi nhanh như gió, chỉ trong chốc lát đã thấy một ngôi chùa cổ nguy nga, xung quanh cây cối xanh che um tùm, chính là chùa Thanh Liên.

Dưới ánh trăng, hai cô gái vóc người nhỏ nhắn xinh xắn đang hợp nhau đấu với một gã thiếu niên áo xanh, ba bóng người bay lên biến hóa kỳ ảo, đứng ngay bên cạnh đó là hai lão tăng áo xám râu tóc hoa râm, bốn con mắt đều đang chăm chú theo dõi ba người đang đấu nhau.

Đào Hoa Thiệu nắm tay tôi dừng lại trên một tán cây cổ thụ. Thân hình anh như quỷ mị, còn ba bóng người đang mải đấu nhau, hai lão tăng thì chuyên tâm quan sát cảnh chiến đấu nên không một ai phát giác.

Tôi chưa từng thấy Đào Hoa Thiệu sử dụng kiếm, nhìn kỹ một lúc mới phát hiện thiếu niên áo xanh sử dụng kiếm pháp có chút giống Phượng Minh, mỗi chiêu thức đều biến hóa tinh diệu, linh hoạt, liên tục không ngắt.

Còn hai cô gái thì sử dụng tay không, hai cánh tay nhỏ và dài để đấu lại. Hai người đấu chưa qua chín chiêu thì thần sắc lộ vẻ sốt ruột, chưởng phong phát ra càng lúc càng sắc bén. Thiếu niên áo xanh thân pháp quỷ dị, thành thạo, nhưng nền muốn đột phá ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ba người càng đấu càng chậm, đều đã dùng tới nội lực. Chưởng phong của hai cô gái thì kín đáo trầm ổn, mỗi một chiêu đều ẩn giấu sức mạnh như sấm chớp.

Mấy ngày nay tôi được Đào Hoa Thiệu chỉ điểm, đối với võ học cũng hiểu vài phần, biết rằng người sử dụng được chưởng phong này phải có nội công thâm hậu, còn hai cô gái nhìn chưa quá hai mươi tuổi, rõ ràng là đã luyện được chưởng lực trầm hậu như vậy rồi.

Lúc này thấy thiếu niên áo xanh sắp không địch lại, tôi ngẩng lên nhìn Đào Hoa Thiệu, gương mặt tuấn tú của anh đóng kín như bưng không lộ thái độ gì.

Chợt nghe có tiếng vang nhỏ, thanh kiếm của thiếu niên áo xanh đã bị gãy, cả người bay lên rồi bắn ra xa rơi xuống thềm đá. Một cô gái thừa thắng xông lên, nhắc chân chặn vào cổ thiếu niên áo xanh, quát: “Mau giao đồ vật ra đây.”

Thiếu niên áo xanh khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, da thịt còn non nớt, gương mặt biến dạng, chỉ có đôi mắt là đảo tròn, kêu lên như lợn bị chọc tiết: “Xin hai vị đại sư cứu mạng, vị tiểu thư này muốn giết người cướp của.”

Cô gái nghe vậy giận quá, chân càng dẫm mạnh xuống, cười lạnh nói: “Mau giao ra đây!” Nói xong ngồi xổm xuống, đưa tay sờ soạng trên người cậu thiếu niên.

Thiếu niên áo xanh lại kêu: “Không đứng đắn a, đại sư, phát môn thanh tịnh, các người sao lại để nàng ta làm vậy.”

Bất kể cậu ta kêu thế nào, hai lão tăng vẫn tai ngơ mắt điếc.

Cô gái giơ tay lên tát vào mặt thiếu niên, rồi lại tỉ mỉ lục soát trên người cậu ta, chỉ lục soát ra được một ít son phấn cho nữ tử dùng, cô gái tức giận bóp cổ thiếu niên, nghiêng răng nói: “Đồ vật giấu ở đâu? Nói mau!”

Thiếu niên áo xanh phun ra một ngụm máu, cọt nhả nói: “Thân thể ta đều bị người tìm hết rồi, người xem ta có thể giấu ở đâu chứ?”

Cô gái tức giận đến mặt tái xanh, vung tay tát mười mấy bạt tai cho đến khi mặt thiếu niên sưng đỏ lên, nhưng cậu ta vẫn cười hi hi, chết cũng không nhận. Không biết đó là đồ vật quý gì mà khiến cậu ta bán mạng như vậy.

Yên lặng trong chốc lát, cô gái bỗng nở nụ cười: “Đồ Đồ Đồ, người ngang ngạnh như thế, ta đành phải đưa người về giao cho chủ quân chúng ta xử lý.”

Nghe vậy, cậu thiếu niên được gọi là Đồ Đồ Đồ mặt biến sắc, hét về cọt nhả vội vàng nói: “Tương Linh cô nương, cô nói đến vật gì, thật sự là ta không biết...”

“Người bảo không biết cái gì, người tưởng là trốn vào Thanh Liên tự thì chúng ta không làm gì được người à?” Một cô gái khác lạnh lùng cắt ngang.

Đỗ Đỗ Điều cười làm lạnh nói: “Cô nãi nãi của ta, Câu hồn sứ giả của Thất hải liên hoàn đảo đến truy sát ta, ta có thể không chạy được ư? Ta dù có một trăm lá gan cũng không dám trộm đồ vật gì gì đó của thất hải liên hoàn đảo các người đâu.”

Cô gái kia lạnh lùng nói: “Ta khuyên người sớm lấy vật đó giao ra đây, nếu không sẽ cho người ném chút mùi vị đau khổ.”

Đỗ Đỗ Điều vẻ mặt cầu xin, kêu lên: “Trời đất chứng giám, nếu như ta lấy vật đó, chết không được yên thân, tuyệt tử tuyệt tôn...”

Nói chưa dứt lời bỗng nhiên kêu lên thảm thiết, cánh tay phải đã bị Tương Linh bẻ sai khớp.

Cô ta cười lạnh nói: “Giữ lại những chuyện xằng bậy này mà đi nói với quân chủ nhà ta đi.” Nói xong quay sang bắt chuyện với đồng bạn: “Thẩm Tuyết, chúng ta đi!”

Hai cô gái một trái một phải mang thiếu niên đi. Lão tăng đang im lặng bỗng nhiên nói: “Chậm đã.”

Tương Linh nói: “Viên Hành, người chứa chấp người mà Thất đảo liên hoàn đảo chúng ta đang truy giết, vốn là sẽ phải chết. Nhưng quân chủ nhà ta nể mặt mũi đại sư chủ trì nên không tính toán với người. Nếu người không biết phân biệt thì đừng trách chúng ta không nể tình.”

Viên Hành dáng vẻ phục tùng nói: “Thất hải liên hoàn đảo uy trấn Nam Hải, danh tiếng lan xa, bản tăng đương nhiên không dám đắc tội, nhưng...”

Thẩm Tuyết tiếp lời: “Nhưng sao?”

Viên Hành nói: “Vị Đỗ công tử này, bản tăng cũng không dám đắc tội.”

Hai cô gái tính tình vốn cuồng ngạo cũng ngẩn ra. Thẩm Tuyết quát: “người nói cái gì?”

Viên Hành mặt không đổi sắc nói: “Đỗ công tử đã ở Thanh Liên tự, bản tăng không dám phiền hai vị mang đi, bản tăng cả gan xin hai vị nữ thí chủ lưu lại chốc lát.”

Tương Linh mắt lộ ra sát khí: “Vì sao?”

Viên Hành nói: “Chân sư thúc đã đi mời người nhà của vị Đỗ công tử này, chắc cũng sắp tới rồi, Thất hải liên hoàn đảo cùng với vị Đỗ công tử này có ân oán gì có thể trước mặt một lời rõ ràng...”

Ông ta vừa nói xong, Tương Linh đã ngửa đầu cười ha hả, một tay ném Đỗ Đỗ Điều xuống đất, nói: “Được lắm, ta muốn xem người nhà của tên tiểu dân tộc nhà người lợi hại như nào?”

Đôi mày thanh tú của Thẩm Tuyết nhíu lại, hạ giọng nói: “Quân chủ đã phân phó, bắt được tên tiểu tử thì lập tức trở về, không nên gây thêm chuyện.”

Tương Linh cười lạnh nói: “Thất hải liên hoàn đảo chúng ta chỉ rút khỏi giang hồ mới mười năm thì đã có người không coi chúng ta vào mắt rồi. Hôm nay nếu quân chủ đích thân tới chỉ sợ cũng muốn giáo huấn tên không coi ai gì này rồi, giờ chờ hấn một chút thì có sao?”

Thẩm Tuyết nghe vậy cũng không nói lại nữa.

Đỗ Đỗ Điều nằm trên mặt đất, mắt đảo khắp nơi bỗng nhiên nhìn thấy chúng tôi, liền bật kêu lên: “A” một tiếng.

Tương Linh quát: “Ai?”

Tôi thấy mình đã bị lộ liền hỏi Đào Hoa Thiếu: “Thất hải liên hoàn đảo lợi hại lắm hả? Sao mọi người chưa từng nghe qua?”

Đào Hoa Thiếu nắm tay tôi, chậm rãi bước ra, mỉm cười nói: “Ta cũng chưa từng nghe qua.”

Tương Linh đang trong cơn giận giữ, lạnh lùng nói: “Các người là người nhà tên dân tộc này phải không?”

Đỗ Đỗ Điều giành nói: “Tỷ tỷ của ta là một đại mỹ nhân tuyệt thế, sao lại là hai thư sinh này được?”

Hình như cậu ta rất sợ phải đi gặp vị quân chủ kia, lại nói: “Tỷ tỷ của là xinh đẹp gấp trăm ngàn lần so với các người, cô công cao hơn gấp ngàn lần, các người nhanh thả ta ra, đến lúc đó ta sẽ nói với tỷ tỷ tha mạng cho các người...”

Tương Linh quay lại tát cho thiếu niên một cái, cười lạnh nói: “Tiểu tử thôi, người không cần phải khích tướng, dù sao ngày hôm nay ta cũng muốn gặp cô ta.”

Một cái tát rất mạnh tay khiến gương mặt thiếu niên méo mó, máu mũi chảy ra nhưng cậu ta vẫn cười hề hề, hình như việc bị đánh rất thoải mái, thực sự là lợi hại.

Đào Hoa Thiếu hơi nhú mày nhưng vẫn không hề nổi giận.

Thẩm Tuyết tiến lên hai bước, nói: “Hai vị không liên quan đến chuyện ở đây, xin rời khỏi đây nhanh đi.”

Tôi nói: “Du ngoạn thắng cảnh không được sao?”

Cô ta nói: “Đêm hôm khuya khoắt nhỡ mà hai vị thật có nhã hứng.”

Tôi nói: “Việc này mà Thất hải liên hoàn đào cũng muốn quản sao?”

Sắc mặt cô ta sầm xuống: “Ta thấy các người không phải là người trong võ lâm, có ý tốt muốn khuyên bảo, người lại không biết phân biệt.”

Đào Hoa Thiếu siết tay tôi một chút, nói: “Đa tạ ý tốt của cô nương, Tiểu Dung, chúng ta đi thôi.”

Chúng tôi vừa xoay người đi được vài bước thì chợt thấy cơn gió mát thổi qua, một bóng người màu trắng nhỏ bé và mềm mại đáp xuống, từ từ xoay người lại, mái tóc mềm dài mượt như mây, đôi mắt sáng như tuyết, quả nhiên là một đại mỹ nhân.

“Hoàng Ngọc tỷ tỷ, mau tới cứu ta.” Đỗ Đỗ Điều vừa thấy cô ấy liền kêu lên.

Ai ngờ vị Hoàng Ngọc mỹ nhân này lại không thèm để mắt tới hắn, cười lạnh nói: “người trộm vật gì của hai vị cô nương đây, mau mau trả cho họ. Bằng không ta sẽ không quản người nữa.”

Tương Linh đang giận giữ nghe xong những lời này cơn giận lập tức dịu đi.

Tôi kéo tay Đào Hoa Thiếu dừng lại, tiếp tục xem náo nhiệt.

Thẩm Tuyết nói: “Đỗ Đỗ Điều, nếu người không giao đồ vật ra đây, mọi việc sẽ bỏ qua.”

Đỗ Đỗ Điều vẻ mặt cầu xin, nói: “Hoàng Ngọc tỷ tỷ, ta thực sự chưa từng thấy qua đồ vật đó.”

Hoàng Ngọc nói: “Người không trộm đồ của họ, vậy vì sao họ lại muốn truy sát người?”

Đỗ Đỗ Điều nói: “Là hiểu lầm thôi nhưng hai vị cô nương này không nghe ta giải thích, vừa đến đã động thủ rồi, rất ngang ngược tàn ác...”

“Người không trộm đồ, vậy những...cái này từ đâu mà có?” Tương Linh cười lạnh lấy trong người ra hai chuỗi chân trâu quăng ra trước mặt thiếu niên.

Đỗ Đỗ Điều giận giữ: “Không phải như lời người nói, đây là của một nữ nhân đưa cho ta.”

“Nói láo! Lạc phi tỷ tỷ mà tặng cho người à?” Tương Linh vừa nói vừa nhấc chân lên đá người thiếu niên.

Hoàng Ngọc dùng tay đánh về phía chân trái của Tương Linh, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, miệng nói: “Cô nương hà tất phải kích động, nói rõ ràng trước rồi động thủ lần nữa cũng không muộn.”

Tương Linh vội thu chân lại, một quyền đánh thẳng vào mặt Hoàng Ngọc, giận giữ nói: “Cô nãi nãi không rảnh nghe các người nói những lời vô ích.”

Thân hình Hoàng Ngọc loáng một cái đã tránh được một quyền, thuận lợi kéo Đỗ Đỗ Điều lui ra sau ba bước, nhú mày nói: “Quả nhiên là rất ngang ngược.”

Tương Linh không ngờ có người có thể tránh được một quyền của mình, lập tức phi thân đến đánh ra một chưởng nhanh như chớp, Hoàng Ngọc kéo Đỗ Đỗ Điều lúc tránh phải né trái, thân pháp vô cùng linh động tuyệt diệu....

Ngay cả một góc áo của Hoàng Ngọc mà Tương Linh cũng không hề chạm tới được, càng tức giận, chưởng phong phát ra càng lúc càng sắc bén, liên tục không dứt, mạnh mẽ. Hoàng Ngọc vì tay kéo người nên thân pháp hơi chậm một chút, suýt chút nữa thì bị đánh trúng. Bỗng nhiên xoay người hất Đổ Đổ Điều ra ngoài, dùng tay rút thanh kiếm bên người ra, kiếm quét ngang hướng cầm Tương Linh đâm tới, góc độ ra chiêu vô cùng tinh xảo. Chưởng phong của Tương Linh vốn tiếp cận người khác, nếu không lùi nhanh ra e rằng gương mặt sẽ bị hủy, cô ta liền vội vã lùi nhanh lại. Đường như Hoàng Ngọc biết rõ Tương Linh sẽ dùng chiêu đó, kiếm thế chuyển biến đột ngột, “roạt” một tiếng, đã thấy một góc váy của Tương Linh bị rách một miếng.

Đào Hoa Thiệu gật đầu nói: “Lúc này mới có hai phần của Phật kiếm pháp.”

Lúc này, Thẩm Tuyết thấy Tương Linh bất lợi, vội đánh chưởng tới tương trợ, ba người kiếm quan chưởng ảnh thật khó phân thắng bại. Kiếm pháp của Hoàng Ngọc có điểm giống Đổ Đổ Điều nhưng uy lực mạnh hơn nhiều. Bộ kiếm pháp đó Tương Linh vừa được lĩnh giáo qua, sự biến hóa của nó đại khái cũng biết nên vẫn có khả năng ứng phó.

Tôi liếc nhìn Đào Hoa Thiệu, anh không đợi tôi mở miệng, mỉm cười nói: “Bộ kiếm pháp đó rất dễ hiểu dễ học, nhưng để luyện được tinh diệu không phải dễ dàng, cần phải phối hợp với nội công tâm pháp của bản môn để cùng tu luyện song song. Đổ Đổ Điều chỉ mới học chiêu thức, vẫn chưa nắm được tinh yếu của nó. Còn Hoàng Ngọc ngược lại có căn cơ hơn...Ừ, chỉ một chiêu nữa là các nàng sẽ không tiếp được, lập tức thua ngay.”

23. Chương 17 (2)

Đào Hoa Thiệu vừa nói xong, Tương Linh và Thẩm Tuyết cùng kêu lên sợ hãi, cùng nhau ngã bấn ra xa.

Hoàng Ngọc thu kiếm lại, vén sợi tóc bên tai đang định nói. Đổ Đổ Điều đã đứng dậy vỗ tay cười to nói: “Ha ha...thấy công phu của tỷ tỷ ta thế nào? Ta nói không sai chứ, các ngươi Thất hải liên hoàn đảo tuy rằng ngang dọc ở Nam Hải, nhưng tới Trung Nguyên chỉ sợ sẽ...” Tiếng cười chưa dứt bỗng nhiên im bặt.

Từ trên tháp tự, một bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống, cười nói: “Thì sẽ thế nào?”

Tất cả mọi người đều giật mình, chỉ có hai người Tương Linh và Thẩm Tuyết sắc mặt lộ vẻ vui mừng, kêu lên: “Thiên Sách sư huynh!”

Tôi mở to mắt nhìn, chỉ thấy người đó tay cầm Huyền hắc thiết phiến, tướng mạo anh tuấn, ước chừng ba mươi tuổi, trên mặt có biểu hiện của sự cuồng ngạo, thật giống với hai vị sư muội của hần ta.

Hần cầm một cái bọc đi tới trước mặt của Viên Hành, bên trong là một đầu người be bét máu.

Viên Hành vừa nhìn liền thối lui ba bước, mặt xám ngoét, thất thanh kêu lên: “Là Chân chủ trì.”

Hoàng Ngọc bỗng nhiên ngẩng phát mặt lên, giận giữ nói: “Hần chỉ báo tin cho ta, người cần gì phải giết hần?”

Thiên Sách mỉm cười nói: “Đó chỉ là sự giáo huấn nho nhỏ, quân chủ nhà ta có ơn khai ân với hần, hần lại dám lấy oán trả ơn.”

Hần nói xong nghiêng đầu hướng về Tương Linh nói: “Các ngươi đưa tên tiểu tử họ Đổ này về đi, ở đây giao cho ta xử lý.”

Tương Linh và Thẩm Tuyết vâng lời rồi bước lên bắt người, bảo kiếm của Hoàng Ngọc run lên, cười lạnh nói: “Muốn dẫn người phải hỏi thanh kiếm trong tay ta trước đã.”

Thiên Sách cười đáp lại: “Được!”, thiết phiến trong tay hướng tới cổ tay Hoàng Ngọc đánh tới, chiêu này cực kỳ nhanh, Hoàng Ngọc suýt nữa thì bị hần đánh trúng, mặt hơi biến sắc vội múa kiếm bao quanh người để bảo hộ thân thể. Thiết phiến của Thiên Sách lúc thì mở ra lúc thì đóng lại, khi thì chém xuống khi thì đâm tới, thay đổi biến hóa kỳ lạ dị thường.

Hai cô gái phóng người tới bắt Đỗ Đỗ Điếu, Viên Hành bỗng nhiên đánh chưởng tới, lão tăng bên cạnh cũng đánh chưởng theo sát. Họ đã bắt mãi với hai cô gái từ lâu nên hạ thủ vô cùng độc ác, không chút lưu tình nào.

Lúc này chỉ thấy kiếm quang loang loáng, quyền đến cước đến, không hề có phân cảnh cắt nửa chừng làm tôi theo dõi đến hoa cả mắt. Chợt thấy cổ tay siết chặt, bên tai có âm thanh: “Đi!”

Cả người tôi lập tức bay lên, thấy ánh trăng ở ngay trên đỉnh đầu mình, tiếng binh khí giao nhau ở Thanh Liên tự xa dần.

Tôi vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đào Hoa Thiếu ghé sát vào tai tôi, nói: “Muội nhìn đằng trước đi.”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, thấy trong bóng đêm có một bóng người mang theo một người phi như bay trên triền sông theo hướng Bắc, đám cỏ lau dưới chân người đó hơi run rẩy, nhìn kỹ người bị mang theo thì là Đỗ Đỗ Điếu.

Tôi giật mình: “Sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy chứ? Hắn xuất hiện bắt đi Đỗ Đỗ Điếu lúc nào vậy?”

Đào Hoa Thiếu hừ mũi: “Hừ! Muội vừa nhìn thấy mỹ nam thì hai mắt cứ đăm đăm nhìn người ta, làm gì thấy việc khác chứ?”

Tôi sững sờ: “Mỹ nam? Là huynh nói tên Thiên Sách kia ư? Muội xin huynh, hắn làm gì xứng gọi là mỹ nam...”

Anh không đáp lời, bỗng nhiên ghé vào cắn nhẹ lên vành tai tôi...

Tôi như bị hột hơi, cưỡng lại nói: “Oan quá, muội thực sự không nhìn hắn, hơn nữa căn bản hắn chẳng có chỗ nào đáng nhìn...”

Đào Hoa Thiếu phì cười: “Muội không được làm ta mất mặt đâu đấy.”

Tôi ngẩng lên thì không thấy bóng người kia đâu, vội hỏi: “Người kia không thấy nữa rồi.”

Anh hướng vào một tiểu viện nhà nông phía trước, cười nói: “Hắn đã vào đó rồi, không chạy đâu.”

Tôi nói: “Bọn họ bắt cậu ta chắc chắn là vì đồ vật đó, chúng ta đi xem rốt cuộc đó là báu vật gì được không?”

Đào Hoa Thiếu kéo tôi ra sau viện, gian nhà đã cũ nát, ánh đèn dầu yếu ớt hắt ra, một giọng nói đàn ông vang lên: “Lục soát rồi, đồ vật không ở trên người tiểu tử này.”

Một giọng nữ trầm trầm nói: “Giải huyết đạo trên người hắn hỏi một chút.”

Trong phong yên lặng, một lát sau chỉ nghe tiếng rên rỉ của Đỗ Đỗ Điếu, cậu ta kêu lên: “Các người là ai?”

Đào Hoa Thiếu khẽ siết chặt thắt lưng tôi, nhẹ như bay phi thân lên một tán cây cổ thụ, có thể nhìn được mọi tình hình bên trong phòng. Một người nông phụ (phụ nữ nông dân) đứng ở trong phòng, mặt mũi bình thường, vóc người nhỏ gầy, nhưng ánh mắt lại rất có uy nghiêm, cả người toát ra một phong độ phi phàm.

Bà ta lạnh lùng nhìn Đỗ Đỗ Điếu, nói: “Ba ngày trước, ngươi cầm đồ vật đó vào nội thành, giờ nó đang ở đâu?”

Đỗ Đỗ Điếu nói: “Ngươi nói về vật gì, ta không biết.”

Nét mặt nông phụ vô cảm, bỗng nhiên liếc mắt sang bên phải một cái, vạt áo của Đỗ Đỗ Điếu lập tức bị một bàn tay to nắm lấy, là giọng nói của người đàn ông lúc nãy quát lên: “Tiểu tử thôi, nói thật đi.”

Đỗ Đỗ Điếu nói: “Ta thật sự không biết..”

Bỗng dưng kiếm quang lóe lên, một đường máu từ trên mặt cậu thiếu niên chảy xuống. Người đàn ông cầm thanh chủy thủ trong tay, lạnh lùng nói: “Ta không muốn nghe ba câu ‘ta không biết’, từ giờ trở đi, ta hỏi,

người đáp, một câu không nói thật, ta sẽ cắt lỗ tai người, hai câu không nói thật, ta sẽ chặt chân người, ba câu không nói thật, ta sẽ lấy mạng người. Người nghe đã hiểu chưa?”

Người đàn ông nói đến đây liền quay lại nhìn chằm chằm vào cậu thiếu niên, đó là người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặt đỏ, có một vết sẹo vắt từ lông mày qua mũi vô cùng xấu xí dữ tợn, đôi mắt hẹp dài giống như lưỡi dao sắc nhọn lạnh lẽo.

Đỗ Đỗ Diệu sợ đến nỗi hai chân run rẩy, gật đầu không ngừng, nói: “Đồ vật đó...ta giấu ở Minh Ngọc phường.”

“Minh Ngọc phường là ở đâu?”

“Tại nội thành, trong một kỹ viện.”

“Rốt cuộc đồ vật đó từ đâu mà người có?”

“Là một cô nương đưa cho ta.”

“Cô ta tên là gì? Thuộc môn phái nào?”

“Ta không ...” Thiếu niên đang muốn nói không biết, bỗng nhiên nhớ ra là không được nói câu đó, vội im bặt.

Người đàn ông cùng người nông phụ nhìn nhau, người nông phụ bỗng nói: “Tiếp tục nói.”

“Ba ngày trước ta nghe nói Mạnh lão đầu của Mạnh gia trang muốn kết hôn với Ngọc Nhi cô nương đứng đầu bảng ở kỹ viện Ngọc Minh phường làm tiểu thiếp thứ mười bảy, ta liền muốn tới quấy rối lão sắc quỷ đó...”

Người đàn ông bật cười: “Người cũng nhìn trúng cô nương đẹp nhất ở kỹ viện đúng không? Hừ! Người tuổi còn nhỏ mà đã có tính phong lưu rồi.”

Đỗ Đỗ Diệu không để ý tới lời châm chọc của hắn, tiếp tục nói: “Ai ngờ hôm đó, có rất nhiều nhân vật lục lâm tới chúc mừng, ta vẫn không tìm được cơ hội hạ thủ. Vì vậy ta liền đi kiếm mề được, chờ đến buổi tối. Kết quả trong thời gian ta đang chờ thì bắt gặp mười mấy nam nhân đang ức hiếp một thiếu nữ, ta mặc dù không tự cho mình là anh hùng, nhưng cũng hiểu là thương hoa tiếc ngọc...”

Nghe vậy, người nông phụ phì cười thành tiếng.

Tôi thấy cậu ta miệng còn hơi sữa mà đã tự cho mình là phong lưu, cũng suýt phá lên cười.

Đỗ Đỗ Diệu mặt không đổi sắc: “Ta dùng mề được làm hôn mề họ rồi cứu nàng ta đi. Sau đó nàng đem vật đó kín đáo đưa cho ta bảo ta ỉu hộ, nói ba ngày sau sẽ tìm ta lấy lại, nói xong thì bỏ đi. Lúc đó phía Mạnh gia trang có nhiều người truy đuổi nên ta cũng không đi tìm nàng ta...Không phải, ta nhất định sẽ đem vật đó trả lại cho nàng. Ta đường đường là một nam tử hán, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là việc đương nhiên, làm sao có thể vì thế mà để nàng chịu ân huệ, nhờ bằng hữu giang hồ mà biết thì...”

Thấy cậu ta càng nói càng quá lời, người đàn ông quát to: “Vậy rốt cuộc trong đó là đồ vật gì?”

Cả người Đỗ Đỗ Diệu run lên, vội nói: “Là son phấn của các nữ tử thường dùng cùng với ít đồ trang sức châu báu...Còn có một chiếc hộp sắt nhỏ màu xanh.”

Người nông phụ hơi rung động, hạ giọng nói: ‘Bên trong hộp là cái gì?’

Đỗ Đỗ Diệu bỗng nhiên thở dài: “Căn bản chiếc hộp đó chưa mở ra. Ta cũng rất hiếu kỳ, đành chờ trời sáng sẽ tìm một thợ khóa trong thành để mở khóa, ai ngờ chưa đến hừng đông người của Mạnh gia trang đuổi tới. Ta liền chạy trốn đến Ngọc Minh phường giấu đồ vật đi...Sau đó, không chỉ riêng người của Mạnh gia trang truy sát ta, ngay cả Thất hải liên hoàn đảo ở Nam Hải cũng truy sát ta, giờ là các người nữa...”

Thiếu niên ngẩng lên nhìn người nông phụ, nói: ‘Rốt cuộc các người là ai? Ta chết cũng muốn biết.’

Nông phụ mỉm cười nói: “Nếu người nói không sai thì đương nhiên không cần chết.”

Thiếu niên vội vàng: “Nếu ta có nửa câu nói dối thì chết không được yên, tuyệt tử tuyệt tôn.”

“Nữ tử kia đáng đáp như nào? Bao nhiêu tuổi?”

“Mặt tròn, mắt to, khoảng chừng hai mốt, hai hai tuổi, vóc người cao gầy, rất đẹp.”

Nông phụ trầm ngâm một chút, nhìn sang người đàn ông mặt sẹo, như muốn hỏi gì đó.

Người đàn ông mặt sẹo lắc đầu.

Hai người im lặng một chút, người đàn ông nói: “Người dẫn chúng ta đi tìm hộp sắt đó. Nếu như ta phát hiện người có nửa câu nói dối, hừ!” Thanh chủ thủ trong tay để vào yết hầu của thiếu niên, không cần nói nhiều cũng hiểu.

Ba người lên ngựa đi lao nhanh đi trong đêm.

Lúc này, mặt trăng đã lên giữa trời, bóng đêm dày đặc. Tôi nhìn theo bóng lưng của họ, hỏi Đào Hoa Thiếu: “Giờ thì làm gì?”

Đào Hoa Thiếu ôm tôi nhảy xuống đất, nói: “Lăn lộn cả đêm rồi, giờ quay về ngủ một giấc thôi.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Huynh không lo họ đi trước một bước lấy chiếc hộp đó à?”

Anh thần nhiên nói: “Chiếc hộp đó vốn là của người khác.”

Tôi cười nói: “Lẽ nào huynh không hiếu kỳ ư?”

Đào Hoa Thiếu bỗng hơi chậm người lại, chậm rãi cười nói: “Không vội, chúng ta cứ quay về nội thành, đến lúc đó ghé qua nhìn trộm một cái là được.”

Tôi mơ hồ nghe tiếng quần áo phần phật, bất giác phá lên cười: “Ha ha, bọn họ trên đường đi không thuận lợi nói không chừng chúng ta đến thành trước họ.”

Tôi vừa nói xong liền nhìn thấy đằng trước có mấy bóng người lần lượt vút qua, chính là ba người Thất hải liên hoàn đảo.

24. Chương 18

Lúc chúng tôi trở về thì Phượng Minh đang ngồi ở đại sảnh chờ, vừa thấy chúng tôi liền đứng lên nói: “Có tình huống!”

Đào Hoa Thiếu thần nhiên nói: “Vậy sao?”

“Vừa nhận được thư từ bồ câu đưa tin của Vân Cảnh, ba ngày trước, Thất hải liên hoàn đảo ở Nam Hải đột nhiên xuất hiện ở Trung Nguyên, ý đồ bất minh.”

Tôi kéo ghế ngồi xuống, rót một chung trà cho Đào Hoa Thiếu, anh nhận lấy uống một ngụm, nói: “Ta đã biết rồi.”

Phượng Minh hơi sửng sốt.

Tôi liền kể lại chuyện xảy ra buổi tối, sau đó rót cho mình một chung trà khác rồi uống, nhìn anh ta cười nói: “Phượng Minh, huynh thật là có phúc.”

“Sao lại nói vậy?”

“Đồng môn cùng huynh là một đại mỹ nhân nhé.”

Phượng Minh sắc mặt ửng đỏ, nhìn Đào Hoa Thiếu hỏi: “Bọn họ sao lại sử dụng võ công của bản môn vậy?”

Đào Hoa Thiếu dùng ngón tay khẽ miết chung trà, trầm ngâm nói: “Đương nhiên, ta thừa nhận đã từng đem Phật kiếm pháp bản môn truyền cho một người, kiếm pháp của Hoàng Ngọc nhất định là do người đó truyền lại cho.”

Tôi hỏi: “Là ai? Nam hay nữ?”

Anh nói: “Là nữ.”

Tôi cười: “Nhất định là một mỹ nữ rồi.”

Đào Hoa Thiều cười liếc mắt về phía tôi, trầm tư một lúc mới nói: “Đó là chuyện xảy ra nhiều năm rồi, Minh Thành Tổ vừa thành công vượt qua khó khăn ban đầu, nhưng giặc cỏ vẫn loạn, nổi lên khắp nơi, phía Nam có không ít hào phú lên lánh nạn ở Mạc Da Sơn, ta nghe nói ở Trung Nguyên vô lâm cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, liền muốn hạ sơn để mở mang kiến thức. Ai ngờ ta vừa xuống phía Đông thì gặp phải lực lâm cường đạo...”

Tôi cười hì hì nói: “Muội biết, nhất định là huynh gặp phải một nữ cường đạo mặt đẹp như hoa, cô ấy vừa gặp huynh liền muốn bắt huynh về để làm áp trại tướng công...”

Anh mỉm cười nói tiếp: “Nàng ta vừa lúc bị cường đạo đánh cướp.”

Tôi hừ mũi: “Nhất định là huynh làm anh hùng cứu mỹ nhân, vô cùng thương hoa tiếc ngọc!”

Đào Hoa Thiều gật đầu cười nói: “Không đầy đủ cũng không khác biệt lắm.”

Tôi định nói tiếp, bỗng nhiên thoáng thấy nét mặt Phượng Minh cười ẩn ý, vội câm miệng lại.

Đào Hoa Thiều nói: “Nàng ta tên là Lôi Du Nhạc, là một nữ tiêu sư, một chuyển tiêu của phụ thân nàng ta đã bị lực lâm cường đạo Thục trung cướp, tiêu bị hủy, người bị giết. Vì vậy nàng ta một mình lên núi Nga mi bái sư học nghệ, ý đồ báo thù. Một ngày nọ, trùng hợp ta cùng với chưởng môn Nga mi đang luận bàn kiếm pháp, nàng ta thấy chưởng môn Nga mi thua dưới ở Phật kiếm pháp của ta, liền quay sang cầu bái ta làm thầy...”

Anh uống một ngụm trà, nói tiếp: “Việc này ta vốn không muốn để ý, nhưng cái mà phụ thân nàng ta bảo tiêu lại khiến ta có chút bội phục, ta liền đem kiếm pháp truyền cho nàng ta.”

Phượng Minh ngạc nhiên nói: “Vậy tiêu cục đó bảo tiêu cái gì?”

“Một người.”

“Hả?” Tôi cũng tò mò, “Là ai?”

“Hắn là nhi tử của Hàn lâm học sĩ Hoàng Trùng. Hoàng Trùng chính là trọng thần của Kiến Văn đế, Vĩnh Lạc đế sau khi đăng cơ đã hạ lệnh tru di tam tộc, toàn bộ gia quyến bị giết, nữ thì bán vào lầu xanh làm kỹ nữ, hắn là nhi tử duy nhất đã trốn thoát.”

Tôi sợ hãi than: “Oa, cái người họ Lôi này cũng to gan lớn mật quá.”

Đào Hoa Thiều cười cười, nói: “Cũng may Lôi Du Nhạc cũng không ngốc, học kiếm pháp trong ba tháng đã có chút thành tựu, nàng ta liền hạ sơn báo thù, chúng ta hẹn gặp mặt tại Tung Sơn, ai ngờ hai tháng sau, nàng ta trở về dẫn theo một nữ tử.”

Tính ghen của tôi bộc phát, nói: “Huynh điểm phúc quá! Lần này là ai vậy?”

Đào Hoa Thiều phì cười thành tiếng, nói: “Nàng ta báo thù xong liền cứu muội muội của Hoàng Trùng bị bán vào lầu xanh, ai ngờ người đó đã tự sát, nhưng lại gặp phải vị tiểu thư Lương Băng nhà quan phong trần lưu lạc, liền dẫn nàng ta theo về. Ta thấy các nàng không có nơi chốn, không thể làm gì khác là tạm thời mang các nàng theo bên mình. Năm xưa bằng hữu trong giang hồ tặng cho ta danh hiệu Đào Hoa Thiều, phần lớn nguyên nhân là vì hai nàng.”

Tôi tưởng tượng anh lúc nào cũng mang theo hai cô gái xinh đẹp như hoa ngao du ngang dọc giang hồ, trong lòng có từng đợt dấm chua nổi lên, lại nghe Phượng Minh hỏi: “Sau đó thế nào?”

Đào Hoa Thiều nhìn Phượng Minh, mỉm cười nói: “Sau đó ta liền quay về, lúc ngang qua Tây Vực tuyết liên sơn, tiện đường vào bái phỏng Tứ tiêu tiên dao một chút, lúc hạ sơn gặp người nằm trong miếng tã, ta liền đưa người về.”

Tôi hừ mũi: “Người mà Phượng Minh hỏi là hai vị cô nương kia, huynh không được chuyển câu chuyện sang hẳn.”

Anh buông chén trà, nói: “Lúc ta quay về đã từ biệt với các nàng rồi. Ta cũng không biết sau này các nàng thế nào nữa.”

“Không phải huynh nói họ không có chỗ dung thân hay sao? Sao lại bỏ mặc họ ở trong nhân gian vậy.”

“Ta không phải là phụ mẫu hay trưởng bối của các nàng, cũng không phải là trưởng phu, vì sao lại muốn xen vào cuộc sống các nàng làm gì chứ?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Trừ phi, muội muốn ta đem các nàng trở về để lấy làm vợ?”

Tôi trừng mắt với anh, nói: “Sau này huynh không hề gặp lại họ ư?”

Đào Hoa Thiếu cười hì hì, cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của tôi: “Tính tình của Lôi Du Nhạc tuyệt đối sẽ không làm muội thiệt thòi đâu, muội không cần phải lo lắng cho nàng ta.”

Tôi phá lên cười: “Muội tuyệt không hề lo lắng cho cô ấy, cái muội lo lắng chính là nữ đệ tử xinh đẹp của cô ấy, đêm nay thân thủ tên kia không kém, muội thấy Phật kiếm pháp của huynh chưa chắc đã thắng họ được, huống chi còn có người của Thất hải liên hoàn đảo nữa.”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười đứng lên, nói: “Không sai, cho nên ngày mai muội không được lười biếng ngủ trên giường, sáng sớm phải dậy rồi.”

Tôi hừ một tiếng: “Để xem tâm trạng của muội thế nào đã.”

Anh cầm lấy tay tôi, cười nói: “Tâm trạng của muội không tốt à?”

Tôi cười nói: “Nếu như huynh cũng truyền hai bộ kiếm pháp gì đó cho muội, may ra tâm trạng của muội khá hơn một chút.”

Đào Hoa Thiếu cười thâm ý, nói: “Được, muội muốn học cái gì?”

Tôi giả vờ nghĩ một chút rồi nói: “Cần khôn đại na di, Lãng ba vi bộ, Lục mạnh thần kiếm, Lạc thần chưởng, huynh tha hồ chọn rồi dạy cho muội.”

Anh nhú mày, cười nói: “Chưa từng nghe qua.”

Tôi nói: “Vậy huynh dạy cái gì mà dễ nhớ dễ học nhưng uy lực thì mạnh mẽ.”

Đào Hoa Thiếu hơi trầm ngâm: “Có cái rất hợp với yêu cầu của muội. Nhưng...” Anh bước tới bên cạnh tôi, nói thầm: “Cái này phải tu luyện trên giường.”

Mặt tôi nóng bừng, nhưng lại không nhịn được bật cười thành tiếng.

Buổi tối, quả thực anh nói cho tôi về một bộ kiếm pháp, là do anh năm xưa đến Trung Nguyên đã lĩnh giáo kiếm pháp của bát đại môn phái Nga mi, Thanh Thành, Điểm Thương... mà tự sáng tạo ra một môn kiếm thuật độc đáo, chưa được đặt tên. Có hơn mười chiêu, mỗi chiêu lại có chín loại biến hóa, điểm đặc sắc chính là tương sinh tương khắc với nhau, tổng cộng có chín mươi chiêu thức.

Tôi hỏi: “Vậy uy lực nó thế nào?”

Anh nói: “Từ lúc sáng chế ra bộ kiếm pháp đó tới nay chưa từng giao thủ với bất cứ ai. Uy lực của bộ kiếm pháp đó thế nào ta cũng chưa biết.”

Tôi nói: “So với Phật kiếm pháp thì thế nào?”

Anh cười nói: “Đương nhiên là mạnh hơn chút. Nhưng những năm gần đây, hàng ngày ta tĩnh tọa ở Mạc Da sơn phát hiện ra trong thiên hạ không có kiếm pháp nào là bất bại, chỉ là chưa có ai ngộ ra phá giải mà thôi.”

Tôi sợ hãi than, Đào Hoa Thiếu thật là một người kỳ diệu, võ công của anh đạt đến trình độ cao tuyệt như vậy mà vẫn còn có sự kính nể chỉ tâm đối với thế giới này. Anh là tự tin chứ không phải là tự cao tự đại.

Đào Hoa Thiếu nói tiếp: “Nhưng, gia phụ từng nói, bộ kiếm pháp ở đây, một trăm năm sau cũng không có ai địch nổi.”

Tôi kích động đứng lên, lấy thanh kiếm ngọc anh đã tặng tôi, nói: “VẬY mau dạy muội đi.”

Anh bật cười: “Võ học cao thấp then chốt không phải là ở quyền cước, mà là ở chỗ này.” Anh gõ vào đầu tôi, “Chỗ này của muội có ngộ tính không?”

Tôi cười nói: “ Sư phụ đã đến tận cửa, tu hành tại cá nhân. Huynh chú tâm chỉ giáo, muội học sẽ tuyệt đối không thua kém huynh.”

Vì vậy, anh đã đem khẩu quyết cùng tâm pháp của bộ kiếm pháp nói cho tôi, rồi cầm lấy kiếm ngọc múa lên, một thanh bạch ngọc tiểu kiếm giống như rồng ngọc bay lượn, trường bào màu lam của anh cùng bạch quang lúc ẩn lúc hiện, lúc đầu thì có thể nhìn thoáng thấy những tia màu xám, sau đó lại là bạch quang cuộn cuộn, rùng rục chói mắt, tôi tự nhận nhãn lực không kém, nhưng với kiếm pháp anh đang sử dụng thì hoàn toàn lại không nhìn rõ lắm.

Tôi si ngốc nhìn một lúc chợt mặt mát lạnh, kiếm ngọc đã đặt lên mặt.

Đào Hoa Thiếu vỗ vỗ thanh kiếm vào mặt tôi, cười nói: “Ta vừa truyền thụ xong, muội nhìn rõ chưa?”

Tôi thành thật lắc đầu, nói: “Một chiêu cũng không nhìn rõ. Huynh múa lại lần nữa đi.”

Anh phì cười thành tiếng: “Ta có múa thêm mười lần cũng phí, thôi cứ lên giường trước, ta sẽ tỉ mỉ nói cho muội nghe.” Nói xong kéo tôi lên giường.

Tôi không nghe theo, cười hì hì nói: “Nhưng huynh múa kiếm rất đẹp, ngắm rất thích.”

Cổ tay anh bỗng quay hất ngược trở lại, lập tức có một tiếng vải bị rách vang lên, chiếc cổ áo khoác của tôi từ trên xuống dưới bị toạc một đường vô cùng ngay ngắn.

Tôi giật mình kinh hãi: “A, không có kiếm cũng lợi hại vậy sao?”

Anh cúi xuống hôn lên môi tôi, đùa: “Đây là chiêu thứ nhất, đã hiểu ta dùng cách nào chưa?”

Tôi cười: “Mọi người nếu mà biết nguồn gốc của chiêu kiếm này chắc sẽ cười chết mất.” Nói xong cởi áo khoác vắt lên ghế, “Được rồi, áo đã bị huynh làm hỏng, đền muội áo mới khác đi.”

Đào Hoa Thiếu vừa cởi áo của mình ra, vừa cười nói: “Là muốn kiếm pháp của ta hay là muốn y phục vậy hả?”

Tôi cầm lấy áo khoác của anh, cười nói: “Kiếm pháp muội cũng muốn, y phục cũng muốn.”

Anh cúi xuống xoa tung tóc tôi ra vuốt ve, nói: “Lòng tham không đáy, mau ngủ đi.”

Tôi vâng lời lên giường, một đêm yên bình.

Sáng sớm hôm sau đã đi, trên đường Đào Hoa Thiếu đem những tình yếu của bộ kiếm pháp nói lại cho tôi nghe lần nữa, tôi nghe hiểu được nửa vơi, nhưng Phụng Minh lại được lợi. Đào Hoa Thiếu cười mắng tôi là trẻ con khó dạy.

Buổi trưa lúc nghỉ trọ thì nhận được thư từ bồ câu đưa tin, Đào Hoa THiếu đọc xong hơi nhúu mày, đưa tờ giấy cho tôi.

Tôi sững sốt. Bởi vì quan điểm lập trường trái ngược nhau về mưu phản Hán vương, tôi vẫn không quan tâm tới những tin tức truyền đến kiểu này, anh cũng không đem chuyện này nói với tôi.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Phong thư này với Hán vương không quan hệ gì, muội sẽ không nghĩ ra hai người tối qua là ai đâu”

Tôi nhận lấy xem, lập tức thở gấp, kêu lên: “Đường Thi Nhi ư? Người nông phụ kia là Bạch liên giáo chủ Đường Thi Nhi ư?”

Tôi bị ảnh hưởng của phim truyền hình, nhận định Bạch liên giáo chủ phải là một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, ngồi trong kiệu sa hoa nhiều người khiêng, thần bí khó lường, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới đó lại là một người nông phụ vô cùng bình thường chứ?”

Vậy vật trong hộp sắt rốt cuộc là vật gì mà khiến cho Đường Thi Nhi phải xuất đầu lộ diện?

Tôi giật mình nhìn Đào Hoa Thiếu.

Anh gấp một miếng thịt bò vào bát tôi, cười nói: “Lòng hiếu kỳ lại nổi lên rồi, cẩn thận gây ra phiền phức đấy.”

Tôi nói: “Cái cô Hoằng Ngọc kia có thể là đồ tôn (học trò của học trò) huynh, huynh mặc kệ họ ư?”

Đào Hoa Thiếu cười mà không nói, ăn xong bữa trưa, anh bỗng nhiên lệnh cho Phượng Minh cưỡi ngựa đi trước.

Tôi ngạc nhiên nói: “Huynh còn có chuyện gì à? Vì sao lại không đi cùng nhau?”

Anh hỏi lại: “Muội không muốn đi du ngoạn ngắm cảnh nữa à?”

Tôi cứng họng, là anh cố ý.

Đào Hoa Thiếu lại cười nói: “Muội thương thế vừa khỏi, cưỡi ngựa bốn ba sẽ làm hở vết thương.”

Thì ra anh một lòng theo tôi là còn có ý này. Tôi vừa xấu hổ vừa cảm động, nhất thời không nói ra lời.

Anh lại nói: “Yên tâm, đồ vật đó sẽ không dễ lấy đâu.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu Hán vương mưu phản thất bại, huynh sẽ thế nào?”

Anh buông chén trà nhìn tôi chăm chú, mỉm cười nói: “Muội nghĩ Chu Chiêm Cơ sẽ tin tưởng muội sao?”

Tôi im lặng một lát mới nói khẽ: “Muội không biết, muội chỉ cố gắng hết sức mình, còn lại nghe ý trời đi.”

Đào Hoa Thiếu trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói: “Ta rất xin lỗi.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh.

Anh cười khổ nói: “Là chuyện Phong Đình Tạ, bởi vì chuyện đó, muội không hề tin tưởng ta nữa.”

“Muội không có...”

“Muội có.” Đào Hoa Thiếu ngắt lời tôi, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén “Tuy muội không nói nhưng ta biết muội có, ngày ấy tại huyện Khúc Dương, muội nóng lòng muốn tỏ rõ lập trường với Lâm Thiếu Từ, mục đích là sợ ta đối với hắn bất lợi.”

Tôi ngây người, trên đời này lại có người hiểu tôi sâu sắc đến vậy, giống như tấm gương soi rõ sáng như tuyết, tôi ở trước mặt anh bỗng trở nên trong suốt. Từ đầu tới cuối, mỗi một việc tôi làm đều không gạt được anh, anh cái gì cũng biết hết.

Một cơn gió xuân ấm áp thổi từ cửa sổ thổi vào nhưng lòng tôi lại thấy lạnh lẽo...

Gương mặt anh chìm trong ánh nắng càng rực sáng hơn, con ngươi thâm thúy sáng ngời, khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ.

“Ta làm muội thấy sợ phải không?”

Tôi cúi xuống không nhìn anh.

Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi, thở dài: “Ta chỉ theo thói quen muốn nắm giữ thế cục, không phải là không tín nhiệm muội.”

Tôi không nói gì.

Anh tiếp tục nói: “Thật ra, khi ta biết muội yêu cầu Phong Tĩnh Ly đi Nam Kinh, ta cũng hơi tức giận.”

Tôi hơi rung động.

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Lẽ nào ta ở trong lòng muội không bằng Phong Đình Tạ?”

Tôi vội giải thích: “Không giống nhau, muội yêu huynh và muội phản đối huynh tham gia chuyện mưu phản, giữa hai chuyện này không có mâu thuẫn gì.”

Anh gật đầu nói: “Ta biết, là ta tự chủ ý tương trợ Hán vương, tuy có vẻ hoang đường. Nhưng trong tâm tư của ta vẫn mong muốn muội đứng về phía ta. Ta có thật là quá ích kỷ không?”

‘Chúng ta mặc kệ chuyện này, được không?’

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa nhưng kiên định: “Cả đời ta không muốn đang làm việc lại bỏ dở giữa chừng.”

Tôi không nhịn được muốn tức giận: “Cái này mà coi là lý do cái cứt chó. Huynh cứ nói thẳng ra là huynh muốn làm hoàng đế cho rồi thì muội còn tin một ít.”

Anh trừng mắt nhìn tôi, bỗng nhiên bật cười to không dứt.

Tôi lại càng hoảng sợ: “Không phải là huynh muốn như vậy thật chứ?”

“Vây là phí sức ta lấy lòng rồi. Ta thật là điên mới muốn làm hoàng đế gì đó. Chỉ là...lần này ta xuất sơn, chuẩn bị kế hoạch mất hơn nửa năm...” Anh vừa nói vừa gõ tay lên bàn, chỉ vào phong thư bỏ câu đưa tin, nói: “Như phong thư rất bình thường này, muội có biết phía sau nó có bao nhiêu người phải bỏ ba bán mạng không? Muội không thể tưởng tượng được mạng lưới này đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền không. Lúc này chính là mấu chốt của sự thành bại, muốn ta buông tay ư, ha hã...ta thật không cam lòng...”

Tôi không nói gì, từ đêm qua đến giờ đã hơn mười tiếng đồng hồ để tra ra thân phận của Đường Thi Nhi, anh nói cũng không ngoa.

Tôi than thở: “Chỉ cần huynh không đảo ngược ý trời là được rồi.”

Đào Hoa Thiếu cười nhạt: “Ai là trời? Trên đời này có một câu nói: “Thành công vì người vua bại vì giặc. Yến Vương đoạt được giang sơn hay là Kiến Vương để mất giang sơn, hay cũng chính là chó nhà có tang, Đường Thi Nhi nếu tạo phản thành công, thiên hạ đã thành họ Đường rồi.”

Tôi hỏi lại: “Thiên hạ vốn vô chủ, người có đức thì hưởng, huynh cho rằng Hán vương là người có đức à?”

Anh mỉm cười nói: “Cho dù ta không giúp hấn, hấn vẫn dẫn binh tạo phản. Hơn nữa, lê dân cùng ta thì có gì liên quan? Ta cũng không phải người cứu thế.”

Đầu óc tôi phát ngất đi, tôi đứng lên nói: “Thôi bỏ đi bỏ đi, nói nửa ngày cũng như chưa nói, không nên lãng phí nước bọt nữa. Đi nhanh thôi.” Nói xong đi thẳng xuống lầu bảo tiểu nhị dắt ngựa ra.

Một lúc sau anh mới tính tiền ra khỏi cửa, cười hì hì với tôi. Tôi dắt ngựa đưa cho Đào Hoa Thiếu, trừng mắt nói: “Rất đắc ý phải không?”

Đào Hoa Thiếu cười nói: “Lâu rồi mới thấy muội tức giận với ta.”

Tôi đỏ khốc đỏ cười: “Huynh thích muội giận huynh lắm à?”

Anh lên ngựa, nói: “Cũng không phải, nhưng lúc muội giận giữ trông rất khả ái.”

Tôi ngấm khuôn mặt trầm trầm của anh: “Lúc huynh ít nói cũng khá khả ái.”

Đào Hoa Thiếu cười to, phóng ngựa đi trước.

Rất nhanh thì đến nội thành Hà Bắc, trên đường đi thỉnh thoảng gặp cảnh giang hồ nhân sĩ cười ngửa phóng vút qua.

Lúc tiến vào một nơi gọi là trấn Nam Xuyên, tôi đang do dự có nên tìm nơi nghỉ trọ ở đây hay không, bỗng nhiên thấy ở trong góc phòng của một nhà trọ bình dân có một bức tranh họa một đóa hoa mai rất kỳ lạ, chỉ có ba cánh hoa màu đỏ tươi được treo ở trên tường màu xanh nhạt, mặc dù trời đang hoàng hôn nhưng vẫn vô cùng bắt mắt.

Tôi chỉ cho Đào Hoa Thiếu xem, anh chau mày, trầm giọng nói: “Phượng Minh gặp phải kình địch rồi.”

Tôi giật mình: ‘Xảy ra chuyện gì?’

“Ký hiệu liên lạc của chúng ta là mấy cánh hoa đại diện vài tên địch, nhìn bút pháp hấn vẽ vội vàng, xem ra đi rất gấp.”

“Có thể nguy hiểm gì không?”

Đào Hoa Thiếu cười cười: “Tạm thời chắc là không có, suốt đêm phải đi muối có chịu nổi không?”

Tôi lập tức xoay người lên ngựa.

Anh cười nói: “Không cần vội, đêm nay có thể gặp được.”

“Hả?”

“Mấy nhóm nhân mã đi qua, rõ ràng là có chuyện xảy ra.”

“Vậy ba người đó sẽ là ai? Võ công cao hơn Phượng Minh, trên giang hồ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Đào Hoa Thiếu cười, nói: “Trong chốn giang hồ có không ít cao nhân ẩn sĩ. Đêm qua chúng ta đã gặp qua ba người đàn ông, võ công sẽ không dưới Phượng Minh đâu, cái người tên là Thiên Sách của Thất hải liên hoàn đảo kia thân thủ cũng không kém.”

“A, vậy quân chủ của Thất hải liên hoàn đảo chẳng phải càng mạnh hơn sao?”

“Ha hả, vừa đúng lúc để xem muối học bộ kiếm pháp mới đến đâu rồi.”

“Muội mới chỉ học được chiêu đầu, còn chưa thuần thục.”

Đào Hoa Thiếu hừ một tiếng: “Không có tiền đồ.”

Tôi cười nói: “Muội không làm mất mặt huynh đâu.”

Anh thở dài, nói: “Kỳ thực, võ công của Dung Sơ Cuồng trên người muội chỉ mới phát huy được một nửa thôi. Thứ nhất, muội không có kinh nghiệm lâm địch, thứ hai, muội thiếu sự hung ác độc địa, thứ ba, lúc muội lâm địch dễ khiếp đảm.”

Đào Hoa Thiếu nói xong nghiêng đầu nhìn tôi, lại cười nói: “Muội duy nhất hoàn toàn không đủ sự hung ác độc địa một lần cũng như đối mặt với Lâm Thiên Dịch một lần.”

Tôi nghĩ kỹ thấy đúng như vậy. Tuy rằng thấy người khác múa kiếm thì rất nghiền, nhưng thực sự đến lúc tôi phải lên đài thì lại luôn luôn lo lắng, trong tiềm thức rất sợ đao kiếm, nhờ mình làm thương người khác, càng sợ mình sẽ bị thương.

“Vậy phải khắc phục thế nào?”

Anh mỉm cười dịu dàng nói: “Đây là điều bình thường, hơn nữa đã thành thói quen rồi.” Anh dừng lại một chút, lại nói: “Thật ra, ta cũng không hy vọng muội thay đổi. Nhưng giang hồ hiểm ác, thế sự khó liệu..” Anh không nói nữa.

Tôi ghé mắt nhìn anh.

“Loại tâm lý này có mâu thuẫn lắm phải không?” Anh tự giấu mình, nói: “Cổ nhân nói người bốn mươi tuổi sáng suốt, ta sắp bốn mươi nhưng lại càng cảm thấy hoang mang.”

Tôi giục ngựa đi trước đón gió, trong tim có một sự ảm áp lan tỏa, không nói nên lời...

Đào Hoa Thiếu nhìn phía trước như đang nhìn vào khoảng không mơ hồ xa xưa, chậm rãi nói: “Lúc ta tuổi còn trẻ, trong lòng chỉ muốn tìm hiểu võ học thiên hạ, nghĩ muốn cái gì, không muốn cái gì, đều rõ ràng như giấy trắng mực đen. Sau này nghĩ lại kiếp phù du như mộng, cho dù là thiên hạ vô địch, cũng không quá trăm năm...” Anh bỗng dừng nói, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tôi nao nao, định nói gì thì chợt nghe đằng sau có tiếng vó ngựa vang lên. Hừ! Những ...kể chuyện đóng vai phụ sao không lên sân khấu muộn một chút chứ, vì sao cứ đến lúc người ta đang thổ lộ tình cảm thì xuất hiện...

Tôi nghiêng người đi nên không nhìn rõ người trên ngựa là nam hay nữ, hai con ngựa vút qua như con gió, thật là thần tốc.

“Thiên hạ có thần mã như vậy sao?” Tôi ghen hòng nhìn trôn trời.

“Đó là Đại uyên hãn huyết, trong thiên hạ chỉ có năm con, mà hai người đó đã cưỡi hai con rồi.” Ngữ khí của Đào Hoa Thiếu cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Tôi bật ra: “Chẳng lẽ những người này cũng là đến vì chiếc hộp đó ư?”

Đào Hoa Thiếu trầm ngâm không nói.

Đằng sau lại thêm ba con ngựa phóng tới, người trên ngựa mặc trang phục màu đen gọn gàng, người chưa đến đã nghe tiếng quát: “Mau tránh ra!”

Tôi ghì ngựa lùi hai bước, đợi ba con ngựa chạy tới trước mặt liền vùng roi ngựa đánh thẳng vào chân trái con ngựa mà người đó đang cưỡi. Con ngựa hoảng sợ hí dài chồm lên, người trên ngựa giật mình, thân hình loáng một cái đã giữ ngựa bình ổn...

Hai người còn lại đồng loạt ghì ngựa lại, vùng roi ngựa trong tay quét tới, miệng thì mắng: “Tiểu tử thối, muốn chết phải không?”

Tôi dùng tay cuốn lấy roi ngựa của bọn họ, cánh tay phát lực, hai người lập tức ngã xuống ngựa.

Người dẫn đầu là một hán tử trắng niên chừng ba mươi tuổi, cả người vừa rơi xuống ngựa liền nhảy lên, đánh một chưởng tới. Đào Hoa Thiếu hất tay lên, người kia liền kêu lên một tiếng lùi về sau mấy bước, vẻ mặt kinh ngạc.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: ‘Chúng ta có chuyện muốn thỉnh giáo ba vị...’

Anh chưa nói xong, ba người bỗng cùng nổi lên, sáu cánh tay đồng loạt đánh về phía Đào Hoa Thiếu. Ông tay áo Đào Hoa Thiếu khẽ phẩy lên, cả ba người cùng bay ra ngoài ngã lộn trên mặt đất, không cử động.

Tôi vội hỏi: “Chúng tôi không có ác ý, chỉ cần các vị trả lời câu hỏi của tôi, tôi đảm bảo sẽ không làm khó các vị.”

Ba người không đáp, sắc mặt từ xanh chuyển sang đỏ, trên trán gân xanh nổi lên, rõ ràng là đang vận nội lực để giải huyết.

Đào Hoa Thiếu chỉ nhìn mà cười, không nói gì.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt ba người lộ vẻ kinh hãi, trong đó có một người có dáng dấp lão đại: “Tại hạ là Tần Hổ, huynh đệ chúng ta là Tần Linh tam kiệt trong giang hồ, xin hỏi cao tính đại danh hai vị để biết có phải là bằng hữu không?”

Tôi thuận miệng bịa chuyện, học cách của hán tử nói: “Tiểu đệ là Tô Dung, vị này là gia huynh, người trong giang hồ gọi là Hắc bạch song sát.”

Nghe vậy cả ba người cùng ngẩn ra, rồi lập tức tỏ vẻ ngưỡng mộ đã lâu. Tôi cười thầm, tên này mình cũng mới nghe lần đầu, vậy mà còn giả vờ ngưỡng mộ đã lâu nữa chứ?

Tần Hổ nói: “Chẳng hay hai vị muốn biết gì?”

“Ba vị đang đi đâu vậy?”

“Đến Đào Hoa Lâm cách đây không xa.”

“Đến đó làm gì?”

“Đáp lại lời hứa với Mộng lão trang chủ, vào Đào Hoa lâm hỗ trợ đối phó một kẻ cường địch.”

“Là ai?”

“Không biết.”

“Không biết?” Tôi lộ vẻ nghi ngờ.

Người đó vội nói: “Chúng ta chỉ biết đối phương võ công rất cao, Mạnh lão trang chủ đã hẹn không ít cao thủ tới tương trợ, sợ tiết lộ tình hình cho nên mới hẹn nhau gặp ở Đào Hoa Lâm nói chuyện.”

Tôi nhìn Đào Hoa Thiếu, anh mỉm cười gật đầu.

Tôi quay lại đối diện với họ, nói: “Chúng ta muốn đi theo các người xem nào nhiệt.”

Người đó mặt biến sắc.

“Có tiện không?”

Hắn nói: “Nhưng Mạnh trang chủ chỉ hẹn ba người chúng tôi...”

Tôi hừ mũi: “Hiện giờ các người chỉ có hai con đường, một là ta giết các người rồi đến Đào Hoa Lâm xem nào nhiệt, hai là, các người dẫn chúng ta đến đó xem nào nhiệt. Ta cũng không muốn giết các người.”

Người kia mặt xám ngoét, chần chừ một lúc rồi nói: “VẬY, vậy thiết thòi cho hai vị quá, tạm thời sung hai vị làm...tùy tùng...cho ba huynh đệ chúng ta....Không biết...?”

Tôi đáp: “Được. Cứ làm như vậy đi.”

Tôi vừa nói xong, Đào Hoa Thiếu liền co ngón tay bắn ra một luồng lực vào vai ba người. Ba người mắt tròn miệng há hốc, nhìn Đào Hoa Thiếu không nói ra lời.

Tôi giục: “Nhanh dẫn đường đi.”

Ba người như tỉnh mộng vội xoay người nhảy lên ngựa đưa chúng tôi đến Đào Hoa Lâm.

25. Chương 18 (2)

Chúng tôi đi được khoảng chừng hai tuần hương thì mũi ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, lại đi qua một rừng cây, đi qua một ngọn núi nhỏ, trước mặt trở nên sáng ngời.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, mấy nghìn cây hoa đào nở rực rỡ, những cánh hoa màu phấn hồng đan xen nhau, bốn phía cây cối xanh biếc, những giọt sương đêm còn đọng trên kẽ lá, một cơn gió nhẹ thổi tới, làn hương trong veo tràn vào lồng ngực, một sự thoải mái dễ chịu không nói nên lời.

Tôi nắm tay Đào Hoa Thiếu đi trên con đường rải đầy cánh hoa, dường như đang đi ngang qua một cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp. Chỉ trong chốc lát thấy phía trước có một trang viện có hàng rào chắn, bên trong hé ra ánh đèn dầu, dần dần có tiếng người..

Tần Hồ nói: “Đó là trang viện hoa đào của ái thiếp Mạnh trang chủ. Bởi vì...vị phu nhân này đam mê hoa đào, vì vậy Mạnh trang chủ mới cố ý trồng rất nhiều hoa đào nên được gọi là Đào Hoa Lâm.”

Tôi nói: “Vị Mạnh trang chủ này thật sự là phong lưu, chẳng hay vị phu nhân này là ái thiếp thứ mấy vậy?”

“Thứ chín. Mạnh trang chủ tiền tài rất mạnh, đối nhân xử thế hào hiệp rộng rãi, tìm vui mua cười thường vùng tiền như rác...” Thái độ của hắn lộ vẻ vô cùng hâm mộ.

Đang nói chuyện thì đã ra khỏi Đào Hoa Lâm, trước tiền viện có hai gã vừa thấy chúng tôi lên hô lên một tiếng ngán ngủi. Trong viện liền xuất hiện một ông già vóc dáng to mập, ôm quyền kêu lên: “Tần lão đệ, đệ khỏe chứ?”

Huynh đệ Tần Hồ cùng hô Mạnh trang chủ, rồi cùng vào trong hàn huyên. Tôi ngẩng lên nhìn, thấy trong phòng bày đại yến tiệc, ở đó đã có tám người đang ngồi. Chúng tôi được sắp xếp ngồi ở một góc. Mạnh trang chủ vội vàng giới thiệu mọi người, cái gì mà Trung Châu song hiệp, Huyền Đô đạo trưởng, Kim đao vô địch môn các loại, tôi thì chưa từng nghe bao giờ, hỏi nhỏ Đào Hoa Thiếu. Anh lắc đầu biểu thị chưa từng nghe qua.

Mọi người khách sáo với nhau vài câu rồi ngồi về vị trí.

Huyền Đô đạo trưởng thần sắc ngạo mạn nhất, mở miệng hỏi luôn: “Mạnh trang chủ, người đối đầu với người tốt cuộc là ai?”

Mạnh trang chủ buông chén rượu, oán hận nói: “Chính là tiện nhân có chút địa vị, ả ta là người của Ngự trì sơn trang.”

Nghe vậy mọi người đều chấn động. Tôi thì càng thất kinh, không biết chuyện này thế nào mà lại liên quan đến Ngự trì sơn trang.

Đào Hoa Thiếu cũng kinh ngạc nhìn tôi, tôi nhìn anh, một đôi mắt trong suốt chiếu lên gương mặt tôi, tôi nhất thời cả kinh suýt bật kêu lên thành tiếng. May mà mọi người ồn ào hỏi Mạnh trang chủ tình hình cụ thể và tỉ mỉ nên không để ý tới tôi.

Đào Hoa Thiếu nói: ‘Sao vậy?’

Tôi lấy tay sờ vào da mặt mình, nói khê: “Muội chỉ cãi nam trang thôi mà, ngày trước Dung Sơ Cuồng là trang chủ Ngự trì sơn trang, những người này sao lại không nhận ra muội chứ?”

Đào Hoa Thiếu ra hiệu ý bảo cũng không biết.

Lúc này, Mạnh trang chủ đang đầy cảm phẫn thuật lại sự việc với mọi người: “Chuyện xảy ra vào buổi tối mấy ngày trước lúc lão phu nạp thiếp. Lão phu muốn kết hôn với Ngọc Nhi cô nương ở Minh Ngọc phường, lúc vào động phòng thì phát hiện Ngọc Nhi cô nương đã biến thành ả tiện nhân kia...”

Huyền Đô đạo trưởng phá lên cười ha hả, nói: “Giai nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ, Mạnh huynh phải vui vẻ mới đúng chứ, chẳng lẽ ả ta rất xấu ư?”

Mạnh trang chủ hừ nói: ‘Nói về tướng mạo, ả ta cũng có vài phần mỹ sắc, nhưng làm sao so được với Ngọc Nhi kiều mị trong lòng ta...Lúc đó lão phu thấy tướng mạo ả ta khả ái, nếu chịu nghe lời thì cứ lấy về. Ai ngờ ả ta lại chửi lão phu ầm lên, cực kỳ khó nghe...’ Nói đến đây, chiếc cằm phì nộn rung lên không ngừng.

“Lão phu cả đời tự nhận hiểu nữ nhân, lúc đó thực sự cực kỳ tức giận, đã muốn tát ả một cái. Không ngờ ả tiện nhân này đúng là lại nhân cơ hội ra tay với lão phu, thân thủ lại cao. May mà lúc đó có mấy bằng hữu giang hồ ở đó, vốn đã có thể bắt được ả tiện nhân rồi, nhưng không biết từ đâu lại nhảy ra một tên tiểu tử dùng mê dược làm chân tay tất cả mọi người đều nhũn ra, để ả tiện nhân đó chạy thoát.”

Tôi thầm gật đầu, rất khớp với những lời Đỗ Đỗ Điếu nói.

Bỗng nhiên, lão ta mặt biến sắc, nghiêng rằng nói: “Đáng trách nhất chính là, ả tiện nhân đó còn quay lại, đã giết đi hai nhi tử của lão phu thì không nói, còn phóng hỏa đốt phòng ở, hủy đi tám rương cổ mà lão phu cực khổ cất giấu mấy chục năm nay. Quả thực là làm lão phu tức chết mà!”

Tôi nghe mà suýt cắn đứt lưỡi mình, đồ cổ so với cái chết của nhi tử còn quan trọng hơn! Đúng là cực phẩm hiếm có, chẳng lẽ con của lão ta không bằng so với tám chiếc rương cổ, lại còn chẳng để bụng hai cái chết của con mình...

Lúc này, Tần Hồ hỏi: “Mạnh trang chủ làm sao biết được ả tiện nhân đó là người của Ngự trì sơn trang vậy?”

Mạnh trang chủ nhấp một ngụm trà, nói: ‘Lão phu ra ngoài Ngọc Minh phường hỏi thăm. Tú bà nói ngày ấy Ngọc Nhi cô nương có chết cũng không chịu lên kiệu, sau đó có một cô nương tới đòi chuộc thân cho nàng. Tú bà sợ lão phu truy cứu không dám thả người, vị cô nương đó tự xưng là người của Ngự trì sơn trang, tất cả hậu quả sẽ do nàng ta gánh chịu, tú bà liền thả người đi, rồi ả ta tự mình thì lên kiệu...’

Lão ta chưa nói xong, bỗng mắng chửi: “Ả tiện nhân Ngọc Nhi kia cũng thật là không biết điều, lão phu coi trọng ả, là tám đời tổ tông ả có phúc...”

Tôi cảm thấy đầu óc phiến não.

Huyền Đô đạo trưởng cười lạnh nói: “Ngự trì sơn trang thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Trước đó vài ngày tại Thái Nguyên cũng đánh một trận hoa rơi nước chảy. Mạnh trang chủ, ả tiện nhân đó hiện đang ở đâu? Mọi người chúng ta cùng đi giáo huấn ả.”

Tôi cười nhạt, Ngự trị sơn trang mặc dù đang tổn hại nặng nề, nhưng đối phó với mấy người thì dư sức.

Mạnh trang chủ đứng lên ôm quyền một vòng, nói: “Đa tạ các huynh đệ đã lấy lại mặt mũi cho lão phu, đến đây tương trợ! Lão phu hẹn ả giờ tý tối nay gặp tại gò núi bên ngoài Đào Hoa Lâm.”

Huyền Đô đạo trưởng vỗ mạnh bàn, lớn tiếng nói: “Được, giờ tý đêm nay chúng ta sẽ đi giáo huấn ả tiện nhân đó.”

Mạnh trang chủ phát biểu vài lời cảm tạ, sau đó mọi người tận tình ăn uống, chờ đến khi ăn uống no say xong sẽ đi đại khai sát giới, xem tình hình này cứ như đối phương nằm trong lòng bàn tay bọn hắn.

Tôi và Đào Hoa Thiếu nhìn nhau, cùng cúi xuống nhấp rượu. Không biết tiện nhân mà bọn họ nói rốt cuộc là ai?

Một lúc sau, mặt trăng đã lên đỉnh, mọi người đều cầm binh khí, Mạnh trang chủ đi đầu đi qua Đào Hoa Lâm đi đến điểm hẹn trước. Chính là ngọn núi nhỏ mà chúng tôi vừa đi qua.

Tôi cùng với Đào Hoa Thiếu theo đuôi đoàn người đi lên núi, chỉ thấy ánh trăng nhô cao, bóng đêm mênh mông, dưới chân núi Đào Hoa Lâm chìm đắm dưới ánh trăng, vô cùng rõ ràng đẹp đẽ.

Mọi người đợi một lúc mà không có ai đến.

Huyền Đô đạo trưởng không kiên nhẫn, cười lạnh: “Chẳng lẽ ả tiện nhân biết tin tức, biết chúng ta ở đây, sợ không dám tới?”

Mạnh trang chủ nói: “Ta hẹn các vị tới đây, tin tức không hề tiết lộ...”

Đào Hoa Thiếu bỗng cười với tôi, nói nhỏ: “Tới rồi.”

Tôi tập trung lắng nghe, cách đó không xa có tiếng y phục vút qua. Lập tức thấy một bóng xanh bay người xuyên qua Đào Hoa Lâm mà tới, cánh hoa bị kinh lực rơi rụng lả tả.

Mọi người đứng trên gò núi đồng loạt nhìn xuống.

Cô ta giống như hoa thần sống lại bay vút lên, người chưa tới mà một luồng kiếm quang nhanh như chớp bổ tới mọi người đang đứng trên gò núi, mọi người giật mình lùi lại. Cô ta cười khanh khách, nhanh nhẹn bay xuống đất.

Tôi đứng sau mọi người nên không nhìn rõ diện mạo cô ta, chỉ thấy y phục màu xanh, giọng nói và tiếng cười dễ nghe: “Lão sắc quỷ, ngươi hẹn những cao thủ này tới phải không? Đọc từng tên ra cho ta nghe một chút.”

Tôi vừa nghe được giọng nói đó liền sửng sốt, vội vã bước tới nhìn kỹ, quả nhiên là cô ta – Liễu Âm. Ngày đó tại Tô Châu là nha hoàn hầu hạ tôi, sau đó tại thành vô tích, Lâm Thiếu Từ vì chuyện ở Ngọc bích phong mà đi trước, cô ta cũng không biết ra sao, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Lúc này, Mạnh trang chủ lần lượt đọc tên mọi người ra.

Liễu Âm nghe xong, cười nhạt: “Ta còn tưởng là những đại nhân vật khó đối phó nào, đáng tiếc, những người này một tên ta cũng chưa từng nghe qua.”

Tôi thầm gật đầu, bọn tôi chưa từng nghe qua, xem ra toàn là những hạng người vô danh.

Cô ta vừa nói xong, Huyền Đô đạo trưởng liền rút kiếm ra đâm tới, mắng: “Ả tiện nhân cuồng vọng.”

Mọi người đều về mặt giận giữ, cùng mắng chửi.

Liễu Âm nhẹ nhàng xoay người tránh được chiêu kiếm, cười nói: “Cơn tức lớn như vậy, ngươi tu đạo gì vậy hả?”

Huyền Đô giận giữ mặt trắng bệch, đâm liên tiếp tám chiêu kiếm, Liễu Âm giơ kiếm lên chống đỡ, thân thủ nhanh nhẹn.

Đào Hoa Thiếu bỗng nói: “Những người này không phải là đối thủ của cô ta.”

Tôi kéo tay anh, nói: “Chúng ta về trước đi.”

Anh khê gật đầu, chúng tôi lặng lẽ xuống núi rồi đi vào Đào Hoa Lâm. Nhìn lại trên núi, lão đạo sĩ bộ pháp đã rối loạn không chống đỡ nổi, biểu hiện chật vật. Một lát sau nghe Liễu Âm cười to, kêu lên: “Các người cùng lên đi, ta đỡ phải lãng phí thời gian.”

Lại nghe có người quát mắng, tiếng binh khí giao nhau.

Đào Hoa Thiếu bồng nói: “Chuyện này có điểm kỳ lạ.”

Tôi nói: “Sao vậy?”

Anh nhú mày: “Dựa theo lời nói của Đỗ Đỗ Diệu thì Mạnh trang chủ muốn cướp gói đồ của Liễu Âm. Nhưng Mạnh trang chủ vì sao lại không nhắc tới vấn đề này chứ?”

“Lẽ nào họ Mạnh kia muốn giấu diếm chân tướng với bọn họ? Chẳng lẽ hộp sắt mà Liễu Âm lén trộm chính là hộp đồ cổ?”

Đào Hoa Thiếu không có ý kiến, hỏi ngược lại tôi: “Ví dụ nếu như trộm gì đó từ Mạnh gia trang, vậy thì có liên quan gì đến Thất hải liên hoàn đảo?”

Tôi sửng sốt: “Được rồi. Đêm đó tại Thanh Liên tự, các nàng lục soát trên người Đỗ Đỗ Diệu chỉ toàn là son phấn, hình như Tương Linh nói ‘Lạc phi tỷ tỷ’ gì đó...Chuyện này rất kỳ lạ.”

Đào Hoa Thiếu trầm ngâm nói: “Điều kiện trước tiên của sự việc là: xác định có một gói đồ...”

Tôi chợt lóe lên, nói: “Nói đúng hơn là, lời nói của Đỗ Đỗ Diệu đáng tin hơn, Mạnh trang chủ khả năng không biết hộp sắt này tồn tại.”

“Túi đồ đó Liễu Âm đưa cho Đỗ Đỗ Diệu, nhưng trong đó có gì đó lại là của Thất hải liên hoàn đảo. Chẳng lẽ Liễu Âm trộm đồ của Thất hải liên hoàn đảo? Vì sao cô ta lại đưa nó cho người khác?”

Anh không nói, khoe miệng bỗng nhiên nở nụ cười cân nhắc.

“Đồ vật này ngay cả Bạch liên giáo chủ Đường Thi Nhi cũng cảm thấy hứng thú, rốt cuộc đó là gì nhỉ?”

Tôi phì cười, người kia rốt cuộc là lộ tính tò mò rồi.

Bỗng nhiên, trên gò núi vang đến một tiếng chửi rất to của mạnh trang chủ, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết, rồi mọi vật lại trở nên yên lặng, theo mùi gió thổi tới là mùi máu tanh tràn ngập nhưng bị mùi hương thơm ngát của Đào Hoa Lâm che át đi dường như không hề xảy ra điều gì.

Liễu Âm từ gò núi bay xuống rồi huýt lên tiếng huýt sáo, lập tức có một con ngựa trắng chạy tới. Cô ta phi thân lên ngựa chạy đi.

Tôi vội vàng đến bên đường tháo dây cương ngựa ra, nếu như đúng là túi đồ đó của cô ta, chúng theo theo cô ta cũng không sai. Huống hồ chuyện Dung Sơ Cuồng trúng độc tôi nghi ngờ có liên quan đến cô ta, vừa lúc có cơ hội để tìm hiểu.

Liễu Âm phóng ngựa đi một mạch đến nội thành Hà Bắc vào lúc sáng sớm rồi vào một khách điểm bình dân cũ nát nghỉ chân.

Chúng tôi xuống ngựa tại quán bên cạnh sớm hơn một chút.

Tôi nhìn chằm chằm vào cổng lớn của khách điểm bình dân, hỏi Đào Hoa Thiếu: “Huynh giỏi thuật dịch dung phải không?”

Đào Hoa Thiếu biết tôi không muốn chính diện tiếp xúc với Liễu Âm, liền bĩu môi hướng về nồi cháo của ông chủ, cười nói: “Ra đằng kia quét hai đường là được.”

Tôi trừng mắt với anh, bắt đắc dĩ thở dài: “Nói đến cũng rất kỳ lạ, huynh là người đỉnh đỉnh đại danh như vậy sao hết lần này đến lần khác không mấy ai nhận ra huynh.”

Anh hài hước cười nói: “Ha ha, kẻ địch quá nhiều, không thể không giỏi được.”

Tôi không thèm đếm xỉa tới anh, nói: “Không hiểu Phượng Minh giờ thế nào rồi?”

Đào Hoa Thiếu nói: “Đêm nay cần phải chạy tới thành Liêu.”

Tôi gật đầu.

Lúc này ở khách điểm đi ra một thiếu niên đội mũ che mặt đi về hướng bên phải, rồi rẽ vào một hẻm nhỏ.

Đào Hoa Thiếu bồng nói: “Cô ta đi ra rồi.”

Tôi sửng sốt.

Anh nói: “Là người kia vừa ra, chính là Liễu Âm.”

Tôi vội ném nửa chiếc bánh nướng đang ăn dở bước vội theo.

Cô ta đi rất nhanh, rẽ bảy tám ngõ ngoằn ngoèo rất lâu rồi tới một bức tường màu xanh đen phi thân lên bay vào trong. Tôi đang định leo tường vào bỗng nhiên nghe Đào Hoa Thiếu gọi tôi.

Tôi quay đầu lại, lập tức giật mình hoảng sợ. Chỉ thấy anh mang một mặt nạ đen chỉ lộ ra đôi mắt trong trẻo, nếu không có y phục trên người thì tôi đã không nhận ra anh rồi. Anh cầm một chiếc mặt nạ màu trắng đưa cho tôi, cười nói: “Ta vừa mua đây, như vậy mới xứng với danh hiệu Hắc bạch song sát.”

Tôi phì cười, nhận lấy đeo vào, cười nói: “Cô ta đi vào rồi.”

Đào Hoa Thiếu nắm lấy tay tôi nhẹ nhàng nhảy vào trong viện. Đứng ở bên trong có hai người vệ sĩ cao to vạm vỡ, nhìn thấy chúng tôi chưa kịp làm gì thì đã bị Đào Hoa Thiếu trong nháy mắt bắn ra kinh lực điểm huyết nói.

Kinh công của anh cao tuyệt, anh ôm tôi vút lên bức tường thành như quỷ mị không một tiếng động.

Tiếng một người đàn ông nói: “Chuyện Liễu cô nương làm đã xong chưa?”

Liễu Âm cười nói: “Đối phó với đám vô tích sự ở Mạnh gia trang thật dễ như trở bàn tay. Gần đây người có tin gì không?”

Người đàn ông nói: “Đường Thi Nhi sẽ nhanh tới thành Liêu thôi, người của Thất hải liên hoàn đảo cũng đã đi rồi, về phía Quỷ cốc mình tạm thời không có động tĩnh gì.”

Liễu Âm hừ một tiếng: “Trầm Túy Thiên thật đúng là kiên nhẫn.”

Người đàn ông nói: “Sao không để nhóm Thiên Ảnh xuất động?”

Liễu Âm lạnh lùng nói: “Ta tự có sắp xếp.”

Tôi nghe vậy vô cùng giật mình. Theo tôi được biết nhóm Thiên Ảnh ở Ngự trì sơn trang trực tiếp nghe lệnh hai vị Các chủ, ngay cả Tứ đại đàn chủ cũng không có quyền ra lệnh cho bọn họ, lẽ nào nói Liễu Âm tại sơn trang có địa vị ngang với hai đại Các chủ, có lẽ còn cao hơn chăng?

Tôi lại nghe cô ta nói: “Thất hải liên hoàn đảo đã hạ lệnh truy sát vị thiếu niên kia, Trầm Túy Thiên không có lý do gì mà không tin. Có thể đang âm thầm hoạt động, người phải thêm người hành động đi.”

Tiếng người đàn ông nói: “Kế hoạch của cô nương phải nói là không chệ vào đâu được. Tất cả đều nằm trong dự liệu.”

Liễu Âm cười lạnh, nói: “Trò hay vừa mới bắt đầu thôi, người cứ chờ mà coi.”

Người đàn ông cười nói: “Nhóm huynh đệ chúng ta quanh năm ở bên ngoài, không thể so với Liễu cô nương ở trong tổng đàn, kiến thức rộng rãi.”

Liễu Âm bồng thờ dài, nói: “Trận đánh ở Ngọc bích phong, Mai đàn chủ chết trong tay Trầm Túy Thiên, vị trí đó để trống lâu như vậy, có lẽ cũng nên bổ sung...”

“Thật vậy sao?” Giọng nói của người đàn ông không giấu nổi niềm vui sướng.

Liễu Âm cười nói: “Lý Hương chủ vì sơn trang đã tận sức nhiều năm, nếu lần này làm tốt, ta sẽ...” Cô ta không nói hết câu, nhưng ý tứ thì đã rõ.

Người đàn ông vội đáp: “Thuộc hạ sẽ dốc toàn lực ứng phó, muôn chết cũng không chối từ.”

Bên trong lại yên ắng.

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, lộ vẻ không giải thích được. Tôi càng thêm kinh ngạc, nghe cách nói của cô ta như tự coi mình là trang chủ.

Một lúc sau, cô ta lại nói: “Ta tạm thời không thích hợp lộ diện. Phía thành Liêu người tự mình phái hai huynh đệ đến đó theo dõi chặt vào. Có tình huống gì lập tức hồi báo.”

Người đàn ông vội vàng lệnh.

Liễu Âm cười nói: “Ta cũng nên đi thôi.”

Cô ta vừa nói xong, Đào Hoa Thiếu đã kéo tôi bay ra khỏi tường thành.

Tôi vừa rơi xuống đất, hỏi luôn: “Vậy nhờ hai người hộ vệ tiết lộ tung tích chúng ta...”

“Ta đã dùng thủ pháp điểm huyết không ai có thể giải được. Bọn họ mặc dù biết nhưng cũng đã là chuyện sau mười canh giờ rồi.”

“Vậy hai người hộ vệ đó sẽ cho rằng Quý vô thường làm.”

Tôi tháo mặt nạ ra, cười nói: “Nhưng, nào có hắc bạch vô thường lại đi lại vào ban ngày đâu chứ, cẩn thận làm các cậu bé sợ đó, mau tháo xuống đi.”

Anh nghe lời tháo mặt nạ xuống, chúng tôi vừa mới trở về chỗ cũ liền dắt ngựa đến thẳng thành Liêu.

Tôi suy nghĩ tỉ mỉ lại mọi chuyện, nói: “Liễu Âm làm như vậy, chẳng lẽ là ý của Lâm Thiên Dịch?”

Đào Hoa Thiếu hỏi ngược lại: “Vì sao không phải là Lâm Thiếu Từ?”

Tôi sững sốt: “Vì sao Lâm Thiếu Từ lại muốn làm như vậy?”

“Ngược lại Lâm Thiên Dịch không có lý do làm vậy.”

“Hả?”

“Chuyện này liên lụy đến Thất hải liên hoàn đảo, bạch liên giáo, quý cốc minh. Hiện giờ không nhận ra ai mới là mục tiêu cuối cùng. Nhưng, rõ ràng nhóm người Mạnh gia trang chỉ là quân cờ, Đỗ Đỗ Điều cũng là quân cờ, chỉ e Thất hải liên hoàn đảo cũng là tướng cờ mà thôi.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt trong trẻo dồn ép: “Lâm Thiên Dịch là người của Bạch liên giáo. Vì sao hắn lại muốn làm vậy? Huống chi trận đánh ở Thái Nguyên võ công của hắn đã bị phế, chỉ e là không bì kịp với Quý cốc minh nữa, không có lý do chủ động gây chiến với bọn họ.”

Tôi yên lặng.

Đào Hoa Thiếu cười cười, nói: “Hiện giờ, Ngự trì sơn trang chủ động xuất kích, ngược lại rất giống tác phong của Lâm Thiếu từ, hẳn tự biết Trầm Túy Thiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, nhất định sẽ quay trở lại, cho nên mới giành đi trước một bước.”

Tôi có cái hiểu có cái không, nghi hoặc nói: “Vậy chiếc hộp sắt kia là mời nhử ư?”

Đào Hoa Thiếu nheo mắt, thái độ kín như bưng.

“Tất cả mới chỉ là suy đoán thôi.”

26. Chương 19 (1)

Rất nhiều năm sau, mọi người vẫn còn nhắc đến cuộc đại chiến kinh tâm động phách ở thành Liêu. Họ nói, vào một đêm không sao, toàn bộ cao thủ trong võ lâm giang hồ đều tụ tập ở đây, ngoại trừ các cao thủ ở bên ngoài như Nam Hải Thất hải liên hoàn đảo, Bạch liên giáo, Ngự trì sơn trang, Quý cốc minh, còn có ba người thần bí có võ công cao tuyệt.

Họ còn nói, chính trận chiến ấy đã ảnh hưởng đến toàn cục võ lâm mấy trăm năm liền. Trải qua trận chiến ấy, Bạch liên giáo mai danh ẩn tích, Quỷ cốc minh đáp ứng mười năm sẽ không tiến vào Trung Nguyên. Quân chủ của Thất hải liên hoàn đảo cao hứng mà đến, mất hứng mà về, lập lời thề cuộc đời hắn sẽ không bao giờ bước chân vào Trung Nguyên nữa bước.

Đây là nói sau này.

Lúc đó, khi tôi và Đào Hoa Thiếu cưỡi ngựa chạy tới thành Liêu, còn có một người khác ngồi trên xe ngựa xa hoa được tám con tuấn mã cũng thần tốc kéo đến. Chính người này đã tài giỏi bày ra trận đại chiến này, có thể cũng bị thương nặng, cố giành lại được Ngự trị sơn trang, rồi không lâu sau lại một lần nữa nắm giữ mạch máu của thiên hạ võ lâm.

Tên tuổi của người này nhiều năm sau trở thành truyền kỳ trong giang hồ.

Tiếc nuối nhất chính là, tôi không có cơ hội tận mắt thấy trận đại chiến kinh thiên động địa ấy. Vào ngày các cao thủ đều tụ tập đến Thành Liêu thì tôi lại rời đi.

Nhưng, trong thời gian đó, tôi cũng biết tất cả.

Theo ghi chép, Thành Liêu là thời kỳ huy hoàng của hai đời Minh Thanh. Nói như vậy, địa phương huy hoàng chính là nơi mà trò vui chơi giải trí khá phát triển. Minh Ngọc Phường là trung tâm giải trí của những nhân tài kiệt xuất, nhắc đến thành Liêu không ai là không biết, không ai là không hiểu. Cho nên, chúng tôi hầu như không phí sức lực đã tìm được đến nơi đó. Cảnh tượng ca múa thái bình hoàn toàn không nhận ra sắp có một cơn bão xảy ra.

Chúng tôi dựa theo ký hiệu liên lạc tìm được Phương Minh, anh ta đang ngồi nhàn nhã uống rượu mặc cho hai cô gái xinh đẹp ngồi hai bên buồn chán bóc hạt dưa và gọt trái cây. Anh ta thấy hai chúng tôi liền ra hiệu cho hai cô gái lui ra, sắc mặt nghiêm túc nói: “Xuất hiện nhiều chuyện rất quái lạ.”

Đào Hoa Thiếu không tỏ thái độ gì, nói: “Quái lạ thế nào?”

Anh ta nói: “Đỗ Đỗ Diệu đột nhiên bị người cướp đi. Võ công đối phương cao tuyệt, nháy mắt đã không thấy hình bóng.”

Đào Hoa Thiếu hỏi: “Có giao thủ không?”

Phương Minh gật đầu nói: “Ta đã dốc hết toàn lực, chỉ có thể đỡ được không quá ba mươi chiêu, sau ba mươi chiêu liền bại, nhưng bọn hắn chỉ đoạt người.”

Tôi chấn động.

Đào Hoa Thiếu trầm ngâm: “Hiện nay trong giang hồ ai lại có thân thủ như vậy?”

Phương Minh nói: “Võ công không giống như các môn phái Trung Nguyên, cực kỳ quỷ dị, nhất là thân pháp khinh công, hình như là đến từ...” anh ta do dự, nhìn Đào Hoa Thiếu, hạ giọng nói: “Diệu Linh thành.”

Ánh mắt Đào Hoa Thiếu căng thẳng, thần sắc bỗng trở nên nghiêm trọng.

Tôi chưa từng thấy anh tỏ ra như vậy, sững sờ.

Đào Hoa Thiếu im lặng một chút, nói: “Đường Thi Nhi đâu?”

Phương Minh nói: “Trên đường bọn họ có giao đấu với người của Thất hải liên hoàn đảo hai lần, Đỗ Đỗ Diệu bị người khác thừa cơ cướp đi. Lúc này mọi người đang ở trong Ngọc Minh phường.”

Tôi hỏi: “Quân chủ Thất hải liên hoàn đảo đã xuất hiện chưa?”

Anh ta lắc đầu.

“Hoàng Ngọc cô nương đâu? Huynh có gặp cô ta không?”

“Trên đường có gặp, sau khi Đỗ Đỗ Diệu bị cướp đi thì không gặp nữa.”

Phương Minh lấy trong người ra một phong thư, hai tay đưa cho Đào Hoa Thiếu, nói: “Giờ Thân nhận được mật hàm của Hán Vương.”

Đào Hoa Thiều nhận lấy xem, bỗng nhiên nở nụ cười: “Chuyện này thật sự là càng lúc càng thú vị.”

Tôi không nén nổi liền hỏi: “Hán Vương nói gì vậy?”

Anh cười nói: “Hắn cũng muốn chiếc hộp sắt đó, hơn nữa nhất định phải lấy bằng được.”

Phượng Minh nói: “Rốt cuộc thì trong hộp sắt đựng vật gì vậy?”

Đào Hoa Thiều khẽ lắc đầu, trầm ngâm không nói.

Tôi vén rèm lên quan sát trên lầu, thở dài nói: “Ở đây ít nhất có hơn ba mươi gian phòng, rốt cuộc Đồ Đồ Điều giấu chiếc hộp ở đâu chứ?”

Hai người bên trong không ai nói gì.

Phượng Minh bỗng nói: “Người bắt đi Đồ Đồ Điều, mục đích của hắn chắc cũng là vì chiếc hộp sắt này. Như vậy, chúng ta sẽ phải đối phó với ba phái cao thủ.”

Tôi nói: “Sợ rằng không chỉ có ba phái, còn có Quỷ cốc minh nữa.”

Phượng Minh sững sốt: “Tạm thời không phát hiện ra người của Quỷ cốc minh.”

Tôi nói: “Chắc chắn Trần Túy Thiên đã tới, chỉ là đang ẩn nấp thôi.”

Tôi vừa dứt lời, chợt nghe có tiếng cười to, giao động cả bức rèm không dứt.

Một bạch y thiếu niên xuất hiện tại cửa, tấm rèm vén ra lộ ra khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân sáng bừng như ngọc, đôi mắt sáng quắc nhìn tôi, mỉm cười nói: “Dung cô nương thật sự là tri kỷ của Trần mỗ.”

Tôi cười hì hì nói: “Trần công tử thật sự là càng ngày càng tuấn tú phong lưu.”

Hắn cười nửa miệng với tôi, nói: “Dung cô nương càng lúc càng làm người khác rung động.”

Đào Hoa Thiều ho một tiếng.

Trần Túy Thiên lập tức nhìn sang, nói: “Thân thể Sở tiên sinh không có việc gì rồi chứ?”

Đào Hoa Thiều vẻ mặt thản nhiên, mỉm cười nói: “Nhờ phúc.”

Trần Túy Thiên cười ha ha, ánh mắt đảo qua bàn, bỗng nhiên hất tay, nói: “Người!”

Một thanh y nữ tử cúi đầu nói: “công tử có gì sai bảo?”

Trần Túy Thiên nói: “Đi nói với Phượng tỷ một tiếng, chuẩn bị một bàn cơm ngon nhất gồm rượu và thức ăn lên đây, tiện thể bảo Cầm Thao dâng hương đánh đàn, ta muốn đãi hai vị khác quý.”

Tỳ nữ vâng lời rồi lui ra.

Tôi nhìn hắn, đùa: “Nghe khẩu khí của huynh hình như chính là ông chủ ở đây.”

Trần Túy Thiên nhìn tôi, mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Điều này làm tôi kinh hãi.

Hắn cười, chuyển hướng sang Đào Hoa Thiều, nói: “Sở tiên sinh, rất hân hạnh được đón tiếp tiên sinh, mời lên Chiết Quế hiên.”

Đào Hoa Thiều cũng không từ chối, đứng lên mỉm cười nói: “Được!”

Chiết quế hiên ở lầu ba, phạm vi nhìn rất tốt, có thể quan sát được các phòng khách lầu dưới. Bên trong bố trí thanh nhã hợp lý, người chưa tới bên trong đã nghe tiếng đàn, mùi hương thơm ngát...

Danh gọi Chiết Quế này không phải là vô nghĩa mà thực sự là rất ý nghĩa.

Tôi liền khẽ mỉm cười.

Trần Túy Thiên nói: “Dung cô nương cười gì vậy?”

Tôi nói: “Người kinh doanh kỹ viện thật sự là phải là người tiền tài rộng mở, nếu là Trầm công tử thì lại là người không thích hợp.”

Hắn sững sốt: “Hả, sao lại nói vậy?”

Tôi dáng vẻ nghiêm chỉnh, nói: “Trầm công tử tuần tú tuyệt đại tào nhã, chỉ cần lên đài hô một tiếng, chỉ e mọi người toàn thành điên cuồng mà tới. Cho dù chỉ buôn bán bức họa về công tử thôi cũng đã thu nhập xa xỉ rồi.”

Tôi thấy khuôn mặt tuần tú của hắn dần dần đen kịt lại, liền mỉm cười nói: “Huynh nói xem, hiện giờ ngoài huynh ra còn có ai thích hợp hơn không chứ?”

Trầm Túy Thiên yên lặng nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên cười nói: “Sáng kiến này thật tốt. Không biết đến lúc đó Dung cô nương có thể cũng mua một bức họa của Trầm mỗ để giữ gìn không?”

Tôi nhất thời bó tay.

Đào Hoa Thiểu như không nghe thấy. Phượng Minh thì nhịn không được khoe miệng cười cười, có vẻ như ngạc nhiên với ý kiến của tôi, như là chân ngoài dãi hơn chân trong gì đó.

Tôi vội ho một tiếng, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Tôi thấy huynh có vẻ lo lắng Minh Ngọc phường mất việc làm.”

Hắn cười, nói: “vậy cũng không phải, ta làm ông chủ ở đây chỉ ba ngày thôi.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Chỉ ba ngày thôi? Vì sao?”

Hắn mỉm cười nói: “Bởi vì ta chỉ trả tiền ba ngày.”

“Huynh dùng tiền bao Minh Ngọc phường ư?” Tôi hiểu ra, “Vì chiếc hộp kia?”

“Dung cô nương cũng có hứng thú với đồ vật đó ư?” Hắn quay sang nói chuyện với tôi nhưng mắt thì lại nhìn Đào Hoa Thiểu.

“Đúng vậy, quả thật là tôi hiếu kỳ đến chết, vậy đồ vật đó ở đâu?”

Trầm Túy Thiên nhìn như xem thường tôi, nói: “Nếu như ta biết đồ vật đó ở đâu thì cần gì bao toàn bộ Minh Ngọc phường chứ?”

Tôi choáng, bà đây nói mãi với mà không chiếm được thượng phong. Thảo nào tên khốn kiếp này trên đường đi không hề lộ diện, thì ra anh ta đã sớm bao toàn bộ nơi này, ngồi đợi người đến. Con mẹ nó chiêu này quá đẹp!

“Huynh đã bao toàn bộ Minh Ngọc phường rồi, sao lại không lục soát?”

“Thật sự là có tìm nhưng tìm không được.”

”Vậy có phải huynh cho người đi bắt Đỗ Đỗ Diệu không?:

“Có thể nói đúng, cũng có thể nói không phải.”

“Là đúng, hay là không.”

“Hắn bị nghĩa phụ tại hạ bắt đi, cho nên có thể nói là đúng, cũng có thể nói là không phải.”

Thần sắc của Đào Hoa Thiểu khẽ biến đổi, nói: “Sư phụ ngươi là Diệu Linh Thành?”

Trầm Túy Thiên nói: “Không sai.”

Đào Hoa Thiểu gật đầu nói: “Thảo nào.”

Trầm Túy Thiên nhìn thẳng vào anh, nói: “Người mắt sáng không nói tiếng lóng. Đối với đồ vật đó, là tình thế bất buộc của Trầm mỗ. Cho nên, phải thỉnh giáo một chút, mục đích chuyến đi này của Sở tiên sinh...?”

Đào Hoa Thiểu thở dài: “Chỉ e làm cho Trầm công tử thất vọng rồi.”

Trầm Túy Thiên nghe vậy mặt biến sắc, mím môi không nói gì.

Một bầu không khí quý dị tràn ra, bên trong yên lặng, chỉ có tiếng đàn ngân vang du dương uyển chuyển.

Tôi không nén được, nói: "Rốt cuộc trong hộp đó là vật gì?"

Trầm Túy Thiên như giật mình, nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Đào Hoa Thiếu, hỏi: "Nói như vậy, Sở tiên sinh không biết trong hộp đó có gì phải không?"

Đào Hoa Thiếu nói: "Không biết."

Trên mặt Trầm Túy Thiên tỏ thái độ không nói ra lời, im lặng một lát rồi mới nói: "Như vậy, Sở tiên sinh hà tất phải..."

Đào Hoa Thiếu thản nhiên nói: "Hán Vương muốn."

Trầm Túy Thiên không nói gì. Bên trong lại một lần nữa rơi vào trong yên tĩnh.

Tôi đã hai ngày hai đêm rong ruổi suốt chưa được bữa ăn ngon, lúc này có cơ hội tốt chỉ vui đầu vào ăn cắt lức.

Trầm Túy Thiên cười khỏ, nói: "Trầm mỗ thật sự không muốn làm kẻ địch đối đầu với tiên sinh. Kỳ thực chuyện Hán Vương, Trầm mỗ có thể tận lực. Chẳng hay vì sao tiên sinh luôn cự tuyệt ý tốt của tại hạ?"

Đào Hoa Thiếu nét mặt bình tĩnh, nói: "Vởi vì ta là một người Hán."

Trầm Túy Thiên ngậy người ra một chút, rồi lập tức phá lên cười rất to: "Ta vốn tưởng rằng Sở tiên sinh là tuyệt thế cao nhân, kiến thức bất phàm, không ngờ cũng ..."

"Huynh có lắm hay không..." Tôi nuốt miếng cơm, nói tiếp: "Người ta không hợp tác với huynh thì huynh liền nói châm chọc."

Trầm Túy Thiên trừng mắt với tôi, ánh mắt lạnh như lưỡi dao.

Tôi cười nói: "Chưa từng thấy qua mỹ nữ à?"

Hắn cười lạnh: "Chưa từng thấy qua mỹ nữ ăn cơm như trâu vậy."

Phượng Minh bật cười.

Tôi trừng mắt với hắn, tức giận nói: "Rốt cuộc huynh có đầu óc không hả?"

Đào Hoa Thiếu bỗng nói: "Xin hỏi Trầm công tử, thiếu niên bị các người bắt hiện giờ đang ở đâu?"

Trầm Túy Thiên cười nói: "Cái miệng của hắn rất chặt, có tra khảo thế nào cũng không mở miệng, Sở tiên sinh có thể có phương pháp gì làm hắn mở miệng."

Đào Hoa Thiếu cười nói: "Trầm công tử hiểu lầm rồi. Người này có chút quan hệ sâu xa với ta, mong rằng Trầm công tử hạ thủ lưu tình."

Trầm Túy Thiên sững sốt, nói: "Khó trách hắn không hề sợ hãi. Thì ra..."

Bỗng nhiên, dưới lầu có tiếng ồn ào, tiếng kêu sợ hãi ở bốn phía, tiếng bàn ghế vỡ vụn như hạt ngọc trai rơi liên tiếp. Trầm Túy Thiên lập tức lắc mình bay ra khỏi cửa, tôi vội chạy theo ra xem náo nhiệt, chỉ thấy dưới lầu toàn bộ nam lẫn nữ đứng vào một góc, một bạch y nữ tử tay cầm kiếm đứng ngay giữa phòng khách, chính là Hoằng Ngọc.

Cô ta hét lên: "Ai là bà chủ ở đây, mau ra đây."

Một phụ nữ lả lơi từ trên lầu bước xuống, cười nói: "Cô nương, ở đây chúng ta chỉ tiếp khách là nam nhân thôi."

Hoằng Ngọc lạnh lùng nói: "Ta không bàn việc buôn bán với người, ta đến để tìm người."

Bà chủ đưa tay chỉ khắp nơi làm bộ, nói: "Vậy xin mời cô nương cứ tìm kiếm. Nhưng, cô nương đừng phá lung tung, những thứ trên mặt đất này...Chúng ta làm sao mà còn kiếm ăn được."

Hoằng Ngọc không để ý tới những lời oán giận của bà ta, cười lạnh nói: "Hắn trốn ở đây, các người thức thời thì đem hắn ra đây, bằng không đừng ép ta động thủ."

Lúc này, tôi bỗng thấy dưới lầu trong đám người có một gương mặt liên tục nháy mắt lên lầu, tôi hơi sửng sốt, nghiêng đầu ngó trái nhìn phải trên dưới. Trầm Túy Thiên chẳng biết đã mất dạng từ lúc nào. Đào Hoa Thiếu vẫn còn trầm tư ở trong phòng, đối với động tĩnh bên ngoài không hề ra xem. Sau đó tôi xác định người kia nháy mắt với tôi. Nhưng lúc tôi quay đầu lại thì hắn đã biến mất.

Tôi vội nhìn khắp nơi thoáng thấy một bóng người đi ra cửa, tôi không kịp báo Đào Hoa Thiếu, vội rảo bước đuổi theo.

Lúc này, đêm sáng rõ, những ngọn đèn hai bên sáng rực, người đi đường rất đông. Người kia mặc quần áo màu xanh nhạt, không nhanh không chậm đi trong đám đông người qua lại, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn tôi, dường như cố ý dẫn tôi theo.

Tôi cảm thấy kỳ lạ đuổi theo sát, muốn biết người đó rốt cuộc là muốn làm trò quỷ gì? Ai ngờ người đó đi qua bảy tám ngõ rồi rõ ràng lại quay về một hẻm nhỏ ngay sau Minh Ngọc phường.

Tôi thấy ở đây người đi đường thưa thớt, liền chặn đường đi của hắn, lạnh lùng nói: “Dẫn tôi tới đây là có ý gì?”

Người kia không chút hoảng sợ, ngẩng đầu lên cười một tràng dài, nói: “Phụng mệnh mời trang chủ đi gặp một người.”

Tôi sửng sốt: “Là ai?”

Người kia cười nói: “Dung trang chủ đi sẽ biết.”

Đi sẽ biết, hừ! Cái giá thật lớn đúng không.

Tôi lạnh lùng trả lời hắn: “Thứ nhất, tôi không phải là Dung trang chủ, thứ hai, tôi không muốn gặp người tôi không biết.”

Người kia sắc mặt lúng túng, bỗng nhiên lấy ra một thanh chủy thủ.

Tôi cười lạnh, nói: “Thế nào? Muốn động thủ à?”

Người kia cười, quay ngược cổ tay đâm mũi dao vào ngực: “Tại hạ nếu không mời được Dung cô nương thì chỉ có con đường chết. Xin cô nương thành toàn.”

Tôi thiếu chút nữa thì phì cười: “Huynh dùng tính mạng để uy hiếp tôi ư?”

Người kia chỉ vào một tiểu lâu vắng vẻ bên trái, nghiêm mặt nói: “Dung cô nương chỉ cần đi vào tòa lầu các đó, tính mạng của tại hạ sẽ được giữ lại.”

Tôi trầm ngâm một chút rồi nói: “Được. Tôi chờ huynh chết rồi mới đi vào.”

Người kia không chút chần chờ đâm chủy thủ vào ngực. Tôi vội hất tay áo đoạt lấy thanh chủy thủ của hắn, mặc dù vậy ngực đã chảy máu. Tôi nghi ngờ đầu óc của hắn có đúng là bị hỏng rồi không, lập tức không nói một lời, một cước đá văng cánh cửa ra rồi đi vào.

Trong viện vắng vẻ, có một loại mùi mực nát lâu năm như không có người ở. Viên gạch lát đường mọc rêu xanh rờn, gió đêm vi vu. Dưới mái hiên treo hai ngọn đèn lồng đỏ, trong viện vô cùng hoang vu, quỷ dị...

Cánh cửa đại sảnh mở rộng, một bóng người đứng chấp tay quay lưng về phía cửa, tóc dài đen bóng buộc sau đầu. Áo choàng rộng thùng thình kéo dài trên mặt đất.

Bốn thiếu nữ đứng ở hai bên, cúi đầu khép mắt, có vẻ như không thấy tôi là người sống đang đứng ở cửa.

Tôi là người luôn thiếu kiên nhẫn và sự hứng thú, “Tôi tới rồi, có gì nói thẳng ra đi.”

Người đó chậm rãi xoay người lại, ánh trăng non chiếu vào áo choàng mơ hồ như sóng nước.

Tôi nhìn rõ mặt anh ta, cả người như thiếu không khí, tôi đã nhìn thấy khuôn mặt này, là khuôn mặt mà bất kể ai cũng không thể quên.

“Huynh là...”

Trên gương mặt mỹ lệ yêu mị không tỏ chút biểu hiện gì, trong giọng nói có sự biếng nhác.

“Quân chủ Thất hải liên hoàn đảo, Nam Cung Tuấn Khanh.”

Choáng! Đại thần môn rớt cuộc đã xuất hiện rồi, nhưng hần tìm tôi làm gì, Dung Sơ Cường quen hần sao?

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Được người ta ủy thác nhắn một tin cho cô nương.”

Tôi cười lạnh nói: “Chỉ là một lời nhắn thôi, cần gì phải tỏ ra thần bí như thế.”

Nét mặt hần vô cảm, thần nhiên nói: ‘Ta thích.’

Tôi bó tay, cất cao giọng: “Có một người thiếu chút nữa thì chết cũng bởi vì huynh thích ư?”

Lúc này, một hoàng y thiếu nữ bên trái bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Để quân chủ chúng ta cảnh đẹp ý vui, cũng bằng lòng đổ máu.”

Tôi cứng họng nhìn trần trời, một đám người diên, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.’

“Vậy lời nhắn là gì?”

Hần thần nhiên nói: “Trầm Túy Thiên sắp đánh Ngọc Bích phong.”

Tôi ngẩn ra: “Huynh nói gì?:

Hần đứng trước một tấm bình phong hải đường đẹp tinh mỹ, sắc mặt dừng dừng nhìn tôi, thái độ vô cùng hồ hững, tôi đoán mẹ ruột hần có chết hần chắc cũng dừng dừng như không.

Tôi cười lạnh nói: “Trầm Túy Thiên đang ở Minh Ngọc Phường, tôi vừa mới gặp hần.”

Tôi ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: Thật sự đây là cơ hội tốt để đánh Ngọc Bích phong.

Hần thần nhiên nói: ‘Lúc này hần đã trên đường đi Ngọc Bích phong rồi, mười ba con tuần mã, trước một nén nhang có thể rời khỏi thành Liêu.’

Tôi im lặng một lúc, rồi cười.

“Vậy thì có liên quan gì đến tôi?”

‘Có thể, hần cho rằng Dung cô nương là người luôn nhớ đến người bạn cũ.”

Tôi cười lạnh nói: ‘Thật sao? Đáng tiếc tôi không phải là người như vậy.”

“Ta chỉ có trách nhiệm chuyển lời nhắn, còn quyết định như nào thì phụ thuộc và Dung cô nương.” Hần hơi nghiêng người nhìn tấm bình phong, không hề để ý tới tôi.

Tôi choáng! Nữ chính khi xuyên qua không phải là gặp người người thích, gặp hoa hoa nở hay sao. Thế nào mà chỉ duy nhất bà đây lại luôn gặp trắc trở, người chuyển lời nhắn là ai mà có thể nắm rõ hành tung của Trầm Túy Thiên? Không những thế còn ra lệnh cho Nam Cung Tần Khanh để chuyển lời?

Thần thông quảng đại như vậy chỉ có một người, đó chính là Đào Hoa Thiếu, có gì mà Đào Hoa Thiếu không làm được chứ?

Tôi ngẩng lên nhìn Nam Cung Tuấn Khanh, hần vẫn đang ngắm bức bình phong, nét mặt lộ vẻ say sưa.

Trong lòng tôi khẽ rung động, trực giác cảm nhận - phía bình phong có người!

27. Chương 19 (2)

Bên trong lặng im, một cơn gió mát thổi qua, tôi bỗng ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ lan xa, là hoa lan mà cũng không phải là hoa lan, mùi hương nhẹ này khiến người khác say mê.

Lúc này, tôi xác định phía bình phong có người, hơn nữa là một cô gái.

Vì vậy tôi hỏi: “Người nhờ huynh nhắn tin tới là ai?”

Hắn không nói, chỉ hơi nghiêng đầu gần như chỉ còn nửa khuôn mặt hoàn mỹ, giống như bị tôi nhìn nhiều sẽ chết mất.

Tôi nhấn mạnh: “Huynh không nói tên người đó ra, tôi sẽ không quản chuyện này.”

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Liễu Âm.”

Tôi sửng sốt, sao lại là cô ta?

Hắn chậm rãi nói: “Liễu cô nương nói, từ lúc Lâm thiếu chủ quay về sơn trang suốt ngày rượu chè giải sầu, suy sụp không hề phân chấn. Lần này Trầm Túy Thiên sắp đến, tuyệt đại đa số cao thủ Ngự trì sơn trang đều trọng thương chưa lành, nàng ta mong muốn Dung cô nương có thể nhớ tình cũ...”

Tôi cắt ngang lời hắn: “Sao cô ta không tự mình gặp tôi?”

Hắn như không quen bị người khác xen ngang, nhướn mắt lên, lạnh lùng nói: “Nàng ta quay về Ngọc bích phong rồi.”

Tôi cười nói: “Cô ta lợi hại như vậy, cái gì cũng nằm trong dự liệu của cô ta, còn cần tôi hỗ trợ làm gì? Không còn chuyện gì khác thì tôi cũng phải về thôi.” Nói xong, cố ý ngửa mặt lên trời ngáp một cái.

Rốt cuộc hắn đưa mắt nhìn tôi, nói: “Dung cô nương định khoanh tay đứng nhìn sao?”

Tôi hỏi lại: “Có quan hệ gì với huynh không?”

Hắn biến sắc, ánh mắt bỗng trở nên âm u khó hiểu: “Lạc phi, tiền khách.”

Một hoàng y thiếu nữ dung mạo tú lệ lên tiếng trả lời rồi bước ra khỏi hàng, nói: “Dung cô nương, mời.”

Lạc phi! Trong đầu tôi chợt lóe lên, bình tĩnh nhìn cô ta.

Cô ta lạnh lùng nói: “Dung cô nương, quân chủ chúng ta mời người ra ngoài.”

Tôi chậm chạp ra khỏi cửa, đầu óc lại đang suy nghĩ.

Thất hải liên hoàn đảo cho người truy sát Đỗ Đỗ Diểu là bởi vì gói đồ đó, mà gói đồ đó do Liễu Âm đưa cho Đỗ Đỗ Diểu, thứ bên trong cũng là của Lạc phi...giờ thì quân chủ Thất hải liên hoàn đảo lại thay Liễu Âm chuyển lời nhắn...

Thất hải liên hoàn đảo quả nhiên là người chơi cờ? Nói đúng hơn là bọn họ liên thủ lại với nhau cùng chơi một ván cờ?

Dựa theo suy đoán của Đào Hoa Thiếu, mục đích là vì muốn bảo tồn Ngự trì sơn trang. Hiện giờ, Trầm Túy Thiên dẫn người đánh Ngọc bích phong.

Ván cờ này chẳng phải tự sụp đổ hay sao?

Nam Cung Tuấn Khanh nói có thể tin được hay không, Trầm Túy Thiên có thực sự đi đánh Ngọc bích phong không, Lâm Thiếu Từ có đúng là thực sự nguy hiểm không?

Tôi chủ ý đã quyết, liền quyết định quay về hỏi Đào Hoa Thiếu một chút, biết đâu anh có ý kiến gì đó.

Lúc này, ngoài hẻm nhỏ không có người. Tôi mới đi được vài bước chợt thấy phía sau có cơn gió mát, quay lại thì thấy Đào Hoa Thiếu, liền kéo tay anh, cười nói: “Huynh tới đúng lúc quá, mọi người vừa gặp phải một chuyện rất kỳ lạ.”

Anh mỉm cười nhìn tôi không nói gì.

Tôi định kể cho anh nghe chuyện vừa rồi, chợt nhớ chuyện ở trong Minh ngọc phường, đổi giọng hỏi: “Bên trong thế nào rồi? Hoàng Ngọc...”

Tôi chưa nói xong anh đã áp tôi vào tường, cúi xuống hôn tôi.

Đầu tôi nóng lên, sao lại đột nhiên nhiệt tình thế chứ?

Anh vẫn chăm rãi sâu sắc, hai tay bắt đầu vuốt ve thắt lưng tôi, rồi di chuyển lên ngực không ngừng, tôi mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, bỗng nhiên toàn thân tê rần, huyết đạo trước ngực đã bị điểm.

Một lát sau, hần mới ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo dừng dừng nhìn tôi, ngón tay ngả ngón sờ mặt tôi, mê hoặc nói: “Cảm giác thế nào?”

Tôi mở to mắt: “Là huynh, huynh là tên khốn kiếp, huynh dám...”

Hần điểm á huyết của tôi, ngẩng đầu lên nhìn Minh ngọc phường cười thần bí, nói: “Sở thiên Dao, ta mượn phu nhân một lát.”

Trầm Túy Thiên ôm tôi phi thân bay lên con tuấn mã ở hậu viện, phóng ngựa như bay.

Tôi vừa vận khí vừa thâm chửi bởi tên khốn kiếp này, hần vẫn ôm chặt thắt lưng tôi, cười to nói: “Đừng uống công vô ích.”

Tôi tức giận đến nổi lập lời thề nếu được tự do sẽ chặt bỏ mười ngón tay của tên khốn kiếp này.

Con hần huyết phóng như bay. Tôi cảm thấy từng đợt gió đập vào mặt đến khó thở. Hần kéo áo choàng trùm lấy đầu tôi, không biết trải qua mấy canh giờ, rốt cuộc ngựa cũng giảm tốc độ. Một lát sau, hần lấy áo choàng ra, đỡ tôi xuống ngựa.

Tôi đảo mắt, phát hiện mình đang ở thành Tế Nam.

Lúc đó, màn đêm vẫn tối đen, ánh trăng huyền diệu soi xuống, ánh đèn dầu trong thành tịch liêu, chỉ có chỗ ăn chơi mua vui là vẫn có tiếng ca múa, vô cùng náo nhiệt.

Tôi bực bội, Trầm Túy Thiên không đến thẳng Ngọc bích phong, đến đây làm gì?

Tôi rất nhanh biết nguyên nhân - Lâm Thiếu Từ đang ở Hoa Nhai uống rượu.

Khi tôi thấy anh ta, quả thực tôi không thể tin được người đàn ông lạnh lùng như băng sơn đó là Lâm Thiếu Từ.

Anh ta mặc một trường bào màu san hô, áo cởi ra trễ tới nửa người, tóc dài rối loạn, đang hưởng thụ một đám mỹ nữ vây quanh. Trong lòng những cô gái đó, anh ta ngửa đầu cười to một tràng. Dáng vẻ tươi cười đó tươi sáng như bầu trời tháng năm, âm thanh trong trẻo như làn sóng nước, như có thể thấy được sắc thái rạng rỡ ở đó.

Cho đến lúc này, tôi rốt cuộc đã hiểu vì sao giang hồ nữ tử si mê anh ta.

Vào giờ khắc này, trên người anh ta tràn ngập một luồng mị lực tà ác, hình ảnh một người đàn ông và một thiếu niên đan xen vào nhau vô cùng mê hoặc, phóng đảng và hồn nhiên, dịu dàng và ngang ngạnh...

Thì ra anh chàng này ở trước mặt tôi giả vờ tỏ ra thái độ lãnh khốc cao thâm, đằng sau đó lại phong lưu trắng hoa như vậy. Nhất định là mắt của Liễu Âm mọc ở đằng móng nên mới cho rằng anh ta đang mượn rượu tiêu sầu, nhìn anh ta sung sướng biết bao, không những không suy sụp mà tinh lực còn mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tôi nhìn Trầm Túy Thiên, hần lúc này đã gỡ bỏ dịch dung, gương mặt tuấn mỹ cười hài hước đến đáng ghét, hần nói: “Thấy tình thân tay trái giữ tay phải ôm, cảm giác không dễ chịu chút nào phải không?”

Tôi không thể nói, chỉ có thể trừng mắt với hần.

Trầm Túy Thiên vuốt ve mặt tôi, ngữ khí cực kỳ ngả ngớn: “Người không nói chuyện miễn cưỡng có thể coi là một mỹ nhân.”

Tôi trợn mắt nhìn hần.

Hần buông tay xuống, mỉm cười nhìn tôi rồi ngồi ngay ngắn.

Tôi vẫn không hiểu. Ngự trị sơn trang đã trải qua trận chiến ở Thái Nguyên, Tống Thanh Ca và Yến Hải Tiêu ba người đều trọng thương, lúc này chỉ có Lâm Thiếu Từ và Lam Giả Hối miễn cưỡng có thể đánh một trận. Trầm Túy Thiên dẫn theo cao thủ đến tới, hần là tốc chiến tốc thắng mới đúng chứ!

Trầm Túy Thiên rót một chén rượu, mỉm cười nói: “Có đúng là người đang muốn hỏi ta vì sao còn chưa ra tay?”

Tôi không nhìn hắn.

Hắn ngửa đầu uống chung rượu, tự trả lời: “Bốn bề Ngọc bích phong nước bao quanh, địa thế hiểm trợ, lúc này nhất định phòng bị nghiêm ngặt, muốn tấn công tới đó không phải là chuyện dễ. Bằng không, người đó cũng không vì thế mà yên tâm rời khỏi Tế Nam.”

Hắn nói xong, trên mặt lộ vẻ oán hận.

Tôi càng thêm nghi hoặc.

Lâm Thiếu Từ đang ở ngay trước mắt. vậy hắn đang nói ai? Lâm Thiên Dịch? Không thể nào, võ công ông ta đã bị phế, không có gì uy hiếp cả.

Trầm Túy Thiên im lặng, như muốn nhớ lại gì đó, ngăn người ra một lát, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “À ta muốn người đến Tế Nam thì nhất định có năng lực cản được ta ư. Hừ! Trầm Túy Thiên ta há có thể hai lần bị một nữ nhân đùa giỡn hay sao?”

Nữ nhân? Chẳng lẽ là Liễu Ám?

Tôi giật mình, nhận không được chỉ muốn cười, thì ra hắn đã từng bị người ta qua mặt, thật là đã đời.

Hắn hình như đối với chuyện này không thể loại bỏ được, lạnh lùng nói: “Người cười cái gì?”

Tôi ra sức chăm chọc nhìn hắn.

Hắn bỗng nhiên cũng cười, “Nhưng, ta cũng muốn cảm ơn lời nhắc nhở của ả, vừa lúc bắt người để không chế Lâm Thiếu Từ, trò cũ đôi khi lại rất có hiệu quả.”

Tôi giờ mới hiểu thì ra dụng ý của hắn ở đây, thảo nào hắn lại tin tưởng mị lực của tôi như vậy, tôi hắn là nên cảm ơn hắn.

Lúc này, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa.

Trầm Túy Thiên mỉm cười, Lâm Thiếu từ vẫn ở trong đám phụ nữ, mơ mơ màng màng.

Tôi vừa giải huyết vừa nóng ruột.

Trầm Túy Thiên đứng lên giải á huyết cho tôi, mỉm cười nói: “Đi thôi, qua đó gặp tình nhân của người nào.”

Hắn ôm thắt lưng của tôi, dưới ánh mắt quỷ dị của mọi người mà đi về phía Lâm Thiếu Từ...Haizz, không thể không giải thích một chút là tư thế này hơi ám muội, bởi vì lúc này tôi đang mặc nam trang.

Nhưng Lâm Thiếu Từ dường như không nhìn thấy chúng tôi, tay áo của cô gái nằm trong người anh ta che mắt hơn nửa người anh ta. Ha hã, anh ta đã biết tôi không phải là Dung Sơ Cuồng, chỉ e kế hoạch của Trầm Túy Thiên không có tác dụng....

“Lâm Thiếu chủ..” Trầm Túy Thiên mở miệng.

“Người đã đến rồi.” Lâm Thiếu Từ không nhìn hắn, chỉ đứng đứng nói một câu: “Ta vẫn đang chờ người.”

Trầm Túy Thiên mỉm cười nói: “Những người khác đâu? Gọi chúng ra đây hết đi.”

Lâm Thiếu Từ đang vui đùa vào mái tóc đen của cô gái ngẩng lên, ánh mắt mơ màng nhìn Trầm Túy Thiên, cất giọng khàn khàn nói: “Bọn họ không tới, Trầm công tử nếu không ngại thì chờ một lát được không?”

Ánh mắt đó, giọng điệu đó, nếu không phải có đám đàn bà con gái kia vây xung quanh thì tôi hầu như đã nghi ngờ đó là một người khác hoàn toàn.

Trầm Túy Thiên ôm vai tôi, ngồi xuống đối diện, mỉm cười nói: “Tốt nhất là đến cùng lúc để ta đỡ phải đi tìm chúng.”

Lâm Thiếu Từ mặt thản nhiên, nói: “Trầm công tử không từ bỏ đồ vật đó được ư?”

Trầm Túy Thiên cười, thản nhiên nói: “Đồ vật đó là tình thế bắt buộc với ta, cho dù biết rõ là có bấy rập ta cũng không do dự nhảy vào. Lúc này, nghĩa phụ ta đã một mình đến thành Liêu, ta có ở đó hay không cũng không khác gì nhau. Huống hồ Sở Thiên Dao cũng đang ở đó, đồ vật đó có thể lấy lại được, nhưng cơ hội đánh Ngọc Bích phong thì không phải lúc nào cũng có..Ha ha, đối với khả năng được lợi, ta luôn luôn không muốn bỏ qua.”

“Trầm công tử cường ép Dung Sơ Cuồng, không sợ Sở Thiên Dao nổi giận sao?”

“Sợ thì đương nhiên sợ. Nhưng vì đồ vật đó, ta muốn quản cũng không quản được nhiều.”

Hắn liếc nhìn tôi, cười nói: “Nếu đồ vật đó thực sự bị Sở Thiên Dao lấy được, hắc hắc...vậy xem hán yêu Dung Sơ Cuồng được bao nhiêu?”

Tôi thầm giật mình, thì ra hán bắt tôi còn có ý này, tên khốn kiếp này thật sự là âm hiểm giả dối.

Lâm Thiếu Từ không nói, nét mặt lại lộ ra vẻ châm chọc.

Trầm Túy Thiên nói: “Xin hỏi Lâm thiếu chủ, vậy đồ vật của quý trang vì sao lại lọt ra ngoài?”

Lâm Thiếu Từ cười nhạt, nói: “Câu hỏi này đã hỏi sai người, đó là đồ vật của Thất hải liên hoàn đảo..”

“Việc này gạt được người khác nhưng không gạt được Trầm Túy Thiên ta.” Trầm Túy Thiên lạnh lùng cắt ngang, nói: “Chúng ta không ngại nói thẳng ra, lúc đầu tại Thái Nguyên, nếu như không phải vì vật này, Trầm mỗ tuyệt không đơn giản để Lâm trang chủ chạy thoát.”

Tôi lại thầm giật mình, rốt cuộc đó là vật gì đáng giá khiến hán phải để cho Lâm Thiên Dịch chạy thoát.

Trầm Túy Thiên cười lạnh, tiếp tục nói: “Hôm nay các người lật lọng, không tuân thủ chữ tín, để Thất hải liên hoàn đảo và Bạch liên giáo cùng đến đoạt thứ này, mục đích cuối cùng không phải muốn đối phó với Quỷ cốc minh ta...nhưng, các người cũng đừng quá coi thường Trầm Túy Thiên ta.”

Hán hừ hai tiếng, đứng lên ngạo nghễ nói: “Vào đêm nay, trên giang hồ sẽ không còn bốn chữ Ngự trì sơn trang nữa.”

Lâm Thiếu Từ không hề nổi giận, chỉ mỉm cười.

Bỗng nhiên, có một giọng nói trong trẻo vang lên tiếp lời: “Trầm công tử khẩu khí thật lớn.”

Tôi vừa nghe giọng nói đó thì biết Liễu Ám đã tới.

Trầm Túy Thiên cười ha ha, nói: “Thế nào, chỉ một mình ngươi tới thôi sao?”

‘Một mình ta là đủ rồi.’ Ngữ khí của Liễu Ám khá ung dung.

“ha ha..” Trầm Túy Thiên cười giận giữ, nhấn mạnh: “Một mình người là đủ rồi ư?”

Liễu Ám cười nói: “Xem nào nhiệt chỉ cần hai con mắt, đương nhiên một mình ta là đủ.”

Ánh mắt Trầm Túy Thiên lộ vẻ căng thẳng: “Xem nào nhiệt?”

Liễu Ám trong trang phục màu xanh nhạt bước qua, nhìn tôi một chút, lại nhìn Trầm Túy Thiên, thở dài: “Trầm Túy Thiên, ngươi tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, đáng tiếc tất cả cử động của người đều nằm trong dự liệu của tiểu thư nhà ta.”

Nghe vậy, sắc mặt tuấn mỹ của Trầm Túy Thiên bỗng tái nhợt.

Hắn gằn từng câu: “Ngươi nói cái gì?”

Liễu Ám mỉm cười nói: “Tiểu thư đã sớm sớm ngờ tới ngươi sẽ đánh Ngọc Bích phong, đã sớm ngờ tới ngươi sẽ bắt theo Dung Sơ Cuồng, cho nên...”

Cô ta dừng một chút, cười thâm ý: “Ngươi không ngại thì nhìn ra bên ngoài xem những người đó có phải là người của ngươi hay không?”

Cô ta vừa nói xong, chợt nghe có tiếng nổ lớn, hai cánh cửa lớn bay lên rơi vào lan can trên lầu, lầu gác lập tức sụp xuống một mảng lớn mang theo một tiếng nổ vang, vô số cung tên từ tám hướng bắn tới.

Trầm Túy Thiên hơi rung động nhưng vẫn không rối loạn.

Lúc này, từ cửa lớn tiến vào mười mấy người, người đi đầu tay cầm quạt lông, mặc trường bào màu xanh, trên mặt nở nụ cười nhã nhặn lịch sự, thật bất ngờ là Vân Cảnh.

Trầm Túy Thiên giữ chặt vai tôi, lãnh đạm nói: “Các hạ là ai?”

Vân Cảnh mỉm cười nói: “Tại hạ là Vân Cảnh, ba canh giờ trước nhận được khẩu dụ của Sở tiên sinh, cùng với huynh đệ của tam Đường thất Hội mười ba Tinh toàn lực tiêu diệt Quỷ cốc minh.”

Trầm Túy Thiên mặt xám ngoét, quay lại đối diện với Liễu Âm, nói: “Thì ra là thế, thì ra là ả ta có dự tính này.”

Liễu Âm gật đầu nói: “Không sai, lúc người bắt Dung Sơ Cuồng rời khỏi thành Liêu, Vân Từ tiểu thư đã cùng Sở tiên sinh giao dịch thành công. Trận này, Ngự trí sơn trang không tổn công sức, tự có người khác làm hộ.”

Tôi bừng hiểu, thì ra tất cả là mưu kế của Vân Từ, thì ra Liễu Âm là người của cô ta.

28. Chương 20 (1)

Bầu không khí trở nên nặng nề. Hơn mười mũi tên đã giương cung sẵn, chỉ chờ Vân Cảnh ra lệnh một tiếng, nhưng Vân Cảnh không dám.

Trầm Túy Thiên nắm lấy cổ tay tôi, ngón cái nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay tôi, vết chai ở bàn tay gồ lên làm tôi nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Lâm Thiệu Từ cầm chén rượu, cúi đầu nhìn chén rượu, gương mặt của anh ta đắm chìm trong ánh trăng mờ ảo, một biểu hiện thất vọng lẫn ngẩn ngơ.

Tôi không biết rốt cuộc anh ta đối với chuyện này biết nhiều hay ít. Nhưng từ lúc Liễu Âm bước vào cửa chưa từng nhìn anh ta, dường như không coi vị thiếu chủ này vào mắt. Ngày trước, lúc tôi còn là trang chủ, cô ta đối với tôi cũng có thái độ này. Có thể trong mắt cô ta, ngoại trừ Lâm Vân Từ ra thì không coi ai ra gì, nếu như đúng là như vậy, thì chuyện Dung Sơ Cuồng bị trúng độc chắc chắn phải biết. Khó có được cơ hội, tôi nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

“Liễu cô nương, tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

Cô ta nhìn tôi, hồ hững buông ra hai câu: “hỏi đi.”

“Lúc ở Cô Tô, tôi bỗng nhiên bị trúng độc, cô biết chuyện đó phải không?”

Ánh mắt cô ta đột nhiên thay đổi, cười châm biếm: “Người thực sự mất trí nhớ đúng không?”

Tôi có chút dở khóc dở cười, mọi người trên trái đất này đều biết chuyện này, vậy mà cô ta còn giả bộ.

Cô ta lạnh lùng nói: “Độc là ta đưa cho người.”

Cô ta vừa nói xong, Lâm Thiệu Từ hơi biến sắc, ngay cả tôi cũng không ngờ cô ta thẳng thắn như vậy, tôi ngẩn người ra.

Ai ngờ cô ta lại nói tiếp: “Nhưng, độc được hạ trong chén, còn người cầm lên uống, chính là Dung cô nương.”

Tôi giật mình: “Là tự tôi hạ độc tôi ư?”

Cô ta không để ý tới tôi, nói thẳng: “Lúc đầu Sở Thiên Dao phái người tới cầu hôn, Quỷ cốc minh nhiều lần quấy nhiễu, lão trang chủ đành phải bắt đắc dĩ phải để người xuất giá thay Vân Từ tiểu thư, ta được sắp xếp đi theo người để hiệp trợ người đoạt bản danh sách kia. Khi đó người đang ở Cô Tô giao chiến với Quỷ cốc minh, nhận được tin này ngay sau buổi tối ngày thứ ba, bất thành linh uống thuốc độc...”

Tôi không nén được hỏi: “Lẽ nào đầu óc tôi bị hỏng?”

Cô ta lạnh lùng cười: “Đầu óc người không bị hỏng, nhưng tim đã chết.”

“Người người thật sự yêu là Lâm thiếu chủ, nhưng lại bị bắt phải lấy Sở Thiên Dao.”

Tôi yên lặng, với tâm tình lúc đó của Dung Sơ Cuồng thì thật sự có khả năng này. Cô ấy vì cả đời này đều vì báo đáp ân tình của Lâm Thiên Dịch, nhưng lão ta lại chưa từng quan tâm lo lắng cho cô ấy, coi những việc cô ấy phải làm là đương nhiên.

Liễu Âm lại cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Mặc dù người nản lòng thoái chí, nhưng người đối với lão trang chủ luôn luôn nói gì nghe nấy, một lòng trung thành, lão trang chủ muốn người trộm bản danh sách, người sẽ tuyệt không bỏ mặc...”

Ánh mắt của cô ta bỗng trở nên có chút kỳ quái: “Cuối cùng người thúc đẩy người uống thuốc độc tự sát, là Phong Tịnh Ly.”

Tôi không hiểu: “Ý gì vậy?”

Trong ánh mắt của cô ta tràn ngập sự mỉa mai: “Vào một đêm Phong Tịnh Ly tới dò xét tại khách điểm Phượng Hoàng, người thần sắc ngẩn ngơ nửa ngày, đột nhiên hỏi ta muốn lấy ‘hồng liên chi tâm’ sau đó kêu ta đi ra ngoài...Nhưng lúc đó ta không hề bỏ đi. Ta tận mắt thấy người bỏ độc vào trong chiếc chén đã bị Phong Tịnh Ly hạ độc trước đó, sau đó thì người uống. Ta còn tưởng người vì gặp cô ta dẫn đến kích động...”

Tôi nhú mày: “Bị kích động?”

Cô ta lạnh lùng nói: “Thiếu chủ vì cô ta mà cự hôn, trong lòng người vẫn ghen ghét cô ta. Mà người lại sắp gả cho Sở Thiên Dao càng làm cho cô ta vừa lòng đẹp ý...”

Tôi hỏi ngược lại: “Nếu tôi chết rồi, không phải cô ta càng vừa lòng hay sao?”

Liễu Âm nở nụ cười: “Về vấn đề này Dung cô nương lại vô cùng cao minh, ngay lúc cô ta tới khách điểm Phượng Hoàng thì người đột nhiên trúng độc mà chết. Vì sự nghi ngờ này, thiếu chủ cả đời sẽ không thể lấy Phong Tịnh Ly. Song song với điều đó là người thà chết cũng không lấy Sở Thiên Dao, biểu lộ một lòng hướng về thiếu chủ, thiếu chủ sẽ càng không thể quên được người...”

Trong lời nói của cô ta nhắc tới Lâm Thiếu Từ hoàn toàn không có chút kiêng dè nào, dường như không hề coi anh ta vào mắt. Còn tôi thấy cô ta nói về Dung Sơ Cuồng như vậy cảm thấy vô cùng phản cảm, tôi liền quát lên: “Câm miệng! Tất cả chỉ là suy đoán của cô thôi.”

“Không sai, tất cả đều là suy đoán của ta. Sự thật thì cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có trong lòng Dung cô nương là hiểu rõ nhất.”

Cô ta vừa thâm ý nói vừa nhìn tôi, dường như vẫn còn nghi ngờ đối với sự mất trí nhớ của tôi.

Tôi không để ý thái độ châm biếm của cô ta, nhìn Lâm Thiếu Từ. Đúng lúc anh ta cũng nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước, sự ưu thương đủ để người khác bị nhấn chìm trong đó.

Tôi cười gượng với anh ta.

Có thể, cả đời này tôi không thể biết cái chết thực sự của Dung Sơ Cuồng, theo như lời Liễu Âm nói, cuối cùng sự thật là gì, chỉ có Dung Sơ Cuồng là biết, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ...có thể mở miệng nói ra được nữa...

Sau không khí yên lặng, Trầm Túy Thiên cười khê: “Hỏi xong chưa?”

Tôi nhướng mắt lên: “Làm sao?”

“Hỏi xong thì chúng ta cũng nên đi.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bên ngoài, cúi đầu than một tiếng: “Trời không còn sớm nữa.”

Ngữ khí của hắn rất bình thường, trong trường hợp này nghe có chút hài hước, tôi thuận miệng đáp: “Được, miễn là huynh muốn đi.”

“Trầm đại đương gia, ta khuyên ngươi tốt nhất là nên ở lại.” Vân Cảnh bước lên hai bước, ôn hòa mỉm cười nói.

Trầm Túy Thiên nhìn xung quanh một vòng, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng vài cung thủ này mà đòi giữ ta lại ư? Ngươi thử quay đầu lại xem.”

Vân Cảnh chưa kịp phản ứng, nhưng Liễu Âm bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, tôi cũng vô cùng kinh hãi.

Cung thủ bốn phía đã bị người điểm á huyết. Còn đằng sau Vân Cảnh không biết có một người xuất hiện từ lúc nào, là một người bạch y mặt vô cùng quỷ dị, vóc người khô gầy thấp bé, trên mặt chỉ lộ ra hai con mắt màu nâu, hai con ngươi tựa như hai thủy tinh cầu phát ra những tia sáng kỳ dị khiến người khác khiếp sợ.

Hắn đứng ở sau Vân Cảnh, giống như bóng dáng của anh ta, vô cùng lặng lẽ không tiếng động.

Mấy người trong phòng đều là cao thủ nhất nhì trên giang hồ hiện này. Nhưng không ai biết bạch y nhân này rốt cuộc đến lúc nào, đứng đó bao lâu rồi?

Trên trán Vân Cảnh toát mồ hôi, trên mu bàn tay cảm thiết phiến nổi gân xanh.

Lúc này, các mỹ nữ bên cạnh Lâm Thiếu Từ đã đi đâu mất dạng hết, chỉ có một mình anh ta đang dựa người trên ghế, thần sắc lơ đãng nhìn chung rượu, như đối với sự việc đang xảy ra trước mắt không hề liên quan đến.

Trầm Túy Thiên lạnh lùng nhìn Liễu Âm, ánh mắt sắc bén bức người, gằn từng câu: “Ta đã nói rồi, trên thế giới này không ai có thể lừa gạt Trầm Túy Thiên ta hai lần.”

Liễu Âm vẫn đang cười, nhưng nụ cười này rõ ràng có chút lo lắng.

“À cho rằng có thể liên thủ với Sở Thiên Dao thì ta liền bó tay sao. Ngươi đi nói với ả, ta rất tức giận...”

“Hậu quả rất nghiêm trọng!” Tôi buột miệng nói ra những lời này, lập tức cảm thấy cổ tay tê rần như sắp bị gãy.

Trầm Túy Thiên nhìn thẳng vào mặt tôi, nhấn mạnh: “Dung Sơ Cuồng, ta đối với người luôn dễ dàng bỏ qua là bởi vì ta không muốn đắc tội với Sở Thiên Dao. Hiện giờ tốt nhất ngươi nên an phận, không nên cố làm ta tức giận.”

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, tôi lập tức câm miệng.

Lâm Thiếu Từ bỗng nhiên nói: “Trầm công tử, ngươi bắt Dung Sơ Cuồng để uy hiếp Sở Thiên Dao, không bằng dùng ta để uy hiếp Vân Từ.”

Trầm Túy Thiên chau mày: “Hả?”

Lâm Thiếu Từ đứng lên đi tới, thâm ý nói: “Trầm công tử nếu thực sự không muốn bị người khác lừa dối hai lần, không ngại cân nhắc đề nghị của ta.”

Trầm Túy Thiên mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt hơi nheo lại.

Tôi không lường trước được hành động của Lâm Thiếu Từ, vội vã nháy mắt với anh ta, nhưng anh ta không hề ngó ngang gì tới tôi.

Trầm Túy Thiên gật đầu, nói: “Đề nghị này rất hay, đa tạ ngươi đã nhắc nhở.”

Hắn bỗng nhiên hất tay bắn ra một đường màu đen, trong không trung lập tức bùng lên những tiếng nổ vang, vô số khói đen nổi lên mù mịt. Hầu như cùng lúc có ba bóng người cùng bay ra như tia chớp, trong làn khói mù mịt vang lên hai tiếng kêu ngắn ngủi, bầu không khí xơ xác tiêu điều lan tràn.

Lâm Thiếu Từ không hề cử động, đôi mắt đen sâu lạnh lùng nhìn Trầm Túy Thiên, nói: “Thả nàng ta, ta đi theo ngươi.”

Năm ngón tay Trầm Túy Thiên cầm chặt cổ tay tôi, mỉm cười nói: “Hai người các ngươi cùng đi theo ta.”

Hắn chưa nói xong, kiếm của Lâm Thiếu Từ đã đâm tới, luồng kiếm khí của kiếm phong sáng như tuyết đâm thẳng tới yết hầu của Trầm Túy Thiên.

Trầm Túy Thiên mỉm cười đứng yên, ánh mắt trong suốt nhìn về phía trước, dường như không hề nhìn thấy kiếm đang đâm tới. Ngay khi kiếm quang sắp đâm tới yết hầu của hắn thì mũi kiếm của Lâm Thiếu Từ đột nhiên nghiêng đi.

Tôi thấy rõ ràng một ngón giữa của một bàn tay búng văng thanh kiếm của Lâm Thiếu Từ. Cánh tay đó như bất ngờ chui từ dưới đất lên, theo sự xuất hiện của cánh tay là bạch y nhân xông ra...

Lâm Thiếu Từ một kiếm không trúng, không lui mà tiến tới, múa kiếm như nộ hải cuồng sa, kiếm quang mạnh mẽ sáng rực, bạch y nhân thân pháp quái dị, di chuyển như quỷ mị, chỉ thấy bóng trắng chạy vòng trong, còn kiếm quang hầu như không hề chạm được vào hắn.

Trong lòng tôi thấy sốt ruột, hầu như không thể kiềm chế được.

Lúc này, khói đặc đã tiêu tan, một bóng xanh bỗng nhiên bay vút vào khoảng không.

Trầm Túy Thiên khẽ quát: “mặc kệ hắn.”

Tôi tập trung nhìn, Vân Cảnh đứng yên bất động, trên trán có một vết máu điểm như chu sa đỏ tươi, nét mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa như trước nhưng đã cứng ngắt.

Tôi giật mình kinh hãi. Xem ra Trầm Túy Thiên ra tay thật rồi, đã trở mặt với Sở Thiên Dao rồi.

Bỗng nhiên, nghe một tiếng rào rào, trường kiếm của Lâm Thiếu Từ đã bay xéo ra ngoài găm vào cột trụ của lầu các, thâm kiếm rung lên không ngớt, màu hồng của thanh kiếm chập chờn tỏa ra ánh sáng điểm lệ..

Hai gã bạch y nhân một trái một phải kiềm chế Lâm Thiếu Từ.

Trầm Túy Thiên huýt lên tiếng sáo, bên ngoài lập tức có tiếng ngựa hí dài.

Đêm đã khuya, thành Tế nam yên bình dưới ánh trăng, mọi người đều đã ngủ say, tôi cùng với Lâm Thiếu Từ bị ném vào trong thùng xe ngựa, trên đường vô cùng xóc không biết là đi tới đâu.

Bên trong xe ngựa tối đen như mực, đầu tôi thỉnh thoảng va vào vách xe ngựa kêu “lộp cộp”, đau đến mức làm tôi suýt mất đi phong độ thực nữ. Lâm Thiếu Từ không hề rên la một tiếng.

Tôi liền mắng anh ta: “Tôi thấy huynh thật là ngốc, huynh đã như thế rồi lại còn muốn cứu người hả?”

Lâm Thiếu Từ không lên tiếng. Tôi liền đá anh ta một đá.

Cả người anh ta chấn động, bật thốt lên: “Muội...”

Tôi cao giọng mắng: “Muội cái gì mà muội, huynh thật sự là quá ngu ngốc đi, tự nhiên đi phối hợp với tên khốn kiếp kia để đối phó với muội muội của mình...”

Lâm Thiếu Từ bỗng cầm lấy tay tôi, tôi giật mình, thì ra anh ta không hề bị quản chế.

Trầm Túy Thiên gõ vào thành xe ngựa, cười to nói: “Gặp lại tình nhân không ôn lại chuyện xưa, ngược lại còn ầm ĩ cãi nhau, có câu nói không phải oan gia không gặp nhau. Ha ha..”

Tôi phản bác lại: “Huynh nói bớt một câu không được à, chắc là ghen ăn tức ở đúng không, biểu hiện chúng ta là đang ân ái.”

Nghe vậy, tay Lâm Thiếu Từ cứng đờ.

Tôi thấy anh ta như vậy, mặt cũng nóng bừng, lập tức ho khan hai tiếng, cao giọng nói: “Này, họ Trầm kia, rốt cuộc huynh muốn dẫn chúng tôi đi đâu?”

Trầm Túy Thiên cười ha hả, nói: “Tới rồi.”

29. Chương 20 (2)

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, có người xốc rèm lên, bịt kín mắt hai chúng tôi lại rồi dẫn ra ngoài. Đi một lúc, chợt nghe có tiếng kêu: “Tiểu Hầu gia.”

Trầm Túy Thiên lên tiếng: “Nghĩa phụ đâu?”

“Thành chủ đang ở trong điều tức.”

“Thế nào?” Giọng nói của Trầm Túy Thiên lộ vẻ kinh ngạc.

“Đêm qua giao thủ với Sở Thiên Dao, đã bị thương.”

“Võ công của Sở Thiên Dao đã cao đến mức như vậy sao?” Ngữ khí của Trầm túy Thiên từ khiếp sợ chuyển sang nghi hoặc, lần như tự lẩm bẩm.

“Nghĩa phụ bị thương thế nào?”

“Thuộc hạ không rõ.”

Đối phương dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Lúc đó thuộc hạ không có ở đây, chỉ nghe Tần Quảng sư huynh nói lại, lúc Thành chủ đi đoạt hộp sắt thì bị Sở Thiên Dao đâm thương vào huyệt khúc trì ở cánh tay trái.”

“Nói như vậy thì chiếc hộp kia đã bị Sở Thiên Dao cướp đi rồi phải không?”

“Vâng.”

“Thế người của Bạch liên giáo và Thất hải liên hoàn đảo đâu?”

“Đường Thi Nhi bị trọng thương, năm tên hộ giáo pháp sư thì ba chết hai bị tàn phế.”

“Ba chết hai bị tàn phế, không giống như tác phong của nghĩa phụ?” Trầm Túy Thiên khẽ cười.

“Là Nam Cung Tuấn Khanh của Thất hải liên hoàn đảo gây nên.”

“NamCung Tuấn Khanh..” Trầm Túy Thiên lặp lại tên này, lẩm bẩm: “Rốt cuộc trong chuyện này hấn sắm vai gì vậy nhỉ?”

Lúc này, có tiếng người ho khan.

Trầm Túy Thiên lập tức nói: “Đưa hai người kia vào phòng bên cạnh, canh giữ cẩn thận.”

Có người lên tiếng trả lời rồi đưa chúng tôi, đi chưa được mấy bước thiếu chút nữa thì té ngã, phía sau có người lấy tay đẩy tôi, sau đó có tiếng đóng cửa rất lớn. Nếu không phải thân đang ở tình cảnh nguy hiểm, tôi nhất định sẽ nhảy dựng lên hỏi thăm tổ tiên tám đời nhà hấn.

“Nghĩa phụ, thương thế của người...” Giọng nói của Trầm Túy Thiên ngay sát vách vọng tới.

“Không có gì đáng ngại, không cần lo lắng.” Một giọng nói già nua nhưng hùng hậu cắt ngang lời hỏi thăm ân cần của Trầm Túy Thiên, sau đó là tiếng uống nước.

Bỗng nhiên, người đó thở dài, nói: “Ta thấy đại sự của Vương gia chỉ e năm ba năm nữa cũng khó thành.”

Nói xong lại thở dài một tiếng, bên trọng cực kỳ yên tĩnh, rất dài, có một cảm giác mệt mỏi hư ảo.

“Bởi vì Sở Thiên Dao ư?”

“Hắn quả thực là một kinh địch.” Người kia lại muốn thở dài nhưng rốt cuộc đã nén được.

“Ngoại trừ hấn ra cũng không thể khinh thường võ lâm Trung Nguyên. Nha đầu ở Ngự trì sơn trang cũng không phải là người đơn giản.”

“Lâm Văn Từ ư?” Trầm Túy Thiên mỗi lần nhắc đến cái tên này dường như rất khó chịu, không biết rốt cuộc giữa hấn và cô ta có cừ hận gì?

Người kia bỗng cười: “Người hao tổn tâm cơ cũng không thể làm cho Sở Thiên Dao đồng ý hợp tác với người. Nhưng nha đầu kia mới nói vài ba câu đã làm hấn đồng ý. Ha ha, Ngạch Sâm, ta đã biết Sở Thiên Dao hơn hai mươi năm rồi. Hấn không phải là người đơn giản có thể bị người khác thuyết phục.”

Trầm Túy Thiên trầm mặc không nói, một lát sau cũng thở dài nói: “Ta vẫn không muốn thừa nhận ta đã từng thua trong tay bởi một nữ nhân.”

“Không nên coi thường nữ nhân, Ngạch Sâm, nhất là nữ nhân mỹ lệ.”

Trầm Túy Thiên cười khỏ nói: “Lúc đầu, Tứ tiên tiêu dao đồng ý tương trợ ta tấn công Ngọc Bích phong, chế phục Lâm Thiên Dịch, ta thấy nàng ta là một nữ tử yếu đuối nên không có ý định làm hại, ai ngờ nàng ta chủ động đi theo ta...Càng không ngờ là ta lại bị nàng ta thuyết phục, trên đường đi thay đổi kế hoạch để cho Lâm Thiên Dịch trốn thoát...Haizzz, ta nên sớm phải nghĩ đến, mục đích của nàng ta tuyệt không đơn giản..”

“Ha ha...” Người kia cười thấu hiểu, “Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Người thua trong tay nha đầu đó cũng không oan uổng. Ha ha..” Nói xong lại cười thật to.

Lúc này, Trầm Túy Thiên cũng cười: “Nàng ta dù có là giai nhân tuyệt đẹp, nhưng ta tuyệt đối không hề động lòng với nàng ta.”

Người kia có chút bất ngờ ngoài ý muốn: “Hả, vì sao?”

“Ta không thích nữ nhân thủ đoạn, tâm cơ thâm trầm, cho dù người đó có đẹp đến mấy.”

Người kia cười đáp: “Ngạch Sâm, người đối với nữ nhân hoàn toàn không hiểu. Trên đời này, bất luận là nữ nhân nào, cho dù nàng ta khôn khéo thông minh ra sao, nàng ta vẫn khát vọng gặp một nam nhân hiểu nàng ta. Một ngày nào đó nàng ta gặp được người nam nhân mạnh hơn nàng ta, nàng ta sẽ một lòng đi theo nam nhân đó. Ngạch Sâm, người sẽ gặp được loại nữ nhân này.”

Trầm Túy Thiên cười khê hai tiếng, quay lại chủ đề lúc đầu: “Chu Cao Húc mưu phản, bên trọng triều đình không thể không loạn, võ lâm Trung Nguyên rối ren, là cơ hội tốt để ta dẫn binhNamhạ, nghĩa phụ cho rằng có được hay không?”

Người kia than thở: “Người chỉ thấy nội loạn của người khác, lẽ nào người không thấy được vấn đề của bản thân hay sao?”

“A Lỗ Đài không trung thành ư?”

Người nọ cười nhạt: “Hấn lúc nào cũng quá trung thành. Hừ! Hấn bị triều Minh đánh nên sợ, móng vuốt thu vào hết rồi, thành công chưa tới thất bại có thừa.”

Trầm Túy Thiên nghe vậy im lặng không nói.

Bên trong lại yên tĩnh một lúc lâu.

Người kia chợt hỏi: “Được rồi, nghe nói người bắt được thiếu chủ Ngự trị sơn trang về phải không?”

Trầm Túy Thiên cười đồng tình, nói: “Còn có cả Dung phu nhân của Sở Thiên Dao...”

Người đi thất thanh nói: “Sở Thiên Dao cưới vợ ư?”

Trầm Túy Thiên nói: “Không sai, sao vậy?”

Người kia im lặng một lát, bỗng nhiên bật cười ha ha, âm thanh rần rở hừng hực làm chấn động màng nhĩ của tôi, thế mới biết vị Thành chủ này nội lực cực kỳ thâm hậu, không phải là người tầm thường, thảo nào Đào Hoa Thiếu nghe nói đến ba chữ Diệu Linh Thành liền biến sắc, võ công người này chắc không thua kém gì anh.

“Hấn cuồng ngạo không ai bì nổi, tự cho mình là người trong thiên hạ không ai có khả năng kẻ vai sát cánh, ngược lại hấn lại cưới vợ?” Người kia dứt tiếng cười, nói: “Nói như thế, nữ nhân này có thể sẽ chắc là điểm yếu của hấn.”

Trầm Túy Thiên bật cười, nói: “Hài nhi cũng cho là như vậy, chỉ cần nàng ta ở bên chúng ta, đồ vật đó nhất định sẽ lấy được.”

Hai người cùng hiểu nhau phá lên cười.

Tôi thăm kinh hãi, Đào Hoa Thiếu suy đoán không sai, Trầm Túy Thiên muốn cả thiên hạ chứ không chỉ riêng giang hồ. Nhưng Diêu Linh Thành có địa vị như nào, vì sao lại tương trợ Bắc Nguyên? A Lỗ Đài là ai?

Tôi cố gắng lục tìm trí nhớ nhưng không được, chỉ hận mình không một lần xuyên qua trở về, giở sách sử ra xem lại...

Lúc này, chợt nghe có tiếng bước chân rất nhỏ, một giọng nói cẩn thận cung kính: “Hồi bẩm thành chủ, Sở Thiên Dao phái người tới đưa thiếp gặp mặt.”

Trầm Túy Thiên sợ hãi than, nói: “Ta trở về còn chưa tới một canh giờ mà hắn đã đưa thiếp tới, thật không hổ là Sở Thiên Dao.” Giọng điệu có vẻ khó tin.

Diêu Linh thành chủ không nói, nói vậy chắc đang xem thiếp, sau một lúc mới nói: “Hắn đang ở bên ngoài rồi.”

Trầm Túy Thiên thất thanh: ‘Nhanh như vậy sao?’

Diêu Linh Thành chủ không nói gì, bên trong không biết đang làm gì, vô cùng yên ắng.

Cuối cùng, Trầm Túy Thiên hỏi: “Nghĩa phụ, đối phó với Sở Thiên Dao, người nắm chắc mấy phần?”

Giọng nói già nua và bình tĩnh của Diêu Linh Thành chủ vang lên: “Nếu là hai mươi năm trước, đối phó với hắn, ta có năm phần thắng, nhưng trải qua trận đấu tối qua, ta một phần cũng không chắc.”

Ông ta tạm ngừng một chút, rồi cười nói: “Hai mươi năm qua, võ công của hắn tiến bộ thần tốc, nhưng người cũng không quá nhàn rỗi. Đêm qua tuy ta bị hắn đả thương, nhưng hắn cũng không chiếm được thượng phong, nếu đấu tay không, hắn chưa chắc đã thắng được ta.”

Ông ta tuy bị Đào Hoa Thiếu đả thương nhưng theo cách nói đó thì giống như là do hoàn cảnh khách quan, cũng không đề cao người khác lên, cũng không hạ thấp mình đi, phong thái vô cùng đẳng cấp.

Trầm Túy Thiên nói: “Dung Sơ Cuồng đang ở trong tay chúng ta, hắn tất nhiên còn kiêng dè, điều ta lo lắng nhất chính là mặc dù hắn nguyện giao hợp sắt ra để đổi lấy Dung Sơ Cuồng, nếu sau đó lại đổi ý, chúng ta...”

Diêu Linh Thành Chủ cười ha ha, nói: “Sở Thiên Dao không phải là người như thế.”

Trầm Túy Thiên không cho là vậy, nói: “Nghe giang hồ đồn rằng hắn là người hỉ nộ vô thường, tính tình quái lạ, huống hồ thân phận hắn hiện giờ là tương trợ hán vương, hán vương có thể bỏ qua cho ư?”

Nghe vậy, Diêu Linh Thành Chủ trầm mặc không nói, đại khái có chút nghi hoặc. Một lúc lâu sau cười nói: “Đồ vật đó nếu không tận mắt thấy thì không thể tin được. Lúc này Sở Thiên Dao đang ở bên ngoài, chúng ta nếu không đi ra ngoài ngược lại có vẻ là sợ hắn, ha ha ha...:

Có vài tiếng bước chân đi ra ngoài.

Trầm Túy Thiên bước nhanh vào phòng, căn dặn người trông noi: “Đưa hai người họ lên võ đường...”

Tôi vội kêu lên: “Chờ một chút.”

Hắn cười lạnh, nói: “Sao vậy?”

Tôi vội ho một tiếng, nói: “Tôi mót quá, tôi muốn đi đại tiểu tiện một chút.”

Hắn im lặng một chút rồi bước tới tháo tấm vải đen trên mặt tôi ra, tôi một lần nữa nhìn thấy ánh sáng, thở ra một hơi, thấy Trầm Túy Thiên đang nheo mắt nhìn tôi, mỉm cười gian xảo nói: “Ta cùng đi với ngươi.”

Tôi cười gượng hai tiếng: “Cái này không tiện lắm đâu.:

Hắn kéo tay tôi, mỉm cười nói: “Nơi này ngươi không quen, nhớ lạc đường.”

Tôi cười nói: ‘Bỗng nhiên tôi lại không mót nữa.’

Hắn bỗng nhiên nắm lấy cằm tôi, ghé sát mặt vào mặt tôi, chau mày lạnh lùng nói: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng đùa giỡn với ta...”

Hắn còn chưa nói xong tôi đã nhỏ nước bọt vào mặt hắn.

Trầm Túy Thiên dùng tay bóp cổ tôi, nghiêng rằng nói: “Dung Sơ Cuồng...”

Tôi bị hắn bóp cổ thở không nổi, nhưng trong lòng vui sướng không dứt, con mẹ nó chưa, cuối cùng cũng trả được thù.

Hắn bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt sắc bén làm người khác kinh sợ.

Yên lặng một lát, tay hắn lỏng ra, năm ngón tay vuốt ve cổ tôi, “Ta bỗng nhiên rất muốn biết, rốt cuộc ngươi làm cách nào chiếm được trái tim Sở Thiên Dao, khiến hắn không thể bỏ mặc ngươi.”

Hắn nói xong rồi xé rách áo tôi, cúi xuống cắn môi tôi, vô cùng thô bạo...

Tôi nếm được vị máu tanh, cảm thấy vô cùng sợ hãi, động tác đang nửa chừng hắn đột nhiên dừng lại, ngũ quan tuần mỹ gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phả vào mặt tôi, đôi đồng tử đen kịt lóe lên tia lửa khó hiểu.

Người thủ vệ ở cửa đột nhiên ngã vào tường, tắt thở.

Tay trái Lâm Thiếu Từ dí vào sau lưng Trầm Túy Thiên, lạnh lùng nói: “Buông nàng ra.”

Trầm Túy Thiên bật cười, nói: “Không buông, ngươi định làm gì nào?”

Lâm Thiếu Từ nói: “Trên mũi phi tiêu Lưu Tinh có kịch độc.”

Trầm Túy Thiên không thêm lo lắng, vẫn còn cười nói: “Ta và ngươi đánh cược, là phi tiêu Lưu Tinh của ngươi nhanh hay là ngươi ngã xuống nhanh trước.”

Hắn còn chưa nói xong một bóng trắng như u linh đánh úp về phía Lâm Thiếu Từ. Lâm Thiếu Từ nhanh chóng vỗ chưởng trên lưng Trầm Túy Thiên rồi cả người phút chốc bay ra ngoài, bóng trắng liền theo sát không buông.

Trầm Túy Thiên cười lạnh một tiếng, cả người ngã ra sau tránh mũi phi tiêu Lưu Tinh, nói: “Chỉ một mũi phi tiêu Lưu Tinh...”

Tôi thừa cơ xuất thủ nhanh như chớp điểm hai huyệt đạo trước ngực của hắn, rồi tiện tay tát cho hắn hai bạt tai như trời giáng.

Hắn kinh hãi rồi lập tức cười to: “Thì ra là hai người các ngươi thông đồng với nhau, ha ha, thủ đoạn giỏi, rất ăn ý.”

Tôi mặc kệ hắn nói gì, dùng tay xé rách y phục của hắn lộ ra tấm lưng đen tuyền trắng kiện.

Trầm Túy Thiên cười nhạt không nói gì.

Tôi gật đầu nói: “Được lắm, thì ra là mặc nhuộm khôi giáp, thảo nào vênh váo như vậy. Chiếc áo này thật sự là tốt.”

Hắn cười: “Nếu ngươi thích, ta có thể tặng nó cho ngươi.”

Tôi cười nói: “Thật sự là không tồi, nhưng ta không bao giờ mặc lại quần áo cũ của người khác.”

Lúc này, phía bên Lâm Thiếu Từ vẫn còn hai gã bạch y nhân, anh ta tay không tác sát, chỉ trong vòng ba bốn chiêu nữa là thua.

Tôi vội nắm lấy cằm của Trầm Túy Thiên, hét lên: “Con mẹ nó mau dùng tay lại cho tôi.”

Nghe vậy ba bạch y nhân đều đồng loạt nhìn tôi chăm chăm, sáu con mắt lộ ra sự giận giữ giống như cô hồn dã quỷ vô cùng quỷ dị. Tuy là thanh thiên bạch nhật nhưng tôi cũng thấy lạnh lẽo.

Trầm Túy Thiên liếc mắt sang tôi, nói: “Ngươi không thoát được đâu.”

Tôi phá lên cười, nói: “Tại sao tôi lại chạy trốn chứ? Chỉ cần không chế được huynh, tại sao phải sợ chúng không nghe theo, hơn nữa ở đây lại có rượu rất nổi tiếng, lại có người hầu hạ, không biết có bao nhiêu vui sướng.”

Hắn cũng cười: “Vậy không bằng ngươi gả cho ta, đảm bảo mỗi ngày ngươi có thể uống rượu ngon, tiêu dao khoái hoạt.”

Tôi nói: “Lời này đi nói với Sở Thiên Dao đi.”

Hắn lại hỏi: “Huyết đạo ngươi đã giải, vì sao đến giờ mới động thủ?”

Tôi nói: “Bởi vì ta cũng muốn biết, ta và đồ vật đó, rốt cuộc cái gì quan trọng hơn?”

Hắn mỉm cười nói: “Vậy ngươi hẳn là muốn ta tiếp tục điểm huyết đạo của ngươi...”

Tôi gật đầu nói: “Đúng như vậy.”

Tôi cầm phi tiêu Lưu Tinh rạch một đường trên cổ tay hắn, trên cổ tay lập tức có một đường máu đỏ tươi, rồi ngay lập tức biến thành màu tím sẫm,

Trầm Túy Thiên mặt biến sắc.

Tôi mỉm cười nhìn hắn: “Hiện tại huynh đã trúng độc, trái lại nếu nghe lời tôi, tôi có thể lấy thuốc giải cho huynh, hiểu chưa? Tiểu hầu gia!”

Đôi đồng tử của hắn từ trước đến giờ chưa từng sáng quắc như thế, khuôn mặt anh tuấn lộ ra sự điên cuồng hoặc là biểu thị một người chưa từng thất bại.

Tôi sờ sờ mặt hắn, bắt chước ngữ khí của hắn, tấm tắc khen: “Huynh không nói mới thật sự là một mỹ nam nhân thiên hạ vô song.”

Rồi tôi lập tức chuyển giọng, nhấn mạnh: “Giờ thì hãy đưa tôi đến Vô đường.”

“Ta đến đây không phải uống trà, Sơ Cuồng đâu?”

Người còn chưa tới Vô đường mà đã nghe giọng nói khàn khàn của Đào Hoa Thiểu đầy lạnh lùng như băng tuyết giữa trời đông giá rét.

“Dung Sơ Cuồng ở đây, chỉ cần Sở tiên sinh giao hộp sắt kia ra, Trầm mỗ lập tức thả người.”

Trầm Túy Thiên đưa chúng tôi vào phòng khách rất đúng lúc, xuất phát từ việc yêu cầu hàng ngày phải rèn luyện là một diễn viên chuyên nghiệp, trên mặt tôi tuy vẫn bị bịt bằng miếng vải đen, nhưng bởi vì căn phòng sáng sủa cộng với nội công thâm hậu nên tôi vẫn lơ mơ thấy hình bóng quen thuộc của Đào Hoa Thiểu, bóng anh cao gầy ngọc thụ lâm phong, anh chỉ lẳng lặng đứng thẳng, phong thái cao ngạo không nói thành lời. Có một gã thân hình cao hơn ngồi ở vị trí chủ nhân, chắc chắn đó là Diệu Linh Thành Chủ.

Ngay từ lúc tôi bước vào phòng khách thì có một loại cảm giác mạnh mẽ dâng lên, như nằm trong máy quét được quét từ đầu đến cuối, sự quan tâm đối với tôi như vậy đương nhiên chỉ có thể là Đào Hoa Thiểu, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: “Hộp sắt kia đêm qua ta đã phái người đưa tới cho Hán Vương, hẳn là giờ đã ở trong tay hắn rồi.”

Lập tức cả sảnh đường yên lặng giống như đang ở trong mộ.

Trầm Túy Thiên không nói gì, hắn hầu như cái gì cũng không nghĩ tới, hay là không nghĩ tới kết quả này.

Rốt cuộc hắn cười một hồi, trang nghiêm nói: “Sở Thiên Dao, ngươi thật sự không coi ai ra gì.”

Đào Hoa Thiểu lãnh đạm nói: “Thành chủ võ công trác tuyệt, Sở mỗ không dám khinh thường, con người của ta có thói quen không thích bị người khác uy hiếp, lại càng không thích có người tùy tiện mang nữ nhân của ta đi, cho nên, mặc dù đối phó với Thành chủ chưa nắm chắc phần thắng nhưng ta sẽ quyết chiến chứ không tránh né.”

Diệu Linh Thành Chủ ngửa đầu cười một trận rất to, âm thanh không ngớt, không biết là hoảng sợ hay là giận giữ.

Trầm Túy Thiên bỗng nhiên nói: “Sở tiên sinh không hề lo lắng cho Dung cô nương phải không?”

Đào Hoa Thiệu thản nhiên nói: “Người giết chết Vân Cảnh, ta còn chưa tính sổ với người.”

Trầm Túy Thiên cười nhạo báng: “Chẳng lẽ hành vi xuất đầu của Sở tiên sinh không phải vì Ngự trì sơn trang, chỉ một tên Vân Cảnh mà đáng để các hạ tới đây hỏi tội ư? Các hạ nếu đã liên thủ với Lâm Văn Từ, cần gì phải che che giấu giấu?”

Đào Hoa Thiệu im lặng không nói, nhưng tôi lại âm thầm lo lắng thay cho anh, ai mà biết Trầm Túy Thiên còn nói những lời nhảm nhí vô nghĩa gì nữa.

“Sở tiên sinh từ trước tới nay thanh tiêu cao ngạo, nào ngờ vì đồ vật đó mà lại...”

Tôi không nhịn được ho khan một tiếng, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như bị điện giật.

Sau đó, Đào Hoa Thiệu cười thành tiếng, ngữ khí cực kỳ bình tĩnh: “Trầm Túy Thiên, mặc kệ người là ai, có kế hoạch gì, nội trong mười năm tới ta cũng không muốn nghe nhắc tới tên này nữa.”

Diệu Linh Thành Chủ lần thứ hai bật cười to, nói: “ha ha...Năm xưa ta có đọc một bài thơ của người Hán các người, có hai câu là ‘Uống rượu say điên cuồng sống qua ngày đoạn tháng, anh hùng ngông cuồng vì ai?’, câu anh hùng vì ai’ này ta thật muốn mượn câu đó để hỏi người, ngày hôm nay Sở Thiên Dao người có coi ai ra gì không?”

Đào Hoa Thiệu lạnh lùng nói: “Thành chủ biết ta không phải ngày một ngày hai, hẳn là biết con người ta luôn luôn có thói quen tùy theo lòng mình, không thích bị ràng buộc, chỉ chuyên tâm làm những việc mà ta thấy hứng thú thôi.”

Diệu Linh Thành Chủ ngữ khí thay đổi, lạnh lùng nói: “Sở Thiên Dao, người là một đối thủ lợi hại, nếu không vì bất đắc dĩ, ta tin trên giang hồ này tuyệt không ai muốn làm kẻ địch của người, cho nên, ta mong muốn...”

Đào Hoa Thiệu cắt ngang, lãnh đạm nói: “Người yên tâm, nếu ta bất hạnh bỏ mình, Mạc Da sơn tuyệt đối sẽ không tìm đến gây phiền phức cho Diệu Linh Thành Chủ, các chư vị ngồi đây đều là người chứng kiến.”

Tôi nghe vậy đầu óc trở nên trống rỗng, từ lúc tôi biết anh đến nay cũng chưa từng thấy anh nói những lời như vậy, Diệu Linh Thành Chủ lợi hại như vậy sao?

“Được!” Diệu Linh Thành Chủ thốt lên một âm thanh rần ròi đánh thếp.

Đào Hoa Thiệu không nói, bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Sảnh đường rất yên tĩnh, sự yên tĩnh khác thường, trong sự yên tĩnh chậm chạp đó có một ngọn gió rất nhỏ len lỏi rì rào như tiếng con tằm đang nhai nuốt lá dâu. Tốc độ gió nhẹ nhàng chậm chạp điềm điềm, như thủy triều đến muộn, từng lớp từng lớp sóng nhẹ nhàng vuốt ve bờ. Nếu như dùng âm nhạc để diễn tả, thì đó là một khúc nhạc cổ điển uyển chuyển du dương, cứ thông thả kéo dài, mềm mại như con chuồn chuồn đập nước lướt qua.

Ngay sau đó tiếng gió cao dần lên, mơ hồ có tiếng kim loại, âm thanh lạnh lẽo lan rộng dần ra, hào hùng, như cuồng phong nô tuyết, âm đậm ngưng tụ trong xa xăm, màn sương giá lạnh lẽo nặng nề, không khí khốc liệt tiêu điều xơ xác.

Mọi người trong đại sảnh lạnh ngắt như tờ, dường như ngay cả một hơi thở cũng không dám thở, hoặc là không thể thở. Một luồng khí khốc liệt bạo ngược khiến cho làn da trở nên lạnh ngắt, tôi cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn, hô hấp khó khăn, rất muốn tháo miềng vải ra nhưng luồng khí đó quá mạnh mẽ làm chân tay không nghe theo sự sai khiến, tình cảnh cơ thể chống lại với lý trí căng thẳng như dây cung đã giương sẵn

Vài giây ngắn ngủi, âm thanh nếu không phải là ôn hòa thì tản mát hoặc tụ lại, nghe không ra làn điệu gì, đến sau cùng đúng là tiếng nhện xe tơ, rồi dường như có tiếng rạn nứt, như tiếng kêu bị tắc nghẽn trong cổ họng không thoát ra được. Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên, dường như có một chiếc lọ bị phong kín

bỗng nhiên bị nứt ra, luồng khí xông mạnh ra như sông Trường Giang và Hoàng Hà nhưng lại bị một vật gì thật lớn bao lấy, âm thanh chỉ vang lên một tiếng rồi im bật. Cuối cùng, đất trời tĩnh lặng.

30. Chương 21

Trái tim của tôi cũng theo đó mà nảy lên, mồ hôi túa ra ướt đầm cả y phục, chảy ròng ròng xuống, chiếc khăn che mặt dính sát vào mắt mũi miệng tôi, càng khiến hô hấp tôi khó khăn.

Trong sự yên tĩnh, Lâm Thiếu Từ thì thầm: “Thật sự là đặc sắc tuyệt luân.”

Tôi tháo chiếc khăn bịt mặt ra, anh ta trừng mắt hỏi: “Sao muội lại tháo khăn bịt mặt xuống?”

Anh ta nhìn miếng vải đen trong tay, rồi lại nhìn tôi, có vẻ không hiểu: “Không ai ép buộc muội, vì sao muội lại đeo nó chứ?”

Trong tình huống này tôi cũng không có tâm trạng mà giải thích cho hắn hiểu vấn đề cao thâm đối với một người diễn viên chuyên nghiệp là như nào, tôi không thể làm gì khác hơn là không để ý tới anh ta, quay sang nhìn thẳng vào gáy Trầm Túy Thiên.

Lâm Thiếu Từ bật cười, nói: ‘Đừng lo lắng, hắn không sao...’

Nghe vậy, tôi lập tức ngẩng lên đón nhận ánh mắt sắc bén của Đào Hoa Thiếu, một đôi mắt sâu xa thâm thúy ẩn chứa cơn sóng ngầm. Tôi có cảm giác không ổn...như dấu hiệu của cơn thịnh nộ.

Tôi vội bước tới trước mặt anh, cầm tay anh nói: “Huynh...”

Anh đưa tay ra che miệng tôi lại, ngón cái khẽ vuốt ve môi tôi, chăm chú nhìn không nói gì. Thì ra sự tức giận đến từ ấy, tôi hiểu ra, cười lạnh nói: ‘Không cần thận bị ngã..’

Anh khẽ biến sắc, bình tĩnh trừng mắt với tôi. Tôi nhú mày nhìn lại anh.

Cuối cùng, anh bắt đầu nhìn tôi cười cười, khẽ thở dài: “Lần sau bước đi nên cẩn thận một chút.”

Tôi như trút được gánh nặng, nắm chặt tay anh rồi liếc nhìn sang Diệu Linh Thành Chủ vẫn đang đứng ngay bên không nhúc nhích. Vừa nhìn liền giật mình, vị thành chủ này là người mắt xanh tóc trắng, mũi cao rõ ràng là người ngoại quốc.

Lúc này trên mặt ông ta có một biểu hiện vô cùng kỳ quái, ánh mắt mờ mịt trống rỗng, dường như toàn bộ ký ức trong nháy mắt bị năm tháng trôi vụt qua trong khoảng không. Ông ta bị ai thả dài một tiếng, vô cùng nặng nề.

“Thiên hạ có loại kiếm pháp tinh diệu như vậy sao, hôm nay ta coi như được mở mang tầm mắt, không uống công chuyển này, thật không uống công chuyển này.”

Ông ta cất lên giọng nói hùng hậu rần rở lúc này nghe như có vị bi thương ngấn ngời cùng với sự vui sướng.

“Bộ kiếm pháp này trong vòng trăm năm không ai địch nổi.”

Ông ta nhìn Đào Hoa Thiếu, lại thở dài một tiếng, hàm ý vô cùng hứng thú. Người học võ mà nói ra câu đó, thật sự là quá bi ai.

Tôi nhìn Đào Hoa Thiếu, trên mặt anh không hề lộ vẻ vui sướng, khóe môi ẩn chứa nụ cười mỉa mai. Tôi nao nao hiểu được, anh đã sớm hiểu trên thế gian này tuyệt đối không có loại kiếm pháp nào bất bại, cho dù là tỏ ra thần nhiên nhưng cũng không tránh được thương tâm.

Diệu Linh Thành Chủ lại nói: ‘Xin hỏi bộ kiếm pháp đó có tên là gì?’

“Bộ kiếm pháp đó chưa được đặt tên.”

Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên quay sang nhìn tôi, cười nói: “Sơ Cuồng, hay là muội đặt tên được không?”

Tôi giật mình nhìn lại anh, đang định từ chối, lại nghĩ anh vốn thông minh hơn người, quả thực là sự thông minh này khiến người khác không còn bước để lui, trong lòng tôi tình nguyện để anh nói là tôi vụng về. Lập tức tôi nói: ‘Lão Tử từng nói, tuyệt học vô lo. Muội thấy gọi là kiếm pháp vô lo là được.’

“Tuyệt học vô lo.” Đào Hoa Thiếu cúi đầu lặp lại, trầm ngâm trong chốc lát, rồi ngược mắt lên nhìn tôi, gật đầu cười nói: “Hay lắm, Vậy gọi là kiếm pháp vô lo.”

Diệu Linh Thành Chủ trầm mặc quan sát chúng tôi, bỗng nhiên nói một câu không đầu không cuối, ông ta nói: “Được thấy bộ kiếm pháp đó, ta quả thực có thể không lo nữa.”

Tôi sửng sốt: “Vì sao?”

Ông ta nói: “Hai mươi mấy năm qua, ta ngày đêm nghĩ tài năng võ học đơn giản là sự siêu việt. Nhưng hôm nay....” Ông ta nhìn Đào Hoa Thiếu, thở dài, “hôm nay hần sáng tạo ra bộ kiếm pháp này, hai chữ siêu việt có thể tranh với trời. Ta đơn giản cũng không phải nghĩ nhiều nữa, chẳng lẽ không phải là vô lo ư.”

Ông ta nói cười ha hả, cực kỳ phóng khoáng đường hoàng ngược lại với vẻ phiến muộn vừa rồi.

Đào Hoa Thiếu cũng cười.

Bên ngoài trời nắng long lanh, gió xuân thổi tới nhẹ nhàng ấm áp. Hai người vừa đối đầu gay gắt xong, bỗng nhiên lại hòa bình cùng cười phá lên, khiến cho người ta cũng thấy có phần thoải mái.

Tôi cười gượng nói: “Xem ra cái tên này dùng được rồi.”

Đào Hoa Thiếu cầm tay tôi, mỉm cười không nói.

Tiếng cười của Diệu Linh Thành Chủ dần dần yếu đi, sắc mặt hồng hào chuyển sang trắng bệch, trên trán nổi gân xanh, cơ thể cao to mơ hồ lung lay, như một vỏ kiếm trống rỗng lại như đời người ở giáp ranh với hư vô.

Trầm Túy Thiên nửa tiến nửa lùi, như là muốn bước tới đỡ ông ta nhưng chung quy lại không bước, chỉ kêu lên một tiếng: “Nghĩa phụ.”

Diệu Linh Thành Chủ không đáp lời hần, chỉ chăm chú nói với Đào Hoa Thiếu: ‘Chiêu vừa rồi của người hơn ta một nửa chiêu, ta lại... Vì sao người...’

Đào Hoa Thiếu mặt ung dung: “Bởi vì Sơ Cuồng không thích ta giết người.”

Diệu Linh Thành Chủ mặt biến sắc, một lát sau thở dài nói: “Sở Thiên Dao, rốt cuộc thì người là loại người nào?”

Lời vừa dứt, máu liền học ra.

Trầm Túy Thiên đỡ lấy cánh tay ông ta, mắt trắng như tờ giấy, môi mím chặt.

Diệu Linh Thành Chủ lặng im một lúc, rồi mới chậm rãi mở mắt ra, nói: “Ngạch Sâm, chúng ta thua rồi.”

Cả người Trầm Túy Thiên chấn động, khuôn mặt tuần tú toát lên màu đỏ kỳ lạ, dưới ánh nắng ngày xuân thật sự là màu đỏ tươi mê hoặc người khác, đôi mắt đen kịt thâm trầm chợt trở nên lạnh lẽo, chăm chăm nhìn nghĩa phụ, biểu hiện như một đứa trẻ cô đơn nghèo khổ bị người khác đoạt mất món đồ chơi yêu thích nhất.

Diệu Linh thành Chủ dường như cũng không dám đối diện với ánh mắt như vậy, ông ta hơi nghiêng đầu đi.

Bên trong yên lặng, mặt trời nhô lên cao, trước sân mùi thơm ngát bốn bề, hoa nở rộ rực hết mình như đã sắp héo rũ.

Cuối cùng, Trầm Túy Thiên xoay người từ bên trái cầm một thanh kiếm ở khung bình khí, rút ra, lưỡi kiếm sáng như tuyết soi rõ khuôn mặt tái nhợt của hần.

Tôi nhất thời không biết hần muốn làm gì, vô ý thức nắm chặt tay Đào Hoa Thiếu.

Hắn nghiêm trang bước tới giữa phòng, trầm giọng nói: “Từ này về sau, nội trong vòng mười năm, đệ tử Quỷ cốc mình sẽ không bước chân vào Trung Nguyên nữa bước, nếu trái lời thề sẽ giống như thanh kiếm này.”

Nói xong cổ tay rung lên, thanh kiếm gãy thành hai đoạn.

Sau đó, hắn quay sang nhìn Đào Hoa Thiếu.

Đào Hoa Thiếu vẻ mặt ung dung, thản nhiên nói: “Cáo từ.”

Trầm Túy Thiên quát to: “Chờ đã.”

Đào Hoa Thiếu nhũu mảy: “Thế nào?”

Trầm Túy Thiên chuyển ánh mắt sang tôi, nói: ‘Dung cô nương hình như quên chưa đưa gì đó.’

Tôi cười nói: “Thuốc giải ở trên người Lâm Thiếu Từ, hắn vừa đi rồi.”

Trầm Túy Thiên như sắp tức giận.

Tôi giành nói: ‘Huynh yên tâm, nếu tôi đã đồng ý với huynh rồi, tự nhiên sẽ phụ trách...’

Đào Hoa Thiếu bỗng hừ lạnh một tiếng rồi kéo tôi ra ngoài, nhanh như chớp.

Tôi hét to: “Ba ngày sau, huynh đến Đại Minh hồ tìm tôi. Nhớ kỹ.”

Cuối mùa xuân bầu trời cao xanh chiếu ánh nắng tràn ngập, chiếu xuống thành TếNamphong cảnh tươi đẹp, chiếu xuống mọi người đang thảnh thơi nhàn rỗi trong thành.

Đào Hoa Thiếu nắm lấy tay tôi, trên đường đi nét mặt trầm tĩnh không thay đổi, làm tôi thấy bất an, liền tìm chuyện để nói: “Huynh có xem bên trong hộp đó rốt cuộc là vật gì hay không?...Cái cô Hoằng Ngọc cùng với Đỗ Đỗ Diệu thế nào rồi?...À, còn có Lâm Văn Từ, Nam Cung Tuấn Khanh...”

Đào Hoa Thiếu cắt ngang lời tôi, lạnh lùng nói: ‘Ba ngày sau, Đại minh hồ. Hừ! Hắn chết thì mặc hắn chết, có gì to tát đâu.’

Tôi thở dài, nói: ‘Hắn chết thì không sao chỉ cần không phải bởi vì chúng ta là được rồi.’

Anh định nói.

Tôi giành nói: ‘Mặc kệ hắn có lai lịch gì, chúng ta cũng không sợ hắn. Nhưng lần trước hắn có trợ giúp chúng ta, lúc này trả lại cho hắn một ân tình, coi như không ai thiếu nợ ai.’

“Ở đây không có tiền bạc.” Đào Hoa Thiếu hừ lạnh một tiếng: “Muội biết rõ hắn rất có địa vị..”

Tôi vội cười nói: “Đúng đúng đúng. Hắn địa vị rất lớn, muội thật sự không muốn đắc tội với hắn, lại càng không muốn bởi hắn mà rước lấy phiền phức. Muội thì rất ghét phiền phức.”

Đào Hoa Thiếu thở dài: “Ta cũng rất ghét phiền phức.” Anh dừng lại, bỗng cảm giận nói: ‘Nhưng ta càng ghét hắn, không muốn muội gặp hắn nữa.’

Tôi nén cười, nói: “Được, để muội bảo Lâm Thiếu Từ...”

Anh nổi giận đùng đùng, nói: “Cũng không được gặp Lâm Thiếu Từ.”

Tôi phản kháng: “Vậy muội chẳng có tự do gì cả.”

“Ta cũng như vậy thôi.” Ngữ khí của anh có vẻ giận dữ.

Tôi nhất thời không phản ứng, sau đó cả người cảm thấy vô cùng ảm áp êm ái. Hai người sóng vai nhau đi một đoạn đường, nhìn thấy Đại Minh hồ đằng trước, bỗng nhiên cảm giác cả người sáng khoái, lúc này mới thấy đói quá, liền kêu to: “Một ngày một đêm chưa ăn gì rồi, đói quá.”

Đào Hoa Thiếu lạnh lùng nói: ‘Đáng đời.’

“A?” Tôi la lên.

“Thân ở trong hoàn cảnh nguy hiểm mà không hề cảnh giác, không nói một câu đã chạy lung tung rồi, lại dễ bị mắc lừa làm ta lo lắng, đói bụng cũng đáng đời lắm.”

Tôi ngẩng nhìn anh, sự tức giận đáng yêu; ‘Vây phạt muối đói thêm một ngày đêm nữa là được.’

Anh lập tức nói: “Không được.”

Tôi vui ra mặt, ôm chặt cánh tay anh: “Muội biết huynh không nõ...”

Đào Hoa Thiếu cắt ngang: ‘Tăng thêm một đêm nữa.’

Tôi la lên: “A, bạo lực gia đình, muội muốn khiêu nại.”

Anh hừ một tiếng: “Mau về thay y phục đi, hôi chết đi được.”

Tôi cũng hừ theo: “Muội hôi thì huynh lôi kéo muội làm gì.”

Anh nói: “Là ta sợ muội chạy lung tung động tới người khác, Phạt nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.” Nói xong liền cười.

Tôi cười nói: “Hừ, mọi người sẽ hiểu lầm chúng ta có gì đó với nhau.”

Anh cười: “Lạ thật, từ lúc nào mà muội để ý cái nhìn của người khác.”

Tôi nói: “Trước nay muội vẫn rất hiểu chuyện mà.”

Đào Hoa Thiếu bĩu môi, nói: “Thật sao, sao ta không thấy.”

Tôi quay lại chủ đề câu chuyện lúc đầu, vội hỏi anh: ‘À, vậy nói thẳng ra là huynh không có dụng tâm xem.’

Anh hừ một tiếng, than thở: “Nhanh mồm nhanh miệng, với lại ngang bướng không còn gì để nói, lấy muội về thật sự là tự mình chuốc lấy khổ..”

Tôi ho khan hai tiếng, biểu lộ định hành động ‘rời non lấp biển’ nhưng chưa kịp rời thì bỗng nhiên nhìn thoáng thấy Phượng Minh sắp tới trước mặt, tôi đành phải ngừng tay lại thành ra ngón tay giờ lên một đường giữa không trung lại chỉ ngay vào thái dương anh.

Đào Hoa Thiếu phì cười, hừ nói: “Định mưu sát chồng à?”

Tôi dứt khoát khoát lấy tay anh, cười nói: “Sao nõ lòng chứ.”

Lúc này Phượng Minh dừng lại nghiêng người thi lễ với tôi rồi mới nói: “Buổi trưa Hán Vương bỗng nhiên phái người tới mời chủ nhân trước mặt trời lặn đến Vương phủ một chuyến.”

Đào Hoa Thiếu nhú mày nói: “Chuyện gì?”

Phượng Minh nói: “Người đó không nói gì.”

Đào Hoa Thiếu trầm ngâm không nói gì, đến lúc tiến vào sân mới vừa cười vừa nói: ‘Mau ăn cơm đi, có người đói bụng quá rồi.’

“Ta đi bảo họ mang đồ ăn tới.” Phượng Minh lập tức đi.

Tôi nhìn Đào Hoa Thiếu, cười nói: “Muội đi tắm trước đã, có người sắp bị ngạt thở rồi.”

Anh cười không nói gì.

Tôi nhịn không được lại hỏi: ‘Hán vương tìm huynh, sẽ là vì chuyện gì?’

Đào Hoa Thiếu cười nói: “Chắc là chuyện chiếc hộp đó. Chúng ta đi tắm trước, mặc kệ chuyện này.”

Tôi ngẩng ngó anh một chút, nói: “Huynh sạch sẽ như thế, không cần phải tắm đâu.”

“Cũng đã đi hơn nửa ngày rồi...” Anh nhướn mắt lên, biểu hiện thái độ có vẻ rất nghiêm túc, ” còn nữa, chúng ta hình như chưa từng tắm cùng nhau bao giờ...”

Tôi bật cười: “Vây đi thôi, muội còn đói bụng nữa.”

“Huynh nói xem, trong chiếc hộp đó rốt cuộc và vật gì vậy?” Tôi vừa giúp anh chải tóc vừa hỏi.

“Không biết.” Gương mặt tuần nhả trong gương, một đôi đồng tử sâu thẳm mỉm cười nhìn tôi.

Tôi tức giận nói: “Huynh đoán một cái không được à.”

Đào Hoa Thiều cũng tức giận, bĩu môi nói: “Vậy sao muội không đoán?”

Tôi phá lên cười: “Ai bảo huynh thông minh hơn muội. Theo muội đoán, đồ vật đó tuyệt đối không thể là bí kíp võ công được..”

“Vì sao?”

“Trực giác.”

“Ha ha, trực giác của muội đôi khi cũng thật đáng yêu.” Anh cười đứng lên, tự cầm lấy lược trong tay tôi, nói; “Nhưng bất kể đó là vật gì, chờ ta gặp Hán Vương thì sẽ biết.”

Tôi lấy chiếc áo màu xám khoác thêm cho anh, buộc vạt áo lại, thuận tay ôm lấy thắt lưng anh, vừa áp mặt mình vào lưng anh vừa vuốt ve sợi tóc trắng của anh, khẽ thở dài: “Thật không muốn cho huynh đi gặp Hán Vương.”

Đào Hoa Thiều cầm lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Không phải kêu đói bụng hay sao, đi ăn cơm đi.”

Tôi cố ý thở dài một tiếng rồi mới buông tay ra.

Anh xoay người lại hôn lên mặt tôi, lại cười nói: “Ta không thể ăn cùng muội được.”

Tôi sửng sốt: ‘Hả?’

Đào Hoa Thiều mỉm cười nói: “Giờ ta phải đi phủ Hán vương, tranh thủ đêm nay sẽ về sớm.”

Tôi nhăn nhó: “Vậy không bằng tranh thủ ăn cơm ở đây.”

Anh chỉ cười rồi đi ra ngoài căn dặn Phượng Minh chuẩn bị ngựa. Tôi đành phải thuận theo anh, một mình cơm nước xong, hai nha hoàn mang cơm thừa canh cặn đi xuống bếp.

Tôi ngáp to rồi chuẩn bị trở về phòng ngủ, lúc đi qua hàng lang bỗng nhiên sau đó nghe ở phía hoa viên có tiếng động, vội bước nhanh tới xem, chỉ thấy dưới cây hoa tường vi có một bóng trắng đang múa kiếm, kiếm động theo người giống như con bướm uyển chuyển, kiếm quang lấp lánh chiếu rọi lên cánh hoa đến chói mắt, cánh hoa tường vi rơi xuống như mưa, rơi đậu lên người thiếu niên áo xanh, cậu ta mắt nhìn không chớp theo kiếm quang đến ngây dại.

Tôi cũng nhìn say mê rồi bật thốt lên khen ngợi. Bỗng nhiên kiếm quang lóe lên rồi quay mũi kiếm đâm tới tôi, kèm theo một tiếng quát: “Là ai lén lút?”

Tôi nhanh như chớp sử dụng lưu vân tụ chỉ nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô ta. Thân kiếm cô ta rung động, biến đổi thoát khỏi tay của tôi, cổ tay tôi lập tức vội lật trở lại, ngón tay đã búng ra điểm vào hai huyệt đạo thái uyên và liệt thiếu ở trên cánh tay của cô ta, thanh kiếm của cô ta rơi xuống, còn cô ta thì loạng choạng lúi xuống.

Tôi thuận tay bắt lấy chuôi kiếm, quay ngược lại trả lại cho cô ta, cười nói: “Hoàng Ngọc cô nương không sao chứ?”

Về mặt cô ta tràn ngập sự kinh ngạc, bỗng nhiên kêu lên: “A, người là Dung Sơ...” Nói nửa chừng thì im bật miệng, mở to mắt quan sát tôi.

Tôi cười nói: “Đúng vậy, tôi là Dung Sơ Cuồng.”

Đỗ Đỗ Diệu lập tức kêu lên: “Trang chủ Ngự trì sơn trang, vậy nhất định người và Văn Từ tiểu thư rất quen thuộc phải không?”

Tôi không ngờ cậu ta lại hỏi vậy, sửng sốt: “Cậu hỏi điều này để làm gì?”

Đỗ Đỗ Diệu tiến lên vài bước, đang định nói thì Hoàng Ngọc đã bước lên chắn trước cậu ta, hơi khom người, nói: “Dung cô nương, vừa rồi đã đắc tội.”

“Không sao.” Tôi cười cười nói: “Kiếm pháp của cô đã tiến bộ không ít.”

Cô ta hé miệng cười, vén sợi tóc bên tai, nói: “Tối hôm đó tại Minh Ngọc Phường đã được Sở tiên sinh chỉ điểm vài câu, ta bỗng ngộ ra, trước đây kiến thức nửa vời, giờ tất cả đều đã hiểu.” Cô ta nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt lóe sáng, ngữ khí toát lên vẻ sợ hãi: “Bộ kiếm pháp đó là năm xưa gia sư được một vị cao nhân chỉ dạy, trong đó có rất nhiều điểm tinh diệu thâm ảo, ngay cả Gia sư cũng không thể thấu hiểu toàn bộ, không ngờ Sở tiên sinh chỉ nhìn một lần mà đã...”

Tôi cắt ngang lời cô ta: “Lẽ nào lệnh sư không nói cho cô biết vị cao nhân truyền bộ kiếm pháp này có tên là gì hay sao?”

Cô ta lắc đầu: “Gia sư chưa bao giờ đề cập đến, chỉ nói đó là một vị cao nhân.”

Đỗ Đỗ Diệu vui vẻ cười, nói: “Là một quái nhân tính tình quỷ dị...”

“Không được nói bậy.” Hoàng Ngọc lớn tiếng quát bảo cậu ta ngừng lại.

Đỗ Đỗ Diệu cười nói: “Câu này không phải là ta nói, mà là có một lần ta nghe dì Lôi nói. Hắc hắc...”

Tôi thầm thấy kỳ lạ, Đào Hoa Thiếu vì sao lại giấu thân phận với bọn họ, được rồi, buổi tối phải hỏi anh mới được. nếu anh đã che giấu thân phận, tôi tạm thời cũng không tiện hỏi chuyện về Lôi Du Nhạc. Lập tức ho một tiếng, nói: “Được rồi, tối qua ở Ngọc Minh phường đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Đỗ Đỗ Diệu vỗ tay sợ hãi nói: “Tối qua phải nói là suốt đời khó quên, nhất là Văn Từ tiểu thư...”

Hoàng Ngọc gõ mạnh đầu cậu ta, phẫn nộ quát lên: “Từ tối qua đến giờ cái tên này người nhắc đến bao nhiêu lần rồi? Hừ! Kiếm pháp vừa rồi người đã lĩnh hội được mấy thành?”

Đỗ Đỗ Diệu xoa xoa đầu, vẻ mặt oan ức nhìn Hoàng Ngọc, trong miệng lẩm bẩm hai câu.

Hoàng Ngọc nhìn tôi, xin lỗi nói: “Hắn là đường đệ của ta, thuở nhỏ phụ mẫu mất sớm, thiếu sự quản giáp, cả ngày khó bảo, hay gây chuyện thị phi, lúc còn nhỏ cho đi học thì toàn ngủ...” Cô ta càng nói càng tức giận, quay sang Đỗ Đỗ Diệu cười lạnh nói: “Lần này nếu không có Sở tiên sinh trợ giúp, ta và người đã bỏ mạng ở Minh Ngọc phường rồi, người còn không rút kinh nghiệm, chuyên tâm học võ...”

Đỗ Đỗ Diệu xấu hổ, liên tục đồng ý sau này sẽ chuyên tâm học võ.

Tôi hướng về cậu ta, hỏi: “Vậy có đúng là người Thất hải liên hoàn đảo bao vây ở đó không?”

Cậu ta nói: “Không rõ lắm.”

“Vậy sao?” Tôi nhíu mày, “Vậy các nữ tử bao vây người là người của Thất hải liên hoàn đảo phải không?”

Cậu ta lắc đầu nói: “Tối qua ta đã gặp mấy nữ tử của Thất hải liên hoàn đảo, còn những người đó không phải. Đối với dung mạo của các nữ tử ta tuyệt đối không nhớ lắm.”

Tôi cũng không nghĩ ra, liền trầm ngâm không nói.

Hoàng Ngọc đột nhiên nói: “Vậy rốt cuộc trong chiếc hộp sắt đó là vật gì mà lại có nhiều cao thủ tới như vậy?”

Tôi hiểu kỳ hỏi: “Còn có những ai nữa?”

Hoàng Ngọc chưa trả lời, Đỗ Đỗ Diệu giành nói: “Tối qua ở đây có ba mươi mấy người, không ai không phải là cao thủ tuyệt đỉnh cả.”

Tôi giật mình kinh hãi: “Ba mươi mấy người ư? Nhiều như vậy sao?”

“Chỉ nhiều chứ không ít. Người xem...” Cậu ta mở bàn tay ra đếm cho tôi nghe, “Quân chủ Thất hải liên hoàn đảo này, cùng với hắn còn có tám gã câu hồn sử giả. Bạch liên giáo chủ mang theo ngũ hành hộ giáo pháp sư, thêm ba gã đại tể tự. Quỷ cốc minh có mười mấy cao thủ, còn có ba quái nhân Tây Vực, ngoài ra, còn có Sở tiên sinh và Văn Từ tiểu thư...” Nói đến đây cậu ta liếc nhìn Hoàng Ngọc.

Nào ngờ Hoàng Ngọc không để ý tới cậu ta, chỉ nhún đôi lông mày lá liễu lại, ngạc nhiên nói: “Ta mơ hồ nghĩ chuyện này có chút kỳ quái, dường như có người cố ý dụ đám người này tới, còn chúng ta vô duyên có trở thành quân cờ cho người đó...”

Tôi phá lên cười.

Cái cục diện này đã quá rõ ràng, ngay cả Hoàng Ngọc cùng nhìn ra. Còn Trầm Túy Thiên biết rõ đó là một cái bẫy mà vẫn không chút do dự nhảy vào, Bạch liên giáo chủ Đường Thi Nhi cũng không phải là người ngu dốt, biết rõ núi có hổ mà vẫn đi lên núi, lẽ nào trong chiếc hộp đó là chi bảo truyền lại cho đời sau? Ngoài tiền bạc ra, tôi chưa từng thấy thấy ai mà không bán mạng vì nó cả.

Đỗ Đỗ Diệu nói: “Muốn nói đến có âm mưu gì thì nhất định phải là tên Nam Cung Tuấn Khanh làm, cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ, kỳ quái, lúc nào cũng kè kè bên cạnh Văn Từ tiểu thư...”

Hoàng Ngọc hừ một tiếng.

“Người không tin ư?” Đỗ Đỗ Diệu phấn khởi nói tiếp: “Người nghĩ kỹ lại mà xem, những người này vì sao mà tới, cho dù bởi vì hấn trên đường truy sát ta, gây ra tin tức lớn như vậy làm những người này tới. Vậy nếu chiếc hộp đó là của Thất hải liên hoàn đảo, sao hấn lại không chút hiềm nghi? Người của Bạch liên giáo chưa từng nhìn thấy chiếc hộp đã bị hấn đánh cho hoa rơi nước chảy, hiện giờ chiếc hộp đó bị Sở tiên sinh đoạt được, thế mà hấn lại không hề đến đoạt lại, hừ, người này rõ ràng là bất nạt kẻ yếu...”

Nghe vậy, đầu óc tôi lóe lên.

Hoàng Ngọc cười cười, hỏi ngược lại: “Vì sao Nam Cung Tuấn Khanh lại muốn làm vậy?”

Cậu ta than thở: “Ta cũng không biết.”

Hoàng Ngọc cười lạnh nói: “Hắn không những không chiếm được một chút thượng phong rồi mà còn bị người mặt quỷ đánh một chưởng, nếu không có Sở tiên sinh xuất thủ thì đã bị thương nặng rồi. Hấn cho dù muốn quay lại lấy chiếc hộp sắt, chẳng lẽ không lặng lẽ tiến hành, hà tất phải khuếch trương thanh thế, vô duyên có tự rước cho mình nhiều cường địch như vậy làm gì?”

Cô ta chuyển câu chuyện, nói: “Ta thấy nữ tử kín đáo đưa gói đồ đó cho người mới thật sự là kỳ lạ. Hừ! Người phạm là nhìn thấy nữ tử có ba phần tư sắc là liền quên hết tên của mình, ngay cả phụ mẫu song thân cũng không...”

Đỗ Đỗ Diệu vừa nghe đến đó thì liền hỏi xin tha: “Hoàng Ngọc tỷ, tỷ tha cho đệ đi, đừng để Dung cô nương chê cười ta.”

Tôi cười: “Các người cứ tiếp tục luyện kiếm đi, ta vào phòng nghỉ ngơi một chút.”

Hoàng Ngọc vội nói: “Dung cô nương xin cứ tự nhiên.”

Đêm yên tĩnh, trăng sáng rõ, gió đêm đầu mùa hạ thổi từng đợt nhẹ nhàng.

Mấy canh giờ đã trôi qua, sắp tháng năm rồi. Tháng này đối với khắp Đại minh vương triều mà nói thì là một tháng cực kỳ đáng nhớ. Bởi vì Minh Nhân Tông Chu Cao Sí vào ngày mười hai tháng này chết ở trong điện Khâm An.

Nhưng, Chu Chiêm Cơ có tin tưởng tất cả không?

Tôi thầm than trong lòng, ngồi dậy, nghiêng đầu thấy ngoài cửa sổ có bóng người mờ ảo, tiếng áo quần lướt nhẹ, dáng người tuấn tú.

“Trở về lúc nào vậy?” Tôi dựa người ở khung cửa, dịu dàng hỏi.

“Vừa mới thôi.” Đào Hoa Thiếu nghiêng đầu mỉm cười.

Tôi bước tới cầm tay anh, đầu ngón tay lạnh lạnh, tôi sững sốt chăm chú nhìn anh, hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Đào Hoa Thiếu không đáp nhưng đưa cho tôi tờ giấy Tuyên Thành, khóe môi nhếch lên nụ cười, ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Tôi nhận lấy mở ra xem, thì ra là một bài thơ Đường, tôi khẽ đọc thầm: “Chutước kiêu biên cỏ đại hoa, ô y hạng khẩu mặt trời chiều tà. Trước đây vương tạ ơn đường tiền yến, bay vào tâm thường bách tính gia.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh, không hiểu, nói: ‘Đây là ý gì?’

Đào Hoa Thiếu đưa tay lên vuốt tóc tôi, cười nói: “Không phải muội rất muốn biết trong hộp sắt kia là vật gì hay sao?”

Tôi sửng sốt, cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, nói: “Lẽ nào...là cái này...”

Anh khẽ cười đáp: “Không sai.”

Tôi ngẩn ra, bỗng nhiên đầu lóe lên, giơ cao tờ giấy hướng về ánh trăng rồi tỉ mỉ quan sát.

Đào Hoa Thiếu phì cười, hỏi: “Muội làm gì vậy?”

“Xem tờ giấy có lộ huyền cơ gì không.”

“Đây là chỉ tờ giấy bình thường thôi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, không dám tin: “Nhiều người như vậy...vì cái này ư?”

Đào Hoa Thiếu không đáp, ánh mắt dưới ánh trăng càng u ám.

Tôi thăm dò: “Hán Vương nhất định rất tức giận?”

Đào Hoa Thiếu gật đầu, vẫn không nói gì.

“Vậy hần nghĩ trong hộp sắt đựng vật gì?”

“Một tấm bản đồ cất giấu bảo tàng.”

“A?”

“Có người nói năm xưa Yến Vương soạn vị đánh vào Nam Kinh, Kiến Văn để hốt hoảng bỏ trốn. Đem rất nhiều trân bảo trong cung giấu vào một nơi ở Nam Kinh, Yến Vương tiếp vị rất nhiều lần tìm kiếm, nghe đồn rằng hần nhiều lần phái Trịnh Hòa đến Tây Dương. Thứ nhất là muốn tìm

Tôi nghe mà ghen hống nhìn trân trối, một lúc sau mới phản ứng: “Bản đồ bảo tàng này được giấu ở Ngự trì sơn trang ư?”

Đào Hoa Thiếu liếc nhìn tôi, mỉm cười nói: “Có lẽ đúng như vậy.”

Tôi ngạc nhiên thú vị. A! Thảo nào tất cả mọi người đều có khát vọng lớn như vậy, nhất định phải mạo hiểm tính mạng để lấy cho bằng được đồ vật đó. Từ xưa đến nay, tạo phản hay làm cách mạng đều không thể thiếu tiền được, huống chi tiền lại nhiều đến như thế. Ha ha. Lâm Văn Từ nhử một con mồi lớn như vậy, làm gì có ai mà không cắn câu cơ chứ? Cô ta hầu như không hề tổn chút sức lực nào lại dễ dàng đem thiên hạ anh hào đùa giỡn một trận, quả thật là thủ đoạn quá tuyệt.

“Nói như vậy, bản đồ kho báu đó vẫn đang nằm trong tay Lâm Văn Từ?”

“Đáng tiếc Hán Vương không cho là như thế.”

“Hả, hần nghĩ thế nào?” Tôi nói chưa xong, lập tức la hoảng lên: “A? Lẽ nào hần nghĩ huynh nuốt trọn...?”

Đào Hoa Thiếu mặt vô cảm, thản nhiên nói: “Cũng không khác biệt lắm.”

Lần thứ hai tôi cũng hống, lặng im một lát mới nói: “Đổi lại là muội thì chắc cũng cho là như thế.”

Anh thở dài, nói: “Đúng vậy. Nếu ta sớm biết trong hộp đó có gì cũng chưa chắc đã đưa cho hần.”

Anh nói xong, cả hai chúng tôi cùng đồng thanh phá lên cười.

Hai người lặng lẽ đứng dưới hành lang không ai nói gì. Bóng tối tràn ngập, ánh trăng sáng tỏ, lán gió mát lướt qua thưa thớt. Mùi thơm ngát lá lướt.

“Huynh đã hai đêm không ngủ rồi, đi nghỉ ngơi đi được không?” Tôi nói khẽ, sợ quấy nhiễu cảnh đêm.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Ta đang đợi người.”

Tôi ngẩn ra: “Ai?”

“Lâm Văn Từ.”

“Các người hẹn nhau rồi à?”

“Không, nhưng nàng ta nhất định sẽ đến.”

Anh cười nhạt, nói: “Hán Vương nghi ta, nhưng đó chỉ là bệnh chung của người quyền thế. Còn Lâm Văn Từ, cô ta lừa dối mọi người. Ha hả, cô ta là một người thông minh, hẳn là biết việc này còn chưa hoàn thành.”

Tôi cười: “nghe vậy hình như huynh rất hiểu cô ta.”

Đào Hoa Thiều mỉm cười nhìn tôi, nói: “Sai, ta không biết cô ta. Lúc đầu, ta cho rằng mục đích của cô ta là muốn bảo tồn Ngự trì sơn trang, hiện giờ xem ra hình như không đơn giản như vậy.”

Tôi ngạc nhiên: “Sao lại nói vậy?”

Anh mỉm cười: “Hiện giờ ta cũng chưa biết có điểm nào không đúng, chỉ là cảm giác thôi.”

Anh dừng lại một chút, lại nói: “Cô ta là một người vô cùng khôn khéo, thâm âm quyền mưu, hiểu được nhân thế thành sự. Ngự trì sơn trang có cô ta, vị trí vô lâm đệ nhất trang này chỉ e còn có thể duy trì được năm mươi năm nữa.”

Anh vừa nói xong, trước viện vang lên giọng nói lãnh đạm của Phương Minh: “Liễu cô nương đêm khuya đến có chuyện gì?”

Tiếng Liễu Âm cười: “Phụng lệnh của tiểu thư nhà ta đến mời Sở tiên sinh đến biệt viện tậ trang một chuyện.”

Khóe môi Đào Hoa Thiều cong lên nở nụ cười thích thú.

Trong bóng đêm, Liễu Âm mặc trang phục màu vàng nhạt, tóc tết hai bên mai, mỉm cười hướng về Đào Hoa Thiều hành lễ: “Tiểu thư nhà ta tại nhà thủy Dao Quang chuẩn bị chén rượu nhạt, kính mời tiên sinh.”

Đào Hoa Thiều thản nhiên nói: “Làm phiền Liễu cô nương dẫn đường.”

Liễu Âm lên tiếng trả lời rồi xoay người.

Tôi vội nói: “Tôi cũng đi.”

Cô ta quay nửa người lại, mỉm cười nói: “Xin lỗi, tiểu thư nhà ta chỉ mời một mình Sở tiên sinh.”

Tôi chán nản.

Đào Hoa Thiều nắm lấy tay tôi, nói: “Ta một lúc nữa sẽ trở về.”

Tôi bất đắc dĩ đành phải trở mắt nhìn theo bóng lưng họ. Hừ! lẽ nào họ không nghe câu ‘không mời tự đến’ sao!

31. Chương 22 (1)

Tôi quay người vào phòng vấn tóc lên, lấy một miếng vải đen bịt mắt lại, thay bộ y phục dạ hành màu đen rồi bay người qua tường đi một mạch đến biệt viện Ngự trì sơn trang ở gần Đại Minh hồ.

Nơi này tôi vốn rất quen thuộc, tôi phóng qua tường tránh mấy người bảo vệ rồi đi thẳng tới Cảnh trí viên tìm kiếm.

Cảnh trí viên cây cối xum xuê, hoa nở rực rỡ, tôi mới đi vào trong được vào bước liền nghe thấy có tiếng đàn du dương, thánh thót như hạt ngọc rơi, nghe vô cùng êm tai. Cách tán cây thưa thớt, xa xa tôi nhìn thấy một chòi nghỉ mát bốn bề nước bao quanh có một cô gái đang đánh đàn. Đào Hoa Thiều chấp tay đứng bên cạnh, nhìn không rõ biểu hiện trên nét mặt anh, nhưng nhìn thần thái có vẻ rất say mê.

Tôi hơi do dự, đang nghĩ có nên qua đó hay không, bỗng nhiên ngửi thấy mùi son phấn của phụ nữ, bên trái có tiếng động rất nhỏ đang vang đến, dưới tán cây hoa có một bóng người đang bước tới.

Tôi vội nấp vào trong bụi cây, vừa mới ẩn mình thì nghe tiếng quát khê: “Là ai?”

Tôi lại càng hoảng hốt, lại nghe giọng nữ lạnh lùng nói: “Liều cô nương không nhận ra ta ư?”

Một bóng người đi ra, khê cười: “Thì ra là Lạc Phi cô nương, đã muộn thế này rồi, người không đi hầu hạ quân chủ nhà ngươi, chạy tới đây làm gì?” Ngữ khí cực kỳ khinh miệt.

Lạc Phi lạnh lùng nói: “Ta đến tìm Lâm Văn Từ, mau gọi cô ta ra đây.”

Liều Ám cười nói: “Tiểu thư nhà ta đang tiếp khách, không rảnh.”

Ngữ khí Lạc Phi trở nên tức giận: “Quân chủ nhà ta vì ả mà bị trọng thương, nhưng ả ta đêm hôm khuya khoắt lại hẹn hò với nam nhân khác...”

Liều Ám cắt ngang lời cô ta, quát khê: “Lạc Phi cô nương, xin chú ý lời nói của người.”

Lạc Phi không nói gì, hai người gườm gườm nhìn nhau, bầu không khí trở nên nặng nề. Lúc này, ở chòi nghỉ mát khúc nhạc đang ở đoạn cao trào, âm thanh cao vút. Như đang phối nhạc đối với tình hình trước mắt.

Liều Ám phá vỡ bầu không khí yên lặng, nói: “Lạc Phi cô nương. Ta đã nói rồi, cô nương hãy về phòng ngủ đi.”

Lạc Phi không đáp, bỗng nhiên cổ tay khê lật, một luồng hàn quang nhắm trước ngực Liều Ám đâm tới, vô cùng nhanh và tàn nhẫn, hai người cách nhau chưa tới ba bước, Liều Ám lần này chắc sẽ không thể tránh khỏi.

Trong nháy mắt, một điểm bạch quang từ xa phóng tới chạm vào thanh chủy thủ của Lạc Phi, thanh chủy thủ rơi xuống đất. Cùng lúc đó, khúc nhạc trong đình cũng kết thúc, dư âm vẫn ngân nga không dứt.

Đào Hoa Thiếu vỗ tay, ngâm: “Hữu mỹ một người, giống thanh dương. Nghiên tư xảo tiểu, hòa mị dụng tâm. Tri âm thức khúc, thiện làm vui phương...”

Âm thanh trầm ấm vang lên trong bóng đêm rồi truyền thẳng đến tai tôi làm tôi như muốn bốc hỏa.

Từ chỗ tôi cách chòi nghỉ mát không dưới một trăm bước. Dĩ nhiên với công lực của Đào Hoa Thiếu làm sao không nghe được mọi động tĩnh ở đây chứ, nhưng anh đúng là tỏ ra mắt điếc tai ngơ, tiếng đàn nghe hay như vậy sao? Thực sự là làm tôi tức chết mà.

Lúc này, Lạc Phi cúi đầu kêu lên: “Quân chủ.”

Ngữ khí nghe vô cùng uất ức.

Dưới cây bích đào là một Nam Cung Tuấn Khanh mặt trang phục bạch y, sắc mặt đẹp đẽ tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói có chút giận giữ: “Còn không mau xin lỗi Liều cô nương.”

Sắc mặt Lạc Phi không còn chút máu. Im lặng một lúc, rốt cuộc nói: “Xin lỗi.”

Liều Ám hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Sắc mặt Nam Cung Tuấn Khanh bưng kín không nhìn rõ hỉ nộ ái ố.

Lạc Phi khê ngược gương mặt thanh lệ nhìn hắn. Ánh mắt ngấn nước: “Quân chủ, người biết rõ cô ta chỉ là...chỉ là lợi dụng...Người đã sớm biết, vì sao lại chịu thiệt thòi như vậy...” Nói xong khóc không thành tiếng.

Nam Cung Tuấn Khanh im lặng.

Mùi hoa bích đào thơm ngát dưới ánh trăng, vô cùng thư thái.

Một lúc lâu sau, khóe môi hắn nhếch lên nụ cười, sự bi ai như ánh thái dương chớp qua khuôn mặt mỹ lệ mê hoặc lòng người của hắn.

“Ta biết, nhưng ta không có cách nào khác.”

Giọng nói của hắn thì trầm rất khê trong đêm trăng đầu mùa hạ, như làn gió đêm nhẹ lướt qua rồi mất hẳn.

“Nhưng, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh quân chủ.”

“Người về phòng trước đi.” Giọng nói của Nam Cung Tuấn Khanh lạnh lùng như cũ.

Lạc Phi ngừng khóc, cô ta nhắm mắt lại trầm mặc một chút, lúc mở mắt ra thì đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lui ra sau hai bước rồi xoay người rời đi, lẻ loi dưới ánh trăng.

‘Đa tình chỉ có xuân đình nguyệt

Do ly vi nhân chiếu hoa rơi’

Nam Cung Tuấn Khanh đứng thẳng dưới ánh trăng, đôi mắt đẹp bình tĩnh nhìn vào chòi nghỉ mát, nét mặt không biểu lộ tình cảm.

Tôi cảm thấy vô cùng tiếc hận, thật là vô cùng đẹp đẽ. Nếu như tôi đúng như nữ đồng nghiệp đã từng nói, thì nhất định sẽ đem anh ta bán phân phối cho Trầm Túy Thiên. Hai người đó thật sự là một đôi tuyệt thế vô song do thiên địa tạo nên.

Nhưng, tiếc hận chỉ là tiếc hận, tôi còn phải đang để ý Đào Hoa Thiếu, không thể hồng hạnh vượt tường được.

Tôi lưu luyến rời mắt khỏi Nam Cung Tuấn Khanh, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Các hạ ngồi chồm hổm ở đó lâu như vậy, không thấy mệt à?”

Hả? Chẳng lẽ là nói tôi? Chắc không phải đâu. Tôi đâu có ngồi chồm hổm chứ, rõ ràng là tôi đang dựa vào thân cây xem náo nhiệt mà, tuy nhiên, có thể nói người tôi hơi nghiêng vẹo đi chút thôi chứ chưa đến mức ngồi chồm hổm.

Hắn xoay người lại, ánh mắt sáng như điện bắn tới.

Tôi không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Đây không phải là một nơi tốt để giao thủ. Tôi bị Ngự trì sơn trang phỉ nhổ vì làm bọn họ mất mặt, hại Lâm Thiên Dịch trang chủ tiền nhiệm cùng bốn vị đàn chủ bị trọng thương, bọn họ hận tôi đến tận xương tủy chắc chắn không nương tay với tôi đâu...

“Người không nói thì đừng trách ta không khách sao.”

Hắn bước tới gần, ống tay áo lay động trong gió đêm.

Tôi thầm kêu khổ, nghĩ trận chiến này chắc không thể tránh khỏi rồi.

Bỗng nhiên, có một giọng nói vang lên: “Đó là khách của ta.”

Tôi nhất thời ngừng thở, giương mắt nhìn người đó, cảm thấy gương mặt anh tuấn đó quá giống tòa băng sơn như trước nay chưa từng như vậy.

Nam Cung Tuấn Khanh dừng bước, lạnh lùng nói: “Vị khách của Lâm thiếu chủ thật là đặc biệt, che mặt khiến ta không nhận ra là ai.”

Lâm Thiếu Từ mỉm cười, ngữ khí có chút hút dí dỏm: “Ai nói là không phải? Đêm nay còn có vị khách đặc biệt hơn, có nhà thủy tạ ngấm trăng giữa đêm khuya, không khỏi bồi hồi...”

Anh ta còn chưa nói xong, Nam Cung Tuấn Khanh đã phẩy tay áo bỏ đi, thân hình mau chóng biến mất không hình bóng.

Lâm Thiếu Từ vẫn còn mỉm cười, giờ lại lắc đầu thở dài, nói: “Tình hình này thực sự là một chút cũng chưa từng thay đổi.”

Anh ta nhìn tôi rất lâu, sắc mặt trở nên lãnh đạm, lạnh lùng nói: “Muội làm như vậy sẽ khiến tất cả rất khó xử đấy.”

Tôi tự biết đuối lý, cố chấp nói: “Xin lỗi, nhưng tôi có việc đến tìm huynh.”

Anh ta liếc mắt về chòi nghỉ mát, nói: “Đi theo ta.”

32. Chương 22 (2)

Tôi theo Lâm Thiếu Từ vào Nam Uyển thư phòng ngồi xuống, nói với anh ta về việc tôi đã đồng ý đưa thuốc giải cho Trầm Túy Thiên. Lâm Thiếu Từ im lặng không nói gì.

Tôi ho khan hai tiếng, nói: “Tôi biết Quỷ cốc minh và Ngự trì sơn trang có ân oán sâu nặng, nhưng hắn đã lập lời thề trong vòng mười năm không đặt chân đến Trung Nguyên. Tôi nghĩ...”

Lâm Thiếu Từ cắt ngang lời tôi, lạnh lùng nói: “Muội biết hắn là ai không?”

Tôi nhìn lại anh ta, không giải thích được.

Lâm Thiếu Từ cười lạnh, nói: “Hắn là Ngõa Lạt thủ lĩnh của bộ tộc Mông Cổ, Thuận Trữ Vương Mã Cáp Mộc rất coi trọng đứa cháu trai này.”

Tôi cứng họng không nói được gì. Tôi đối với lịch sử Nguyên triều không hiểu nhiều lắm, nhưng Minh Thành Tổ Chu Đệ Lũ nhiều lần dụng binh tới Bắc Nguyên, nhiều lần ngự giá thân chinh, có thể thấy thiết kỵ binh của người Mông Cổ bọn họ không phải là kém cỏi, an phận thủ thường.

Lâm Thiếu Từ tiếp tục nói: “Cho dù Ngự trì sơn trang có thể tạm thời gác ân oán với Quỷ cốc minh sang một bên, nhưng ta là con dân Đại Minh, tuyệt không cho phép Thất tử Mông Cổ xâm phạm đất đai Đại Minh.”

Tôi trầm mặc một lúc, thở dài nói: “Tôi nghĩ, hiện giờ Minh triều tình thế không thích hợp đắc tội ngoại tộc, sắp tới Hán vương mưu phản, hoàng đế tương tử, nội loạn cùng ngoại xâm...”

Sắc mặt Lâm Thiếu Từ biến đổi, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào tôi: “Hoàng đế tương tử?”

Tôi gật đầu, nghiêm mặt nói: “Minh sử có ghi lại, ngày mười hai tháng này ông ta sẽ băng hà.”

Lâm Thiếu Từ im lặng một lát rồi phá lên cười, đứng lên đi đi lại lại một chút, “Thật sự là không thể tưởng tượng nổi....nhưng muội, muội và Dung Sơ Cuồng quả thực có nhiều điểm không khác biệt nhau lắm, ta vẫn cố gắng tự thuyết phục chính mình...” anh ta nói năng có chút lộn xộn, nói rồi lại bật cười.

Tôi nhìn thẳng vào anh ta, nói như đinh đóng cột: “Ta biết rõ tôi không phải là Dung Sơ Cuồng.”

Dáng vẻ tươi cười của anh ta lộ ra vẻ đau khổ, cúi đầu như tự nói: “Đúng vậy, muội tàn nhẫn hơn Sơ Cuồng.”

Tôi không nói gì. Anh ta cũng không nói gì, mặt lạnh như sương. Chỉ có ngọn nến bùng lên ngọn lửa nhỏ kêu tí tách.

Yên lặng trong chốc lát, Lâm Thiếu Từ bỗng lấy trong người ra một bình sứ nhỏ màu trắng đưa cho tôi. Có chút chầm chậm nói: “Nếu muội biết tiên tri như vậy, không thể làm gì khác là hơn là nghe lời muội.”

Tôi nhận lấy cất đi, vội ho một tiếng, nói: “Còn một việc nữa muốn hỏi huynh...à, là về...”

Lâm Thiếu Từ mặt vô cảm, tiếp lời nói: “Là về bản đồ kho tàng đúng không?”

Tôi thầm chột dạ, cảm thấy rất xấu hổ. Lâm Thiếu Từ rõ ràng là một người cực kỳ nhạy cảm thông minh. Có thể, trong tình cảm anh ta là người khá ngốc nghếch, trên đời quả thực có loại người đàn ông như vậy, họ bình thường nhanh mồm nhanh miệng, khéo léo, nhưng tới một ngày đứng trước người mình yêu, bỗng nhiên lại trở nên vụng về, ít nói.

Tôi hít một hơi thật sâu, thẳng thắn thành khẩn nói: ” Đúng vậy. Tôi muốn biết chuyện liên quan đến bản đồ bảo tàng. Nhưng nếu huynh thấy không tiện nói ra, coi như tôi chưa từng hỏi.”

“Không có gì là không tiện cả. Bản đồ bảo tàng đó là do gia mẫu đem từ Miêu Cương tới.” Lâm Thiếu Từ nhếch miệng, cười khổ nói: “Gia mẫu bởi vì tấm bản đồ này mà chết.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Năm đó Gia mẫu từ Miêu Cương về, rồi có thai nhưng không may bị trúng độc, sinh hạ Văn Từ không lâu sau thì qua đời. Còn Văn Từ, muội ấy cũng bị ảnh hưởng của độc tố, từ trong bụng mẹ đã mang một bệnh lạ, ngay cả Lê thần y cũng bó tay...”

Ngữ khí anh ta đều đều: “Gia phụ vì thế mà tính tình thay đổi, trở nên vô cùng đa nghi...Nói chung từ khi có tấm bản đồ, Lâm gia chưa từng bình an.”

Tôi không nói được lời nào, chỉ thở dài.

Lâm Thiếu Từ nhìn tôi, đột nhiên cười nói: “Nhưng qua đêm nay, mọi khổ não chỉ sợ còn có Sở Thiên Dao nữa.”

Tôi sửng sốt: “Là ý gì?”

Lâm Thiếu Từ không trả lời nhưng lại bật ra một câu chẳng dính dáng gì: “Nếu Sở Thiên Dao thật sự yêu muội, nên đưa muội rời xa thị phi giang hồ.”

Tôi càng sửng sốt.

Lâm Thiếu Từ bước tới trước cửa sổ, ngửa đầu lên nhìn vầng trăng sáng. Nhẹ thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Trước đây trên Ngọc bích phong, mỗi đêm ta đều giật mình tỉnh giấc, bầu trời ở đó trăng sao rất sáng tỏ, bầu trời rộng lớn hơn, lại vô cùng huyền bí. Muội biết vào lúc đó ta đã nghĩ gì không?”

Anh ta nói rất nhỏ rồi nở nụ cười, tự hỏi tự đáp: “Ta nghĩ, ngày này lúc nào mới kết thúc? Một đời khi nào mới kết thúc?”

Nói xong, anh ta quay lại đối diện với tôi cười, trong ánh mắt tràn ngập sự đau đớn bị vỡ vụn.

Tôi bị nhiễm sự bi ai của anh ta, thật lâu nói được lời nào, ngẩn ra nửa ngày mới nghĩ nên nói gì.

Tôi háng giọng rồi nói: “Phải, Đường Nhân có hai câu thơ...à, hình như là nói thế này: trăm thuyền trăm bạn thiên phàm quá, bệnh thụ đẳng trước vạn mộc xuân. Tuy rằng đời người không bao giờ được như ý, nhưng...”

Tôi khổ sở tìm từ để nói, Lâm Thiếu Từ bỗng nhiên phì cười. Tôi hơi tức giận trợn mắt nhìn anh ta nói: “Huynh cười cái gì?”

Ánh mắt sâu thẳm của anh ta ẩn chứa ý cười, bình thản nhìn tôi, không nói một lời.

Tôi càng tức giận, đập bàn đứng lên, nói: “Được lắm Lâm thiếu chủ, cả đời này huynh cứ từ từ mà suy nghĩ đi.”

A, bởi vì lo lắng cho anh ta trẻ hơn so với tôi hơn sáu trăm năm, tôi còn vì anh ta đau khổ nghiền ngẫm từng chữ một, nếu không tôi đã tát cho anh ta hai cái rồi, lại còn già mồm nữa chứ. Cái gì mà lúc nào kết thúc? Anh ta còn muốn đắc đạo thành tiên có phải không?

Tôi mở cửa, một chân vừa bước ra, Lâm Thiếu Từ đột nhiên ngăn tôi lại, nói: “Ta xin lỗi, nhưng bộ dạng chỉ bảo của muội thật sự rất buồn cười.” Nói xong lại phá lên cười.

Tôi trừng mắt với anh ta, cuối cùng cũng không nhịn được bật cười lên.

“Tôi có việc xin đi trước.”

Lâm Thiếu Từ cười giòn tan: “Muội lại muốn đi nghe trộm nữa hả?”

Tôi lại lúng túng, cười gượng: “Cái này sao gọi là nghe trộm được chứ? Bọn họ nếu không đóng cửa lại, ta thì vô tình nghe được, sẽ không gọi là nghe trộm.”

Ánh mắt Lâm Thiếu Từ lướt qua đỉnh đầu tôi, nói: “Có vẻ như muội không phải đi nghe trộm nữa.”

Tôi theo ánh mắt anh ta nhìn ra, thấy Đào Hoa Thiệu cùng một cô gái đi qua vườn hoa đầy hoa và cây cảnh, chậm rãi đi qua hành lang bằng gỗ lim đến thư phòng. Cô gái kia nhìn rất yếu đuối, dáng người mảnh, giống như một cây liễu. Thần thái nhã nhặn lịch sự, vô cùng xinh đẹp.

Cô ta vừa đi vừa nói gì đó với Đào Hoa Thiệu, trên mặt luôn luôn nở nụ cười. Một đôi mắt long lanh tràn ngập ý cười dịu dàng, tươi tắn như mùa thu, sáng long lanh.

Tôi ngơ ngác nhìn cô ta đến quên cả thở. Cô ta khiến cho mọi tưởng tượng của tôi đối với mỹ nữ cổ điển lần đầu tiên có một người có ấn tượng rõ ràng đến như vậy, trước cô ấy tôi đã gặp rất nhiều nữ nhân, nhưng tất cả họ đều không thể được gọi là nữ nhân.

33. Chương 22 (3)

Thấy hai người họ sắp bước tới hành lang, Lâm Thiệu Từ một tay kéo tôi vào trong phòng, quan sát tôi từ đầu đến cuối, nói: “Mọi mặt trang phục này, quả thật là không giống vị khách chút nào.”

“Ở đây có cổng sau không?”

“Cổng sau không có, sau cửa sổ thì có một.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hoan nghênh thường xuyên đến.”

Tôi đẩy cửa sổ ra, thì triển khinh công lướt qua nước, đập lên ánh trăng mà đi, ra đến sân, tới hàng liễu ngồi xuống bờ dề, đợi Đào Hoa Thiệu. Hừ! Để tôi xem chừng nào thì anh mới về?

Đúng lúc, đằng sau bỗng có tiếng người lạnh lùng nói một câu: “Thì ra là người.”

Tôi giật mình hoảng hốt, quay lại nhìn, thì ra Nam Cung Tuấn Khanh mặc áo trường bào, dung nhan thuần khiết.

Tôi nhìn anh ta, ngạc nhiên nói: ‘Huynh trốn ở đây làm gì?’

Anh ta chỉ liếc mắt nhìn tôi rồi quay đầu chăm chú nhìn cây liễu rủ xuống hồ nước, nói: “Ta vẫn ở đây suốt.”

Tôi nhìn bốn phía toàn là liễu, cười gượng hỏi: ‘Mất ngủ hả?’

Nam Cung Tuấn Khanh không đáp, yên lặng một lúc rồi xoay người bỏ đi, mắt không thèm ngó đến tôi, ngữ khí thờ ơ: “Ta rất hiếu kỳ khách của Lâm Thiệu Từ rốt cuộc là ai, giờ thì đã biết.”

Tôi nhìn theo bóng lưng của anh ta, lẩm bẩm: “Chẳng hiểu ra sao cả.”

Lúc này, bóng tối tràn ngập, trên mặt hồ vẫn vút sương mờ, bầu trời trong veo vắng lặng, ánh trăng huyền ảo lung linh chỉ còn một cái bóng mờ ảo phản chiếu trên mặt hồ.

Tôi đợi rất lâu cũng không thấy Đào Hoa Thiệu đi ra, tâm trạng từ không kiên nhẫn được trở nên không thể kiên nhẫn được nữa, dẫn đến nản lòng thoái chí. Vì vậy, tôi đi thẳng về nhà ngủ. Hừ, tùy anh chừng nào về thì về, hay là đừng bao giờ về nữa.

Lúc tôi trở về phòng, Phượng Minh vẫn chưa ngủ, không chỉ có anh ta chưa ngủ, Hoàng Ngọc cùng với Đỗ Đỗ Diệu cũng chưa ngủ, ba người đang luyện kiếm dưới ánh trăng, Phượng Minh tay cầm kiếm của Hoàng Ngọc, biểu diễn chiêu thức, nhìn thấy tôi cũng không ngạc nhiên, chỉ gật đầu chào, dường như biết tôi không ở trong phòng.

Tâm trạng tôi phiền muộn vẫn mặc y phục dạ hành ngã lăn ra giường, càng nghĩ càng giận, tai nghe tiếng múa kiếm ở hậu viện càng thấy phiền. Lật qua lật lại nửa ngày, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng mở cửa.

Đào Hoa Thiệu bước đến gần, hỏi nhỏ: “Đang ngủ à?”

Tôi nhắm mắt xoay lưng về phía anh, tức giận nói: “Đang ngủ.”

Anh phì cười một tiếng, nói: “Buổi tối đi đâu vậy?”

“Ngoại trừ ngủ thì còn làm gì nữa.”

“Mặc y phục dạ hành để ngủ à?”

“Không được sao?”

Anh phá lên cười: “Đương nhiên là được...nhưng...những nút buộc của y phục này rất phiền phức với ta.”

Anh nói xong rồi lên giường ôm tôi, tôi mơ hồ ngửi thấy mùi thơm nhẹ từ ống tay áo của anh, cơn giận lại bộc phát, liền hất tay anh ra.

Đào Hoa Thiếu yên lặng một hồi, giả vờ oan ức, nói: “Ta đến Tây sương phòng ngủ đây.”

Tôi không thềm để ý tới anh.

“Ta đi đây.” Anh lại nói tiếp, nhưng chân thì không hề nhúc nhích.

Tôi định bỏ mặc anh, nhưng lại đổi ý xoay người ngồi dậy, bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, mỉm cười nói: “Được, huynh đi tây sương phòng nếu như không ngủ được, thì có thể đọc thơ, viết một bài thơ về...”

Đào Hoa Thiếu lập tức ngồi xuống, cười hì hì hỏi: “Là thơ gì?”

Tôi chăm chú nhìn anh, thì thầm từng câu: “Hữu mỹ một người, uyển như thanh dương, nghiên tư xảo tiếu, hòa mị...”

Tôi còn chưa ngâm xong, anh đã bật cười to.

Tôi cười lạnh, nói: ‘Cười vui lắm hả?’

Anh vui vẻ, liên tục gật đầu.

Tôi lạnh lùng nói: “Vậy giờ thì huynh đi Tây sương phòng một mình đi.”

Anh ngồi im, mắt nhìn tôi, đôi đồng tử trong suốt, ý cười dịu dàng tràn ngập. Tôi thở dài, đưa tay vuốt ve mặt anh, vuốt lên khóe mắt có những nếp nhăn nhỏ khi cười...đời người ngắn ngủi, dùng giận dữ thật sự là không nên.

Đào Hoa Thiếu bắt lấy tay tôi khế hôn, cúi đầu xuống gọi tôi gốc ghéech, rồi hôn môi tôi.

Một lát sau, anh buông ra, giận giữ nói: ‘Những...nút buộc này quả thật là rất phiền phức.’

Tôi nhin cười, cố ý nói: ‘Vô công huynh giỏi như vậy, những nút buộc này làm khó được huynh sao?’

Đào Hoa Thiếu hừ một tiếng rồi lại tiếp tục hôn mãnh liệt, mười ngón tay linh hoạt tà ác, chỉ trong chớp lát tôi vội liên tục xin tha, nhanh chóng cởi chiếc y phục dạ hành chết tiệt kia xuống.

34. Chương 22 (4)

“Có đúng như vậy thật không?”

“Đương nhiên là thật.”

“Đạo lý gì vậy?”

Tôi ngồi trước gương trang điểm nghiêng người qua nhìn anh, hỏi: “Vì sao cô ta lại đem bản đồ kho tàng tặng cho huynh?”

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nhìn tôi, tỏ vẻ không biết: “Hay là cô ta biết, đó là lựa chọn duy nhất cô ta.”

“Điều kiện gì?” Tôi tiếp tục hỏi, “Lẽ nào cô ta hai tay dâng vô điều kiện ư?”

“Cô ta có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Cô ta yêu cầu muội tiếp tục làm trang chủ Ngự trì sơn trang.”

Tôi sững sốt, mái tóc đen từ trong tay tuột hẳn ra, bật cười nói: ‘Thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao? Tặng không bàn đồ bảo tàng, cộng thêm chức vị trang chủ nữa.’

Đào Hoa Thiều bước tới chải tóc cho tôi, nhìn tôi qua gương không nói gì.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ bản đồ bảo tàng đó là giả?”

Đào Hoa Thiều gõ gõ đầu tôi, cười nói: “Muội đó... có lúc thì thông minh quá...lúc thì lại quá ngốc nghếch. Nếu bản đồ bảo tàng đó là giả, cô ta hà tất phải đưa ra yêu cầu này?”

Tôi vẫn không hiểu, đưa đôi mắt trong suốt nhìn anh ở trong gương.

Gương mặt của anh đắm chìm trong ánh nắng sáng sớm. tinh thần và dáng vẻ rất tốt, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, giải thích: “Lâm Văn Từ đưa ra yêu cầu này là bởi vì cô ta biết, muội rất quan trọng đối với ta...”

“Chờ chút!: Tôi xoay người lại, ngửa đầu cười khanh khách, hỏi: ‘Muội thật sự quan trọng đối với huynh ư?’”

Đào Hoa Thiều mỉm cười không nói, chỉ cúi xuống hôn vào trán tôi, mới nói: ‘Đúng vậy, muội rất quan trọng đối với ta.’

“Quan trọng đến mức nào?” Tôi không bỏ qua, tiếp tục truy hỏi.

Anh trầm ngâm nói: “Rất quan trọng.”

‘Rất quan trọng là quan trọng nhiều như nào?’

Anh không trả lời, giả vờ giận giữ. Tôi cười hôn nhẹ lên môi anh, nói: ‘Nói tiếp đi.’

Đào Hoa Thiều ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài, nói: “Cô ta muốn muội một lần nữa làm trang chủ, chẳng khác nào đem bản thân mình vào một đường không có đường lui, song song với đó cũng là để dè chừng ta. Ha ha. Nếu muội làm trang chủ Ngự trì sơn trang, biểu hiện rằng, Ngự trì sơn trang quy thuận Hán Vương, trên thực tế, cũng là một ràng buộc khiến ta lo lắng, đối với chuyện của Hán Vương, ta càng phải cẩn thận hành sự...”

Anh đột nhiên cười phá lên, quay lại nhìn tôi, nói: “Còn nữa, mục đích của cô ta và muội như nhau.”

Tôi không hiểu: “Mục đích của muội?”

Đào Hoa Thiều mỉm cười: “Không phải muội vẫn mong ta không tương trợ Hán Vương hay sao?”

Tôi đứng lên, cười hì hì nói: ‘Nếu như nói như vậy, vị trí trang chủ này không thể không làm rồi.’

Anh hướng về tôi, cười nửa miệng nói: “Ta rốt cuộc bị cô lập hoàn toàn rồi phải không?”

Lúc này, tại hậu viện truyền đến tiếng của Hoàng Ngọc: ” Chiêu đó chưa đúng, phải như này...Đúng rồi, sau đó như này...” Rồi không có tiếng nữa, đại khái chắc là đang múa chiêu thức.

Tôi nhớ lại nghi vấn tối qua, lúc này đối chiếu với những lời Đào Hoa Thiều vừa nói, trong lòng chợt hiểu: Anh tham gia chuyện mưu phản, đương nhiên không muốn tổ mối quan hệ với Hoàng Ngọc, thì ra là anh bên ngoài tỏ ra lãnh đạm, nhưng thật ra bên trong đã sớm để người bên cạnh mình có đường lui.

Lúc này, nếu tôi đi làm chức vị trang chủ này, trái lại anh sẽ kéo theo Ngự trì sơn trang vào chuyện mưu phản này. Không nói đến kết quả thành bại ra sao, trước tiên đạo nghĩa của Ngự trì sơn trang đã không còn chỗ đứng nữa, ai làm trang chủ cũng chỉ có một kết quả, đó là gánh chịu trách nhiệm và bị bêu danh. Như vậy, Lâm Văn Từ đưa ra yêu cầu như vậy, trên thực tế đang đánh cuộc tình cảm của Đào Hoa Thiều đối với tôi.

Tuy rằng tôi không muốn Đào Hoa Thiếu tham gia vào chuyện mưu phản, nhưng cũng không thể đánh cuộc với tình cảm của chúng tôi trong tình thế này. Vì vậy, đây là một loại uy hiếp trá hình, tôi không muốn làm như vậy, càng không muốn tạo cho Đào Hoa Thiếu có cảm giác này...Hiện giờ, Lâm Văn Từ đã bóc trần tờ giấy này, đem vấn đề đặt lên bàn rồi...

Tôi càng nghĩ càng kinh hãi.

Đào Hoa Thiếu có đồng ý với yêu cầu này không? Nói cách khác, anh có vì tôi mà buông tay chuyện mưu phản không?

Ánh nắng phía song cửa sổ tràn ngập, trời trong nắng ấm, nhưng tôi lại cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo tràn vào người. Đào Hoa Thiếu đang nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc lạnh đạm xa xôi.

Lúc này, anh bỗng nghiêng đầu lại, giả vờ giận giữ nói: “Sao còn chưa mặc quần áo? Nhanh đi, ta đói bụng rồi.” Nói xong xoay người lấy một bộ y phục màu xanh ngọc đưa cho tôi, tôi nhận lấy mặc vào người.

Hai người cùng đi rửa mặt mũi xong thì đi ăn điểm tâm, anh cùng với Phượng Minh đi vào thư phòng không thấy trở ra, cách một canh giờ Lão Phương lại từ phòng nuôi chim bồ câu chạy tới thư phòng mấy lần, trước giờ trưa, Đào Hoa Thiếu mới đột nhiên bước ra khỏi cửa.

Tôi mơ hồ cảm giác có một bầu không khí căng thẳng, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra, rõ ràng là ngay giữa ban ngày mà đã có một toan tính đang dần hình thành. Có thể là tin tức bệnh tình nguy kịch của Minh Nhân Tông bị tiết lộ ra ngoài cũng chưa biết chừng, trong triều Hán Vương có rất nhiều tai mắt, điều này hoàn toàn có thể.

Sau giờ Ngọ, tôi đang trong tâm trạng thấp thỏm bất an thì lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến – Lâm Văn Từ.

Cô ta đứng trước sân, mỉm cười nói: “Sơ Cuồng, đã lâu không gặp.”

Đó chính là giọng nói tôi đã nghe được. Cô ta mặc bộ trang phục cực kỳ đơn giản, tuy vậy vẫn toát lên vẻ tuyệt đại tao nhã.

Tôi ngần ra chưa kịp nói gì, bên cạnh bỗng nghe có người lao ra, kêu lên: “Văn Từ tiểu thư...đúng là Văn Từ tiểu thư...”

Trên mặt Đỗ Đỗ Diệu lộ rõ hai chữ vui sướng tột độ, dáng vẻ thành kính như giáo đồ gặp phải thánh chủ quá bộ đến.

Lâm Văn Từ hướng về cậu ta mỉm cười nhưng không đáp lời.

Sắc mặt cậu ta ửng hồng, ngượng ngùng, sự nhanh nhẹn nhanh miệng thường ngày không biết đi đâu mất, không còn là loại công tử thích làm ra vẻ phong lưu, ngược lại giống như một cậu bé hay xấu hổ mà tôi chưa từng thấy qua.

Tôi ho khẽ một tiếng, nhắc nhở cậu ta: “Đỗ công tử, Hoảng Ngọc cô nương vừa tìm cậu.”

Nét mặt cậu ta lộ vẻ thất vọng, trong miệng lẩm bẩm không rõ nói gì, hai bàn chân như dính trên mặt đất.

Tôi bỏ mặc cậu ta, đối diện với Lâm Văn Từ, nói: “Chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Cô ta mỉm cười gật đầu.

Chúng tôi vào phòng khách ngồi xuống, tôi định căn dặn hạ nhân mang trà lên.

Cô ta đứng lên cản tôi ại, mỉm cười nói: “Sơ Cuồng, không có việc không đi đến đền thờ, ta có việc muốn nhờ.”

“Chuyện gì?” Sắc mặt tôi thản nhiên.

“Mời trở lại Ngự trì sơn trang.” Giọng nói của cô ta rất nhẹ, nhưng lại vô cùng có trọng lực.

Tôi trầm ngâm nói: “Tôi đã là kẻ phản bội của Ngự trì sơn trang rồi.”

Cô ta nhìn thẳng tôi: “Ta nguyện thay gia phụ sẽ xin lỗi người, tổ chức đại hội võ lâm rồi sẽ giải thích cho bằng hữu giang hồ chuyện này.”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Cô định giải thích thế nào với bằng hữu giang hồ?”

Cô ta mỉm cười nói: “Xin lỗi Sơ Cuồng, ta tạm thời không tiện nói ra.”

Những lời này nếu là người khác nói, tôi sẽ chỉ cười nhạt, nhưng là từ miệng cô ta nói ra, có một cảm giác vô cùng thành khẩn chân thành tha thiết, khiến người khác phải tin tưởng vào nỗi khổ của cô ta.

Tôi im lặng một lúc, nói: “Cổ nhân nói xuất giá tòng phu, chuyện này tôi phải hỏi trưởng phụ tôi một chút.”

Cô ta mỉm cười nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Sở tiên sinh nói, chuyện này sẽ do người tự quyết định.”

Tôi ngây người ra, kinh ngạc không nói nên lời.

Đào Hoa Thiếu giao vấn đề này cho tôi giải quyết...Ngất xỉu, tôi cũng không muốn anh làm chuyện mưu phản, cũng không muốn làm cho anh khó xử...Choáng, sao anh lại có thể đem vấn đề to lớn này để tôi tự quyết định cơ chứ?

Lâm Văn Từ vẫn im lặng, mỉm cười nhìn tôi, ôn hòa thân thiết.

“Sơ Cuồng, ta biết người lo lắng điều gì, cũng hiểu trong khoảng thời gian ngắn rất khó đưa ra quyết định, cho nên, ta cũng không nóng lòng biết ngay đáp án. Nhưng ta cần phải thẳng thắn nói cho người biết...”

Giọng nói của cô ta nhẹ nhàng êm tai, tốc độ rất vừa phải.

“Theo ta hiểu, Sở tiên sinh là một người siêu phàm thoát tục. Vì quá siêu phàm thoát tục, hẳn mới dám bất chấp thiên hạ tương trợ Hán Vương tạo phản. Bởi vì, trong mắt hắn đó chỉ là một trò chơi. Thực tế, hắn cũng không phải nhất định tương trợ Hán Vương tạo phản, mưu đoạt thiên hạ. Hắn chỉ muốn thể hiện năng lực xưng bá thiên hạ mà thôi. Có thể sau khi thành công, hắn sẽ già từ sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, mà không muốn hưởng thụ kết quả này.”

Tôi cũng chưa từng nghĩ tới điều này, ngượng ngùng không nói gì.

Cô ta tiếp tục nói: “Nhưng, Sơ Cuồng, người đã đánh giá quá thấp trọng lượng suy nghĩ của Sở tiên sinh. Người chỉ luôn muốn so sánh người có quan trọng hơn không. Đó chính là nguyên nhân ta tìm tới người...”

Tôi nhú mày nói: “Tôi không hiểu, rốt cuộc cô muốn gì?”

“Ha hả, ta cũng không muốn nói vòng vo nữa. Mục đích của ta chỉ có một, đó chính là đảm bảo Ngự trị sơn trang không tham gia vào chuyện mưu phản của Hán Vương. Ngự trị sơn trang là thiên hạ đệ nhất trang, đứng đầu võ lâm Trung Nguyên, danh dự và địa vị mấy trăm năm qua tuyệt đối không thể bị hủy, càng không thể bị hủy trong tay Lâm gia ta.”

Cô ta dường như có chút kích động, chưa nói xong thần thái đã lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

Cô ta hơi nhắm mắt lại, im lặng một chút rồi mới nói tiếp: “Sơ Cuồng, chuyện này ta đã nghĩ rất kỹ rồi. Sở Thiên Dao là một người có thể nói không có kẽ hở, hầu như không thể tìm được nhược điểm gì. Duy nhất chỉ có thể là người bên cạnh hắn, đó chính là người.”

Nói xong những lời cuối cùng, giọng nói cô ta rất nhỏ, hầu như không nghe được gì.

Lúc đó, ánh nắng phía tây chiếu vào gương mặt bên phải của cô ta, hàng mi dài mượt như cánh bướm run rẩy. Trong nháy mắt tôi có cảm thấy dường như cô ta là một người tuyệt đang tan chảy, mỹ lệ mà yếu đuối, rung động lòng người mà tuyệt vọng.

Tôi không kìm được, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô ta lắc lắc đầu, nói: “Bệnh cũ thôi.”

35. Chương 23 (1)

Đình viện rất yên tĩnh, làn gió mát thổi qua, trong viện lập tức tràn ngập mùi hương hoa theo gió bay tới. Lâm Văn Từ im lặng đứng bên cửa sổ, bỗng nhiên nói một câu không liên quan tới câu chuyện.

Cô ta nói: “Sơ Cuồng, ta thật ao ước được như người.”

Tôi không hiểu.

Cô ta lại nói thêm: “Lúc còn nhỏ, ta rất đồ kỵ với người.”

“Đồ kỵ tôi về cái gì?”

“Tất cả về người, kể cả lúc người bị nghiêm phạt. Người có một thân thể khỏe mạnh, có thể làm bất cứ chuyện gì.”

“Cô thanh khiết thông minh, sao lại có thể đồ kỵ...”

“Ta tình nguyện ngốc đi một chút, mọi việc phiền muộn tự khác có người thông minh gánh cho...” Cô ta bật cười lên, dáng vẻ tươi cười tràn ngập hàm xúc châm biếm, “Người hãy nhìn hoa ở trước cửa sổ xem...”

Tôi bước tới đứng sòng vai cùng cô ta. Dưới hành lang hoa nở đầy sắc đỏ, màu sắc và cánh hoa diễm lệ, rũ xuống mặt đất tựa như sắp héo úa.

Cô ta nhẹ nhàng nói: “Tuổi xuân của nữ nhân tựa như những bông hoa trong viện này, cây hoa tường vi cũng rất đẹp, hoa mẫu đơn càng đẹp, theo người thì loại nào hơn, nhưng cũng đều không thể tươi tắn mãi, người hái cũng được mà người không hái thì chúng cũng cảm tạ người. Cho nên, cổ nhân nói: “Hoa khai kham chiết thẳng thu chiết”, thật sự là có lý.”

Trong giọng nói của cô ta mơ hồ có hàm xúc tiếc hận.

Tôi im lặng không nói gì, sự cảnh giác vừa rồi đối với cô ta đã không còn sót lại chút gì. Toàn bộ hình ảnh của cô ta bỗng nhiên trong lúc này bị phá vỡ hoàn toàn, trước mắt chỉ là một cô gái nhỏ bé yếu đuối cần được giúp đỡ.

“Cô vì cái gì mà cho rằng tôi sẽ đi tiếp nhận chức vị trang chủ này?”

“Ta không biết. Sơ Cuồng, ta chỉ có một sự lựa chọn.” Cô ta nhìn tôi cười khổ, “Hiện giờ, địa vị và số phận của Ngự trì sơn trang nằm trong tay người.”

Lần thứ hai tôi im lặng.

Cô ta không hy vọng Ngự trì sơn trang tham gia vào chuyện mưu phản, tôi không mong muốn Đào Hoa Thiếu mưu phản, sự việc trăm sông đổ về một biển này lại làm tôi do dự.

“Chuyện này tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Ta đợi tin tức của người.”

Lâm Văn Từ đi khá lâu rồi, trong không gian vẫn còn vương vấn mùi hương của cô ta, một mùi hương đặc biệt, nhạt nhưng bền lâu. Một sự thanh tuyệt thoát tục không diễn tả thành lời. Dưới hành lang có một loài hoa không rõ tên, vậy mà màu sắc mà cánh hoa trong ánh hoàng hôn chiều tà lại có một loại mùi rất cổ xưa, là màu sắc xuân kỳ đẹp nhất đã trôi qua, có nét rất giống ánh mắt của Lâm Văn Từ lúc rời đi.

Hoàng hôn tràn ngập trong đình viện, Đào Hoa Thiếu vẫn chưa về.

Tiểu nha hoàn châm ngọn đèn lưu ly, tôi chờ người ra nhìn ngọn đèn. Phòng nuôi chim bồ câu sau hậu viện thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng “phốc..”, đó là tiếng cánh chim bồ câu. Tôi thầm khâm phục lão Phương, ông ta chẳng khác nào tai và mắt của Đào Hoa Thiếu, ông ta huấn luyện những con chim bồ câu này bay đến tận Nam Hải, bốn phương tám hướng, đem tin tức đi hoặc đem tin về. Thật sự là một tài năng đặc biệt, không hiểu Đào Hoa Thiếu trả tiền lương cho ông ta nhiều hay ít?

Tôi mãi suy nghĩ, vô tình lại bước đến đó.

Ông ta thấy tôi, khàn khàn kêu: ‘Phu nhân.’

Tôi giật mình, thì ra ông ta không phải bị câm điếc.

Tôi nhìn đàn bồ câu, nói: “Tôi muốn mượn bồ câu giúp tôi một việc...”

Tôi còn chưa nói xong, ông ta lắc đầu nói: “Không được, phu nhân, không được.”

Tôi chau mày. Nhìn ông ta.

Nét mặt ông ta bình thản, nói: “Chúng chỉ nghe lời chủ nhân thôi.”

Lúc ông ta nói mắt vẫn nhìn chăm chú vào đàn bồ câu mà không hề nhìn tôi.

Bỗng nhiên trong lúc này tôi cảm thấy rất nản lòng, tôi không rõ Lâm Văn Từ dựa vào đâu mà đến đây? Có thể thấy trong mắt họ chỉ có Đào Hoa Thiếu, không hề có tôi. Tôi chỉ là một phu nhân trên danh nghĩa mà thôi.

Tôi trở về phòng nghiêm túc suy nghĩ lại mọi chuyện rồi quyết định đi tìm Lâm Thiếu Từ. Tôi đi từ sau viện vào, anh ta nhìn thấy tôi thì không hề ngạc nhiên, dường như trên đời này không còn chuyện gì có thể khiến cho anh ta ngạc nhiên nữa.

Tôi nói: “Nói chuyện một chút nhé.”

Lâm Thiếu Từ không đáp, chỉ chăm chú nhìn ánh trăng non chiếu xuống nước hồ trong xanh, thần sắc vô cùng lãnh đạm.

“Lúc đầu tại Vô Tích, huynh nghe tin Ngọc Bích phong gặp nạn, liền lập tức nhanh chóng chạy về, rõ ràng là huynh rất quan tâm...”

“Đó là chuyện quá khứ rồi.” Lâm Thiếu Từ cắt ngang lời tôi.

“Hiện giờ thì có gì khác đâu?” Tôi càng không hiểu, “Tình cảnh hiện tại của Ngự trì sơn trang càng thêm khó khăn, lẽ nào huynh buông tay bỏ mặc ư?”

Lâm Thiếu Từ mím chặt môi lại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt bình tĩnh lãnh đạm.

Tôi tiếp tục nói: “Sao huynh có thể đem chuyện này hoàn toàn quăng bỏ cho muội muội của huynh, đây là trách nhiệm của huynh, huynh nhẫn tâm...”

Anh ta bỗng nhiên nở nụ cười: “Vậy muội đi làm trang chủ đi, tìm đến ta làm gì chứ?”

Tôi cười lạnh nói: “Tôi tới tìm huynh, là bởi vì tôi nghĩ chuyện này có điểm kỳ lạ.”

Anh ta thản nhiên nói: “Hả? Có gì kỳ lạ?”

Tôi tức giận nói: “Nếu như tôi biết thì tới tìm huynh làm gì? Tôi chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.”

Sắc mặt Lâm Thiếu Từ vẫn như cũ, “Thật xin lỗi, ta không thể giúp gì muội được.”

Tôi cười cười. Sau đó là sự yên lặng.

Tôi thở dài, nói: “Không biết gần đây Phong cô nương thế nào rồi?”

Lâm Thiếu Từ nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc bén như dao: “Sao bỗng nhiên lại nhắc tới cô ta?”

Tôi nhún nhún vai, cười nói: “Thuận tiện hỏi thôi, không biết vì sao thấy huynh thì tôi lại không tự chủ được nhớ tới cô ấy.”

Ngữ khí cổ tổ ra thoải mái, trong lòng lần thứ hai cảm thán, Lâm Thiếu Từ thật sự là một người rất nhạy cảm.

Anh ta trầm ngâm không nói gì, một lát sau mới nói: “Nếu muội không còn việc gì nữa thì ta trở về đây.”

Tôi gật đầu: “Được.”

Anh ta xoay người trở về, đi được hai bước bỗng nhiên dừng lại, vẫn hướng lưng về tôi: “Sơ Cuồng, ta nhắc nhở muội. Sống trong giang hồ, có đôi khi ngay cả người thân cận mình nhất cũng không thể tin tưởng, bởi vì muội không biết sẽ trở thành vật hy sinh từ lúc nào.”

Tôi sững sốt, chưa hiểu được ý tứ thì anh ta đã đi xa rồi, vạt áo xanh phát phơ bé dần, cứ đi thẳng về phía trước cho đến khi mờ dần mờ dần rồi không còn bóng dáng.

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Lâm Thiếu Từ.

Từ nay về sau, anh ta biến mất trong chốn giang hồ, không còn ai gặp được anh ta nữa.

Sau này, tôi ở trong thành Lưu Vân ở Mạc Da Sơn, nghe một vị bằng hữu qua đường nói đến một sự kiện oanh động võ lâm, Thất hải liên hoàn đảo bị hải tặc Nam Hải trả thù, Nam Cung Tuấn Khanh bị thất thủ, may mà có một vị hòa thượng Thừa Chu đến xuất thủ tương trợ, mới đẩy lui được cường kịch, vị hòa thượng này chính là Lâm thiếu chủ của Ngự trì sơn trang. Còn có người nói, Nam Cung Tuấn Khanh cuối cùng cưới vị hải tặc kia, nhất thống Nam Hải.

Đây là chuyện sau này.

Còn vào lúc này, tôi bị những lời của anh ta nói mà không hiểu gì hết, lắm bầm mắng anh ta mắc bệnh thần kinh. Đến không lâu sau, tôi mới cảm nhận sâu sắc tình cảnh bị thương trong những lời anh ta nói. Đó là một loại thống khổ tốt cùng của một người đã bị người thân nhất của mình phản bội, không thể nói ra, không có ai để trút ra, chỉ có thể giữ ở trong lòng cho đến khi chết.

*Vài lời của mình với Lâm Thiếu Từ: Trong truyện này mình rất thích Lâm Thiếu Từ (không tính Đào Hoa Thiếu đầu đấy nhé). Mình cảm thấy anh ấy rất đáng thương, đáng thương từ đầu đến cuối. Anh ấy đáng ra phải được hưởng hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại chỉ là hư vô, có lẽ đối với anh ấy, con đường đó là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Dịch phần chương này mình cũng đã yêu anh ấy mất rồi. Tội nghiệp anh ấy quá.

36. Chương 23 (2)

Tôi vẫn nghĩ rằng trong chuyện này có điểm gì chưa đúng, nhưng khổ nỗi nghĩ mãi mà không ra mấu chốt trong đó, liền từ bên hồ chậm rãi trở về.

Bệnh tình hoàng đế nguy kịch, Hán vương mưu phản, bàn đồ bảo tàng, chức vị trang chủ...Các chuyện này toàn bộ đến cùng lúc, nhanh như vậy, cấp bách như thế, như là có kế hoạch sẵn rồi không để cho người khác có cơ hội tỉ mỉ đánh giá lại.

Lâm Văn Từ tất nhiên là nói dối, mà cũng không cần thiết phải như vậy. Cô ta tự biết không đấu lại Đào Hoa Thiếu, liền chủ động lấy lui làm tiến. Nhưng cô ta còn đánh cuộc một ván cờ với tôi. Dựa theo những lời cô ta nói, cô ta nhận ra tình cảm của Đào Hoa Thiếu đối với tôi, cho nên mới đi nước cờ đó. Nhưng nếu cô ta thua thì có gì mất chứ? Cô ta thất bại thì sao? Tôi có thể làm cho cô ta thua được không?

Rồi đột nhiên, một ý niệm trong đầu chợt lóe lên.

Cho đến tận lúc này, tôi mới nhận ra Lâm Văn Từ vô cùng lợi hại. Cô ta hiểu sâu nhân tính, lại càng hiểu được tâm lý của nữ nhân. Tình yêu trên thế gian này, cho dù có hoàn mỹ hay không, thì trong nội tâm của một cô gái luôn có một cảm giác bất an, cái không đẹp đẽ thì đương nhiên là không có cảm giác an toàn, nhưng cái càng đẹp đẽ thì đó là một cảm giác bất an, nói đúng hơn là sự hoài nghi điều đó có thực hay không. Như là trong chuyện này, mặc dù tôi biết rõ Đào Hoa Thiếu yêu tôi, nhưng tôi vẫn luôn hiểu kỳ cuối cùng anh sẽ lựa chọn như nào.

Tôi nghĩ thông điểm này, bỗng nhiên trong lúc đó nội tâm như được gột rửa. Trong đầu vụt sáng, mọi chuyện ngấm sáng tỏ.

Nếu tôi muốn biết sự lựa chọn của Đào Hoa Thiếu, thì có thể trực tiếp đi hỏi thẳng anh, cần gì phải đi làm chức vị trang chủ này chứ? Trận này đối với tôi mà nói, một điểm tốt cũng không hề có. A, bao nhiêu tâm tư đeo nặng trên lưng cả một buổi chiều ngày hôm nay cuối cùng đã được ném xuống.

Tôi nghĩ xong cả người đều thấy nhẹ nhõm, bước đi càng nhanh chóng. Lúc đi ngang qua biệt viện Ngự trị sơn trang, ngay trước cổng lớn vừa đúng lúc có một chiếc xe ngựa sang trọng đỗ ở đó, bên cạnh là hai thiếu nữ tú lệ.

Tôi vô thức đi tới chỗ cây cối rậm rạp thuận tiện nhìn xem.

Không còn cách nào khác, người sống trong giang hồ thân bất do kỷ, tôi cũng bị ràng buộc như vậy thôi.

Chờ một lát, từ trong cổng lớn đi ra bốn năm người, đi trước là hai người chính là Lâm Văn Từ và Nam Cung Tuấn Khanh, theo sau còn có Lạc Phi và Liễu Ám. Xem như vậy, chắc là Nam Cung Tuấn Khanh sắp chào tạm biệt rồi.

Quả nhiên, Nam Cung Tuấn Khanh dừng bước ở thềm đá, nhìn Lâm Văn Từ nói: “Thân thể muội không khỏe, mau vào đi.”

Lâm Văn Từ yếu đuối đứng ở bậc trên, cười mà không nói, dáng vẻ tươi cười của cô ta rất đẹp, đoán chừng qua con mắt của Nam Cung Tuấn Khanh nhìn cô ta, cũng đủ để làm lu mờ ánh trăng.

Cô ta đứng bất động, Nam Cung Tuấn Khanh cũng không đi, hai người cứ nhìn nhau, dường như người xung quanh đều là không khí.

Cuối cùng, dáng cười của Lâm Văn Từ thu lại, nói: “Lâm Văn Từ ta cả đời này nếu như nói thiếu ân tình của người nào đó, thì chính là Nam Cung Tuấn Khanh huynh.”

Cô ta nói xong một câu, không nhìn anh ta nữa mà vội vàng xoay người đi vào trong viện.

Nam Cung Tuấn Khanh vẫn còn si ngốc đứng ở bậc thềm đá, nét mặt luôn tỏ vẻ thờ ơ liên lộ ra sự vui sướng hớn hỏ, mơ màng.

Lạc Phi đứng sau anh ta nhìn chăm chú vào anh ta, nhưng anh ta không hề quay đầu lại.

Trên đời này luôn luôn có sự rõ ràng như vậy, một người cứ yên lặng đứng sau một người, có thể là anh ta không phải là không nhìn thấy, hoặc là lựa chọn không nhìn thấy, giống như Lâm Chí Dĩnh có một câu hát như này: “Anh luôn để lại cho em những giọt nước mắt của sự thất vọng trong tình yêu, những cảm xúc trao cho anh đã bị tan vỡ bởi người khác.”

Thông thường thông qua bất hạnh của người khác sẽ nhận ra hạnh phúc của riêng mình.

Tôi nhớ Đào Hoa Thiếu, liền không thèm để ý tới bọn họ nhanh chân chạy về, vừa mới bước vào cửa, ngẩng lên thấy Phượng Minh liền vội hỏi: “Đào Hoa Thiếu về chưa?”

Anh ta lắc đầu: “Chủ nhân đang ở Hán Vương phủ.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chủ nhân không nói. Hắn nói mời phu nhân hãy thu dọn những đồ đạc yêu thích hàng ngày lại, hai ngày nữa sẽ đi xa.

Tôi thốt lên: “Có đúng là Hán Vương đang chuẩn bị...?”

Phượng Minh cắt ngang lời tôi: “Thuộc hạ không biết.”

Tôi hạ giọng nói: “Tôi muốn đi gặp huynh ấy.”

“Giờ không tiện.”

“Vì sao?”

“Chủ nhân đang cùng Hán Vương nghị sự, hơn nữa phu nhân căn bản không vào được Hán vương phủ.”

“Chẳng lẽ Hán vương phủ là tường đồng vách sắt à?” Tôi bỏ qua anh ta, đi thẳng ra chuẩn bị ngựa.

Phượng Minh cản tôi lại, bất đắc dĩ nói: “Chủ nhân nói đêm nay nhất định trở về, người nghe lời đi.”

Tôi dừng lại: “Huynh ấy nói đêm nay nhất định trở về?”

“Vâng.”

Tôi suy nghĩ một chút, đành phải tiếp tục chờ anh.

Tôi ngồi như vậy trước ánh đèn trong đêm chờ một người, lúc này mới cảm nhận được tâm tình trách móc oán hận của bài thơ ca cổ xưa: “Tịch tịch xuân đình khoảng không dục hiểu, lê hoa đầy đất không ra môn.

Tôi chờ được một lúc thì không còn kiên nhẫn nữa, nếu mỗi ngày đều chờ đợi như này thì chắc phát điên lên mất.

Lúc Đào Hoa Thiệu trở về, tôi đã thay ba cây nến đỏ, bầu trời bên ngoài đã nhờ nhờ sắp sáng.

Anh không vào phòng ngay mà đứng ở cửa hơi nghiêng đầu nhìn tôi, trong dáng vẻ tươi cười phong trần ẩn chứa một sự mệt mỏi.

37. Chương 23 (3)

Trong chớp mắt nhìn thấy anh, sự tức giận của tôi liền tan thành mây khói, chỉ cảm thấy yêu thương tràn ngập. Trong lúc này, anh chỉ là một khách bình thường cô đơn, vận mệnh và danh vọng mỏng manh trên đời hòa trộn trong dòng nước lũ. Tôi chỉ là một cô gái ở bên kia mặt trời lặn, hướng về trần thế mờ mịt không để ý đến năm tháng xa xăm, tuổi tác giống như một làn gió mát được giấu trong tay áo, chỉ nhẹ trở tay một cái, hồng nhan liền bạc đầu.

Nhưng nghĩ lại trong lúc này, tôi lại càng có nhiều cảm xúc sâu sắc.

Tôi ôm lấy anh, áp mặt lên bờ vai anh, dựa vào đó không nói gì.

Đào Hoa Thiệu cũng không nói, cúi xuống hôn vào tóc tôi, giọng nói khàn khàn nói xin lỗi.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt trong suốt của anh ngay trên mặt mình, tôi nghe giọng nói rõ ràng của chính mình nói rằng: “Đào Hoa Thiệu, chúng ta mặc kệ chuyện này, được không?”

Anh mỉm cười nhìn tôi, đuôi mắt lộ những nếp nhăn nhỏ mỗi khi cười, có vẻ như ẩn giấu vô số bí mật, cúi đầu hỏi: “Lâm Văn Từ tới rồi phải không?”

Tôi khẽ gật đầu, thành khẩn nói: ‘Muội không làm trang chủ, huynh cũng không tương trợ Hán vương. Chúng ta đi Mạc Da Sơn, không bao giờ...quay về Trung Nguyên nữa.’

Đào Hoa Thiệu thu nụ cười lại, nói: “Được, chuyện này ta sẽ cân nhắc.”

Lòng tôi cũng theo nụ cười của anh mà vụt tắt.

Anh đưa tay vuốt ve mặt tôi, dịu dàng nói: ‘Trời sắp sáng rồi, đi nghỉ ngơi đi. Lần sau không cho muội thức đêm như vậy nữa.’

Tôi bị anh ôm đi vào trong buồng, cơ thể dường như không còn là của tôi nữa, trong đầu có vô số âm thanh ầm ầm nổ tung, trào lên như muốn nhắc nhở tôi cái gì đó, bởi vì quá ảm ĩ khiến con người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đào Hoa Thiệu cúi trường bào, quay đầu lại xem tôi, mắt nhắm lại, mái tóc trắng phất phơ trên chiếc áo mỏng, tựa như thần tiên.

Anh nhìn tôi trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài, nói: “Sơ Cuồng, ta nhất định là bị ma ám rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh.

Đào Hoa Thiệu nhìn thẳng vào tôi, tự châm biếm nói: “Cả ngày hôm nay ta không có một chút yên lòng nào, Hán vương lại nhải nói rất nhiều, giờ một chút ẩn tượng ta cũng không có.”

Tôi càng thêm không hiểu: “Hả?”

Anh nói: “Đầu óc của ta chỉ nghĩ đến muội, Lâm Văn Từ yêu cầu gì khiến muội bất an, đúng không?”

Tôi há mồm định nói.

Đào Hoa Thiếu mỉm cười nói: “Sáng sớm ngày hôm nay thấy tâm trạng muội bất an. Tuy rằng muội không ngốc, nhưng có một số việc lại rất hay để tâm vào việc vụn vặt.”

Tôi phản kháng: “Làm gì có chứ?”

Anh phá lên cười: “Không có? Hiện giờ trong lòng muội đang nghĩ gì?”

Tôi bị anh làm cho mơ hồ, nói: “Nghĩ cái gì cơ?”

Đào Hoa Thiếu xoa xoa đầu tôi, dịu dàng nói: “Ngốc ạ, vốn định ngày mai mới nói cho muội biết, nhưng...” Anh nghiêng đầu, bộ dạng rất khổ não: “Ta thật sự không đành lòng thấy muội khổ sở, cho nên...ta quyết định quay về Mạc Da Sơn, mặc kệ mọi chuyện.”

Tôi há hốc mồm, nhìn anh không nói thành lời.

Đào Hoa Thiếu trừng mắt nhìn tôi, dùng giọng nói vô cùng oan ức nói: “Thành công rồi, tốt xấu gì cũng cười một cái, ta đã hy sinh lớn như thế.”

Tôi hồi phục lại tinh thần, nhưng vẫn còn chút hoài nghi, truy hỏi anh đến cùng đó có phải là sự thật hay không? Sự việc quá thuận lợi, quả thực là không thể tin được.

Đào Hoa Thiếu tái mặt, giả vờ giận giữ nói: “Còn nghi ngờ lời ta nói, muội đúng là người đầu tiên đấy.”

Tôi hét lên một tiếng, mãnh liệt ôm anh nhào trên giường hôn tới tấp một phen. Một lát sau mới buông anh ra rồi đứng lên.

Anh kéo tay tôi, cười dài nói: “làm gì vậy?”

Tôi nói: “Thu dọn đồ đạc, không phải ngày mai đi sao...”

“Ông trời ơi.” Đào Hoa Thiếu thất bại nhắm mắt lại, kêu lên: “Muội nhất định là do ông trời phái tới hành hạ ta mà.”

Anh thuyết phục tôi quay lại giường, hôn nồng nhiệt. Đại não tôi lập tức trống rỗng, tình hình cụ thể và tỉ mỉ thế nào không thể tường thuật được, có hứng thú thì các vị không ngại cứ tưởng tượng trong khả năng, hoặc miêu tả sống hoặc từ thêm vào ngàn từ vạn chữ, an ủi xuân tình cũng không phải là một ý tưởng tồi.

38. Chương 23 (4)

Ánh nắng ban mai mờ nhạt xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, trong phòng trở nên lung linh mờ ảo. Cảm giác của tôi cũng mông mông lung lung, dường như mình đang ở trong mộng, cơ thể vô cùng mệt mỏi nhưng đại não thì vô cùng hưng phấn, lại càng không dám cử động sợ quấy nhiễu Đào Hoa Thiếu. Đang định xoay người liền bị cánh tay to đè lại. Đào Hoa Thiếu ánh mắt lấp lánh nhìn tôi, khóe môi nhếch lên nụ cười đầy ám muội: “Ngủ không được hay là muốn tiếp tục lần nữa?”

Tôi bật cười, nhìn anh không nói lời nào.

Ngây ngốc một lúc, tôi nhẹ nhàng nói: ‘Huynh không tương trợ Hán Vương, ông ta có làm khó dễ huynh không?’

Đào Hoa Thiếu phì cười, hỏi ngược lại: “Ta giúp hần, hần sẽ không làm khó dễ ta đúng không?”

Tôi nhún mày ý bảo không hiểu.

Anh cười nói: “Muội đã từng nghe một câu nói này chưa, ‘phi điều tẫn, lương cung giấu, thỏ khôn tử, chó săn phan’.”

Tôi kêu lên: “A, thì ra là huynh nghĩ xa như vậy...”

Đào Hoa Thiều tức giận trừng mắt với tôi, nói: “Ta đã hy sinh lớn như thế, toàn bộ kế hoạch đều tan rã....Hừ! Nói những lời này với muội chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.”

Tôi cười: Huynh chỉ để ý đàn của huynh, trâu tự có cách hiểu của trâu. Huynh không phải là trâu, làm sao biết trâu không nghe hiểu được gì chứ?”

Anh bật cười thành tiếng: “Muội chỉ ngại biện là giỏi.”

Tôi suy nghĩ một chút, lại hỏi: ‘VẬY còn bản đồ bảo tàng, huynh đưa cho Hán Vương chưa?’

Đào Hoa Thiều vỗ trán than thở, giả vờ giận giữ nói: “Không! Ngày hôm đó hán còn nghi ngờ ta có tư đồ với bản đồ đó, giờ ta bỗng nhiên chạy đi tặng cho hán, chẳng phải hán lại càng thêm...”

“A!” Tôi sợ hãi kêu lên, cắt ngang lời anh.

Hai hàng lông mày anh nhướng lên, hỏi: ‘Sao vậy?’

Tôi tỉ mỉ suy nghĩ một chút, rồi mới chậm rãi nói: “Muội vẫn nghĩ chuyện này có chút kỳ quái, dường như có người cố ý muốn Hán Vương nghi ngờ huynh...Hiện giờ thì cảm giác này càng mãnh liệt...Huynh nghĩ lại mà xem, trong hộp sắt là vật gì, trên đường đi chúng ta đã theo dõi suốt, ngay cả chúng ta cũng không biết bên trong đó là vật gì, vậy Hán Vương làm sao mà biết chứ?...Khả năng là có người nói cho hán biết...?”

Mặt mày anh rạng rỡ, liên tục gật đầu nói: “Không sai, không sai, trở nên rất thông minh rồi đấy.”

Tôi ngó anh, ngạc nhiên nói: “Huynh đã sớm biết rồi ư?”

Đào Hoa Thiều cười lắc đầu, nói: “Ta cũng nghĩ kỳ lạ như vậy, nên cho người đi thăm dò. Sáng hôm qua mới nhận được hai tin tức từ bồ câu đưa thư, chứng thực sự suy đoán này là đúng.”

Tôi ngồi dậy: “Là cô ta đúng không?”

Anh mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên chuyển đề tài câu chuyện, dùng một kiểu nói vô cùng tán thưởng: “Thật khó tin cô ta tuổi còn nhỏ mà lại có lòng dạ như vậy, thật sự là thông minh tuyệt đỉnh, ta suýt nữa đã bị cô ta lừa gạt rồi.”

Tôi sững sờ một lúc mới nói: “Cô ta vì sao lại muốn làm vậy? Đắc tội với huynh đối với cô ta có gì tốt chứ?”

Đào Hoa Thiều nói: “Cô ta thật sự là không còn cách nào khác, trong việc cuốn theo Ngự trì sông trang vào chuyện này, cô ta sẽ không có đường lui, cô ta lại phải lựa chọn giữa thái tử và hán vương trong lúc này chỉ được làm việc cho một người.”

Tôi hiểu ra: ‘Người sau lưng cô ta là thái tử, cho nên cô ta đã dùng kế ly gián giữa huynh và Hán Vương...A, đây thật sự là một kế trong kế, nếu Hán vương trúng kế, quả thực Ngự trì sông trang trở thành nơi sở dụng cho Hán Vương, còn có thể làm nội ứng cho hoàng thái tử. Đây thật sự là một chiêu rất lợi hại.’

Đào Hoa Thiều thở dài, nói: “Đúng vậy, lúc này ta rút lui, chẳng khác giúp cô ta một việc tốt.”

Tôi hừ một tiếng, cố ý nói: “A, huynh không cam lòng, vậy huynh tiếp tục đi giúp Hán Vương, đấu với cô ta một trận...”

Đào Hoa Thiều giả vờ phẫn nộ trừng mắt với tôi, hừ nói: “Muội không cần đả kích ta. Nếu ta vì cơn giận này mà thật sự đấu với cô ta một trận, thì ta không phải là Sở Thiên Dao, muội cũng sẽ không là Dung Sơ Cuồng nữa.”

Tôi sững sờ.

Anh hài hước cười nói: “Ta yêu giang sơn nhưng lại thích mỹ nhân hơn.”

Tôi phì cười.

Đào Hoa Thiều tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta đã tìm được một việc còn thú vị hơn chuyện mưu phản...”

Tôi ngạc nhiên nói: “Là chuyện gì?”

Anh không đáp, chỉ hơi ngoắc ngoắc ngón tay. Tôi lập tức cúi người xuống gần, anh áp sát vào mặt tôi, cười hì hì nói: “Là sinh hài tử đó.” Nói xong hai tay đã bắt đầu hành động xấu xa rồi.

Như vậy, cho đến tận buổi trưa chúng tôi mới rời giường. Đối với một xã hội nghiêm khắc sâu sắc, ta chính là một người phóng đảng, so với Phan Kim Liên còn hơn, sợ rằng còn bị cho vào lồng heo thả sông ý chứ.

39. Chương 24 (1)

Chúng tôi vừa rửa mặt mũi chải đầu xong, Phượng mình liền đến nói, sáng sớm Hán Vương đã phái người đến mời, bây giờ vẫn còn đang chờ đằng trước. Đào Hoa Thiếu hướng về tôi cười cười rồi cùng Phượng Minh đi ra đằng trước.

Tôi ở trong phòng đi loanh quanh một vòng, những đồ trong phòng đều là do Đào Hoa Thiếu dẫn tôi đi chọn mua về, cảm giác mỗi một đồ vật đều muốn mang theo, mỗi một đồ vật bỏ đi đều luyến tiếc, không thể nào xuống tay được, liền đem đồ dùng hàng ngày cùng với quần áo của hai chúng tôi thu dọn lại, còn đi tìm một nha hoàn hỗ trợ việc thu dọn đồ đạc, lúc đi ra ngoài thì va phải Phượng Minh.

Tôi hỏi: Chuyện gì vậy?”

Anh ta nói: “Chủ nhân đi Hán Vương phủ, buổi tối có thể về muộn, xin phu nhân đừng chờ hấn, cứ nghỉ ngơi sớm trước đi...”

Tôi vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à? Là Hán Vương không cho huynh ấy đi phải không?”

“Nghe nói là Hán Vương mở tiệc tiễn biệt với chủ nhân.” Phượng Minh mỉm cười, dừng một chút rồi nói: “Nhưng, khẳng định còn có chuyện khác nữa, mưu đồ của Hán Vương từ đầu tới cuối đều là do chủ nhân tài giỏi chuẩn bị, giờ chủ nhân buông tay bỏ mặc, ha ha...Đoán chừng hấn lúc này sốt ruột như kiến bò trong chảo, gấp đến độ xoay vòng vòng rồi...”

Lúc anh ta nói chuyện mặt vẫn luôn mỉm cười, có thể nhận ra dáng vẻ anh ta rất nhẹ nhàng. Trong trí nhớ của tôi, anh ta nói liên tục nhiều như vậy thì đây là lần đầu tiên. Ha ha, xem ra việc buông tay chuyện mưu phản đối với anh ta mà nói như giảm được sức ép là một quyết định đúng đắn.

Tôi bật cười lên, nhưng vẫn còn chút lo lắng tiếp tục truy hỏi: “Hán Vương sẽ không làm khó huynh ấy chứ?”

Phượng Minh không cho là như vậy, hừ nói: “Nếu hấn dám có ý nghĩ đó, chỉ có một con đường chết.”

Nói thì như thế, nhưng toàn bộ buổi chiều tôi mơ hồ có một cảm giác bất an, lúc thu dọn đồ đạc đã làm vỡ mất hai bình hoa men sứ màu xanh. Cho đến tận hoàng hôn, sau khi ăn xong trở về phòng thay đổi y phục, bỗng nhiên thấy trong người có một bình sứ nhỏ tinh xảo màu trắng, tôi ngẩn ra một lúc mới nhớ đây là lọ thuốc giải phải đưa cho Trầm Túy Thiên.

Tính toán thời gian thì hôm nay đúng là ngày thứ ba. Rõ ràng ngày mai là ngày hết hạn hấn đến lấy thuốc giải. Nếu đêm nay hấn không đến, tôi cũng không có nhiều thời gian cho hấn.

Tuy rằng Đào Hoa Thiếu nói không cần chờ anh, nhưng tối nay đã định trước là không được ngủ rồi. Đối với việc sắp đi đến đó, tôi vừa hưng phấn lại vừa bất an, lật qua lật lại không thể ngủ được, cuối cùng đứng lên lấy một quyển sách để đọc, nhưng chữ phồn thể trái ngược hấn giản thể nên hầu như không đọc được, uống tôi tự cho mình là phần tử trí thức. Nhưng loại chữ này quả thực là thuốc thôi miên rất tốt, tôi nhìn một lúc là thấy buồn ngủ, trong lúc mơ màng chưa ngủ say thì giãy tiếp theo thấy toàn thân tê rần không thể cử động được, sau đó có một chiếc bao đen to phủ lấy người.

Cơn gió mạnh thổi qua tai làm tinh thần tôi khá tỉnh táo, nghi vấn theo nhau mà kéo đến.

Người này là ai? Hấn bắt tôi làm gì? Hấn làm sao đến đây được? Tôi không nghe được chút động tĩnh gì, còn Phượng Minh cũng căn bản không phát hiện ra người này, hay là anh ta giống như tôi đã bị điểm huyệt

đạo, hoặc đã bị giết chết rồi? Trong thiên hạ người có võ công cao như vậy không phải là nhiều..Chẳng lẽ bên cạnh Hán Vương còn có cao thủ thâm tàng bất lộ? Nếu đúng là như vậy, vậy Đào Hoa Thiếu chẳng phải đang gặp nguy hiểm hay sao?

Chuyện này quả thực quá thuận lợi đến không thể tin được. Thì ra bọn họ đã lên kế hoạch chờ sẵn ở chỗ này rồi.

40. Chương 24 (2)

Trong địa lao rất u ám, không khí ẩm ướt, phảng phất có mùi gỉ sắt. Trầm Túy Thiên nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết.

Tôi kêu tên hắc hai lần cũng không thấy hắc đáp lại, liền đi đến kiểm tra hơi thở của hắc, lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, cả người run rẩy. Một cảm giác quen thuộc đã lâu chiếm lấy cơ thể tôi, tôi nhớ đến tình cảnh lúc Phong Đình Tụ chết...

Tôi cảm nhận được trên mặt mình có gì đó ẩm áp chảy xuống.

Khoảng chừng cách một nén nhang. Tôi nghe có tiếng người nói: “Người khóc cái gì?”

Tôi sửng sốt: “Huynh không chết à?”

Hắc thở dài, nói: “Ta chết rồi còn có thể nói chuyện được với người à, người đúng là một người ngốc không chịu được.”

Tôi lau nước mắt, đứng lên, lấy trong người ra chiếc bình sứ nhỏ đưa cho hắc: ‘Này, thuốc giải đây.’

Lần thứ hai hắc thở dài, nói: “Nói người ngốc thật không oan uống cho người chút nào mà.”

“Có ý gì vậy?”

“Một chút độc cắn con ầy làm khó được Trầm Túy Thiên ta sao.”

Tôi choáng! Thật là quá ngạo mạn!

Tôi tức giận nói: “Vậy huynh tới tìm tôi làm gì?”

Hắc hỏi lại: ‘Ai nói ta tới tìm người?’

Tôi chán nản. Một lát sau chuyển sang chuyện khác, nói: ‘Cái lão đầu kia là ai?’

Hắc nói: ‘Hắc hiển nhiên là muốn tìm người phiền phức là người, ta làm sao mà biết?’

Tôi không nói gì, một lát sau mới nói: “Thương thế của huynh có sao không?”

Ngữ khí của hắc rất nhỏ nhen: ‘Nếu như ta đã chết, lúc này đã hóa thành tro tàn rồi.’

Tôi liền mặc kệ hắc.

Đúng lúc, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, một người mặc đồ màu xanh thẫm từ trong bóng tối lộ một chút ra ngoài ánh sáng, tôi nhìn kỹ thì nhận ra khuôn mặt đó, là Liễu Ám.

Vào lúc này, tôi bỗng nhiên rất tỉnh táo.

“Thì ra là cô?”

“Là ta.”

“Là Lâm Văn Từ bảo cô làm như vậy phải không?”

“Là ta tự quyết định, không liên quan đến tiểu thư.”

Tôi cười lạnh.

Cô ta mỉm cười nói: “Người tin hay không cũng không sao. Dù gì thì không ai quan tâm đến cảm giác của người chết.”

“Cô muốn giết tôi sao? Vì sao?”

“Bởi vì người đáng chết.”

“Tôi phạm tội gì?”

“Người phản bội sơn trang, đã là một tội chết. Huống chi ngày đó tại Thái Nguyên, người đối với lão trang chủ...”

“Dù vậy...” tôi cắt ngang lời cô ta, lạnh lùng nói: “Cho dù ta có tội, nhưng cô dựa vào đâu mà đến thẩm lý và phán quyết tôi? Cô là ai? Cô chỉ là một con chó bên cạnh Lâm Văn Từ, Ngự tri sơn trang từ lúc nào mà cần đến cô ra lệnh chứ.”

Sắc mặt cô ta tái mét, môi run lên: “Ta không có quyền, nhưng người đừng quên, tam đại Thiên Ảnh trong Ngự tri sơn trang còn có một người còn sống, lão ta còn có quyền này.”

Tôi cười lạnh nói: “Đáng tiếc tôi không phải là người của Ngự tri sơn trang, ai cũng không thể đối với tôi như thế được. Tôi khuyên cô tốt nhất là mở cửa thả chúng tôi ra ngoài...”

“Ta không muốn nhiều lời với người. Trầm Túy Thiên e ngại Sở Thiên Dao không dám giết người, Văn Từ tiểu thư lấy đại cục làm trọng không thể giết người, ta thì không có nhiều kiêng dè như vậy...”

Cô ta nó xong rút thanh kiếm ngắn ra, bước tới từng bước.

Tôi mặt lạnh te, nói: “Nói như vậy, đều là Lâm Văn Từ cũng có ý giết ta. A! Là vì báo thù phụ thân của cô ta đúng không?”

Liễu Âm cười nhạt không đáp, kiếm phong sáng như tuyết chậm rãi đưa tới, từ gương mặt tôi rồi chuyển xuống đâm thẳng vào yết hầu của tôi, như muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của tôi.

Tôi rất muốn hỏi một chút là cô ta có đúng thần kinh hay không? Động tác giết người nhất định phải nhanh, không nên chơi đùa nhiều như vậy, đồ vô dụng.

Khi tôi đoạt được thanh kiếm của cô ta thì mặt cô ta ngầy ra như phồng, nhìn rất buồn cười. Tôi nghĩ nhất định cô ta quá tin tưởng ông già nguyên lão kia.

Tôi thề là tôi chưa từng ra tay độc ác với bất kỳ một cô gái nào như đối với cô ta, nhưng tôi thực sự là cạo đã hết tóc của cô ta. Do vì là lần đầu tiên, tay nghề mới nên tôi có cắt vào da đầu cô ta một chút, chỉ có vài chỗ thôi.

Sau đó, tôi bắt chước hình dáng của cô ta, đặt thanh kiếm từ mặt cô ta chậm rãi lướt xuống, nhìn gương mặt cô ta chuyển sang trắng bệch từng chút một, thật sự là rất sướng, thảo nào trong ti vi người xấu đều thích diễn như thế.

Lúc này, Trầm Túy Thiên mới đứng lên bước tới, nhìn tôi nói: ‘Lần đầu tiên ta phát hiện, người cũng rất tàn nhẫn.’

Tôi lạnh lùng chỉnh hấn: “Cho nên, huynh tốt nhất cũng không nên đắc tội với tôi.”

Hấn cười cười, không nói gì.

Liễu Âm cười lạnh nói: “Người có gan thì giết ta đi.”

Cổ tay tôi run lên, mũi kiếm đâm thẳng vào vai cô ta, sau đó tôi chậm rãi di chuyển chuôi kiếm, mỉm cười nói: ‘Cô có gan mới khiêu khích tôi.’

Mặt cô ta không còn chút huyết sắc, môi bắt đầu trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra từ trán chảy xuống.

Sự đau đớn làm cô ta cảm miệng không nói được gì.

Bỗng nhiên, trong địa lao âm u tôi ngửi được mùi hương thơm nhẹ, ngay sau đó một giọng nói vang lên vội vàng: “Sơ Cuồng, thủ hạ lưu tình.”

Lâm Văn Từ từ cầu thang chật hẹp bước nhanh xuống, theo sau cô ta còn có một lão già và Lam Giả Hối. Tôi ngó cô ta không nói gì, rút kiếm về. Liễu Âm liền tê liệt ngã xuống đất. Lâm Văn Từ mở cửa địa lao đi vào, nặng nề nói: ‘Xin lỗi, chuyện này giao cho ta xử lý.’

41. Chương 25 (1)

Nơi này là Ngọc Bích phong, tổng đà của Ngự trì sơn trang.

Có người bưng hai bồn nước tới, chúng tôi rửa ráy qua loa một chút, sau đó cùng đi tới Giới Đường của Ngự trì sơn trang. Lâm Văn Từ nói, cô ta nói sẽ trả lại công đạo cho tôi.

Ha hả, ăn nói. Cô ta vốn không cần phải ăn nói gì với tôi cả, tất cả chỉ bởi vì Đào Hoa Thiếu. Sự thật nói cho chúng tôi biết, một người đàn ông tốt thì sẽ quan trọng đến mức nào.

Buổi tối hôm đó, Lâm Văn Từ tại Giới Đường đã dùng cực hình nghiêm phạt Liễu Âm, vai trò thể hiện đầy đủ.

Tôi bởi vì nguyên nhân thấp thỏm nhớ Đào Hoa Thiếu nên cũng không truy cứu đến cùng, liền cùng Trầm Túy Thiên hạ sơn.

Trên đường đi, bỗng nhiên Trầm Túy Thiên phá lên cười, có chút châm biếm nói: ‘Ta nhiều lần đánh nơi này mà không có kết quả, không ngờ lại bị người ta dùng cách này để mời tới.’

Tôi không nói gì.

Hắn lại nói: ‘Lâm Văn Từ này, thật sự là một đối thủ lợi hại nhất mà cả đời Trầm Túy Thiên ta mới gặp. Loại nữ nhân giở trò thủ đoạn như vậy, trong thiên hạ tuyệt không có mấy người ta đối thủ của cô ta.’

Tôi vẫn không nói gì.

Lúc ở dưới chân núi chia tay, hắn đối diện với tôi, nói: ‘Dung Sơ Cuồng, có thể đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Lại nói đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là ở trên Ngọc Bích phong, thật là thú vị.’

Dưới ánh trăng, dáng vẻ tươi cười của hắn mơ hồ có một tia cảm xúc ưu thương.

Trong lòng tôi chỉ lo lắng cho Đào Hoa Thiếu, không muốn nhiều lời, chỉ đơn giản an ủi thương thế của hắn hai câu không hề đặc biệt gì hơn. (chủ yếu là do tôi vô tâm).

Từ đây về sau, tôi cũng không còn gặp lại Trầm Túy Thiên nữa.

Hắn tuân thủ lời thề với Đào Hoa Thiếu, trong vòng mười năm không đặt chân đến Trung Nguyên nửa bước.

Mười năm sau, tức là năm thứ chín Tuyên Đức, hắn hiệp trợ phụ thân tập kích đánh vào bộ tộc Tác -ta của A Lỗ Đài, chính thống ban đầu vừa dập tắt sự an bình của hai vua, thống nhất đế quốc Mông cổ. Chính thống bốn năm, hắn từ chức vụ tức phụ xưng làm Thái sư hoải vương. Chính thống mười bốn năm, tấn công ồ ạt với quy mô lớn, tiến vào thổ mộc bắt Minh triều hoàng đế Anh Tông làm tù binh, thiết kỵ xâm phạm đến Bắc Kinh, sau đó bị Vu Khiêm đẩy lùi, cùng nhau nghị hòa. Bốn mươi bảy tuổi bị bệnh chết, có người nói là trong ngục bệnh cũ tái phát.

Ngày hôm sau chúng tôi rời khỏi Tế Nam, nhưng không trực tiếp quay về Mạc Da Sơn mà là đi núi Nga mi, nghe Hoàng Ngọc nói, Lôi Du Nhạc ẩn cư ở đó.

Tháng năm năm Hồng Hi, hoàng đế Chu Cao Sí băng hà.

Hán Vương Chu cao Húc nghe được tin đó, mai phục binh mã muốn giữa đường chặn giết hoàng thái tử lúc đó là Chu Chiêm Cơ, sau đó tự lập thành đế. Bất ngờ nhất chính là, hắn không chờ lúc đó Chu Chiêm

Cơ tới, mà lại chờ lúc nghe được tin Chu Chiêm Cơ đăng cơ. Theo lý thuyết, Chu Chiêm Cơ trấn thủ cách xa Nam Kinh, còn Hán Vương thì lại sống ở Bắc Kinh rất gần với Nhạc An, thời gian của hắn rất dư dả, nhưng hắn vì sao lại không đợi được Chu Chiêm Cơ chứ?

Đây là sự bí ẩn vĩnh viễn của lịch sử.

Thế nhưng, nếu như mọi người đã đọc đoạn đầu của tiểu thuyết “Đại minh giang hồ trạch nữ ký”, tôi tin mọi người sẽ biết được đáp án vì sao.

Chính quyền triều đại đương thời đột nhiên thay đổi, trên giang hồ đang lặng yên cũng phát sinh một loạt thay đổi.

Yến Phù Phong trở thành tân trang chủ Ngự trì sơn trang, cùng các lộ giang hồ đồng đạo tiến vào Tế Nam chúc mừng, có người nói Phong Tịnh Ly cũng đến đó, có người nói cô ấy hiện giờ là hộ vệ thân bí của hoàng đế bệ hạ, có người nói cô ấy và Lâm Văn Từ là hai người bằng hữu tốt, còn có người nói hai người đó cùng liên kết kế hoạch mưu hại Dung Sơ Cuồng.

Nhưng, những lời đồn đãi chung quy không thể tin tưởng được.

Sau đó, tôi trong đồng hồ tạp phát hiện ra bản đồ bảo tàng, liền bàn bạc với Đào Hoa Thiếu muốn đi Nam Kinh tìm bảo tàng.

Đào Hoa Thiếu không cho phép, bởi vì tôi mang thai.

Tôi nói, vậy chờ sau khi sinh con xong thì đi tìm bảo tàng.

Nhưng, trên thực tế, người làm cho cô ấy không thể đi tìm bảo tàng được, không phải là do Đào Hoa Thiếu quyết định, mà quyền nắm quyết định trong tay Thẩm Thương My tôi. Ha ha ha!

42. Chương 25 (2)

Đào Hoa Thiếu đứng dưới ánh trăng, bạch y trắng tuyết không dính hồng trần, đôi mắt đẹp khê như rồng lên, nhìn Đỗ Đỗ Diệu ngữ khí lạnh băng nói: “Người kêu cái quỷ gì vậy? Còn không trở về phòng đi.”

Đỗ Đỗ Diệu không la hét nữa, đứng lên ngay cả bùn đất cũng không thêm phỉ, quay về phòng luôn.

Ha ha, thật đắc ý, anh chàng này cũng có lúc sợ.

Tôi quay sang nhìn Đào Hoa Thiếu, thăm dò: “Đêm nay có vẻ tâm tình huynh không tốt lắm thì phải?”

Đào Hoa Thiếu sầm mặt với tôi.

Tôi sững sốt, lẽ nào bên Hán vương có gì đó thay đổi?

Anh bỗng cười nhạo một tiếng, nói: “Tiểu tử này càng ngày càng không nói được, cũng nên quản giáo nghiêm một chút, ta thấy căn bản Hoằng Ngọc không quản lý hắn được,”

Tôi liên tục gật đầu phụ họa, ai ngờ anh lại chuyển câu chuyện, nói: “Còn muội nữa, cũng nên quản giáo thật nghiêm vào.”

Tôi kháng nghị: “Muội làm sai điều gì chứ?”

Đào Hoa Thiếu không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu ánh mắt như điện nhìn tôi rất lâu, nói: “Người đầy bùn, tóc rối loạn, vạt áo sau thì bùn còn nhiều hơn, bên trong cổ áo tay trái thì bị trầy xước da, lại không cẩn thận bị ngã rồi đứng không?”

Tôi chỉ cười. Chuyện tối nay vốn không định nói cho anh biết, nhờ xảy ra xung đột với Ngự trì sơn trang thì phiền phức to.

Anh tiếp tục nói: “Vạt áo trước thì vẫn còn dính nước mắt, thật ngạc nhiên quá. Ta biết muội bên ngoài thì ôn thuần, nhưng bên trong cũng là một nữ trung chảy máu chứ không rơi lệ...”

Tôi cười gượng hai tiếng, chột dạ nói: ‘Quá khen quá khen.’

Đào Hoa Thiều khoanh tay vào, cười nửa miệng nói: ‘Muội hãy nói cho ta nghe đi, là đã có chuyện gì?’

Tôi cười thầm nói: ‘Chuyện này thật ra đã được giải quyết rồi, muội nói ra, huynh không được tức giận được không?’

Đào Hoa Thiều mặt lạnh te, nói: ‘Vậy để xem là chuyện gì đã?’

Tôi ho nhẹ một tiếng, nói: ‘Là như này, muội đang ở trong phòng ngủ, mơ mơ màng màng bị người ta điểm huyết...’

Đào Hoa Thiều nghe xong nhũu mày không nói gì.

Tôi tỏ vẻ thoải mái: “Lâm Văn Từ đã xử phạt Liễu Âm rồi. Đoán chừng là giữa cô ta và Dung Sơ Cuồng có ân oán gì đó. Dù sao chúng ta ngày mai cũng quay về Mạc Da Sơn rồi...”

“Chúng ta không quay về Mạc Da Sơn nữa.” Đào Hoa Thiều bỗng nói.

“A!” Tôi sửng sốt, “Vì sao? Hán Vương làm khó dễ huynh à?”

Anh cười cười nói: ‘Không có. Nhưng hần cầu khẩn ta vì hần mà tìm kiếm bảo tàng của Kiến Văn đế.’

“Tức là cuối cùng vẫn giúp hần làm mưu phản à?”

“Sai.” Đào Hoa Thiều lắc đầu nói: ‘Mưu phản chính là, ta đã đem viết lại tử mĩ kế hoạch cùng với mọi sắp xếp nói cho hần rồi. Chuyện bảo tàng, là hần lén van xin ta.’

Tôi hơi tức giận, nói: ‘Bảo tàng tới tay hần rồi, cuối cùng cùng dùng để làm mưu phản mà thôi. Hơn nữa, bảo tàng căn bản không nên cho hần.’

“Ha hả.” Đào Hoa Thiều phá lên cười, “Hần là hậu duệ quý tộc hoàng thất, là người của Chugia, bảo tàng vì sao không nên cho hần?”

Tôi càng tức giận, thốt ra câu đạo lý: “Là tiền tài bất nghĩa do hoàng đế vợ vét của dân, cần phải trả lại cho dân chúng.”

Đào Hoa Thiều cười to: “Vật trong cung, ai dám lấy chứ?”

Tôi cứng họng.

Đào Hoa Thiều vừa cười vừa nói: ‘Sơ Cuồng, dù sao thì đây cũng không phải là thời đại của muội, mọi việc có thể nói không nằm trong tưởng tượng của muội. Được rồi, chúng ta đừng tranh luận nhau về việc này nữa, đi tắm đi.’

Anh nói xong, với tay qua.

Tôi phớt lờ anh, nói: “Huynh nói chẳng có lý gì hết.”

Đào Hoa Thiều thở dài, nói: “Sơ Cuồng, ta biết muội lo lắng cho ta. Bởi vì muội đã sớm biết kết cục của chuyện mưu phản, cho nên, trong lòng muội thủy chung vẫn có một sự bất an mạnh mẽ. Cho dù muội không nói gì, nhưng ta hiểu.”

Anh nắm lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Ngày chết của hoàng đế sắp tới gần, rất nhiều sự tình sẽ trở nên gay gắt, muội càng ngày càng lo lắng, ban đêm ngủ không ngon giấc, muội có biết không?”

Đào Hoa Thiều sờ mặt tôi, mỉm cười nói: ‘Ta không muốn khiến muội lo lắng như vậy. Đây mới là nguyên nhân chính ta buông tay chuyện mưu phản, Bởi vì muội, ta trở nên nhất gan, ta cũng sợ thất bại nữa, trước đây ta không bao giờ để tâm tới điều đó, nhưng hiện giờ đã khác, ta đã có muội, ta không thể hành động khinh suất được.’

Tôi nhìn anh, cảm thấy mũi cay cay, nước mắt chảy xuống.

Anh tiếp tục khẩn thiết nói: “Hãy tin tưởng ta, thật sự ta và chuyện mưu phản không liên quan gì nữa. Giúp hần tìm được bảo tàng, tạm thời đền bù cho hần.”

Tôi lấy ống tay áo của anh lau nước mắt, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

43. Chương 26 (1)

Ngày hôm sau, tôi còn chưa muốn xuống giường chợp nghe giọng nói của Đỗ Đỗ Điều la hét gọi cái gì Văn Từ tiểu thư, rồi liên thanh không ngừng nghe rất vui sướng, không rõ là đang nói cái gì, rồi bỗng nhiên im bặt.

Chẳng lẽ là Lâm Văn Từ tới?

Tôi mặc y phục ra khỏi phòng đi đến đó, còn chưa ra đến nơi đã thấy Lâm Văn Từ đứng ở trong viện, mặc trang phục màu hồng nhạt rất đơn giản, nhất cử nhất động đều thướt tha hoàn toàn tự nhiên lay động lòng người không thể diễn tả thành lời.

Tôi cảm thán: Thật sự là tạo hóa quá ưu ái mà!

“Sở tiên sinh, hôm nay ta cố ý đến đây để tạ tội.”

Đào Hoa Thiểu đứng ở cánh cửa, trên mặt không lộ thái độ gì, lạnh nhạt nói: “Lâm tiểu thư có tội gì?”

Lâm Văn Từ nói: “Ta quả giáo thủ hạ bất lực, quấy nhiễu tôn phu nhân...”

“Quấy nhiễu? Chuyện tối hôm qua chỉ đơn giản là quấy nhiễu như vậy thôi sao?” Đào Hoa Thiểu cười nhạt, nói, “Lâm tiểu thư, ta rất hiếu kỳ, thủ hạ của ngươi vì sao lại quấy nhiễu Sở Cuồng?”

Tôi cũng hiếu kỳ, liền dựa vào hành lang chờ đợi.

Lâm Văn Từ hơi cười gượng, nhưng không hề lúng túng, đôi mắt trong suốt nhìn Đào Hoa Thiểu, nói: “Chuyện này nói ra có chút liên quan đến Sở tiên sinh. Hôm nay ta cũng không sợ đắc tội với Sở tiên sinh, thẳng thắn nói ra. Lúc đầu gia phụ giao thủ với Sở tiên sinh ở Thái nguyên, thảm bại mà về, có thể nói Ngự trị sơn trang hiềm khi bị tổn thất nặng nề như vậy. Vì thế, có một số đệ tử trong sơn trang tâm tình xúc động phần nộ sinh lòng oán hận...”

Cô ta dừng lại, không nói tiếp, nhưng ý tứ thì không cần nói cũng hiểu.

Đào Hoa Thiểu trầm ngâm không nói gì.

Cô ta bỗng nhiên chuyển câu chuyện, tiếp tục nói: “Đương nhiên, bọn họ nếu dám can đảm tìm cách đấu với Sở tiên sinh thì chẳng khác gì châu chấu đá xe, tự tìm đường chết, cũng không thể trách được. Chỉ bậc là chúng đệ tử không biết tự lượng sức mình, Ngự trị sơn trang có chết một trăm cũng không tiếc...”

Đào Hoa Thiểu mặt lạnh te, nói: “Ta làm tổn thương phụ thân của Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư không chút oán hận lại còn ngăn cản đệ tử môn hạ báo thù, thật khiến người khác khó hiểu.”

Lâm Văn Từ mặt không đổi sắc, thu lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc nói: “Tiên sinh sai rồi! Ta cũng hận, nhưng hận không thể giải quyết được vấn đề, hận không thể kéo Ngự trị sơn trang trở nên cường đại. Ta hận tiên sinh, nhưng lại không có năng lực để đối kháng với tiên sinh. Cho nên, ta chỉ có thể thu nổi hận lại, hướng chi hiện nay thể cục mưa gió bất chợt, sự sinh tồn tử vong của bản trang đang trong thời khắc mấu chốt, lúc này càng phải nên bình tĩnh. Ta không cho phép bất luận kẻ nào có hành động thiếu suy nghĩ, cho dù người đó là ai...nếu không nghe lời, chỉ có chết!”

Giọng nói của cô ta nhu hòa êm tai, nhưng lại rất quả quyết đoạn tuyệt, khiến người khác thấy lạnh tóc gáy.

Cô ta nói xong, nghiêng đầu ra sau ra hiệu. Hai gã đệ tử đằng sau lập tức khênh cang thương ra, cang thương được che bằng tấm vải trắng, hình như là có người.

“Tối hôm qua, hạ nhân Liễu Ám của bản trang đắc tội tôn phu nhân. Bản trang đã theo quy củ khiến trách cô ta, giờ ta giao cô ta cho tiên sinh, sống hay chết, hoàn toàn do tiên sinh xử trí.”

Tôi nín thở.

Đào Hoa Thiều không bước tới nhìn người trên chiếc cang, chỉ trầm mặc một chút rồi mỉm cười nói: “Lâm tiểu thư nói những lời thật thẳng thắn. Ngự trì sơn trang có Lâm tiểu thư trấn giữ, tin tưởng nhất định có thể tránh được đợt mưa gió này. Về phần người này...., nếu tiểu thư đã khiến trách qua, xin tiểu thư hãy mang về cho.”

Lâm Văn Từ khom người tạ ơn, nói: “Lúc ta tới thấy trước cửa tiên sinh có xe ngựa, mạo muội hỏi một chút, tiên sinh sắp đi xa phải không?”

Đào Hoa Thiều gật đầu.

Cô ta bật cười, giống như hoa lan nở rực giữa đêm: ‘Thật sự là trùng hợp quá, hai ngày nữa ta cũng muốn đi xa một chuyến.’

Đào Hoa Thiều lạnh nhạt ‘ừm’ một tiếng, không chút hứng thú nói rằng: ‘Vây chúc tiểu thư lên đường thuận lợi.’

Lâm Văn Từ không nói thêm nữa, mỉm cười cáo từ.

44. Chương 26 (2)

‘Quần giáo bắt lực?’ Tôi nhìn theo Lâm Văn Từ đi ra khỏi cửa, chậm chạp bước tới bên người Đào Hoa Thiều hỏi: “Huynh có tin những lời cô ta nói không?”

“Đã cố tình bày trò như thế, không tin cũng phải tin thôi.” Đào Hoa Thiều giả vờ than thở, rồi lại trêu tôi: “Thật hiếm khi thấy muội dậy sớm như vậy.”

‘Cuộc sống là để ngủ mà.’ Tôi thuận miệng nói đùa.

Đào Hoa Thiều cười không nói gì, khoác tay tôi đi ăn điểm tâm, sau đó đoàn người lên xe ngựa ra khỏi thành. Kế hoạch lộ trình là như này, đi xe ngựa đến Tể Trữ, rồi lại đi bằng đường thủy ở Tể Trữ đến Dương Châu rồi chuyển hướng đi Nam Kinh. Tôi rất ít có cơ hội ngồi thuyền nên vô cùng hưng phấn.

Chúng tôi đến Tể Trữ mượn được thuyền rồi thì đã là buổi tối, liền ở lại đó nghỉ một đêm, ăn cơm tối cũng không gấp gáp, Đỗ Đỗ Điểu lại âm ỉ đòi đi dạo đêm, Phượng Minh thường ngày luôn trong bộ dạng từng ông già từng trải, giờ cùng dần dần lộ ra khí chất thanh niên hoạt bát, càng ngày cũng trở nên sôi nổi hơn.

Tôi đối với việc hứng thú nhiệt huyết đi thuyền đến ngày thứ hai thì giảm đi một nửa. Hai bên bờ sông phong cảnh khá đẹp, nhưng cũng không tuyệt đẹp như trong phim truyền hình vẫn chiếu. Những ngày đầu tháng năm, thời tiết càng lúc càng nóng, gió thổi đến trước mặt mang đến một mùi vị ẩm ướt mẩn mẩn, làm tôi thấy buồn nôn.

Buổi sáng ngày thứ ba, thuyền vừa đi được một lúc, Đào Hoa Thiều bỗng nhận được tin từ bồ câu đưa thư, anh xem xong nhú mày trầm ngâm.

Tôi cười hỏi: “Có chuyện gì làm huynh không hài lòng à?”

Đào Hoa Thiều lườm tôi, đưa lá thư qua.

Tôi vừa đọc xong lập tức giận tái mặt.

Đào Hoa Thiều cười phá lên: ‘Đây là thái độ gì vậy?’

Tôi mặt nghiêm lại, nói: “Tin tức này vì sao lại cho huynh biết?”

Anh vẫn cười nói: ‘Thói quen thôi.’

Tôi bó tay.

Đào Hoa Thiệu cầm tay tôi khẽ hôn một cái, cười hì hì nhìn tôi. Tôi nhất thời tan chảy. Trầm mặc một lúc. Tôi bỗng nhiên rất hiếu kỳ, ghé sát vào hỏi: “Kỳ lạ, rốt cuộc chuyện này huynh tiến hành bằng cách nào?”

Đào Hoa Thiệu cười hì hì đáp: “Cũng không có gì đặc biệt, đều là ta dùng phương pháp của tiên nhân, tại kinh sư cài cảm cơ sở ngầm, sau đó phân tích sàng chọn ra những tin tức có giá trị, cuối cùng là đưa ra phán đoán.”

Tôi tiếp tục truy hỏi: “Như vậy thì ra huynh đã có kế hoạch, đến lúc đó huynh định làm như nào?”

Đào Hoa Thiệu nhẹ nhàng phun ra một câu: “Lập tức khởi binh đánh Bắc Kinh.”

Tôi kêu khê: “Lịch sử ghi lại rằng Hán Vương sợ tam đại doanh, không dám xuất binh, do đó mà làm mất cơ hội tốt.”

Đào Hoa Thiệu nhướn mày cười nói: “Phần lớn binh lính của tam đại doanh đó rất dũng mãnh thiện chiến, nhưng đại bộ phận bọn họ đều là người ham tiền tài, trong đó có mấy người thủ lĩnh đều đã nhận đại lễ của Hán Vương; Thần cơ doanh nhìn vẻ ngoài thì hung mãnh nhưng thật ra rất công kênh, chỉ có Ngũ quân doanh là tinh nhuệ nhất, đám ô hợp của Hán Vương tuyệt đối không dám chính diện giao phong, nên mới phái cao thủ giang hồ âm thầm bắt ngờ đánh giết lấy thủ cấp tướng lĩnh...”

Tôi bĩu môi, hừ nói: “Thật là đê tiện, thiếu quang minh chính đại...”

Đào Hoa Thiệu phì cười, gõ đầu tôi nói: “Còn nói ngốc nữa này! Mười phần vốn là chuyện không hề quang minh chính đại rồi, huống chi hai quân chỉ có một con đường là đối chọi sinh tử.”

Tôi ngang bướng nói: “Dù sao thì muội cũng tin lịch sử sẽ không bị thay đổi, đã định trước hẳn sẽ thất bại, cho dù cuộc sống thêm một lần nữa, nhưng nó cũng sẽ thông qua cách khác mà biến thành sự thất bại ấy.”

Đào Hoa Thiệu cười ha hả: “Trời ơi, đây là cái lý luận gì vậy? Muội lần trước có nói qua quan niệm về số mệnh người rồi mà.”

Lúc này trên thuyền đột nhiên lắc lư, tôi bỗng thấy buồn nôn, cảm giác vật gì trong dạ dày đang trào dâng lên.

Đào Hoa Thiệu nhíu mày nói: ‘Làm sao vậy?’

Tôi hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói: “Có lẽ là tối qua ăn thức ăn hư nên bị đau bụng thôi.”

45. Chương 27 (1)

Bên trong rất yên tĩnh. Bên ngoài mưa rơi to hơn, dưới mái hiên hạt mưa rơi như những hạt ngọc, tiếng mưa tí tách vang lên truyền vào bên trong phòng yên tĩnh. Tôi nằm bên cạnh Đào Hoa Thiệu, nghe tiếng tim anh đập đều đều, tôi nghĩ đây chính là âm thanh kỳ diệu nhất trên thế gian này.

Đào Hoa Thiệu lặng yên, bàn tay to rộng cầm tay tôi, vuốt ve.

Bỗng nhiên, anh nhẹ nhàng nói ra ba câu: ‘Có sát khí.’

Tôi giật mình, vô thức ngồi dậy. Đào Hoa Thiệu lấy tay đè tôi lại, mỉm cười, đem tôi một lần nữa ôm vào lòng.

Tôi cúi đầu hỏi: ‘Sao muội không cảm giác được...sát khí?’

” Nếu lâu hơn, muội sẽ có thể cảm nhận được.”

“Đối phương lợi hại lắm phải không?”

“Có thể lợi hại ngang bằng muối.” Anh vừa nói vừa cười, “Đó là sát thủ hạng nhất, nên muối không cảm nhận được sát khí của hắn.”

Nói như vậy người đó cũng không lợi hại lắm, tôi thầm thở phào, nhưng bộ dạng chúng tôi hiện giờ không thích hợp đối mặt với sát thủ, tôi kéo tấm chăn che thân thể lỏa lồ của anh...nhờ đó là một nữ sát thủ, chẳng phải sẽ để cho cô ta mở rộng tầm mắt hay sao.

Đào Hoa Thiếu khẽ cười, nhưng ánh mắt bỗng trở nên lạnh băng.

Sau đó, tôi thấy một mũi tên bắn xuyên qua song cửa sổ bay vút tới, lúc gần tới gần mới phát hiện đó không phải là một mũi tên, mà là ba mũi, gần thêm chút nữa thì biến thành sáu mũi, xếp thành một chữ “Sơn”, ngọn núi nhắm ngay người trên giường với tốc độ cực kỳ chậm rãi mà mạnh mẽ.

Càng tới gần thì sát khí càng tỏa ra mạnh mẽ. Da thịt tôi dường như cảm nhận được chất thép lạnh băng, gai ốc nổi lên.

Mũi tên bắn tới trước giường, lúc sắp xuyên qua màn bóng nhiên dừng lại, giống như gặp phải tường đồng vách sắt vô hình không thể công phá được lực giảm xuống rồi đồng loạt rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, tôi cảm giác có một sức hút mạnh mẽ xẹt qua bụng tôi như điện giật, cảm giác tê dại dâng cao, tôi sợ hãi bật kêu lên.

Đào Hoa Thiếu khẽ cười.

Sau đó, tôi nghe tiếng kêu của Đỗ Đỗ Điếu: “Ai? Có bản lĩnh thì đứng lại cho ta.”

Ngay sau đó là tiếng gõ cửa tới tấp: “Dung cô nương, người không sao chứ?”

Tôi vội lên tiếng trấn an cậu ta: “Không sao. Cậu cẩn thận một chút.”

Cậu ta vẫn không đi, tiếp tục hỏi: “Ta vừa nghe tiếng kêu của người, người có bị thương không?”

Tôi định trả lời, Đào Hoa Thiếu bỗng nhiên xoay người ngăn tôi lại, bàn tay ấm áp xoa nhẹ vào bụng tôi, chậm rãi xoa xuống phía dưới, lại đùa giỡn như mọi lần. Tôi như hụt hơi, nghiêm túc trừng mắt với anh, anh vẽ mặt cười xấu xa nhìn tôi.

Đỗ Đỗ Điếu lúc này vẫn còn ở ngoài cửa hỏi tiếp: “Người kia từ đâu đến? Hắn với người có ân oán gì à?”

Tôi vừa giữ tay Đào Hoa Thiếu vừa hốt hển nói: ‘Đã nói với cậu là không sao rồi mà....’

Rốt cuộc, Đào Hoa Thiếu bật cười thật to.

Đỗ Đỗ Điếu ở bên ngoài hiểu ra liền im bất, dường như không thể tin được có người giữa ban ngày lại táo bạo làm việc đó.

Tôi vội mặc áo vào, nghiêm chỉnh lấy ghế ngồi ngay bên giường, dùng giọng quan tòa, lặp lại câu hỏi của Đỗ Đỗ Điếu.

“Người kia từ đâu đến? Vì sao muốn ám sát chúng ta?”

Đào Hoa Thiếu không trả lời, chỉ ôm tấm chăn ngồi tựa ở đầu giường, đôi mắt biết cười nhìn tôi dăm dăm, mái tóc trắng rối tung lộ ra khuôn mặt tuấn tú mê người. Tim tôi rung động, không chịu được liền ghé sát hôn vào mặt anh.

Lồng ngực anh rung rung, lại bật cười lớn lần nữa.

Tôi đứng thẳng lên, vội ho một tiếng; “Nói mau.”

Đào Hoa Thiếu không cười nữa, tỏ thái độ không biết.

Tôi trừng mắt, nói: “Nghe nói huynh đưa cho Hoảng Ngọc một lá thư, bảo cô ấy đi cùng Phượng Minh phải không?”

“Đúng vậy. Ta bảo họ đi gặp Lôi Du Nhạc.”

“Hả?” Tôi sửng sốt, “Có âm mưu gì?”

‘Ta quan tâm bằng hữu không được sao?’

“Hừ! Có cần phải viết thư không?”

“Càng thể hiện thành ý mà.”

“Thật sự là rất có thành ý.” Tôi chuyển sang ngồi ở mép giường, tiếp tục hỏi: “Vậy trong thư viết như nào để muội học tập một chút.”

Đào Hoa Thiếu nheo mắt, nói: “Cái này không hay lắm đâu, người khác viết thư cho muội, ta cũng đâu có xem.”

“A, thì ra nói nửa ngày là vì chuyện này...”

Tôi đứng lên tìm lá thư của Trầm Túy Thiên, lật tung hai bộ y phục để tìm thì lại tìm ra tấm bản đồ bảo tàng, đó là một chiếc khăn lụa có đường kẻ mực lơ mờ, chiếc khăn tay chất liệu không giống như tơ tằm, có thể thấy là do có từ rất lâu rồi. Tôi quay lưng về phía Đào Hoa Thiếu, ngồi chồm hổm để xem, bỗng nhiên nghe tiếng anh thở dài, nói: “Đúng là mắt để đâu vậy, nó ở đây này.”

Tôi quay lại, lá thư đang êm đẹp nằm trong tay Đào Hoa Thiếu, liền cười nói: ‘A, huynh...’

Anh cắt lời tôi: ‘Là muội để lung tung, không phải ta cố ý muốn xem đâu.’

Tôi cười cười không để ý tới anh, tiếp tục cúi xuống nghiên cứu tấm bản đồ bảo tàng.

“Có gì hay mà xem đâu.” Anh hừ một tiếng.

“Tất cả đều là tiền đó.” Tôi cũng không ngẩng lên để trả lời anh.

“Chúng ta không thiếu tiền.”

“Có ai chê tiền đâu chứ.”

“Nghe khẩu khí của muội hình như muốn nuốt trọn nó?”

“Nếu như huynh không phản đối.”

“Muội muốn nhiều tiền để làm gì?”

“Cái gì cũng làm. Nghĩ mà thấy hưng phấn.”

Đào Hoa Thiếu không nói gì nữa, một lát sau mới nói: ‘Qua đây.’

Tôi nghe thấy là lạ, quay lại nhìn, ánh mắt đúng là không bình thường, lập tức cười lạnh nói: ‘Bên ngoài hết mưa rồi, huynh có đói bụng không? Mau đứng lên chúng ta đi ăn cơm trưa...’

Còn chưa nói xong đã thấy hai chân tê rần, không tự chủ được gục trên người anh, anh đưa tay ôm lấy thắt lưng của tôi, mỉm cười nói: ‘Cũng có chút đói bụng.’

Tôi cười gượng nói: ‘Vậy mau rời giường đi thôi.’

Đào Hoa Thiếu hạ giọng nói: “Nếu muội đứng lên được...”

Anh còn chưa nói xong, bên hông tôi có một cảm giác như điện giật lan tới toàn thân, cả người mềm nhũn, hai tay anh du ngoạn đến đâu, thì nơi đó nhạy cảm tới cực điểm, lửa dục như nước lũ tràn tới không thể cứu vãn nổi.

Tôi yếu ớt nói: ‘Huynh lại dùng tiêu hồn...’

Lời cuối còn chưa nói ra, anh liền cắn nhẹ vào tai tôi, hỏi: ‘Bây giờ còn thích bản đồ bảo tàng nữa không?’

Ý thức tôi mơ màng: ‘Thích...’

Anh dừng lại, lấy bản đồ bảo tàng đưa tới trước mặt tôi, hừ nói: “Muội thích như thế, để nó thỏa mãn muội vậy.”

“Ai mà thích nó chứ, muội thích huynh.”

Tôi hồn hển trước bàn tay của anh, kéo áo xuống.

Đào Hoa Thiếu cười khúc khích, đè tôi xuống, hỏi: “Thích cái gì ở ta?”

Lửa dục tôi rực cháy, tôi mò tay xuống cầm lấy vật đang cứng rắn nóng rẫy, vừa cầm vừa nói: “Muội thích nó, không biết nó có thích muội hay không?”

Đào Hoa Thiếu hừ lạnh một tiếng, đánh khẽ vào mông tôi, mười ngón tay theo các huyệt vị đằng sau kích thích xuống phía dưới.

Toàn thân tôi run lên không thể kiềm chế được, liên tục xin tha, lúc đó anh mới tiến vào.

Trong chớp mắt, tôi nghĩ mình chết cũng đáng.

46. Chương 27 (2)

Thời tiết tháng năm càng ngày càng nóng bức, ở trong xe ngựa càng khó chịu hơn, nhưng nếu vén rèm lên thì lại hít phải bụi bặm bên ngoài trời, ai mà biết trong đó có những thành phần gì? Hơn nữa trình độ kỹ thuật đánh xe ngựa của Đỗ Đỗ Điều không thể sánh với Phượng Minh, Đào Hoa Thiếu đương nhiên là ngồi vững vàng như núi, tôi thì thê thảm hơn, thất lưng và cái mông vô cùng đau nhức.

Có người nói nữ chính xuyên qua có thể đem những kiến thức khoa học kỹ thuật hiện đại ứng dụng vào thời cổ đại, các nàng có thể chế ra những sản phẩm hiện đại mà chắc chắn người cổ đại chỉ có mà ghen hòng trở mắt ra mà nhìn (có thể khẳng định đó đều không phải là sản phẩm thủ công mà người xưa có thể làm được). Tôi thì không làm được như thế. Ví dụ như tôi muốn một chiếc ô tô để thay thế chiếc xe ngựa, mặc dù tôi biết rõ lý luận chế tạo, nhưng tôi đi đâu để tìm những...vật liệu cùng công cụ đây? Càng đừng nói đến trước tiên phải vận chuyển khí nén, thép tấm... để thực hiện?...Lại nữa, cho dù tôi có thể chế tạo được ô tô, vậy để khởi động được nó cũng là một vấn đề, tôi biết triều Minh có đại pháo, nhưng tôi không biết có xăng hay không? Nếu như không có, vậy tôi còn phải nghĩ cách khác ...đừng nói một dây xích cho ô tô hay xe đạp tôi cũng không thể tìm được...Một lời khái quát như sau, chỉ dựa vào chỉ số thông minh cùng với năng lực của tôi thì tuyệt đối không thể tạo ra một chiếc ô tô, nếu như người xuyên qua cho dù là một chuyên gia tài năng về chế tạo xe đi chăng nữa, mang theo toàn bộ thiết bị hiện đại xuyên qua cùng, vậy thì trước tiên người đó cũng phải tìm được nguồn điện có đúng không?

Cho nên, tôi vẫn thường than thở, cũng là nữ chính xuyên qua sao lại có khác biệt lớn như thế? Trong Hồng Lâu Mộng, Giả Bảo Ngọc có một câu nói là: ‘Thiên hạ không có ai là đệ nhất. Tôi thật sự thấy rất có lý.

Tôi còn nghe nói, có nữ chính có thể căn cứ vào địa cầu mà phán đoán sắp xảy ra động đất, lũ lụt, đồng thời còn đích thân tới hiện trường để chỉ đạo, tôi đối những đồng nghiệp này...thật sự là bội phục sát đất. Tôi tò mò nghĩ, các nàng chỉ đạo như thế nào, hay là giống như trong ti vi, cầm chiếc loa phóng thanh la hét chỉ đạo lũ lụt? (nếu không thì tôi lo lắng âm thanh của các nàng sẽ bị chìm ngập trong thủy triều.) Nói đúng hơn, các nàng giống những đại tướng quân ngồi trong doanh trại chờ các lộ binh mã đến báo cáo tốc độ chảy xiết của lũ lụt. Trong trường hợp nước lũ tràn qua ngập các ruộng đồng hoa mẫu, hủy hoại thôn trang...Nói chung, những...nữ chính này, nếu như nói các nàng không xuyên qua, đoán không chừng đại danh của các nàng đã được ghi vào kỷ lục guiness thế giới rồi.

Đều là lừa gạt hết.

Khụ khụ, dù gì cũng nên một vừa hai phải thôi, không thể lừa gạt để lấy tiền nhuận bút như thế chứ.

Quay trở lại câu chuyện chính.

Tôi đang trên đường bị xóc nảy toàn thân đau nhức, lại mãi miên man nghĩ mong muốn từ trên trời rơi xuống một chiếc ô tô để thay thế chiếc xe ngựa chết tiệt kia...thì ngay sau đó, xe ngựa hình như là đang cảm nhận được ý nghĩ độc ác của tôi, bỗng nhiên hoàng hôn lờng lờng. Rồi tôi nghe tiếng ngựa hí lên tiếng thê lương.

Trong xe ngựa có tiếng “thình thịch”, khói tỏa ra giống như vô số mảnh nhỏ bắn vào gáy Đỗ Đỗ Diệu, sau đó cậu ta bắn ra ngoài. Ông tay áo bạch y của Đào Hoa Thiệu phát một cái, che mắt tôi lại, giây tiếp theo, tôi đã đứng bên ngoài trời nắng chói chang.

Tôi thấy trong rừng cây phía trước có bốn bóng người ẩn nhanh vào rừng cây rậm rạp mất dạng.

Đỗ Đỗ Diệu đứng lên, vừa xoa hông vừa mắng: “Con bà nó chứ, từ ngày hôm qua đến giờ đã là lần thứ ba rồi, bọn khốn kiếp này muốn gì vậy? Người biết không?”

Cậu nói cuối chắc là hỏi tôi. Hai ngày nay, sắc mặt Đào Hoa Thiệu rất nghiêm nghị đáng sợ, cậu ta không dám cợt nhả, chỉ bới lung tung nữa.

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không biết, ngược lại nhìn sang Đào Hoa Thiệu. Dem vấn đề chuyển sang Đào Hoa Thiệu.

Đào Hoa Thiệu làm như không biết, con người càng sâu thẳm sơn, hướng nhìn xa xăm, không biết suy nghĩ cái gì.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Lẽ nào là người của Ngự trù sơn trang?”

Đào Hoa Thiệu không nói gì.

Đỗ Đỗ Diệu liên tục lắc đầu kêu lên: “Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng này. Văn Từ tiểu thư là người như tiên thiên, tuyệt đối sẽ không làm chuyện này đâu. Cứ coi như lúc trước Dung cô nương có lỗi với Ngự trù sơn trang, nhưng hiện giờ Sở tiên sinh đã không tương trợ Hán Vương nữa, bọn họ không có lý do làm vậy đâu. Dung...Dung cô nương, người nhìn gì ta chứ?”

Tôi nghiêm nghị nói: “Ta có lỗi với Ngự trù sơn trang ư? Cậu nói ngược gì vậy, ta đâu có lỗi gì với họ chứ? Ta làm gì có lỗi với họ hả?”

Đỗ Đỗ Diệu cười gượng, lén nhìn Đào Hoa Thiệu, nói thì thầm: “Cái này, hắc! Người trong giang hồ đều nói vậy mà.”

Tôi gõ đầu cậu ta, nói: ‘Cậu biết quá ít. Sau này cậu sẽ hiểu, tôi không hề có lỗi với họ mà còn giúp họ nữa.’

Bà đây mạo hiểm bảo Phong Tĩnh Ly mang mật hàm đến Nam Kinh gặp Chu Chiêm Cơ, mục đích không phải là vì bảo toàn Ngự trù sơn trang hay sao! Là tên khốn kiếp Lâm Thiên Dịch muốn đoạt quyền của bà đây mới khiến sự việc bất nháo dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Kết quả là còn muốn sau lưng bêu xấu tên tuổi của tôi. Hừ! Tôi thấy danh dự trăm năm của Ngự trù sơn trang đã không nữa rồi, người đứng đầu đã tâm thuận bất chính, còn nói gì đến chuyện danh dự nữa.

Đỗ Đỗ Diệu bị tôi gõ vào đầu, mặc dù vẻ mặt tỏ ra oan ức nhưng không nói gì.

Cậu chàng này tuổi còn trẻ nhưng cũng rất láu cá, luôn kiêu căng là vậy, trên đường đi có gặp lợn sẽ cũng phải cố mà sờ vù một chút, ngày đêm cứ luôn nhắc tới Lâm Văn Từ, tôi dám cam đoan, cậu ta nhất định đêm nào cũng phải chống trọi lại ba từ đó đến sáng, nếu không sẽ không luôn luôn tỏ ra bộ dạng uể oải như vậy.

Còn nữa, tôi đối với chỉ số thông minh của Lâm Văn Từ mà bội phục, phái người tới ám sát tôi là loại hành vi vô cùng ấu trĩ, không phải là tác phong của cô ta. Nhưng xem tình hình ba ngày qua, đám người đó có vẻ như không hoàn toàn là muốn ám sát chúng tôi, ngược lại chỉ muốn cố ý cản trở hành trình của chúng tôi, kéo dài thời gian...

Lẽ nào....có lẽ....cô ta vì tấm bản đồ bảo tàng này? Cô ta cố ý kéo dài hành trình của chúng tôi là muốn đi trước một bước tìm bảo tàng?

Dù sao đi nữa, ai mà biết được chứ? Đối với sự việc không biết thì có cố suy đoán cũng không ra.

Buổi tối lúc đi tìm nơi nghỉ trọ, tôi nói những nghi hoặc với Đào Hoa Thiệu. Anh chỉ mỉm cười, biểu hiện từ chối cho ý kiến, một chút khen ngợi tôi cũng không có, tôi tức giận chẳng thêm để ý tới anh nữa, cùng Đỗ Đỗ Diệu đi dạo chơi trên đường phố.

Đỗ Đỗ Diệu cũng không hổ là cao thủ ăn chơi, chẳng cần hỏi đường ai cả. Dùng câu nói của cậu ta là: Ta ngửi thấy mùi son phấn trên đường, là biết có bao nhiêu cô nương đi qua, nơi nào có nhiều mùi son phấn nhất, thì nơi đó chính là kỹ viện.

Đột nhiên trong lúc đó, tôi rất bội phục cậu ta, đó cũng là một kỹ năng đặc biệt. Nếu như thời hiện đại, chiếc mũi này có thể lợi hại hơn chỗ nghiệp vụ. Không hiểu mũi hần có thể ngửi được mùi hormone từ một người mà đoán được người đó quan hệ bao nhiêu lần không (Xin lỗi, gần đây không tự chủ được đã viết hơi nhiều cảnh nóng một chút).

47. Chương 27 (3)

Tuy là bội phục nhưng tôi cũng không thể để cậu ta sa chân vào nơi đó được. Cho nên, tôi nắm áo cậu ta kiên quyết kéo cậu ta đang bước chân vào phải đi ra, ép cậu ta tiếp tục đi về phía trước. Cậu ta liền ưỡn ngực đi đằng trước, tỏ vẻ không muốn đi đằng sau tôi, như là tôi sau khi ăn tối no xong thì dắt chó đi dạo không bằng.

Cậu ta đang đi bỗng “a” một tiếng rồi dừng lại. Tôi nhìn theo, thấy hai mắt cậu ta nhìn vào hiệu thuốc bắc bên cạnh. Tôi bước tới nhìn vào trong, chỉ thấy trong quầy thuốc đang có một thiếu niên gầy gò đứng đó, dáng vẻ khá phong lưu.

Tôi dè vai cậu ta, trêu chọc nói: ‘Thế nào? Giờ cậu lại có hứng thú với đàn ông à?’

Cậu ta tắc lưỡi, lườm tôi, nói: ‘Đó là một nữ nhân, ta đã gặp cô ta rồi.’

Lúc này, vị thiếu niên đó cầm gói thuốc quay người lại, tôi vừa nhìn, quả nhiên là một cô gái, là Lạc Phi của Thất hải liên hoàn đảo.

Cô ta thấy chúng tôi cũng sững sốt, lập tức quay người bỏ đi.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, tên Nam Cung Tuấn Khanh không phải đã quay về Nam Hải rồi sao? Lạc Phi phải ở bên cạnh hần mới đúng chứ? Còn nữa, cô ta mua thuốc làm gì vậy? Chẳng lẽ Nam Cung Tuấn Khanh bị thương chưa lành? Tính toán thì cũng đã hơn mười ngày rồi, thông thường cao thủ võ lâm thì một đêm có thể trị khỏi thương thế cơ mà.

Đỗ Đỗ Diệu nói: ‘Còn chưa nhớ ra sao, cô ta là người của Thất hải liên hoàn đảo. Chính là người của cái tên bán nam bán nữ Nam Cung Tuấn Khanh kia...Này..người đi đâu đấy...Chờ ta với.’

Tôi đi theo Lạc Phi một đoạn, cô ta bỗng nhiên rẽ vào một ngõ nhỏ mất dạng, tôi ngó trước ngó sau một chút, ngõ nhỏ rất vắng vẻ, chỉ có mấy hộ viện, không biết cô ta vào nhà ai, nghĩ lại gặp cô ta thì có gì đâu, tôi đang định trở về thì cô ta bỗng nhiên lại xuất hiện, hất đầu hỏi: ‘Dung Sơ Cuồng, người theo dõi ta làm gì?’

Tôi bịa chuyện, cười nói: ‘Ánh trăng trên người, tôi chỉ tùy tiện đi theo một chút, sao lại nói là đi theo dõi cô chứ?’

Cô ta cười lạnh nói: ‘Quân chủ nhà ta đang ở đâu?’

Tôi sững sốt: ‘Tôi không gặp Nam Cung Tuấn Khanh.’

Cô ta sầm mặt xuống không nói gì.

Tôi xòe tay ra, nói: ‘Lạc Phi cô nương, hay tay tôi trông trơn ở đây, quân chủ của cô là một người sống to lớn, có lẽ hần ra ngoài một chút...’

Cô ta bỗng cười, nói: ‘Thật không hổ là người của Ngự trị sơn trang, mỗi người đều có thủ đoạn rất giỏi...’Nói xong lại chuyển hướng câu chuyện: ‘Quân chủ nhà ta trọng thương chưa lành nhưng dọc đường đã âm thầm bảo vệ người, hai ngày nay thương thế càng nặng thêm, hần có thể đi đâu được chứ?’

Tôi vội ngắt lời cô ta: ‘Cô nói rõ ràng hơn xem nào, cái gì mà âm thầm bào vệ tôi?’

Cô ta giận tím mặt, nói: ‘Quân chủ nhà ta vốn đang sống yên ổn ở Nam Hải, đều là bởi vì Ngự trị sơn trang các người mà trở thành như vậy, người còn hỏi ta xảy ra chuyện gì ư?’

Cô ta nói xong, lật tay xuất ra một thanh chủy thủ, ánh mắt sắc lạnh, tư thế như muốn liều mạng.

Tôi lại càng hoảng sợ: ‘Cô làm gì vậy?’

Cô ta không đáp lời, cả người bổ nhào về phía trước.

Tôi vội lắc mình né qua, nói liên tục: ‘Này, cô đừng làm điều xằng bậy, tôi không muốn đánh nhau đâu.’

Cô ta phớt lờ tôi, tiếp tục đâm tôi loạn xạ, đáng về liều mạng hoàn toàn không theo chiêu thức nào cả.

Tôi đường đường là một thực nữ chuẩn mực, hơn nữa lại không có oán thù với cô ta, không thể không để ý tới hình tượng mà đánh nhau giữa đường phố, nhưng có thể bỏ chạy giữa đường phố. Vì vậy, tôi ba chân bốn cẳng chạy đi, cô ta cũng không đuổi theo.

Tôi chạy một mạch về khách điểm, vừa vào phòng liền trợn mắt.

Nam Cung Tuấn Khanh quả thật là đang ở trong phòng tôi, còn nằm trên giường của tôi, đắp chăn của tôi, gối cái gối đầu của tôi.

Tóc của hắn rất dài xoa ra mép giường, đen mượt. Sắc mặt hắn trắng bệch, tái nhợt, có thể thấy rõ cả mạch máu dưới da. Hắn đang nhắm mắt, bộ dạng rất yếu ớt. Lúc này hắn không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa, có vẻ như thân cận hơn, biểu hiện trên mặt làm cho tôi nghĩ tới loài động vật nhỏ bé yếu đuối.

Tôi đứng ở bên giường si ngốc nhìn hắn, hoàn toàn quên phải hỏi: ‘Chuyện hoang đường này nảy sinh khi nào? Nam Cung Tuấn Khanh sao lại ở trên giường của tôi?’

Bỗng nhiên, bên tai có tiếng người nói: ‘Nhìn say mê quá nhỉ!’

Tôi giật mình, nghiêng đầu thấy Đào Hoa Thiếu đã đứng bên cạnh mình từ bao giờ, tôi dấm anh một cái, cúi người nói: ‘Làm muội giật cả mình.’

Đào Hoa Thiếu cười nửa miệng, nói: ‘Là muội nhìn người ta quá mê mẩn.’

Tôi than nhẹ: ‘Quả thật là gương mặt đó khiến người ta mê mẩn.’

Đào Hoa Thiếu không nói gì, một lát sau mới mở miệng: ‘Ta thì không đẹp à?’

Lâu rồi anh đã không nói chuyện với tôi, lòng tôi vừa sợ vừa vui sướng, tình cảm bị kích động mạnh, liền bắt lấy tay anh hôn lấy, dịu dàng nói: ‘Trên đời này tuy huynh không phải là người đàn ông đẹp nhất, nhưng lại là người đàn ông muội thích nhất.’

Đào Hoa Thiếu vẫn thấy chưa đủ, tiếp tục truy hỏi: ‘Ta vẫn không đẹp bằng hắn phải không?’

Tôi phì cười, liền mồm nói: ‘Có có có, huynh đẹp hơn so với hắn, được chưa?’

Anh cũng bật cười, cúi xuống hôn môi tôi.

Ham muốn của tôi lại dâng trào, chợt nghe có tiếng người ho khan, hé mắt ra nhìn, thấy Nam Cung Tuấn Khanh đang mở to mắt nhìn chúng tôi, miệng nhếch lên tỏ vẻ châm biếm.

Hắn thay đổi tư thế một chút, thản nhiên nói: ‘Hai vị thật là buồn nôn, ta nghe được mà cả người nổi da gà.’

Tôi đáp trả hắn: ‘Bất lịch sự, phu thê người ta đang nói chuyện, đáng nhẽ huynh không nên nghe mới phải. Cho dù không cẩn thận có nghe được thì cũng phải giả vờ là không nghe được gì chứ.’

Hắn nhắm mắt lại, nói: ‘Đã là chuyện của hai phu thê thì không nên để người thứ ba nghe được.’

‘Ha ha, chúng tôi vốn đóng cửa mà, nhưng thật ra huynh...’ tôi nghiêng đầu ngó hắn, ‘Tôi chỉ muốn thỉnh giáo Nam Cung quân chủ sao bỗng nhiên huynh lại chạy đến phòng chúng tôi vậy?’

Hắn nhắm mắt lại không để ý tới tôi.

Đào Hoa Thiều mỉm cười tiếp lời: ‘Là ta mời hần tới.’

Tôi sững sốt: “Hả?”

Đào Hoa Thiều cười cười, ngồi xuống bàn bên cạnh, thò tay với ấm trà rót trà ra một chiếc chén.

Tôi nhú mày trềng mắt với anh, hỏi: ‘Rót cuộc là có chuyện gì xảy ra?’

Anh nhắc chén trà lên nhưng không uống, ngón tay khẽ xoa xoa, không trả lời.

Tôi chán nản, quay sang nhìn Nam Cung Tuấn Khanh, thấy hần vẫn đang nhắm mắt như đang ngủ.

Đào Hoa Thiều khẽ cười nói: ‘Ta đang suy nghĩ, chuyện này nên nói bắt đầu từ đâu...’

Tôi nói: ‘Hừ! Nghe huynh nói thì hình như chuyện rất dài dòng.’

Anh mỉm cười, gật đầu nói: ‘Cũng khá dài, đại khái là hai tháng trước lúc Trầm Túy Thiên đánh Ngọc Bích Phong...ha hả, Lâm Thiều Từ giao du thật rộng, thật đúng là khiến người khác hâm mộ...’

Nam Cung Tuấn Khanh bỗng nhiên thở dài, nói: ‘Nghe giang hồ đồn Sở tiên sinh thần thông quảng đại, mọi việc đều thuận lợi, ta vẫn không cho là đúng, hôm nay xem ra quả đúng là danh bất hư truyền.’

Tôi nghe vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi: ‘Lúc đó với việc Trầm Túy Thiên đánh Ngọc Bích Phong thì có quan hệ gì?’

Nam Cung Tuấn Khanh trầm ngâm một chút, nói: ‘Khi đó, Lâm lão gia và Lâm Văn Từ cũng nhau mất tích, ta nhận sự ủy thác của Lâm Thiều Từ, âm thầm điều tra nghe ngóng tung tích của họ.’

Trong đầu tôi chợt lóe sáng, nhớ tới ngày đó trên đường tới Tế Nam có thoáng gặp hần. Ha hả, thì ra lúc đó Lâm Thiều Từ cũng đã có kế hoạch an bài sẵn rồi, cũng không phải là hoàn toàn bị động, thật đúng là thâm tàng bất lộ mà.

Tôi khẽ than: ‘Thì ra lúc đó huynh và Lâm Thiều Từ câu kết với nhau...’

“Câu kết?” Nam Cung Tuấn Khanh bỗng nhiên chau mày, cao giọng lên.

Đào Hoa Thiều thì bật cười thành tiếng.

48. Chương 27 (4)

Tôi cười mỉa mai, cố ý nói móc hần: “Huynh đi điều tra nghe ngóng tin tức của Lâm Văn Từ, với hiện giờ huynh đang nằm trên giường của tôi, hai việc này rốt cuộc có liên quan gì nhau?”

Hần không để ý, tự nói tiếp: “Lúc đó, ta theo dõi Trầm Túy Thiên tới Sơn Tây, bởi vì có Tứ tiên tiêu dao đi theo nên ta vẫn không có cơ hội ra tay cứu bọn họ, mãi cho lúc đến Thái Nguyên, Tứ tiên tiêu dao và Trầm Túy Thiên cùng nhau xuất quan. Đêm đó, ta lên vào phân đà của Quỷ cốc mình tại Thái Nguyên thì gặp Lâm Văn Từ...”

Hần bỗng nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra biểu hiện kỳ lạ, dường như đang rơi vào trong hồi ức, là dáng vẻ rất say mê.

Tôi đang định giục hần nói tiếp, chợt hiểu ra, vậy nhất định đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy Lâm Văn Từ. Tôi nhớ lại giọng nói và dáng điệu nụ cười của Lâm Văn Từ, đó là một phong thái tuyệt thế tao nhã thật khiến người khác say mê.

Trong chốc lát, Nam Cung Tuấn Khanh khôi phục lại tâm trạng, tiếp tục nói: ‘Ta nói rõ ý đồ của ta đến đây, nhưng cô ta cự tuyệt đi theo ta, đó là điều ta không thể ngờ tới, ta tưởng cô ta chỉ là một nữ tử bình thường, không có võ công, thân ở trong hiểm địa sẽ tỏ ra vô cùng hoảng sợ ...Ai ngờ cô ta lại tỏ ra rất bình tĩnh như thường...Ta lại càng không ngờ chính là, cô ta đã sớm có mưu kế...’

Hắn cười như tự giễu mình, từ trên giường bước xuống, mái tóc đen huyền xõa xuống vai càng làm toát lên màu da trắng như ngọc, vô cùng quyến rũ lòng người.

Tôi ngẩng nhìn đến mức miệng lưỡi khô nứt, Đào Hoa Thiếu biết rõ lòng tôi, rót một chén trà, dịu dàng đưa tới cho tôi. Dáng vẻ tươi cười làm tôi hoảng sợ, bình thường anh mà cười kiểu này, thì biểu hiện rằng buổi tối hôm nay của tôi sẽ không được yên lành, tôi vội ngồi xuống bên cạnh anh, nhắm mắt nhắm mũi vào uống trà.

Ai ngờ tên Nam Cung Tuấn Khanh này không biết sống chết lại đi tới ngồi đối diện với tôi, cũng rót một chén trà, yếu ớt đưa lên miệng uống một ngụm, rồi mới thở dài, nói tiếp: “Kế hoạch này, các người cũng đều đã biết...”

Giọng nói của hắn rất nhỏ, nói xong hắn khẽ nhắm mắt lại chăm chú nhìn vào trong chén trà. làn hơi nóng của chén trà bay lên hấp vào hàng lông mi dài của hắn tụ lại thành hơi nước mỏng lung rồi lập tức tiêu tan, hàng lông mày hắn khẽ nhếch lên lộ ra dáng vẻ châm biếm, nhìn không chân thực.

Bên trong yên ắng, không ai nói gì.

Tôi thở dài, nói: “Tôi thật bội phục cô ấy, đổi lại là tôi cũng không nghĩ được sâu xa như vậy...”

Nam Cung Tuấn Khanh hơi cười, nói: “Lúc đầu cô ta cũng không có ý nghĩ sâu xa như vậy. Căn bản cô ta chỉ là muốn đối phó với Quỷ cốc minh, thoát khỏi sự khống chế của Bạch liên giáo, nhưng thật không ngờ lại dính dáng đến Sở tiên sinh... Chuyện sau này, thật sự chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, cô ta chỉ có thể đem sự việc đi theo hướng thuận lợi nhất... Nhất là đối mặt với người như Sở tiên sinh, mỗi bước đi của cô ta đều lo lắng hết mực, như đang đi trên mặt băng mỏng.”

Hắn dừng lại một chút, chăm chú nhìn nước trà xanh ngắt, khẽ thở dài: “Giang hồ là như thế đó, có một số việc ngay từ khi bắt đầu đã không thể quay đầu lại được, trong tâm tôi luôn có một lực thúc đẩy người tiến về phía trước, muốn dừng lại cũng không thể được.”

Tôi không nói gì, trong lòng thầm thở dài, thảo nào người ta nói người trong giang hồ thân bất do kỷ.

Đúng lúc, Đào Hoa Thiếu bỗng lên tiếng: “Cái gì mà thoát khỏi sự khống chế của bạch liên giáo? Lâm Thiên Dịch không phải là người của bạch liên giáo hay sao?”

Sắc mặt Nam Cung Tuấn Khanh biến đổi, bưng chén trà lên mà không uống, cũng không buông, lặng im một chút, mới nói: “Lâm lão trang chủ không phải là người của Bạch liên giáo, ông ta chỉ là bị ép buộc làm việc cho Bạch liên giáo.”

Tôi giật mình, thốt lên: “Bạch liên giáo lợi hại như vậy sao?”

Hắn thản nhiên nói: “Lợi hại chính là Lâm lão phu nhân, bà ta mới là người của Bạch liên giáo.”

Tôi càng thất kinh, lẽ nào Lâm Thiên Dịch bị chính vợ mình bức bách?

Nam Cung Tuấn Khanh lại nói: “Đây là việc nhà của người ta, chúng ta là người ngoài không rõ nguyên nhân.”

Hắn nói rất gấp gáp như sợ tôi tiếp tục truy hỏi tiếp.

Tôi hồ nghi quay sang nhìn Đào Hoa Thiếu.

Đào Hoa Thiếu im lặng một chút, rồi than nhẹ một tiếng, nói: “Lâm Thiếu Từ có người bằng hữu như người, cũng coi như không uống kiếp này.”

Nam Cung Tuấn Khanh cũng thở dài, nói: “Và ngược lại.”

Nhất thời không ai nói gì.

Tôi không nhịn được, nói: “Nói từ này đến giờ vẫn chưa đi vào chủ đề chính. Hiện giờ, lý do tôi muốn hỏi là... vì sao huynh lại mời hắn đến đây?”

Tôi vừa nói vừa nhìn Đào Hoa Thiếu.

Anh cười cười: “Bởi vì hắn bị thương.”

“Hắn bị thương thì có liên quan gì đến huynh?”

“Nghiêm túc mà nói, là có liên quan đến muội.”

“Xin chỉ giáo cho?”

“Từ lúc mình lên thuyền ở Tể Trữ, dọc đường luôn có sát thủ bám theo, là hắn đã âm thầm hỗ trợ.”

“Huynh biết việc này từ lúc nào?”

“Mới đây thôi.”

“Vậy vì sao giờ huynh lại mời hắn đến đây?”

“Hai ngày qua số sát thủ đột nhiên tăng nhanh, lộ liễu trắng trợn, ta đoán, hắn chắc là có rủi ro gì đó.”

“Hắn làm sao vậy?”

“Bệnh cũ vết thương mới, giống như là họa đơn vô chí.”

Tôi quay sang ngắm nghía Nam Cung Tuấn Khanh một chút, lúc này, hắn đang thông thả bước đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, ngắm nhìn bên ngoài xa xa. Cả người đứng thẳng tắp, tóc đen y phục trắng, quả nhiên là tuấn tú phong trần.

“Nhìn hắn có vẻ không giống như bị thương nghiêm trọng như lời huynh nói...”

“Đó là bởi vì ta vừa trị thương cho hắn.”

Tôi trầm ngâm giây lát, hỏi Nam Cung Tuấn Khanh: “Vì sao huynh lại phải âm thầm bảo vệ tôi?”

Hắn không trả lời, khóe môi nhếch lên, dường như không quen bị người khác hỏi nhiều, sững sốt một lúc mới nói: “Là được người khác ủy thác.”

Tôi cười khẩy nói: “Huynh cũng hay được người khác ủy thác quá nhỉ. Lần này là ai vậy?”

“Lâm Thiếu Từ.”

“Tôi cũng đoán là anh ta, dù sao trên đời này người mời được Nam Cung Tuấn Khanh cũng không nhiều lắm. Anh ta cố tình nhờ huynh bảo vệ tôi, tự sao không tự mình đến?”

Hắn trầm mặc không nói gì.

Tôi lại hỏi: “Sát thủ từ đâu đến? Vì sao giết tôi?”

“Không biết.”

Tôi hỏi thẳng: “Có phải là do Lâm Văn Từ phái tới không?”

Ánh mắt hắn khẽ biến đổi, hỏi ngược lại: “Vì sao ngươi lại cho rằng như vậy?”

Tôi nói thẳng: “Trầm Túy Thiên nói, cô ta muốn giết tôi.”

Hắn có vẻ hơi giật mình, nhưng không nói gì. Mất một lát sau, tôi cho rằng hắn sẽ không trả lời tôi, nhưng hắn bỗng nhiên nói: “Trên đời này, người có thể khiến cho Trầm Túy Thiên nói thật cũng không nhiều, Sở phu nhân thật sự là có bản lĩnh.”

Tôi ngẩn ra, nói vậy chẳng phải là thừa nhận Lâm Văn Từ muốn giết tôi thật sao. Nhưng vì sao? Cho dù là phản bội Ngự trị sơn trang, Đào Hoa Thiếu đả thương Lâm Thiên Dịch...a, không đúng, lúc Lâm Văn Từ đưa ra điều kiện với Trầm Túy Thiên, tôi vẫn đang còn là trang chủ Ngự trị sơn trang, Lâm Thiên Dịch còn đang ở trong tay Trầm Túy Thiên...như vậy, cô ta đã sớm muốn giết Dung Sơ Cuồng rồi.

Vì sao?

Là vì nguyên nhân gì khiến cho Lâm Văn Từ muốn giết chết Dung Sơ Cuồng? Dung Sơ Cuồng từ nhỏ đã được Lâm gia thu dưỡng, cùng cô ta như là tỷ muội sống cùng nhau từ nhỏ đến lớn. Cô ta vì sao muốn làm như vậy?

Tôi không nghĩ ra, nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tuấn Khanh, truy hỏi: “Lâm Văn Từ vì sao lại muốn giết tôi?”

Hắn vẫn trầm mặc như trước không nói gì.

Tôi gật đầu, cười lạnh nói: “Thảo nào Lâm Thiếu Từ không tới, muội muội hắn...”

Hắn ngắt lời tôi: “Những sát thủ này không phải là do cô ta phái tới.”

Tôi sững sốt, “Không phải cô ta, còn có thể là ai?”

Hắn không đáp, hơi nghiêng đầu nhìn Đào Hoa Thiếu.

Đào Hoa Thiếu ánh mắt như nước, không hề có biểu hiện chút gợn sóng, người khác nói gì thì nói, anh vẫn giữ nguyên sự trầm mặc.

Đúng lúc này, dưới lầu bỗng vang đến tiếng huyên náo, tiếng Đỗ Đỗ Điểu kêu to như lợn bị chọc tiết: “Cái nữ nhân này, đã nói mà người không hiểu, này...người còn như vậy, ta không khách sáo đâu đấy.”

Tiếng Lạc Phi quát to: “Dung Sơ Cuồng đâu, kêu cô ta ra đây.”

Đào Hoa Thiếu nhìn tôi, mỉm cười.

Nam Cung Tuấn Khanh nhíu mày, ra cửa quát khế: “Lạc Phi, không được làm càn.”

Dưới lầu yên lặng một chút rồi vang lên tiếng bước chân, tiếng của Lạc Phi nghèn nghẹn, kêu lên: “Quân chủ, thương thể của người...”

‘Không sao rồi.’ Nam Cung Tuấn Khanh trả lời ngắn gọn cắt ngang lời cô ta, quay người lại nhìn Đào Hoa Thiếu, nói: “Ý tốt của Sở tiên sinh Nam Cung sẽ ghi nhớ, nếu có cơ hội sẽ đáp tạ.”

Đào Hoa Thiếu nói: “Việc cón con thôi.”

Nam Cung Tuấn Khanh im lặng một chút, bỗng nhiên cười khổ nói: “Có Sở tiên sinh bên cạnh, ngày nay có ai có thể làm tổn thương Sở phu nhân được chứ? Lâm Thiếu Từ thật sự là quá lo xa rồi.”

Đào Hoa Thiếu cười lãnh đạm: “Càng quan tâm càng loạn, ta cũng thường tự lo mình không bảo hộ được Sơ Cuồng.”

Nam Cung Tuấn Khanh nghe vậy ngẩn ra.

Tim tôi thấy ấm áp, liền nắm lấy tay anh. Đào Hoa Thiếu liếc nhìn tôi, nhưng không hề cười.

Nam Cung Tuấn Khanh nhìn tôi, chậm rãi nói: “Dung Sơ Cuồng, ta từ lâu đã sớm nghe tên người, vào một buổi tối mùa hè năm ngoái, Lâm Thiếu từ ngồi ở trên đỉnh thuyền rồng của ta, hướng ra biển rộng kêu lên cái tên này. Lúc đó, ta đã nghĩ, Dung Sơ Cuồng rốt cuộc là nữ tử như nào?”

Tôi biết Dung Sơ Cuồng mà hắn đang nói đến không phải là tôi, nhưng tôi vẫn hỏi: “Tôi thế nào?”

“Người là một người rất thú vị.”

‘Chỉ thú vị thôi sao?’ Tôi bất mãn.

“Nghe nói người là người rất ít nói, nói năng thận trọng. Hai câu thú vị là đã đề cao rồi đấy.”

Nghe khẩu khí đó thật không biết có phải là hắn đang khen người khác hay là đang châm biếm họ, quả là khiến người ta dở khóc dở cười.

Tôi nhất thời không đấu lại được, bĩu môi với Đào Hoa Thiếu.

Nam Cung Tuấn Khanh không hề nhìn tôi, ngữ khí quay lại vẻ lãnh đạm, nói một câu: “Cáo từ.” rồi đi xuống lầu.

Đào Hoa Thiếu cũng lãnh đạm nói: “Không tiễn.”

Đột nhiên, tôi phát hiện Nam Cung Tuấn Khanh và Đào Hoa Thiếu rất giống nhau, đó là sự kiêu ngạo không ai bì nổi.

49. Chương 28 (1)

Ngày thứ tư sau khi Nam Cung Tuấn Khanh rời đi, chúng tôi tiến vào Giang Tô thuộc địa giới của Sở bá vương. Lúc đó đang vào chính ngọ, trong vòng một canh giờ Đào Hoa Thiệu liên tiếp nhận được ba phong thư từ bồ câu đưa thư, dọc đường đi cứ trầm ngâm. Cho đến lúc hoàng hôn, rốt cuộc mới xác nhận tin tức: “Hoàng đế Chu Cao Sí băng hà!

Theo như lịch sử ghi lại, Hán Vương Chu Cao Húc sau khi nghe tin ca ca của hắn chết, hắn không có gan đánh Bắc Kinh mà chỉ âm thầm cho binh mã lên mai phục chặn giết hoàng thái tử Chu Chiêm Cơ đang vội vàng về kinh để chịu tang, sau đó tự lập thành đế. Điều bất ngờ chính là, hắn không chờ lúc đó Chu Chiêm Cơ tới nhưng lại chờ lúc nghe được tin Chu Chiêm Cơ đăng cơ.

Theo lý thuyết, Chu Chiêm trấn thủ ở Nam Kinh, còn Hán Vương ở Nhạc An rất gần với Bắc Kinh, hắn có thừa thời gian để chuẩn bị, nhưng vì sao hắn lại không đợi được Chu Chiêm Cơ?

Đây là bí ẩn vĩnh viễn của lịch sử. Nhưng nếu độc giả đã xem phần đầu của cuốn tiểu thuyết này thì sẽ biết đáp án.

Đây là nói sau này, tạm thời không đề cập tới.

Còn vào giờ khắc này, Đào Hoa Thiệu nghe xong tin tức liền lệnh cho Đỗ Đỗ Diểu dừng xe ngựa lại, một mình đi vào giữa cánh đồng bát ngát cỏ dại, quần áo bạch y trong ánh tà dương hoàng hôn mờ ảo lạnh bạc, mông lung mà xa xăm.

Đỗ Đỗ Diểu hỏi tôi: “Sở tiên sinh muốn làm gì vậy?”

Tôi phớt lờ cậu ta.

Cậu ta mất mặt, đặt mông vào xe ngựa lấy bầu rượu ra, ngửa đầu uống một hớp, tấm tắc.

Đào Hoa Thiệu đi một lúc thì dừng lại, đứng giữa một đồng cỏ đầy hoa cải dầu, vẫy tay ý bảo tôi qua. Tôi đi đến đó, anh cũng không nói gì, chỉ nắm tay của tôi đi xuyên qua những cây hoa cải dầu thơm ngào ngạt, chân trời rắng đỏ như lửa, ánh hào quang chiếu vào người, mặt trời to đỏ rực như một vòng nguyệt quế rũ đang dần dần lặn xuống.

Đột nhiên trong lúc đó, tôi lại một lần nữa cảm thụ được sự huyền bí của số phận, tôi xuyên qua trăm năm thời không, chứng kiến một đế vương phong kiến chết đi và một đế vương phong kiến quật khởi, tôi còn là người tham dự trong thời khắc lịch sử trọng đại này, thật là kỳ diệu!

Đào Hoa Thiệu ngẩng nhìn mặt trời đỏ hồng xa vời, bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

Tôi cũng thở dài.

Anh không nói gì, một lát lại thở dài tiếp.

Tôi lần thứ hai cũng thở dài theo anh.

Đào Hoa Thiệu nghiêng người liếc nhìn tôi, giả vờ giận giữ nói: “Muội đang vui sướng, sao lại thở dài hả?”

Tôi lấy lòng: “Huynh không vui, muội làm sao mà vui được chứ?”

Ánh mắt trong trẻo của anh hiện lên ý cười, cũng không nói gì.

Tôi bật cười, thuận miệng tìm chuyện để nói: “Thật ra, Chu Cao Húc căn bản là người không đáng để huynh giúp hắn, huynh nghĩ mà xem, hắn đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn tà tâm, bắt chước cha hắn chém giết cháu trai gì đó, chưa kể là hắn không đoạt được, còn có ý tranh giành, giết người. Hơn nữa, hắn là người bạc nhược thay đổi thất thường, gặp chuyện thì do dự không quả quyết, thiết quyết đoán...”

Đào Hoa Thiệu sắc mặt vẫn kín bưng thì giờ con ngươi chợt lóe sáng, biểu hiện có chút kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Ồ, muội có thể hiểu hắn như thế?”

Tôi hơi sững sốt, rồi lập tức đắc ý, ngửa mặt lên trời thổi nhẹ một hơi, cười nói: “Muội làm sao mà hiểu hần chứ, bởi vì muội ghét hần nên thuận miệng nói thế thôi, ha ha...”

Tôi thấy anh hơi nhú mày, vội vã nói lại: “Nhưng, muội cũng không phải nói lung tung đâu, sách sử có ghi, hần dẫn binh mưu phản, hoàng đế phái người khuyên hần đầu hàng, hần liền đồng ý luôn. Nhưng thủ hạ của hần có một thuộc cấp không đồng ý, nói cái gì ‘Thà rằng đánh một trận sống chết, chứ không làm người không nguyên tắc như vậy’...Hần thấy người đó kiên cường như vậy, lập tức tuyên bố sẽ không đầu hàng, kết quả là...”

Tôi nói đến đây cố ý dừng lại.

Anh rất phối hợp hỏi tôi: “Làm sao?”

Tôi cười nói: “Kết quả hần vừa nói xong, lại lên chuồn ra thành đi đầu hàng luôn.”

Đào Hoa Thiếu trừng mắt với tôi một lát, rồi cuộc bật cười lên.

Tôi thuận miệng, lại nói: “Cho nên, muội cho rằng, đem bảo tàng đó đưa cho Hán Vương thật sự là ...”

Anh khẽ nhướn mày lên: ‘Hả?’

Tôi vội vàng sửa lại câu nói: ‘Hắc hắc...dù sao bọn hần đều là người Chugia, kẻ bọn hần chi tiêu như nào, bọn hần muốn dùng để đánh nội chiến, chúng ta không xen vào...”

Đào Hoa Thiếu cười nửa miệng.

Tôi cố sức lấy lòng: “Hơn nữa, cho dù không có bảo tàng, chắc chắn Chu Cao Húc sẽ có biện pháp vơ vét tiền tài của dân, như này vậy, coi như chúng ta làm một chuyện tốt, có thể hành động tượng nghĩa vì nước vì dân...”

Đào Hoa Thiếu rốt cuộc cười mắng một câu: “Huyền thuyên.”

Tôi im bật miệng không nói nữa.

Lúc này, gió đêm thổi tới, xa xa phía thôn trang khói bếp lượn lờ nổi lên những làn khói nhạt bay lên trời, từ màu xám chuyển sang màu trắng, càng làm cho đồng ruộng thêm mênh mông hơn, gần ngay trước mắt là hạt lúa nặng trĩu yên bình ...nó không biết ngày hôm nay, có một đế vương vừa rời khỏi trần thế, hoặc có thể nó biết, nhưng đối với nó mà nói thật ra đó là những điều vô cùng bình thường, bắt đầu từ lúc nó ở thời hồng hoang được khai hoang đã lặng lặng nằm đây, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm, việc trong nhân gian thay đổi đế vương đã là thường xuyên, không có ai là không già và chết đi, chỉ có nó là vĩnh hằng.

50. Chương 28 (2)

Chạng vạng ngày hôm sau, chúng tôi đến thành Nam Kinh, tại Miếu phu tử tìm một khách điểm thượng đẳng nghỉ ngơi. Tôi sắp xếp hành lý xong liền kéo Đào Hoa Thiếu đi ra ngoài đến quán trà mà lần đầu gặp nhau, thăm lại chốn xưa quả là có một cảm giác rất đặc biệt, phong cảnh vẫn thế, chuyện cũ hiện ra trước mắt. Tôi nhớ lần đầu gặp anh coi anh như một tay ăn chơi bạt mạng liền buồn cười thầm.

Đào Hoa Thiếu trên đường đi trầm mặc không nói gì, đợi đến lúc ngồi xuống quán trà, mới cười nói: “Lúc đó muội thật sự là ngốc nghếch một cách đáng yêu.”

Tôi khẽ nghiêng người quay sang đối diện với anh: “Người ngốc có cái vui của người ngốc.”

Anh cười nói: “Tiền tài là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm tấm chân tình. Ha ha, câu nói này của muội thật là quá trực tiếp.”

Tôi lần thứ hai định trình bày với anh về tư tưởng hám của của mình, bỗng nhiên nhớ tới bảo tàng của Kiến Văn đế, liền đổi giọng: “Chúng ta hiện giờ đang ở thành Nam Kinh rồi, vậy đi đâu tìm bảo tàng đây?”

Đào Hoa Thiều bấu môi: “Đừng nóng vội.”

Tôi choáng, anh không rút ruột chút nào sao. Tôi chỉ vừa mới nghe tin bảo tàng giấu ở nơi nào đã muốn đi tìm ngay bằng được, gấp gáp muốn chết, như là bản thân mình vừa đánh mất một khoản lớn chỉ sợ người đi đường nhặt được.

“Đêm dài lắm mộng.”

Đào Hoa Thiều mỉm cười, rót một chén trà, nói: “Ta đang đợi Lâm Văn Từ. Không có cô ta, chúng ta sẽ không tìm ra bảo tàng.”

Tôi sững sốt, ngạc nhiên nói: “Sao huynh biết cô ta sẽ đến?”

Đào Hoa Thiều không đáp nhưng lại biểu thiện thái độ rất thản nhiên. Chốc lát sau mới nói: “Cảm giác.”

Tôi im lặng.

Cho đến lúc này, tôi không muốn thừa nhận rằng đối mặt với Lâm Văn Từ quả thực tôi có chút tự ti. Lúc đầu tôi cự tuyệt đi làm trang chủ Ngự trị sơn trang, không phải là sợ mà không dám làm. Tôi quá quan tâm đến anh, cho nên không dám thăm dò nói đến điểm mấu chốt kia.

Đào Hoa Thiều từng nói, Lâm Văn Từ đưa ra yêu cầu làm tôi bất an. Anh chỉ nói đúng một nửa, nghiêm túc mà nói, cô ta là người khiến tôi bất an. Tôi cũng không biết trên đời này có một người đúng là vô cùng hoàn mỹ không một chút khiếm khuyết gì. Đêm đó tại nhà thủy Dao Quang, cô ta đánh một khúc nhạc, Đào Hoa Thiều vỗ tay tán thưởng...Tôi chưa từng thấy một Đào Hoa Thiều như vậy, lại càng chưa từng thấy anh tán thưởng một vật gì, lại càng chưa từng tán thưởng tôi bao giờ, tôi cũng không có tài nghệ gì để anh khen ngợi cả, tôi chỉ mang đến phiền phức cho anh, chỉ biết luôn tự cho mình là thông minh, lại không ngờ có lúc như này...Còn Lâm Văn Từ, cô ta đẹp hơn tôi, thông minh hơn tôi, hiểu Đào Hoa Thiều hơn tôi...Nói chung sự xuất hiện ngắn ngủi của cô ta đã cảnh tỉnh tôi, càng khiến tôi muốn cùng Đào Hoa Thiều rời khỏi giang hồ.

Nói cho cùng tôi chỉ là một cô gái ích kỷ, nhưng, tôi không thể tránh khỏi cô ta.

Cô ta đã muốn tới.

Hơn nữa còn tới rất nhanh.

Lúc chúng tôi trở lại khách điểm thì cô ta đang ngồi trong nhĩ các, y phục thanh nhã đoan trang, không hề trang điểm, mười ngón tay trắng nõn đang gảy huyền cầm, tiếng nhạc róc rách như tiếng nước suối chảy, thanh u nhã tuyệt.

Tôi khẽ liếc nhìn Đào Hoa Thiều, khuôn mặt anh bình tĩnh, trong ánh mắt đã toát lên tia thưởng thức.

Trong giây lát, Lâm Văn Từ dùng khúc nhạc, ngược gương mặt rạng rỡ lên, dùng giọng nói nhẹ nhàng nói: “Các người đã trở về, ta đã chờ người rất lâu rồi.” Câu nói sau tất nhiên là nói với Đào Hoa Thiều.

Đào Hoa Thiều không nói gì.

Tôi hỏi: “Sao cô biết chúng tôi ở đây?”

Cô ta đứng lên mỉm cười thản nhiên nói: “Đệ tử bản trang đông đảo, người lại là trang chủ tiền nhiệm, đương nhiên phá lệ quan tâm một chút.”

Tôi cứng họng, đi thẳng vào phòng ngủ, cho dù là cô ta tới tìm Đào Hoa Thiều, Đào Hoa Thiều sẽ tiếp cô ta. Chẳng có chuyện gì của tôi ở đó cả.

Tôi phiền muộn ở trong phòng nửa ngày cũng không thấy Đào Hoa Thiều vào, Đỗ Đỗ Diểu cũng không biết đi đâu chơi rồi. Tôi mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai bên bờ sông Hoài đèn đuốc sáng rực, thuyền hoa sóng sánh, thỉnh thoảng có tiếng ca tiếng cười theo gió vọng tới, quả nhiên là phù hoa.

Đáng tiếc lúc này tôi không có tâm trạng thưởng thức cảnh đêm, một mình đấu tranh tư tưởng, trong lòng đầy nỗi buồn bực khó hiểu. Tôi định đóng cửa sổ lại. Bỗng nhiên nhìn thấy trong đám đông đó có một bóng dáng quen thuộc. Tôi thấy kỳ lạ nhìn thoáng theo rồi vội vã leo lên tường rồi trượt ra ngoài, chăm chú đi

theo bóng trắng kia trong làn sóng người. Đi được một lúc, đối phương bỗng nhiên lên một con thuyền hoa, con thuyền bỗng bênh rời đi xuôi theo dòng sông.

Tôi đi dọc theo sông Hoài một hồi, mắt thấy thuyền hoa càng lúc càng xa, trong lòng sốt ruột, trên sông có hai chiếc thuyền đang đi theo chiếc thuyền hoa kia, nếu thi triển khinh công cũng có thể vượt qua đến chiếc thuyền đó, nhưng tôi không biết bơi nên cũng khá sợ hãi.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi quyết định thử một lần, liền thả người nhảy lên bay vút tới chiếc thuyền đó, mũi chân vừa chạm vào đầu thuyền liền mượn lực lần thứ hai nhảy lên, bên trong thuyền vẫn vang lên tiếng leng keng, đúng là chưa bị phát hiện ra. Bản lĩnh này tôi luôn được xem qua ti vi, lúc này tự mình thi triển cũng thấy vô cùng đặc ý. Vừa nghĩ như vậy hai chân đã đặt lên boong thuyền bằng gỗ lim của chiếc thuyền hoa, thân thuyền vững chãi không hề lắc lư.

“Công phu giỏi.”

Một thiếu niên bạch y ngồi ngay ngắn trong khoang thuyền vỗ tay khen ngợi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Gương mặt tươi tắn đầy sức sống, hai cánh tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vỗ vào nhau, âm thanh vang dội.

Tôi hást đầu hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Bởi vì người.”

“Hả?”

“Ta vốn phụng lệnh của thái tử điện hạ đem người đi gặp hần ở kinh thành, nhưng hiện giờ...” cô ta đứng lên, đôi mắt mỹ lệ tràn đầy sát khí, “hiện giờ, ta đã thay đổi chủ ý.”

“Bởi vì Phong Đình Tạ phải không?”

Cô ta không đáp.

Tôi nói: ‘Hoàng đế đã băng hà rồi, cô biết là tôi không nói dối, hoàng thái tử chắc chắn thuận lợi đăng cơ. Còn như tôi đã giúp Phong Đình Tạ hoàn thành tâm nguyện, cô cần gì phải tự làm mình đau khổ?’

Ánh mắt cô ta sắc bén nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Người không phải là Dung Sơ Cuồng.”

Tôi nghe thế ngẩn ra, trong lòng thầm kêu không ổn rồi: quả nhiên là ngoài dự liệu, phiền phức đã tới! Nhưng nét mặt tôi vẫn lạnh tanh, hỏi ngược lại: “Ý cô là gì vậy?”

Cô ta chăm chú nhìn tôi nhưng không nói lời nào.

Tôi cũng đối diện với cô ta một lúc, bỗng nhiên đầu óc lóe lên, nói: ‘Nói như vậy, trên đường tôi gặp phải sát thủ, là cô phải tới đúng không?’

Cô ta gật đầu nói: ‘Không sai.’

Tôi cười khỏ nói: ‘Phong cô nương làm việc thật khiến người khác khó hiểu.’ Dừng một chút, tôi lại nói tiếp: ‘Nhưng, nếu thái tử điện hạ muốn gặp tôi, còn Phong cô nương lại muốn giết tôi, vậy cô sẽ ăn nói thế nào đây?’

Cô ta lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của ta.”

Tôi bất đắc dĩ, hỏi tiếp: “Cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi không phải là Dung sơ Cuồng?”

Cô ta không đáp, nhưng ánh mắt như muốn xuyên thấu qua người tôi.

Tôi lại hỏi: “Nếu như tôi không phải là Dung Sơ Cuồng, vậy tôi là ai? Dung Sơ Cuồng thật sự đang ở đâu?”

Lúc này tôi đã hạ quyết tâm, cho dù đã bị vạch trần, vậy đơn giản là thừa nhận, vứt bỏ cái thân phận Dung Sơ Cuồng này luôn đi để đỡ phải có nhiều phiền phức. Ai ngờ cô ta nói: “Ta không biết.”

Tôi ngẩn ra.

“Ta mặc kệ người là ai? Mặc kệ người muốn giả trang Dung Sơ Cuồng để làm gì? Nhưng ta tuyệt đối không cho người đi gặp thái tử điện hạ.”

Tôi nín thở không nói gì, không gian tĩnh lặng.

Khuôn mặt cô ta lạnh như sương, ngữ khí lạnh băng: “Người làm sao mà biết được sự việc trong nội cung? Thậm chí ngay cả bệnh tình nặng nhẹ của hoàng đế mà người cũng biết... Tổ chức của người là gì? Có mục đích gì?”

Nghe vậy, trong lòng tôi nảy sinh cảm giác dở khóc dở cười.

“Nếu người không nói, lòng sông Hoài sẽ là nơi chôn xác của người.”

Cô ta nói xong vẫy tay, trong thuyền hoa xuất hiện bốn gã hắc y nhân. Xung quanh xuất hiện một bầu không khí nghiêm trọng.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, mới phát hiện từ lúc nào chiếc thuyền hoa đã ở giữa mặt nước rộng mênh mông, ánh trăng chiếu xuống mặt nước lóng lánh, mỹ lệ khiến người khác mê mẩn.

Phong Tịnh Ly khẽ cười, nói: “Nếu là đơn đả độc đấu, ta sẽ không phải là đối thủ của người, thêm bốn cầm y vệ kia cũng chưa chắc có thể thắng người. Nhưng ta phát hiện ra người có một nhược điểm trí mạng, đó là sợ nước.”

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Xem ra cô trăm phương ngàn kế là để dụ tôi...”

“Không sai.”

Lúc này, thuyền hoa bỗng nhiên lắc lư mạnh, tôi vội vận công giữ trọng lượng cân bằng. Bốn tên hắc y nhân lặng lẽ cùng nhau lao tới, bốn luồng hàn quang nhanh chóng tàn khốc. Tôi tay không tác sát, chỉ có thể thi triển khinh công để tránh né, nhưng không gian thuyền hoa chật hẹp. Bốn người đó đều là cao thủ hạng nhất, kiếm pháp linh động, lại thêm thuyền hoa lắc lư mạnh, còn chưa giao thủ trực tiếp mà tôi đã có cảm giác không ổn rồi.

Một ý niệm bất an nảy sinh trong đầu, sự tình thực sự là không ổn. Một luồng kiếm cùng với tiếng kêu răng rắc, thuyền hoa bỗng nhiên rạn nứt ra, nước sông lạnh lẽo trong nháy mắt tràn ngập vào trong thuyền. Đến lúc này, tôi càng thêm kinh hoảng, vội dùng chưởng phong bức lui mũi kiếm vừa tới trước mặt, tên còn lại dùng nhuyễn tiên đánh xuống phía dưới, chân tôi suýt chút nữa thì ngã xuống sông, lập tức... một luồng kiếm khác lại kề sát mặt, tôi vội vàng cúi đầu khom người....

Vì vậy, tôi thành công rơi xuống nước.

Ý thức cuối cùng của tôi chính là nước sông Hoài mơ hồ có hương vị vô cùng thơm ngát, hoặc là do nước mắt cùng với phấn son ngưng tụ thành cặn nên.

51. Chương 28 (3)

Tin tức Dung Sơ Cuồng chết dường như trong một đêm truyền khắp giang hồ. Đối với chuyện này, giang hồ bằng hữu đều nhất trí cho rằng: “Cô ta chết vẫn chưa hết tội, cô ta dám can đảm phản bội thiên hạ đệ nhất trang, nếu không chết mới là kỳ lạ.”

Trên giang hồ mỗi ngày đều có vô số những chuyện đồn nhảm, thật có giả có, nửa thật nửa giả, không thể tin toàn bộ được, mọi người hay nghe phải những tin đồn nhảm vớ vẩn, cuối cùng sự việc trở nên hoàn toàn thay đổi, nếu đương sự bất hạnh nghe được, nếu sức chịu đựng kém chỉ sợ giận sôi lên thổ huyết mà chết, còn nếu sức chịu đựng giỏi thì cũng khiến người đó dở khóc dở cười.

Lúc này biểu hiện của Lâm Văn Từ khiến tôi dở khóc dở cười.

Cô ta ngồi trong Nhã các ở Văn thanh lâu, hai tai nghe trót lọt tin tức của bốn phương tám hướng. Những... lời đồn đãi này có lẽ là vô cùng kỳ diệu đối với Ngự trị sơn trang, thiên uy không thể phạm vào. Nhưng, nếu cô ta ngồi đối diện với người là Đào Hoa Thiệu, vì vậy đương nhiên phải tỏ thái độ khác. Cho dù là từ trước đến nay cô ta luôn túc trí đa mưu, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút lúng túng khó xử.

“Ta đã truyền lệnh cho tổ chức Phong Ảnh của bản trang để cho bọn họ toàn lực truy ra nơi phát ra tin tức này. Tin rằng rất nhanh có kết quả thôi.” Cô ta hướng về Đào Hoa Thiếu, dùng ngữ khí rất thoải mái mà nói.

Đào Hoa Thiếu chỉ im lặng không nói gì, sắc mặt của anh rất bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ ái ố trên đó, đôi mắt càng toát lên vẻ thâm sâu khó lường.

Lâm Văn Từ lại nói: “Với võ công của Sơ Cuồng, trên giang hồ có người có thể giết được nàng cũng không nhiều, có thể là có nhầm lẫn gì đó...”

Đào Hoa Thiếu phát tay ngắt lời cô ta, nói: “Tất cả đều có thể xảy ra.”

“Sở tiên sinh nói những lời này có phải là nghi ngờ ta không?” Lâm Văn Từ bắt mãn hỏi.

“Người quả thực là có tâm giết Sơ Cuồng.” Đào Hoa Thiếu thẳng thắn.

Lâm Văn Từ im lặng một chút, rồi mới nói: ‘Không sai, nhưng đó đã là chuyện trước đây rồi.’

Cô ta dừng một chút, đưa mắt nhìn xuống sông Hoài, tiếp tục nói: “Tâm tình con người cũng không khác gì sóng nước, tùy theo thời gian mà thay đổi theo. Trước đây ta không thích cô ta, muốn giết cô ta, tất cả đều là do bị bắt buộc, giờ thì đương nhiên không cần phải làm vậy nữa. Sự việc lúc đó với lúc này...”

Cô ta nói đến đó bỗng nhiên im bật.

Đào Hoa Thiếu sắc mặt lạnh tanh hỏi: “Lúc đó làm sao? Lúc này làm sao?”

Cô ta không đáp, qua một lúc lâu mới than thở: “Lúc đó, cô ta phản bội bản trang, vốn nên theo gia quy bản trang mà xử trí, nhưng chúng ta không dám đắc tội với Sở tiên sinh, không thể làm gì...”

Sắc mặt của Đào Hoa Thiếu khó tin, hỏi: “Lâm tiểu thư, nếu người nghĩ không thể đắc tội với ta, nên nói những lời nói thật ra.”

Lâm Văn Từ nao nao, lập tức khôi phục lại sắc mặt bình thường, mỉm cười nói: “Ngay cả bản đồ bảo tàng ta cũng hai tay dâng lên, Sở tiên sinh vì sao không tin tưởng ta?”

Đào Hoa Thiếu nghe vậy cười nói: “Ta có hai việc muốn thỉnh giáo Lâm tiểu thư, xin hãy trả lời thật cho.”

“Không dám dối gạt tiên sinh.”

“Thứ nhất, ba năm trước, trên Ngọc Bích Phong Lâm Thiếu Từ đột nhiên cự hôn là như nào? Thứ hai, ngày đó tại Cô Tô, sự thật Sơ Cuồng bị trúng độc?”

Lâm Văn Từ không nói gì, trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: “Ba năm trước, Lâm Thiếu Từ có quan hệ xác thịt với Phong Tịnh Ly. Để chịu trách nhiệm với Phong Tịnh Ly, hắn chỉ có thể cự hôn. Về vấn đề thứ hai... Phong Tịnh Ly đến Cô Tô tìm Dung Sơ Cuồng, xác thực là do ta bày mưu đặt kế, một hòn đá ném trúng hai con chim, có thể diệt trừ Dung Sơ Cuồng, còn có thể uy hiếp được Phong Tịnh Ly, đáng tiếc...”

Cô ta hơi ngửa đầu, khẽ thở ra mùi hương nhẹ nhàng của hoa lan, buồn bã than thở: “Đáng tiếc trên đời này, không ai có thể chân chính nắm chắc toàn bộ chi tiết tỉ mỉ một kế hoạch.”

Đào Hoa Thiếu hơi nhú mày: ‘Lâm tiểu thư vì sao phải làm vậy?’

Lâm Văn Từ nhìn Đào Hoa Thiếu cười nửa miệng: “Nếu ta không làm như vậy, Sở tiên sinh làm sao mà lấy được kiều thê? Còn nữa, tiên sinh còn phải đa tạ ta mới đúng.”

Cô ta nói xong mỉm cười, nụ cười tươi tắn như mặt trời tháng ba.

Đào Hoa Thiếu trong giây lát thất thần, lặng im một lúc mới nói: “Lâm tiểu thư thật sự là thông minh tuyệt đỉnh...”

Lâm Văn Từ cười khúc khích, tiếp lời nói: “Thông minh? Thông minh thì có ích gì chứ? Dung Sơ Cuồng thuở nhỏ luôn vụng về ít nói, lớn lên chỉ có ưu điểm duy nhất là chăm chỉ, nhưng mấy người sư ca trong sư môn mọi chuyện đều theo cô ta, mang theo cô ta lên núi bắt hổ hái hoa đại... Bọn họ không hề cho ta đi theo cùng, khi còn bé, ta vẫn nghĩ là do ta bị bệnh, sau này lớn lên ta mới biết không phải như vậy... A! Bọn

họ không cho ta đi chơi cùng là trò bịp của bọn hấn lừa gạt ta cho đến tận bây giờ...” Giọng nói của cô ta có chút kích động, dừng lại, hít một hơi thật sâu.

Đào Hoa Thiều gật đầu nói: “Nam nhân thường có chút khiếp sợ khi đối mặt với nữ nhân quá thông tuệ nhạy bén.”

Lâm Văn Từ nét mặt đỏ lên như vàng trắng non mới mọc, dưới ánh mặt trời càng toát lên vẻ quyến rũ mê hoặc, khóe môi khẽ cười: “Đó chỉ là một lũ hèn hạ, Sở tiên sinh là người cao siêu, đương nhiên sẽ không...”

Cô ta đang nói bỗng im bặt, trên mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Đào Hoa Thiều nhìn cô ta, giật mình, ho nhẹ một tiếng, nói: “Các người lúc đầu lợi dụng Sơ Cuồng là vì bản danh sách, vì sao tại Cô Tô lại muốn giết nàng?”

Lâm Văn Từ ngẩng đầu lên, cười nửa miệng, nói: “Sơ tiên sinh cứ coi như là ta ghen ghét với cô ta không được sao.”

Đào Hoa Thiều hơi bất ngờ, trầm mặc một lúc mới cười nói: “Lâm tiểu thư là người lấy đại cuộc làm trọng. Cho dù người đứng là ghen ghét với Sơ Cuồng, nếu không có nguyên nhân bất đắc dĩ, tin rằng sẽ không làm như vậy.”

Lâm Văn Từ nở nụ cười: “Ta vẫn tưởng Sở tiên sinh rất hiểu nữ nhân?”

Cô ta ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ hướng ra sông Hoài, ánh mặt trời chiếu bóng lóng lánh dưới dòng sông, giọng nói của cô ta cũng tự nhiên lộ ra hàm xúc của một người cô độc lạnh lẽo.

“Tâm tình của nữ nhân khó khăn nhất chính là sự suy xét, có đôi khi ngay cả chính ta cũng không thể không chế...không sai, ta hận cô ta, hận không có lý do chính đáng. Nhưng ta không thể không chế được mình.”

Cô ta cười cay nghiệt: “Người cho là Dung Sơ Cuồng không biết ta hận cô ta ư? Cô ta biết, cái gì cô ta cũng biết hết, nhưng cô ta sẽ không phản kháng, cô ta đối với Lâm gia vĩnh viễn ngoan ngoãn phục tùng, tuyệt đối trung thành, cô ta từ nhỏ biết chuẩn bị cái chết vì Lâm gia. Là gia mẫu đã nhìn trúng tính cách này của cô ta nên mới quyết định thu dưỡng cô ta. Cả đời gia mẫu chưa bao giờ nhìn lầm bất kỳ ai, bọn họ đều nói là ta thông minh, ha hả...Bọn họ không biết, ta còn kém xa so với gia mẫu.”

Lúc cô ta nói trên mặt toát lên vẻ mê đắm, ánh mắt bỗng nhiên dịu dàng như nước.

Đào Hoa Thiều nói: “Theo ta được biết, Lâm lão phu nhân mất sớm, lúc đó Lâm tiểu thư còn nhỏ...”

Lâm Văn Từ cười lạnh lùng nói: “Không sai, đúng là gia mẫu mất sớm, nhưng bà ta cái gì cũng liệu hết được, thậm chí còn dự liệu được những việc xảy ra hai mươi năm sau.”

“Chuyện hai mươi năm sau là...” Đào Hoa Thiều hơi nhíu mày.

“Ví dụ như, cô ta và Lâm Thiều Từ yêu nhau, gia mẫu đã có di ngôn, Dung Sơ Cuồng tuyệt đối không được gả cho Lâm gia.”

“Hả, vì sao?”

Lâm Văn Từ không đáp, ánh mắt trong suốt lạnh lùng nhìn Đào Hoa Thiều, bỗng nhiên cười nói: “Dù sao những lời sắp nói với Sở tiên sinh cũng không gây trở ngại gì. Bởi vì Dung Sơ Cuồng đã không phải là Dung Sơ Cuồng ngày trước nữa rồi, nhưng...”

Đào Hoa Thiều biến sắc, tiếp lời: “Người biết từ lúc nào?”

Lâm Văn Từ cười: “Sở tiên sinh đừng quên, ta biết cô ta hơn hai mươi năm rồi, cô ta gạt được người khác nhưng không thể gạt được ta.”

52. Chương 28 (4)

Ánh tà dương tắt dần, ánh nắng lướt qua sông Hoài, đem nhà ở cây cối và người đi trên đường những bóng dáng mờ nhạt cùng chiếu xuống làn nước, nước sông lững lờ chảy xuôi dòng về phía trước.

Đào Hoa Thiều trầm mặc không nói gì, chỉ có khuôn mặt được giấu trong bóng râm, hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại, đôi mắt khẽ khép hờ, ánh mắt đen sâu thẳm, trong con mắt như có một màn sương mờ nhòa đi khiến người khác nhìn như không thực. Trong tay nắm chặt chén trà tinh xảo bằng men xứ màu xanh biếc, ngón giữa thon dài khẽ vuốt ve hoa văn ở giữa chén, dường như rất vô thức.

Nước trà trong chén đã nguội từ lâu, màu xanh nguyên bản đã chuyển màu, dần dần lộ ra vẻ thô ráp sần sùi của nền đất.

Trong yên lặng, Lâm Văn Từ đột nhiên cười, cười xong lại thở dài một tiếng: ‘Xem ra lời đồn đại không thể tin được.’

Đào Hoa Thiều khẽ nhíu mày nhìn cô ta.

Cô ta dùng giọng điệu châm biếm nói: “Lời đồn nói Sở tiên sinh hỉ nộ không hiện ra mặt. Vì sao lúc này ta lại thấy trong mắt tiên sinh có hai chữ sợ hãi, những lời đồn đãi thật quá khác xa, là bởi vì quá quan tâm sẽ bị loạn hay sao? Ha ha.”

Đào Hoa Thiều không nói gì, nhưng khóe miệng nhếch lên nụ cười gượng gạo.

Lâm Văn Từ lại bật cười to lên, gần như là trào phúng: “Ta thật không hiểu, Dung Sơ Cuồng này rốt cuộc có điểm gì đặc biệt mà đáng để Sở tiên sinh..”

Ánh mắt Đào Hoa Thiều chợt chuyển sang sắc bén lạnh băng.

Lâm Văn Từ lập tức ho nhẹ một tiếng, không dám nói gì thêm nữa, bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Đào Hoa Thiều cũng không từ chối, anh lặng im một lúc mới nói: “Không sai, Sơ Cuồng có rất nhiều thiếu sót. So với người, nàng không thông minh sắc sảo bằng người. Cho nên người khinh thường nàng...nhưng, giả dụ người cho là bản thân mình mỹ lệ thông tuệ thì sẽ càng đạt được nhiều niềm hạnh phúc, vậy thì người sai rồi.”

Anh ngừng lại một chút, nhìn thẳng vào Lâm Văn Từ: “Hạnh phúc cho tới bây giờ đều thuộc về những nữ tử bình thường, người quá mức xuất sắc, số phận của người sẽ không được như họ.”

Lâm Văn Từ không nói gì, gương mặt mỹ lệ trắng bệch, hai tay nắm chặt lại trong ống tay áo.

Đào Hoa Thiều tiếp tục nói: “Người như Lâm tiểu thư đây, thế gian rất khó tìm được nam tử xứng đôi, do vậy có sự oán hận cũng là điều có thể hiểu được. Chỉ là, ta không thích nghe người khác chê trách thê tử của mình ngay trước mặt ta.”

Lâm Văn Từ rất nhanh khôi phục lại sắc mặt bình thường, hai bàn tay trắng nõn khẽ hất ống tay áo, đứng lên, mỉm cười nói: “Xin lỗi. Vừa rồi ta mới làm càn, những lời tiên sinh nói ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Đào Hoa Thiều cười nhạt, nói: ‘Làm phiền Lâm tiểu thư.’

Lâm Văn Từ cười tươi như hoa, hơi cúi người cáo từ.

Đào Hoa Thiều nhìn bóng dáng đỏ thắm của cô ta đi xuống cầu thang, mày kiếm như hai chiếc lá khẽ giãn ra.

Trong quán trà lâu tiếng người thưa thớt dần, ánh tà dương đã tắt hẳn. Trên lầu người đến người đi chỉ còn lại Đào Hoa Thiều thủy chung vẫn ngồi trong nhả các, không hề cử động, chén trà vẫn nắm trong tay, nước trà đã lạnh ngắt từ lâu bỗng tỏa ra hơi nóng.

Anh dường như ngay cả Đỗ Đỗ Điểu đến gần cũng không phát hiện ra. Anh vẫn còn đang chìm đắm trong tâm trạng tư lự.

Đỗ Đỗ Diệu cũng không dám quấy rối Đào Hoa Thiếu, tự rót cho mình một tách trà, đưa lên miệng lạnh ngắt liền giật mình, ngẩng lên nhìn chén trà của Đào Hoa Thiếu, nhìn thật kỹ, bỗng nhiên hiểu ra liền ghen hòng mồm há hốc. Cậu ta biết người trước mắt vô công rất lợi hại, nhưng lại không biết là lại có thể lợi hại đến mức như này.

Lúc này, Đào Hoa Thiếu mới lạnh nhạt hỏi: “Sự tình thế nào rồi?”

Đỗ Đỗ Diệu hồi phục lại tinh thần, lại ba hoa thổi phồng bản lĩnh của mình lên: “A, cái việc nhỏ nhoi kia, ta tự mình xuất thủ đương nhiên là thành công rồi...”

Bỗng thoáng thấy sắc mặt nghiêm trang của Đào Hoa Thiếu, cậu ta liền câm miệng, lấy từ trong người ra một vật đưa qua.

Vật này được một tấm vải màu xanh biếc lóng lánh bao lấy bên ngoài, thêm một dải lụa mỏng màu trắng quấn quanh tạo thành một chiếc nơ con bướm. Đào Hoa Thiếu nhận lấy, cũng không mở ra xem, chỉ dùng tay sờ qua, khẽ nhủ mày, rồi lại mân mê tiếp, thần sắc biến đổi, đôi môi khẽ nhếch lên nụ cười nửa miệng.

Đỗ Đỗ Diệu từ lúc biết Đào Hoa Thiếu đến giờ cũng chưa từng thấy biểu hiện phong phú trên nét mặt Đào Hoa Thiếu như vậy. Cậu ta cũng chưa phát hiện ra có điểm gì kỳ lạ, cũng không biết rốt cuộc đó là vật gì, lúc cậu ta mò mẫm trong tay cũng chỉ thấy toàn vải vóc mà thôi.

“Tiên sinh, đó là vật gì vậy?”

“Từ lúc ngươi nhận được thứ này, đã mất mấy canh giờ rồi?” Đào Hoa Thiếu không trả lời mà hỏi lại.

“Khoảng chừng bốn năm canh giờ.”

“Cụ thể hơn đi.”

“Gần năm canh giờ, không thể cụ thể hơn được nữa, ta...trong thời gian đó ta lỡ đánh một giấc ngủ, hắc hắc...” Cậu ta cười gượng vài tiếng, nhìn Đào Hoa Thiếu thấy không có phản ứng gì, sợ hãi nói tiếp: “Được rồi, ta thừa nhận ta có đến Túy Hồng Lâu uống rượu, nhưng ta cũng không làm bậy gì, chỉ là uống một chút rượu thôi, sau đó ta cầm đồ vật này trở về ngủ một giấc...”

Đào Hoa Thiếu càng nhíu chặt mày, xen vào: “Vậy hiện giờ ngươi có biết bước tiếp theo nên làm gì không?”

Đỗ Đỗ Diệu vội gật đầu, nói: “Biết biết...”

Đào Hoa Thiếu hừ một tiếng, bỗng nhiên buông tay ra, đứng dậy đi xuống lầu.

Chiếc chén men sứ màu xanh rơi xuống bàn, không hề vang lên một tiếng động nào. Bên trong một giọt nước cũng không hề sánh ra ngoài. Đỗ Đỗ Diệu tò mò cúi người nhìn, chỉ chốc lát đã thở ra một hơi: “Oa! Tuyệt...”

Nói còn chưa xong, chiếc chén men sứ bỗng nhiên tách một tiếng. Từng mảnh bột vụn bị hơi thở của cậu ta làm cho bắn tung ra xung quanh – chiếc chén men sứ màu xanh đã nát tan từ lúc nào nhưng lại bị một đạo lực mạnh mẽ giữ lại vẫn hoàn hảo như ban đầu, chỉ là do chưa bị một ngoại lực nhỏ nào phạm vào thôi.

Lần này thì Đỗ Đỗ Diệu thật sự kinh hãi mồm há hốc mắt trợn trừng. Từ trong nội tâm vô cùng bội phục Đào Hoa Thiếu. Từ nay về sau hơn mười năm, cậu ta tu tâm dưỡng tính, hết sức chuyên chú một mực theo Đào Hoa Thiếu học nghệ, sẽ trở thành võ học tông sư để đời.

Còn vào giờ khắc này, cậu ta tỉnh táo lại, hai ba bước nhảy xuống lầu thì bóng dáng Đào Hoa Thiếu đã mất tăm. Bóng đêm hạ xuống, hai bên bờ sông Hoài đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng lung linh càng toát lên sự náo nhiệt.

Đỗ Đỗ Diệu từ trà lâu đi theo hướng Tây, đi theo ven bờ sông Hoài cứ dọc nhắm theo hướng đông mà đi, qua một đình nghỉ chân thấy cô nương đẹp thì đùa giỡn hai câu, như vậy đi ước chừng khoảng một canh giờ, tiếng hoan ca từ Miếu phu tử đã xa dần rồi không nghe thấy gì nữa. Trong không trung một vầng trăng sáng tỏ, tỏa xuống ánh sáng như tấm gương pha lê mờ ảo nghiêng xuống cùng với ánh nước xanh biếc dập dờn. Làn gió đêm mang đến cảm giác man mát, tiếng ếch kêu cùng tiếng côn trùng kêu vang lên trong làn nước.

53. Chương 29 (1)

Đỗ Đỗ Diệu đứng ở đám cỏ dại bên mép nước đôi mắt quan sát khắp nơi, nhà ở hai bên bờ sông được phân chia ra làm hai, vùng hoang vu dã ngoại không thể so với trong thành, thỉnh thoảng mới có vài đốm lửa nhỏ cũng không biết là phát ra ở đâu, nhìn khắp nơi thấy mờ mờ, chú tâm lắm mới thấy có một vài đường nét. Cậu ta cũng không quan tâm nơi này như nào, liền ngồi chồm hổ xuống giữa đám cỏ dại, đá giày đi, ôm chân xoa xoa. Một lúc lâu sau, bị muỗi đốt nhiều quá không chịu nổi nhưng vẫn không dám trái lời căn dặn của Đào Hoa Thiệu. Trong lòng oán giận...đêm hôm khuya khoắt, bảo cậu ta đến nơi khỉ ho cò gáy này chỉ để chờ một con thuyền. Chờ tới giờ cũng không thấy một ma nào đến.

Chờ người có lẽ là trường hợp khó khăn nhất, lại hơn nữa canh giờ nữa, Đỗ Đỗ Diệu thực sự không nhẫn nại được nữa, đi giày vào để đi về, mới đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, vênh tai lên lắng nghe.

Trên mặt nước trống trải truyền đến một tiếng động nhỏ, nghe mơ hồ như là tiếng mái chèo thuyền.

Đỗ Đỗ Diệu vội vịn cúi người xuống, vén đám cỏ dại tươi tốt ra để ngó xa xa, chỉ thấy trên mặt nước có gợn nước trắng xóa, càng gần hơn thì thấy một cái bóng hiện ra, trông xa xa rất mờ mờ không rõ ràng, nhưng theo tiếng động vang đến gần thì đó là một con thuyền đang tới.

Cậu ta vừa nhìn thấy, miệng há hốc.

Chiếc thuyền đó thậm chí không thể gọi là thuyền, mà giống như một chiếc bè rất lớn, bốn tám vách dựng đứng xung quanh, ở giữa chỉ đơn giản là một khoang thuyền, trên thuyền có mười sáu người, trái phải mỗi bên tám người, đều trần trụi nửa người, vóc dáng cường tráng, khỏe mạnh.

Đứng ở đầu thuyền là một bạch y thiếu niên, mặt trái xoan. Mắt sáng, quả nhiên là tuấn tú. Phía sau hắn có bốn gã hắc y nhân, mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt như loài lang sói, vừa nhìn là biết giết người vô số.

Chiếc thuyền từ ngoài thành đến rất nhanh không gì sánh được nhưng lại phát ra âm thanh rất nhỏ, thoáng cái đã đi khá xa rồi, Đỗ Đỗ Diệu không dám chần chờ vội vã khom lưng chạy ven theo bờ đi theo chiếc thuyền đó.

Càng gần nội thành vực nước càng eo hẹp, chỉ chốc lát chiếc thuyền đã cập bờ, bạch y thiếu niên đứng yên bất động, nghiêng đầu hướng sang bên nói gì đó với người bên cạnh, mấy người nói chuyện với nhau một hồi, hai người ở lại trông coi thuyền, những người còn lại rời thuyền đi về vùng hoang vu phía đông nam.

Đỗ Đỗ Diệu nổi lòng hiếu kỳ, chăm chú bám theo, thì triển khinh công hết mức. Nhưng người trên đường thì đông, mục tiêu lại nhiều, cậu ta cố gắng lắm mới theo được. Chỉ chốc lát sau, đoàn người đi tới một chiếc miếu đồ nát hoang vu.

Bạch y thiếu niên nhướng mắt lên nhìn một lúc rồi mới mở miệng nói: “Chính xác là đây phải không?”

Hắn vừa mở miệng, Đỗ Đỗ Diệu nghe lập tức hiểu ra, trợn mắt quan sát hắn một lần nữa rồi tự âm thầm nói: thì ra là một cô nương, ta đã nói rồi trên đời này người khiến cho Nam Cung Tuấn Khanh yêu được là rất ít.

“Toàn bộ lộ tuyến đều theo ký hiệu dẫn tới đây, hoàn cảnh bốn phía miễn cưỡng có thể phù hợp, chắc là không sai được.”

“Sao lại hẹn ở một nơi như này được? Thật là quá tùy tiện.” Nữ tử có vẻ như không tin được.

Hắc y nam tử cười nói: “Những nơi càng không nghĩ đến thì càng an toàn nhất, huống hồ lúc đó khá gấp gáp, tùy tiện chọn một chỗ để giấu cũng là điều có khả năng thôi. Có người nói rằng năm xưa những người xây dựng ngôi miếu này là người trong nội cung, đương nhiên thời điểm đó đèn nhang cực thịnh, sau này thành tổ hoàng đế...” Hắn nói rất nhỏ như là đột nhiên y thức được gì đó.

Bạch y nữ tử chỉ cười nói: “Điều đó cũng khá hợp lý. Mọi người đi vào nhớ cẩn thận một chút.”

Mọi người lên tiếng trả lời rồi nối đuôi nhau đi vào, bạch y nữ tử chỉ đứng yên bất động, một lát sau mới chậm rãi đi vòng quanh ngôi miếu đổ nát, tỉ mỉ quan sát xung quanh.

Đỗ Đỗ Diệu giấu mình trong đám cỏ dại, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ nường theo ánh trăng mà nghiêng cổ nhìn về phía căn miếu đổ nát, thấy trong miếu tượng phật rách nát từ lâu, trên người phật loang lổ, theo kinh nghiệm hay ngủ đêm tại miếu đổ nát của cậu ta mà phán đoán thì đại khái toàn là phân và nước tiểu của các loài chim. Bức tường bị đổ nát không ít, mạng nhện chằng đầy...Không biết bên trong có bảo bối gì có giá trị để phải điều động nhiều người đến...

Thời gian trôi qua trong vắng vẻ hoang dã, mặt trăng dần dần ngả dần phía tây, những ngôi sao ngủ gật dần mất hẳn độ sáng, nhạt dần và xa vời.

Cuối cùng, trong ngôi miếu đổ nát có tiếng động. Đầu tiên là hai người khiêng ra một hòm sắt, sau đó liên tiếp khiêng ra hơn mười chiếc rương. Trên nét mặt mỗi người đều lộ ra những tia hưng phấn cực độ, mắt sáng lấp lánh. Trong đám người đó có một người xoay người lại định động vào chiếc khóa, tay vừa chạm vào, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạch y nữ tử tra kiếm vào vỏ. Ánh mắt sắc bén đảo khắp lượt, lạnh lùng nói: “Đây là lễ vật hiến cho thái tử điện hạ, ai dám có ý nghĩ muốn động vào, cẩn thận móng vuốt của các người.” Dừng một chút, lại nói: “Các người nếu vì điện hạ làm tốt chuyện này, đương nhiên là tiền đồ vô lượng, chỉ sợ vinh hoa phú quý hưởng không hết.”

Lúc này, tên kia xoa mười ngón tay vào nhau, vội vã xin xỏ: “Thuộc hạ chỉ là muốn xác nhận một chút có đúng là đồ vật đó không chứ tuyệt đối không dám...”

Nữ tử cắt ngang lời hắn, cười lạnh nói: “Đừng có giả mồm nữa, người hãy nhìn lại xem, thiên hạ có ai dám động tới chiếc rương này không. Hừ, hôm nay nếu là do người mở chiếc rương này, ta làm sao ăn nói với điện hạ đây? Tự người đã không muốn sống, đừng làm liên lụy tới các huynh đệ nữa.”

Người kia mặt xám ngoét, ngây người ra một chút, bỗng nhiên rút trong người ra một chủy thủ đâm mạnh vào bụng, thổ huyết mà chết. Mọi người như bừng tỉnh, một lần nữa lại khôi phục thần sắc lạnh lùng như trước.

Bạch y nữ tử mặt không đổi sắc, không hề liếc mắt tới thi thể đó, chỉ phân phó thuộc hạ: “Được rồi, mọi người khiêng rương lên thuyền, chúng ta đi thẳng vào kinh.”

Mọi người theo phân phó của nàng đem rương quay trở lại đường cũ.

Đỗ Đỗ Diệu thấy cô ta xử lý như vậy liền rung mình một cái. Lúc này thấy bọn họ đã đem đồ vật quay trở lại, nhưng Đào Hoa Thiếu lại không nói là có được tiếp tục theo dõi hay không nên chần chừ do dự. Cậu ta vô cùng tò mò muốn biết trong chiếc rương có giấu vật gì có giá trị mà phải cần đến đám người có võ nghệ cao cường, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy...Đang do dự, chợt thấy cổ mát lạnh, một thanh kiếm lạnh lẽo kề vào.

Một giọng nói thanh thoát những lãnh khốc vang lên lạnh lùng: “Người là ai? Muốn làm gì?”

Đỗ Đỗ Diệu đã thấy qua thủ đoạn của cô ta, sợ đến mức run lấy bầy. Tắt vào mồm cũng không nói lưu loát được.

Đúng lúc, một người bỗng kêu “a” một tiếng, nói: “Tiểu tử này là người của Sở Thiên Dao.”

“Hả?” Ngữ khí nữ tử có vẻ hơi ngạc nhiên. Trầm ngâm một chút nói: “Đưa hắn lên thuyền trước, sau đó giao cho lão Hình thẩm vấn cho rõ ràng.”

Nói xong, dùng tay điểm mấy huyệt trên người cậu ta, còn hai gã bên trái phải thì xốc nách cậu ta lên rồi chạy như bay.

Đỗ Đỗ Diệu bị ném lên thuyền, cả người tuy không thể cử động nhưng thần trí vẫn chưa hết sợ, trong lòng bất an lo lắng, nóng như lửa đốt. Ở trên thuyền được khoảng một nén hương lại bị đổi sang xe ngựa, cậu ta bị nhét vào một chiếc thùng xe ngựa đen kịt, xóc nảy lửa một trận như tử. Cuối cùng xe ngựa dừng lại, một người nhét cậu ta vào một chiếc túi lớn xách cậu ta vào trong nhà rồi vút vào một góc không ai để ý

tới. Cậu ta ở trong túi không thể động đậy được, cố vận công để giải huyết nhưng bất luận thế nào cũng không giải được, lúc này mới hối hận trước đây mình không chuyên tâm học võ.

Đỗ Đỗ Điều mắt không thể nhìn thấy nhưng tai thì có thể nghe được, cậu ta nghe thấy bên ngoài có tiếng âm ỉ, nhớ lại cô ta nói đi một mạch vào kinh, đại khái là đang chuẩn bị....vậy hơn hai mươi mấy rương gì đó, e rằng xe ngựa tốt đến mấy cũng không chịu được. Nếu đưa cậu ta đi theo vào kinh, vậy thì thực sự là sống không bằng chết, phản tặc là người của Sở Thiên Dao, làm sao có thể để yên được chứ? Thực sự là càng nghĩ càng sợ, giống như là hồi quang phản chiếu, nhớ tới những ngày tháng tươi đẹp xưa khoát hoạt ăn ngủ vô lo nghĩ, miếng ngon đến miệng, ...Trong lòng chỉ nhớ dưới ánh trăng đó, trong lòng chỉ nhớ đến ánh trăng ...

Cậu ta âm thầm miên man suy nghĩ, có rất nhiều điểm lộn xộn, đột nhiên mũi ngửi thấy một mùi hương nhẹ thơm ngát, sau đó chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng cười nói: “Chúc mừng Phong cô nương.”

Cậu ta nghe giọng nói đó liền giật mình, cả người tỉnh táo lại.

Phong Tịnh Ly nói: “Ta còn phải đa tạ Lâm tiểu thư, nếu không có bản đồ của người thì làm sao tìm thấy bảo tàng chứ? Chuyện này ta sẽ bẩm báo lại thái tử điện hạ, đến lúc đó Ngự trì sơn trang...”

“Lòng tốt của Phong cô nương ta xin nhận.” Lâm Văn Từ ngắt lời cô ta: “Đệ tử bản trang trong giang hồ luôn luôn thích tự do, không thích bị ràng buộc. Chuyện này trước mặt điện hạ không nhắc tới là tốt nhất.”

Phong Tịnh Ly cười nói: “Vậy chẳng lẽ lại nói bảo tàng kia từ trên trời rơi xuống?”

Lâm Văn Từ cũng cười: “Phong cô nương đã quên rồi sao, không phải còn có một Dung Sơ Cuồng ư?”

“Dung Sơ Cuồng là phu nhân của Sở Thiên Dao, cô ta làm sao mà tặng bảo tàng cho ta được chứ?”

“Đương nhiên là người giết cô ta, đoạt được bản đồ bảo tàng, sau đó may mắn mà tìm được.”

Yên lặng trong chốc lát, hai người cùng nở nụ cười cùng hiểu ý nhau.

Đỗ Đỗ Điều giật mình, đầu óc bắt đầu phản ứng.

Phong Tịnh Ly bỗng nhiên nói: “Lâm tiểu thư, có một việc ta rất hiếu kỳ, nếu không nói ra, chỉ e cuộc sống hàng ngày không yên...”

Lâm Văn Từ cười nói: “Có phải Phong cô nương muốn hỏi ta, vì sao nhất định phải đẩy Dung Sơ Cuồng vào chỗ chết?”

“Lâm tiểu thư chấp nhất chuyện này, chắc chắn phải có lý do?”

Lâm Văn Từ đầu tiên im lặng, sau đó cười khở một tiếng, nói: “Đây là di mệnh của gia mẫu, trong đó nguyên nhân cụ thể thế nào ta cũng không biết.”

Phong Tịnh Ly không nói gì.

Bên trong lại yên tĩnh.

Một lát sau, có người đến báo, tất cả đã chuẩn bị xong chỉ chờ lệnh xuất phát.

Phong Tịnh Ly nói: “Để tránh đêm dài lắm mộng, ta muốn xuất phát đi cả đêm, không tiện Lâm tiểu thư.”

Lâm Văn Từ mỉm cười nói: “Phong cô nương đi đường cẩn thận.”

54. Chương 29 (2)

Lâm Văn Từ từ bên trong đi ra thấy ở cổng lớn đã chuẩn bị sẵn kiệu. Cô ta ngồi vào trong kiệu, nhắm đôi mắt mỹ lệ lại, im lặng một lúc lâu, khóe môi khẽ nở nụ cười.

Kiều phu đi vào trong hẻm nhỏ, quanh co lòng vòng một lúc rồi đi vào hậu viện của một tòa nhà. Lâm Văn Từ từ trong kiệu bước ra, lập tức có người ra đón đưa vào trong phòng, đốt tỳ nữ mang tới chậu nước nóng, bên trong chậu nước ngâm một loại bột màu trắng, sau đó đặt chiếc chậu gỗ dưới chân cô ta, rồi nhất nhất khom người lui ra ngoài.

Cô ta chậm rãi cởi giày ra, đặt chân lên rồi tháo miếng vải trắng quấn chân ra, để lộ ra một đôi chân trắng nõn quá dị. Thật không thể tin đây là một đôi chân, càng không thể tin là cô ta có thể bước đi bằng đôi chân đấy.

Cô ta ngâm chân vào chậu nước nóng, đôi chân quá dị không thể diễn tả thành lời, dường như đó là một loài quái vật không có tên gọi trong biển.

Lâm Văn Từ nhìn chân của mình, rất chậm rãi, khuôn mặt mỹ lệ đột nhiên co quắp, toàn thân trở nên run rẩy. Giọng nói của cô ta không còn ôn nhu như trước mà trở nên the thé chói tai: “Sở tiên sinh mà cũng giở trò xem trộm ư?”

“Xin lỗi Lâm tiểu thư, tại hạ tới mà không đưa thiệp.” Đào Hoa Thiệu quay mặt về phía tấm rèm hướng lưng lại về phía cô ta, anh đứng trước ánh trăng sáng tỏ, mái tóc trắng tỏa sáng rực rỡ, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

“Lâm tiểu thư, ta rất thưởng thức tài trí thông minh của ngươi, nhưng ngươi hết lần này đến lần khác lừa dối ta.”

“Sở tiên sinh nói gì vậy?”

“Một lượng lớn bảo tàng hiện đang ở đâu?”

Lâm Văn Từ cười: “Ta còn tưởng Sở tiên sinh hỏi Dung Sơ Cuồng hiện đang ở đâu chứ?”

Đào Hoa Thiệu cười lạnh nhạt, nói: “Lâm tiểu thư, ta không phải là người thương hoa tiếc ngọc, cũng không còn là thiếu niên đa tình, càng không có tính kiên nhẫn.”

Lâm Văn Từ cười lạnh nói: “Ta biết Sở tiên sinh võ công cái thế, nhưng nếu ta dám làm như vậy, tự nhiên cũng đã dự liệu có thể phá hỏng toàn bộ.”

Đào Hoa Thiệu quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta: “Lâm tiểu thư hao tổn tâm cơ dùng mọi thủ đoạn để giết Sơ Cuồng, ta không thể hiểu, lẽ nào bởi vì Sơ Cuồng có một đôi chân khỏe mạnh phải không?”

Lâm Văn Từ khẽ bật cười, không đáp, cúi xuống xoa xoa đôi chân, dùng tấm vải khéo léo quấn lại, vô cùng tỉ mỉ chăm chú, giống như đang làm một chuyện cực kỳ thần thánh.

Đào Hoa Thiệu nhìn cô ta, trong lòng nảy sinh cảm giác thương hại.

Hai chân này đối với một người như Lâm Văn Từ mà nói, thật sự là một điều tiếc nuối.

Cuối cùng, Lâm Văn Từ đi giày vào, đứng lên rũ xiêm y xuống, dùng một giọng nói hài hước lẫn đắc ý: “Đêm nay ngươi là người thứ hai hỏi ta vấn đề này. Đáp án của vấn đề này là một điều bí mật, bí mật này sẽ làm tổn hại đến danh dự của Lâm gia, cũng tổn hại đến danh dự của Ngự trị sơn trang. Không phải ai cũng có thể biết, nhưng, đối với Sở tiên sinh, ta không hề giữ lại bí mật này.”

Cô ta dừng lại, mỉm cười nhìn Đào Hoa Thiệu, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt cô ta, thánh thiện không thể tiếp cận. Đào Hoa Thiệu đứng trong bóng tối, không nhìn rõ thái độ trên mặt, chỉ hơi nghiêng đầu, dường như không dám nhìn thẳng vào ánh mắt cô ta.

Giọng nói của cô ta êm nhẹ như nước: “Sở dĩ ta giết Dung Sơ Cuồng, là bởi vì di mệnh của gia mẫu.”

“Lâm lão phu nhân vì sao muốn làm vậy?”

“Bởi vì bản đồ bảo tàng.”

Đào Hoa Thiệu nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén.

Lâm Văn Từ đi tới cạnh bàn, cho thêm một chút hương trầm được đặt trong một chiếc đĩa bạc mỏng cho vào lư hương: “Bản đồ bảo tàng vốn thuộc về Dung Sơ Cuồng, năm xưa gia mẫu thu dưỡng cô ta được một

thời gian, trên người cô ta có tấm bản đồ bảo tàng đó, vì thế bọn họ cố tình mời Vu sư ở Miêu Cương đến để tẩy não cô ta...”

Cô ta nói rất qua loa, nhẹ bẫng, dường như đó chỉ là một chuyện vô cùng bình thường, Đào Hoa Thiếu nghe mà không hiểu.

“Gia mẫu là người của Bạch liên giáo, chuyện này Sở tiên sinh cũng đã biết...Còn Dung Sơ Cuồng, trên người cô ta có giấu bản đồ bảo tàng mà Bạch liên giáo trăm phương ngàn kế muốn có. Khi đó gia mẫu tuy đang mang thai nhưng vẫn không tiếc ngàn dặm xa xôi tới tận Miêu Cương...”

Cô ta không nói tiếp mà dừng lại nhìn Đào Hoa Thiếu, cười nửa miệng nói: “Giờ thì ngươi đã hiểu vì sao ta lại muốn giết cô ta rồi đúng không?”

“Cô ta là một tai họa ngầm cho Lâm gia, trong di ngôn gia mẫu đã nói: một ngày nào đó phát hiện ra Dung Sơ Cuồng có bất cứ biểu hiện gì khác thường, phải lập tức giết cô ta ngay, cũng vì nguyên nhân này, cô ta tuyệt không thể gả cho Thiếu Từ.”

Cô ta cầm lấy đĩa hương nhẹ nhàng khảy tàn hương vừa rơi vào lư hương, biểu hiện như là làm cái gì cũng vô cùng quan trọng.

Bỗng nhiên, Đào Hoa Thiếu phát hiện ra Lâm Văn Từ có một đặc điểm, là bất kể cô ta làm chuyện gì cũng đều hết sức chuyên chú, cực kỳ chăm chú.

Đào Hoa hơi trầm ngâm, hỏi: “Vì sao bản đồ bảo tàng lại ở trên người Sơ Cuồng?”

Lâm Văn Từ đặt đĩa hương xuống, thản nhiên nói: “Cái này trong di ngôn của gia mẫu không đề cập tới, ta cũng không biết được, có thể cô ta có quan hệ gì đó với hoàng thất cũng không biết.”

Đào Hoa Thiếu mặt lạnh te, nói: “Đã như vậy, sao còn muốn thu dưỡng nàng?”

“Gia mẫu vì bản đồ bảo tàng mà chết, đương nhiên là để trả thù.” Giọng nói của cô ta cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Cô ta có một tính tình đặc biệt là vô cùng nghe lời, liền lệnh cho cô ta quên đi quá khứ. Một lần nữa giáo dưỡng, đưa cô ta lên làm trang chủ ngự trì sơn trang, lại từng bước dẫn dắt cô ta chính tay lật ngược vấn đề để độc chiếm thiên hạ.”

Cô ta dừng lại, cười cười, lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Gia phụ từ đầu đến cuối đều muốn hoàn thành nguyện vọng cho gia mẫu...Chỉ tiếc, hôm nay thời đại đã thay đổi, mọi việc thuận theo dòng chảy, Bạch liên giáo khởi nghĩa thất bại, hầu như đã bị nhổ tận gốc. Trong vòng trăm năm cũng khó mà thành công, danh tiếng ngự trì sơn trang một lần nữa lại bị coi là giao du với kẻ xấu, cũng tuyệt đối không thể giành lại được, chỉ có thể nhanh chóng phân rõ giới hạn với Bạch liên giáo.”

Đào Hoa Thiếu nghĩ thầm: thảo nào Nam Cung Tuấn Khanh nói cô ta muốn thoát khỏi sự khống chế của Bạch liên giáo, thì ra là bo bo giữ mình, cô ta quả nhiên là một người lợi hại.

Bóng đêm dần xuống, giọng nói của Lâm Văn Từ lạnh lạnh: “Nửa năm nay sự việc xảy ra liên tiếp đã chứng minh được điểm này. Phụ thân không nghe khuyên can, cho đến lúc thất bại thảm hại ở Thái Nguyên mới nản lòng thoái chí. Trầm Túy Thiên mưu đồ thâm sâu, tính thế nào đây? Cũng giống nhau mà đứt cánh quay về. Thế cục ngay từ lúc ban đầu đã khẳng định dường như vô cùng có lợi, Hán vương mưu phản, ngoại tộc xâm lấn, nhưng mà thế cục lại thiên biến vạn hóa, mỗi thời khắc đều có thể thay đổi...Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, mặc dù vạn sự đã sẵn sàng, còn phải chờ ba phần vào vận khí do ông trời ban cho.”

Đào Hoa Thiếu nghe đến đó, trong lòng nảy sinh cảm giác khen ngợi: “Lâm tiểu thư kinh thế tài hoa, nếu là nam tử, là may mắn cho Đại Minh. Sinh tại giang hồ, đó là may mắn của Ngự trì sơn trang.”

Lâm Văn Từ lãnh đạm cười, không nói gì.

Trong lư hương toát ra làn khói nhẹ, mùi hương tỏa ra hòa với màn sương nhẹ ánh trăng lượn lờ tràn ngập, mùi hương vô cùng dễ chịu, quanh quẩn không ngừng, rất lâu mà chưa tiêu tan.

Đào Hoa Thiếu bỗng chuyển câu chuyện, nói: “Chỉ là, nếu ngươi đã biết đó không phải là Dung Sơ Cuồng ngày trước, vì sao vẫn không buông tha nàng?”

Lâm Văn Từ mặt không đổi sắc, đôi môi mọng đỏ khẽ mở ra: “Có thể là bởi vì nguyên do từ Sở tiên sinh, ta bỗng nhiên muốn biết, dưới sự bảo vệ của Sở tiên sinh, rốt cuộc ta có khả năng giết cô ta hay không?”

Đào Hoa Thiều không khỏi mỉm cười: “Nói như vậy, là do ta hại Sơ Cuồng, Lâm tiểu thư thật là người tài giỏi ...”

Giọng nói của Lâm Văn Từ đột nhiên trở nên lạnh băng: “Sở tiên sinh, điểm trí mạng của người chính là tự phụ, người dựa vào đâu mà cho rằng ta không thể giết cô ta?”

Đào Hoa Thiều chỉ cười không nói.

Lâm Văn Từ đột nhiên hất tay áo qua bàn, chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, một chiếc hộp rơi xuống đất, bên trong rơi ra một lọn tóc đen nhánh.

55. Chương 29 (3)

Sắc mặt Đào Hoa Thiều vẫn thản nhiên: “Đó chỉ là một lọn tóc mà thôi.”

Lâm Văn Từ cười nhạt: “Tóc là thân thể do cha mẹ ban cho.”

Đào Hoa Thiều lẳng lẳng nhìn cô ta, một lát sau khẽ thở dài: “Tự phụ, chẳng phải đó cũng là điểm trí mạng của Lâm tiểu thư hay sao?”

Lâm Văn Từ khẽ nghiêng ánh mắt.

Đào Hoa Thiều chậm rãi nói: “Tại Thái Nguyên người dựa vào bản đồ bảo tàng mà lừa dối Trầm Túy Thiên. Lại còn dựng chuyện làm cho Quý cô Minh và Bạch liên giáo tổn thất nặng nề, thậm chí còn ly gián ta và Hán vương, đều có thể nói là rất thành công, hơn nữa cực kỳ thành công...Cũng bởi vì vậy...người có chút tự đắc...Nhưng, người quên một điều, Phong Tĩnh Ly là một nữ nhân, đặc điểm nổi bật nhất của nữ nhân chính là hay thay đổi, các nàng tính tình thay đổi thất thường, không chắc chắn...”

Sắc mặt Lâm Văn Từ chậm rãi biến đổi, đôi mắt sáng ánh lên tia giận giữ.

“Lâm tiểu thư, người không thể chỉ dựa vào một tấm bản đồ bảo tàng mà...hơn ba lần lừa gạt người khác, nếu như người đã đem bản đồ bảo tàng đưa cho Sở Thiên Dao ta, thì không nên đem nó cho người khác, cho dù người này tương lai sẽ là thiên tử.”

Lâm Văn Từ lặng im trong chốc lát, sắc mặt càng tái nhợt, rốt cục chậm rãi gật đầu nói: “Người đã sớm biết lai lịch nhưng sát thủ này, nói như vậy...”

“Không sai, ta đã sớm biết những sát thủ này là người của cấm y vệ. Lúc đầu ta cho rằng chúng vì Hán Vương mà nhắm vào ta, sau đó ta mới biết đó là vì Sơ Cuồng...bọn chúng nhắm vào Sơ Cuồng, nhưng lại tuyệt muốn đẩy nàng vào chỗ chết, khẳng định là còn có nguyên nhân khác...”

Lâm Văn Từ nở nụ cười, nói: “Người đã sớm biết người đứng sau Phong Tĩnh Ly là ta, cho nên, các người cùng nhau diễn trò, lợi dụng ta...”

Đào Hoa Thiều cười: “Lâm tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh nhưng vẫn lộ một điểm. Cùng người nói chuyện thật sự là sảng khoái. Không sai, chúng ta chỉ mượn ưu thế đệ tử đông đảo của Ngự trì sơn trang một chút, còn chưa nói tới lợi dụng...”

Lâm Văn Từ cười giận giữ: “Ta lệnh cho người của Ngự trì sơn trang đi tìm hiểu cái chết của Dung Sơ Cuồng, thì ra là chính cô ta truyền ra tin tức đó...Chỉ là, vì sao? Vì sao phải để cho Dung Sơ Cuồng giả chết?”

“Để thoát khỏi một người.”

“Ai?”

“Hoàng thái tử, tức là thiên tử tương lai sắp tới.”

Lâm Văn Từ ánh mắt căng thẳng, hỏi: “Lẽ nào thân thể của cô ta quả thực có liên quan tới hoàng thất?”

Đào Hoa Thiều nghe vậy, im lặng, trong lòng có một cảm giác khó nói thành lời...hoàng thái tử muốn gặp Sơ Cuồng, đương nhiên là vì lời tiên đoán của nàng thành sự thật, cho nên khiến hắn chấn động...còn Lâm Văn Từ bởi vì có liên quan đến bản đồ bảo tàng, hoài nghi thân phận của nàng, ha ha...

Đào Hoa Thiều cười nói: “Mặc kệ nguyên nhân gì, chúng ta cũng không muốn có liên quan gì đến hoàng thất, cho nên phải dùng hạ sách đó. Ta biết chuyện này chỉ có thể giấu Lâm tiểu thư một thời gian ngắn, tất nhiên sau đó người sẽ hiểu ra ngay, cho nên ta không định giấu diếm. Đúng như lời người nói, đối với người thông minh như Lâm tiểu thư đây, không có gì gọi là bí mật cả. Ta chỉ muốn Lâm tiểu thư hiểu một điều, Dung Sơ Cuồng không phải là kẻ địch của Ngự trị sơn trang.”

Lâm Văn Từ không nói gì, sắc mặt trắng bệch.

Cô ta là một người kiêu ngạo nên không thể tiếp nhận được sự thất bại, biểu hiện vô cùng phần nộ lẫn thất vọng: “Phong Tĩnh Ly dùng lợn tóc này để gạt ta ư? Còn ta cứ thế mà tin ư?”

“Lợn tóc này quả thực là của Sơ Cuồng, cô ta không gạt người.” Đào Hoa Thiều khẽ cười một tiếng, nói: “Còn Lâm tiểu thư, người tự cho mình là có sở trường tùy cơ ứng biến, thế nhân thành sự, bao nhiêu sống to gió lớn đều qua được, đương nhiên sẽ không coi Phong Tĩnh Ly vào mắt...Ha ha, Lâm tiểu thư có thể đùa bốn nam nhân, cũng có thể đùa bốn nữ nhân, nhưng người không thể cùng một lúc đùa bốn nam nhân và nữ nhân cùng nhau, nhất là nam nhân như ta và nữ nhân như Phong Tĩnh Ly.”

Lâm Văn Từ trái lại bình tĩnh trở lại, trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên phá lên cười. Ngực khí có chút châm chọc nói: “Dung Sơ Cuồng rốt cuộc là người dùng thủ đoạn thế nào khiến cho Sở tiên sinh hết lòng hết sức lo lắng vì cô ta như vậy?”

Đào Hoa Thiều không hề nổi giận, lạnh lùng trả lời cô ta: “Luận về thủ đoạn, nàng không thể bằng Lâm tiểu thư, nhưng nàng lại hơn người ở chỗ, đó là sự chân thành.”

“Người hỏi ta, Dung Sơ Cuồng rốt cuộc có điểm gì khác biệt ư? Vấn đề này ta chưa từng hỏi bản thân mình, hiện giờ ngẫm lại...” Anh hơi ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong giọng nói toát lên sự mệnh mang: “Ta yêu nàng không lý do, nhưng ta rất thích nàng, nàng lạc quan rộng rãi, yêu hận phân minh. Có nhiều lúc nàng hồ đồ ngốc nghếch, lúc thì vụng về, ta cũng thấy rất vui, cảm thấy nàng rất đáng yêu, có đôi khi nàng mang họa tới cho ta, ta lại đi giải quyết thay nàng ...người nhất định sẽ nói, người như nàng trên đời này có rất nhiều, không sai, ta cũng tin như vậy, và ta không có gì để nói...”

Anh dừng lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Thế nhân coi Sở Thiên Dao ta võ công cao cường không ai bì nổi, kỳ thực ta cũng chỉ là một người bình thường. Trên đời có một thứ mà ta vĩnh viễn không thể đánh bại được, đó chính là thời gian, nó là vũ khí có lực sát thương mạnh nhất, lạnh lùng nhất, nó khiến ta kích động tiến lên, có lúc lại làm ta chán nản, có lúc khiến ta tịch mịch cô đơn. Nhưng chỉ có Sơ Cuồng, nàng khiến ta cảm thấy vui sướng, trên người nàng, ta nhìn thấy màu sắc ánh sáng đời người vô tận...những âm mưu, quyền mưu, tính toán, giết chóc ...trên đời ta rất am hiểu nhưng những thứ đó cũng khiến ta cảm thấy vô cùng chán ghét...”

Lúc này, bầu trời bên ngoài sáng tỏ, bầu trời trong xanh êm dịu, ánh trăng cong mờ nhạt cao vợi vợi. Trời đã sáng rồi, trên bầu trời đã xuất hiện những đám mây như hạc vũ nhẹ phiêu lãng, gió mát từ đường chân trời xa xôi thổi tới, lướt qua sợi tóc trắng bên thái dương của Đào Hoa Thiều, làm lay động y phục màu trắng trên người anh, giọng nói khàn khàn đặc biệt của anh thốt ra chợt trở nên đặc biệt dịu dàng như làn nước...

“Thật vậy sao? Huynh thật sự nói như thế sao?” Tôi kéo tay áo anh liên tục truy hỏi.

Đào Hoa Thiều cười khổ, trừng mắt với tôi, vẫn không nói gì. Có người đã không chịu nổi trước la lên: “Dung cô nương, người đã hỏi nhiều lắm rồi, người không cảm thấy buồn nôn à?”

Tôi buông tha Đào Hoa Thiều, quay người sang hung hăng gõ vào đầu cậu ta, quát lên: “Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng xen vào.”

Cậu ta ôm đầu, nói: “Tự mình cắt tóc của mình mà còn nói những...lời khiến người khác nổi da gà đây này.”

Tôi trợn mắt lên: “Câm miệng!”

Cậu ta vội chạy đi, miệng vẫn lầm bầm: “Cắt tóc như thế chẳng ra bộ dạng gì cả. Đúng là chẳng khác gì một ni cô...”

Tôi nghe được, lập tức gào lên: “Tiểu tử thối, cậu chán sống rồi phải không?”

Hừ, Đào Hoa Thiều đối với kiểu tóc mới của tôi đã tỏ ra bất mãn lắm rồi, giờ tên tiểu tử này còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Được rồi, đừng loạn nữa.” Đào Hoa Thiều kéo tay tôi.

Tôi bắt gặp sau nụ cười của anh, trong ánh mắt vẫn có chút chế nhạo, tôi cảm giác hai gò má nóng bừng, không dám truy hỏi nữa.

Anh nắm lấy tay tôi đến đình nghỉ chân ngồi xuống, cười hỏi tôi: “Lai lịch của Dung Sơ Cuồng không tầm thường, có muốn tra hỏi đến cùng không?”

Tôi vội lắc đầu: “Ngàn vạn lần không muốn, Dung Sơ Cuồng đã chết rồi. Chuyện trước đây của cô ấy muội không muốn hỏi đến. Cho dù cô ấy có thân phận cao quý cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

Đào Hoa Thiều phá lên cười, cố ý nói: “Này, ta thì ngược lại rất muốn làm phò mã gia đấy.”

Tôi không tiếp tục tra hỏi anh nữa, chỉ nhìn anh cười, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu chưa từng có. Càng cười càng thấy vui sướng, lại càng cười nhiều hơn. Rốt cuộc, Đào Hoa Thiều không chịu nổi nữa, nét mặt toát lên vẻ bó tay, lấy tay đấm vào ngực, thở dài quay đầu đi: “Ông trời ơi, ta vốn không cảm thấy những lời này buồn nôn, ngược lại thấy muội như vậy buồn nôn quá đi...”

56. Chương 29 (4)

Hai người im lặng không nói gì nữa, một lát sau, tôi thở dài nói: “Lâm lão phu nhân thật sự là người lợi hại, người thì đã chết rồi mà vẫn còn mưu tính hại người khác, ngay cả hạnh phúc của con trai mình cũng...”

Nói đến đây, bỗng nhiên tôi nhớ tới buổi nói chuyện hôm chia tay với Lâm Thiều Từ, bất giác dừng lại. Lúc đầu chưa hiểu gì, giờ thì như sấm sét cuộn cuộn nảy lên trong đầu. Theo như lời của Đào Hoa Thiều nói, Lâm Thiên Dịch và Lâm Văn Từ hợp nhau mưu hại Dung Sơ Cuồng là người yêu nhất của anh ta. Hai người kia, một người là cha anh ta, một người là em gái anh ta, chuyện này còn liên lụy tới chuyện xấu của Lâm gia là cướp đoạt bản đồ bảo tàng. Anh ta không thể giết họ để báo thù cho Dung Sơ Cuồng, chỉ có thể đem sự bí ẩn này giấu kín trong lòng, một mình chịu đựng.

Đào Hoa Thiều hiếm khi thấy tôi trầm ngâm như vậy, hơi nhíu mày: “Sao vậy?”

Tôi thành thật nói: “Muội đang nghĩ đến Lâm Thiều từ. Muội vẫn không hiểu rốt cuộc anh ta là loại người gì. Thường thường anh ta ngụy trang là một người lạnh lùng, lúc anh ta dỡ mặt nạ xuống lại trở thành một người khác.”

Đào Hoa Thiều không nói gì, một lát khẽ thở dài: “Lâm Thiều Từ là một người rất thông minh, nếu hắn không phải là Thiều trang chủ của ngự trì sơn trang thì sẽ là một du hiệp phong trần giang hồ, hoặc là một ẩn sĩ cao sơn. Tính tình của hắn không cầu mong danh lợi. Trái lại thân phận này của hắn là một sự ràng buộc, trong Truy phong kiếm pháp của hắn có một phần của niềm công, là muốn áp sát đối phương. Đó là sự dây dưa mà đáng nhẽ phải một kiếm dứt khoát. Cho nên hắn mới có những chuyện tình cảm rắc rối, tình thân tình yêu đều không thể dứt bỏ, rồi lại không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là sống mơ mơ màng màng...”

Tôi ngạc nhiên: “Nghe vậy, có vẻ huynh rất hiểu anh ta?”

Đào Hoa Thiều cười: “Bởi vì ta cũng là một nam nhân.”

Tôi bật cười: “Câu trả lời cao thâm quá.”

Anh không nói gì, theo thói quen lấy tay xoa đầu tôi, tay đang giơ lên liền rút trở lại, cắn răng nói: “Vây rối cuộc là tên khốn kiếp nào làm như vậy? Lát nữa ta nhất định phải xử lý tên đó mới được.”

Tôi lần đầu nghe anh mắng chửi, trong lòng thầm buồn cười, nhưng lại không dám cười: ‘Muội làm sao mà biết? Lúc đó đánh nhau kịch liệt, thanh kiếm sát gần ngay mặt của muội. Nếu muội không thông minh nhanh nhẹn tránh được, đầu đã không còn rồi, giờ chỉ là có ít tóc mà thôi...Thật ra tóc quá dài cũng không đẹp lắm, ngày nào cũng mất nhiều thời gian chải vuốt, gội đầu cũng rất phiền phức, cắt tóc đi rồi cảm giác cả người thấy nhẹ nhõm...”

Còn chưa nói xong trên đầu đã bị gõ một cái, tôi không thể làm gì khác hơn là cầm miệng lại.

Lúc này đã là ba giờ chiều, thời tiết rất đẹp, ánh nắng tươi sáng, bầu trời mây trắng nhẹ bay, màu xanh da trời làm bầu trời càng thêm trong xanh, thanh khiết, không chút tạp chất. Đỗ Đỗ Điểu đứng trong đám cây rau cải dầu vàng rực rỡ bắt sâu, thái độ hăng hái bưng bưng, rối cuộc cậu ta chỉ là một cậu bé. Tối hôm qua sợ đến xanh cả mặt, xem chút nước tiểu chảy cả ra quần, vậy mà giờ đã quên hết tất cả.

Tôi lấy trong hành lý ra túi nước đưa cho Đào Hoa Thiều, anh khẽ lắc đầu ý bảo không khát.

Cuối cùng, ở phía đầu bụi bay mù mịt, có tiếng vó ngựa vang đến, khoảnh khắc, một con tuấn mã đang tung vó chạy đến. Trên lưng là một bạch y thiếu niên, mặc dù trong bụi cuốn mù mịt nhưng vẫn đáng người vẫn hiện ngang thẳng tắp không hề nhiễm một hạt bụi.

Tôi hoảng hốt nhớ lại vào ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy Phong Đình Tạ. Cũng là một bạch y thiếu niên tuấn tú, phong trần tuấn lãng, ánh mắt đen sâu toát lên tia ôn hòa, thỉnh thoảng lại cười ngượng ngùng...Nhưng, một Tiểu Tạ như vậy, vĩnh viễn đã không trở về, lúc này đứng trước mặt chúng tôi, là muội của anh ta, Phong Tịnh Ly.

Thái độ biểu hiện trên mặt cô ta dường như không coi chúng tôi vào mắt, nói thẳng luôn: “Sở tiên sinh, ta mạo hiểm khi quân buông tha cho Dung Sơ Cuồng, giờ đến lượt ngươi thực hiện lời hứa, vậy bảo tàng rối cuộc là ở đâu?”

Đào Hoa Thiều đứng thẳng người, mỉm cười nói: “E rằng còn phải chờ thêm vài ngày nữa.”

Phong Tịnh Ly biến sắc: “Có ý gì?”

Đào Hoa Thiều nói: “Phong cô nương mang theo đoàn xe của cô nương đi theo, đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở TểNam, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bảo tàng chắc đã đến TểNamrồi.”

Hai mắt Phong Tịnh Ly lóe sáng, cất cao giọng: “Sở tiên sinh lại đùa giỡn ta phải không? Các ngươi tiến vào Nam Kinh vẫn chưa quá ba ngày, sao bảo tàng bỗng nhiên ở TểNamđược chứ?”

Đào Hoa Thiều mỉm cười: “Phong cô nương không nên vội vàng tức giận, người đùa giỡn với ngươi chính là Lâm Văn Từ. Cô ta giả bộ hiến tặng bảo tàng cho thái tử, khiêu khích ngươi phái người tới giết Sơ Cuồng. Trên thực tế, cô ta đã bảo Lam Giả Hối lén đem bảo tàng đi...”

Ngữ khí Phong Tịnh Ly nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

Đào Hoa Thiều nói: “Phong cô nương, chúng ta đặt ra giả thiết. Nếu ngươi và ta có ước định, lúc này, hẳn ngươi đang tham gia vận chuyển bảo tàng trên đường đi đến kinh thành, còn ta đang ở Nam Kinh, sẽ phát hiện bảo tàng không cánh mà bay, Lâm Văn Từ tất nhiên sẽ thoái thác hoàn toàn, cô ta đã dám làm như thế, tất nhiên cũng có kế hoạch phá hỏng toàn bộ...Còn Phong cô nương thì sao? Ngươi đem hơn mười rương đá hiến cho thái tử, ngươi đoán xem hẳn sẽ có thái độ gì...”

Phong Tịnh Ly nét mặt không lộ thái độ gì nhưng trong ánh mắt lại toát lên sự kinh hãi.

Đào Hoa Thiều cười cười, rồi nói tiếp: “Thật ra, tối hôm qua Phong cô nương ngăn cản thuộc hạ mở chiếc rương ra, đã biểu hiện cô nương tin tưởng chúng ta, hiện giờ Phong cô nương chỉ cần tiếp tục tin tưởng ta, yên tâm tới TểNam, tất sẽ không phải thất vọng...”

“Tối qua là tối qua.” Phong Tịnh Ly rút cuộc mở miệng nói: “Tối hôm qua Sở tiên sinh cần sự giúp đỡ của ta để che mắt Lâm Văn Từ, giờ Sở tiên sinh cần ta làm gì? Ta dựa vào đâu để có thể tin tưởng người?”

“Phong cô nương nói như thế!” Đào Hoa Thiếu thay đổi: “Người lúc này đã không còn lựa chọn, giờ bảo tàng đã không còn nằm trong tay ta nữa, người chỉ phải đến TếNam để chờ. Ta đã lệnh cho Phượng Minh đi xử lý rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ chắc đã đến TếNam rồi...”

“Hả?” Tôi khẽ kêu lên một tiếng, nghĩ thầm: Không phải Phượng Minh mang thư tới cho Lôi Du Nhạc hay sao?

Đào Hoa Thiếu biết trong lòng tôi đang nghĩ gì, nghiêng đầu cười với tôi, giải thích: “Vì bảo tàng đó, Ngự trì sơn trang đã phái ra nhiều cao thủ. Chỉ dựa vào Phượng Minh và Hoảng Ngọc không thể đối phó được họ, cũng không thể mang đồ vật đi được, cho nên, cần phải có sự hỗ trợ của Lôi Du Nhạc... Hai mươi năm rồi, võ công của nàng ta cũng đã có nhiều tiến bộ, không đến mức làm ta thất vọng, huống chi nàng ta lớn lên trong tiêu cục, vậy bảo tàng đó giao cho nàng ta là quá hợp lý...”

Tôi hiểu ra: “Huynh thực sự là hồ ly ngàn năm, không đúng, hồ ly ngàn năm cũng không lợi hại bằng huynh, lúc đó huynh đã biết rồi nhưng vẫn giấu muội...”

Đào Hoa Thiếu ngắt lời tôi: “Sai, khi đó ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ có một loại dự cảm mơ hồ, tiếc nuối nhất là, dự cảm của ta lại trở thành sự thật.”

Anh khẽ bật cười khổ.

Phong Tịnh Ly im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu nói: “Được, chúng ta gặp nhau tại TếNam.”

Cô ta nói xong xoay người lên ngựa, phóng đi.

Một cơn gió mạnh thổi qua mang theo một làn hương trong veo. Đào Hoa Thiếu nhìn hoa cải dầu vàng rực rỡ trên cánh đồng ruộng xa xa, bỗng nhiên nảy sinh cảm thán: “Sơ Cuồng, ta già rồi.”

Tôi giật mình nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Anh không trả lời, mắt vẫn nhìn cánh đồng ruộng, một lát sau mới nói: “Kiêu ngạo cùng với tự ti là hai mặt tương đồng. Ta già rồi, Sơ Cuồng. Già làm ta tự ti, muội có hiểu không?”

Tôi kinh hãi không nói được lời nào, kinh ngạc ngó anh, trong lòng đầy chua xót lẫn yêu thương.

“Mỗi một người đều sẽ già đi, thời gian ngay trước mặt, tất cả mọi người đều bình đẳng.”

“Ta sinh quân vị lão, quân sinh ta dĩ lão.”

Đào Hoa Thiếu chậm rãi ngậm, cúi đầu thấp xuống đưa tay vuốt ve mặt tôi, tôi không khống chế được nước mắt tuôn trào ra như mưa.

“Các người làm sao vậy?” Đỗ Đỗ Điểu chẳng biết trở về từ bao giờ, tay ôm một bó hoa cải dầu, nhìn tôi, rồi lại ngó sang Đào Hoa Thiếu, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Sở tiên sinh, Dung cô nương sao lại khóc vậy?”

“Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng xen vào.” Cả hai chúng tôi không hẹn mà cùng quát lên.

Lúc đến TếNam thì đã là đêm khuya, Phượng Minh vẻ mặt phơi phới tới đón chúng tôi, nửa tháng không gặp, anh ta càng lúc càng cởi mở dễ hòa nhập, bây giờ và trước đó khác biệt nhau hoàn toàn.

Thì ra ngày ấy Phượng Minh và Hoảng Ngọc rời khỏi chúng tôi là anh ta đi thăm dò hành tung đoàn xe ngựa và đám người của Lam Giả Hối. Hoảng Ngọc thì mang thư của Đào Hoa Thiếu lên núi Nga mi gặp Lôi Du Nhạc. Lôi Du Nhạc xem thư xong thì hạ sơn, đến tiêu cục chọn hơn mười vị tiêu sư đến tụ họp với Phượng Minh. Đồi bên nhân mã cùng nhau giao đấu một trận ác chiến, Lôi Du Nhạc cướp được bảo tàng, giao cho Phượng Minh đi đường thủy lên vận chuyển tới Tế Nam, còn cô ấy lại cùng với mấy vị tiêu sư tự mình áp mấy xe đá đi đường bộ lên Nga Mi, lôi kéo tầm mắt của đối phương.

Đỗ Đỗ Điểu nghe nói Hoảng Ngọc và Lôi Du Nhạc cùng nhau lên núi Nga Mi thì mừng rỡ khôn xiết, cuối cùng đã không còn ai quản thúc cậu ta nữa.

Ban đêm, tôi hỏi Đào Hoa Thiếu: “Huynh đã quyết định đem bảo tàng giao cho Phong Tịnh Ly à?”

Đào Hoa Thiếu không đáp, hỏi ngược lại tôi: “Muội có cách gì hay hơn không?”

Hai tay tôi xỏ ra, bĩu môi nói: “Huynh biết là muội là đầu gối mà, làm gì có cách gì chứ.”

Đào Hoa Thiếu tỏ vẻ khổ não, nhíu chặt mày: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không thì lại thất tín với Hán Vương, hoặc không thì lại thất tín với Phong Tịnh Ly...”

Tôi vỗ tay vào nhau, la lên: “Vậy thì chia bảo tàng ra làm hai phần, một phần giao cho Hán Vương, phần còn lại giao cho Phong Tịnh Ly, như vậy sẽ không thất tín với cả hai.”

Đào Hoa Thiếu trầm tư một lúc, vẻ mặt giãn ra, cười nói: “Vậy cứ theo ý của muội mà làm.”

Tôi lập tức có cảm giác bị lừa, tức giận nói: “Tự huynh không nghĩ đi, còn hỏi muội làm gì?”

Anh cười rất lâu, trên chọc nói: “Loại biện pháp nông cạn dễ dàng này chính là sở trường đặc biệt của muội, không hỏi muội thì hỏi ai?”

Tôi nhắc chân đá anh dưới bàn: “Huynh cứ nói thẳng ra là muội ghét đi, cần gì cứ phải vòng vo.”

Chân của anh linh hoạt lạ thường, tôi không những đá trúng mục tiêu, ngược lại còn bị mục tiêu chặn lại. Một đường vuốt ve bò dần lên trên, đang trong thời khắc quan trọng thì Phong Tịnh Ly tới, thật sự là làm hỏng cảnh đẹp mà.

Phượng Minh từ lúc được Đào Hoa Thiếu phân phó, đem bảo tàng chia làm hai phần, một phần mang đến phủ Hán Vương, một phần khác chờ cô ta đến lấy. Cũng may số lượng bảo tàng đó cũng khá lớn, Phong Tịnh Ly không hề nghi ngờ gì, đợi đến khi đuổi được cô ta đi rồi thì trời cũng đã sáng.

Đại khái là vì đang mùa hè, buổi tối quá ngắn, ngày quá dài mà tôi luôn thấy buồn ngủ, vừa lên xe ngựa đã ngủ, đến lúc nghỉ trọ vào buổi trưa mới biết xe ngựa chạy theo hướng lên núi Nga Mi ở Tứ Xuyên.

Đỗ Đỗ Diệu dọc đường mặt buồn thiu thiu không muốn quay về, Phượng Minh thì lại rất hoan hỉ vui sướng, hai người hình thành hai thái cực khác nhau. Tôi không khỏi thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Phượng Minh, huynh vui gì vậy?”

“Đẹp mà.” Anh ta khí khái đáp.

“Cái gì đẹp?” Chẳng lẽ anh ta đã nhìn trúng Hoàng Ngọc rồi.

“Núi Nga Mi đó, nghe nói đẹp lắm.”

Tôi cứng họng, Đào Hoa Thiếu phá lên cười.

Tôi nói: “Huynh thật không biết xấu hổ còn cười à, nhìn huynh là biết đã ngược đãi anh ta thành bộ dạng gì rồi. Thật sự là một anh chàng đáng thương.”

Tôi quay sang Phượng Minh, dịu dàng an ủi: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ ở lại Nga Mi mấy ngày để huynh tha hồ thưởng ngoạn, tội nghiệp huynh quá.”

Phượng Minh không để ý tới tôi chỉ cúi đầu ăn.

Đào Hoa Thiếu cười nửa miệng nhìn tôi, cầm chén trà lên thưởng thức.

Tôi không chịu được, gõ gõ bàn nói: “Huynh nói gì đi chứ.”

Phượng Minh đang cầm đầu vào bát ngẩng lên, nhưng mắt lại buông xuống ngay, nói một hơi: “Phu nhân, ta không nói chuyện với người là vì giữ sức khỏe của người, bằng không chỉ sợ đêm nay muốn nói mà không nói được nhiều.”

Đào Hoa Thiếu nghe vậy suýt chút nữa thì phun trà ra, cười to không ngừng.

Tôi nhất thời không có phản ứng, sau đó hiểu được, xấu hổ đến mức hận không tìm được lỗ nẻ nào mà chui vào. Trong nháy mắt, tôi vô cùng nhớ đến bộ dạng ít nói ngày trước của anh ta.

Lần này xuất hành thật sự là không còn lo lắng gì nữa, toàn thân tinh thần được thả lỏng, nguyên nhân vì thời tiết quá nóng, vì vậy mà dọc đường đi có chút chậm chạp, đi được hơn mười ngày, ngay cả hoàng thái tử cũng đã đăng cơ, Ngự trị sơn trang tuyển chọn được tân trang chủ, chúng tôi cũng không tiến vào khu vực Tứ Xuyên.

Có người nói tân trang chủ của Ngự trị sơn trang là Yên Phù Phong, tôi đối với ấn tượng về anh ta không sai chút nào, toàn bộ Ngự trị sơn trang chỉ có anh ta gần như là người quang minh lỗi lạc nhất. Tôi vốn lo lắng Lâm Văn Từ bị mất bảo tàng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng Đào Hoa Thiếu tự tin tràn đầy nói rằng sẽ không có phiền phức gì, bởi vì Lâm Văn Từ là một người thông minh.

Haizz, những người thông minh mà nói chuyện thì tôi chẳng hiểu gì hết, cũng lười để hiểu, tôi chỉ quan tâm đến việc mình nằm trong thùng xe rộng rãi dễ chịu, ăn hoa quả.

Như vậy lại qua một ngày, buổi tối tôi có chút khó chịu, buồn nôn. Đào Hoa Thiếu cười nửa miệng nói không phải là đau dạ dày chứ? Tôi còn đang ngơ ngác thì đã bị anh đưa ra y quán để bắt bệnh. Cuối cùng xác định đúng là mang thai, anh vui sướng như một đứa trẻ, hận không thể khiến cho bảo bối của tôi lớn thật nhanh. Cả đêm chỉ vuốt ve bụng tôi, tôi bị anh làm cho không ngủ được, lại còn đem chuyện ngày đó trên khoang thuyền nhắc lại một lần nữa. Còn nói rất nhiều lời buồn nôn khác, ở đây không tiện nói ra cho các vị biết.

Buổi tối hôm nào đó, tôi bị bắt ép lên giường nằm từ rất sớm, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy anh có động tĩnh gì, tôi đứng lên ra xem, thấy anh đang cầm một quyển sách lật dưới đèn xem.

Tôi ngạc nhiên nói: “Xem sách gì mà say mê thế?”

Đào Hoa Thiếu cũng không ngẩng đầu lên, nói: ‘Sách y.’

Tôi cười: “Sách y có gì hay chứ, muội còn tưởng huynh đang xem bí kíp võ công gì?”

“Đây là cuốn ‘Kim quỹ yếu lược’”

“Nói về cái gì?”

“Về nữ nhân mang thai...”

“Trời ơi...” Tôi than thở.

(Kết thúc)

* Lời người dịch:

Truyện đã hoàn rồi nhé. HE cho tất cả mọi người. Tóm lại là mình cảm thấy: Thẩm Thương My viết truyện rất độc đáo, nhiều lần tưởng đã kết thúc truyện nhưng vẫn chưa kết thúc, kết cấu truyện chặt chẽ, diễn giải tình huống hợp lý, tình yêu của nhân vật chính khiến mình cảm động không ngớt, bị day dứt theo, may mà là HE, nếu là SE thì toi cho mình. Tính cách hai nhân vật chính quá tuyệt, cả nam lẫn nữ. Nội dung truyện không bị nhàm chán. Các nhân vật phụ cũng rất hay, mình chỉ tiếc anh Phong Đình Tạ chết quá sớm. Tiếc cho Lâm Thiếu Từ không có được hạnh phúc. Tiếc cho Trầm Túy Thiên chẳng dám nói yêu Dung Sơ Cuồng. Nhân vật Lâm Văn Từ cũng quá xuất sắc.

Còn một chương ngoại truyện nữa, mình sẽ sớm post lên luôn sau khi dịch xong. Chương ngoại truyện này nói về Lô Du Nhạc.

57. Chương 30

Lô Du Nhạc ngồi ở trong sân, cúi xuống xem tờ giấy, biểu hiện của nàng vô cùng chăm chú kèm phiền muộn. Trên đỉnh Nga mi gió thổi gào thổi qua khu rừng, hàng ngàn chiếc lá rơi rụng xuống cuộn cuộn tạo thành một âm thanh rất lớn từ sau núi rất xa truyền tới, từng trận lại từng trận, âm thanh này bình thường nghe

rất mạnh mẽ, nhưng lúc này tâm trạng của nàng ngẩn ngơ, lại nghe âm thanh đó chợt xa chợt gần, hình như là tiếng ca của Lương Bằng ngày xưa.

Nhưng trong lòng nàng biết rõ ràng, đó không phải là tiếng ca của Lương Bằng. Lương Bằng đã qua đời nhiều năm rồi, muội ấy là một người luôn u buồn, thân thể lại yếu nhược, lại không quen với khí hậu trên núi Nga mi, nàng đã từng yêu cầu muội ấy xuống ở dưới chân núi, nhưng nói thế nào muội ấy cũng không đồng ý. Muội ấy nói trên núi thanh tĩnh, muội ấy thích sống ở trên núi, thực ra, là muội ấy chán ghét trần thế. Cứ như vậy một thời gian, hồi ức ở trong muội ấy chỉ có sự thống khổ kèm với sự lẳng nhục. Trên thế gian tất cả những vui sướng không bao giờ trường cửu, chỉ có hồi ức đau khổ day dứt mới có thể khiến người ta nhiều lần nhắc tới, không thể nào quên được.

Lương Bằng không thể quên, cho nên, muội ấy chưa bao giờ vui vẻ.

Vậy còn Lôi Du Nhạc thì sao?

Nàng đứng lên, hướng về đám mây mù vấn vít trên ngọn núi, tờ giấy trong tay vang lên tiếng phàn phật, nàng giơ tay muốn buông tờ giấy ra, nhưng tay giơ lên giữa không trung lại dừng lại, rốt cuộc không thể. Trên đời này có rất nhiều việc không thể buông tay.

Lôi Du Nhạc chậm rãi buông cánh tay xuống, trên cánh tay truyền đến một cơn đau nhức nhối.

Trên cánh tay nàng có rất nhiều vết thương nhưng không nghiêm trọng lắm. Đến lúc người đó leo lên núi Nga Mi, khẳng định sẽ không nhìn thấy cánh tay nàng quần miết vài trắng. Nàng cũng không muốn cho người đó thấy, hai mươi năm rồi, nàng đã tạo thành thói quen cho mình.

Nàng nghe người ta nói, con người tuổi càng nhiều thì ký ức càng mơ hồ.

Nhưng, nàng lại không phải như thế, nàng đã ba mươi tám tuổi rồi, không biết vì sao, ký ức của nàng trái lại càng ngày càng rõ nét, Chuyện của hai mươi năm trước cảm thấy giống như mới xảy ra ngày hôm qua, rõ nét đến mức làm nàng hoảng sợ.

Mãi cho tới ngày hôm nay, nàng vẫn nhớ rõ ngày nào đó, gió trên núi Nga Mi ôn hòa và dịu dàng. Chúng từ xa thổi tới, phàn phật qua khu rừng dày đặc lướt qua núi Nga mi, mang đến sự tươi mát của lá cây cùng với mùi vị thoải rữa của lá rụng, mây mù dày đặc bao vây dãy núi ở giữa, biến đổi kỳ ảo thành những hình thù kỳ lạ. Lúc đầu nhìn như rồng, sau nữa lại như hổ, nhìn kỹ lại rất giống nhiều rồng hổ, mơ hồ còn có tiếng kêu của loài thú, nhưng, lúc nàng chăm chú nhìn thật kỹ thì nó lại không có hình dạng gì cả, căn bản như nó không hề có sự biến đổi nào...

Sau đó, nàng nhìn thấy một luồng ánh sáng mỹ lệ từ giữa núi non phá mây mù ra ngoài, hai màu xanh đỏ dưới sự phụ trợ của đám mây mù trắng trông như tiên nhân đang bay lượn. Trong lúc ấy, nàng thật sự tưởng lòng thành của mình đã cảm động đến trời xanh, nhưng ngày lập tức nàng biết là không phải. Nàng nghe có tiếng kiếm khí ngân vang, nàng nhìn thấy chuồng môn phái Nga Mi trong áo đạo sĩ ẩn hiện giữa đám sương mù trắng, đạo bào đen trắng xen lẫn nhau tung bay trong gió núi, linh hoạt như bướm bướm, lại giãy dụa như bướm.

Mây trắng dập dềnh trôi giạt, núi rừng chập chờn, mọi cảnh vật thiên nhiên như đang nhỏ bé đi, lại càng làm nổi bật lên một sự yên tĩnh, sự yên tĩnh đến vô cùng.

Một phi y thiếu niên đứng trong sự tĩnh lặng đó, xoay người lại, mỉm cười, nụ cười đó rạng rỡ như nắng hè.

Dáng vẻ tươi cười này ghi dấu trong cuộc đời nàng, cùng nàng đi qua một đoạn thời gian năm tháng. Sau này nàng lại biết, người đó cũng không phải là một nam tử hay cười. Vì vậy, dáng vẻ tươi cười này đối với nàng càng trở nên trân quý. Vô công của nàng cũng được người đó truyền thụ mới có thể báo thù rửa hận, nàng đã từng hơn một lần cho rằng thứ tình cảm kỳ lạ này là vì do ân tình mà có, càng như vậy, lại càng có lý do để khắc cốt ghi tâm.

Nếu như nói rằng, có rất nhiều thứ đã qua rồi thì hãy quên đi, nhưng trong mắt nàng luôn có bóng dáng mờ ảo của năm mười tám tuổi đó.

Lôi Du Nhạc là như vậy đó, ký ức của nàng vẫn dừng lại ở năm mười tám tuổi.

Nhưng, giờ đã khác biệt rồi. Lá thư này đã kéo nàng trở về hiện thực.

Người đó, huynh ấy đã quay lại.

Nếu nói rằng đến giờ nàng vẫn không biết tên của người đó, nhất định sẽ không ai tin.

Mỗi ngày họ ở cùng nhau không nhiều, ngoại trừ những lúc truyền thụ võ công ra, huynh ấy nói chuyện rất ít. Phần nhiều thời gian người đó chỉ ngẩng đầu ngắm trăng sáng hoặc chăm chú nhìn mặt nước, dáng vẻ vô cùng trầm mặc ưu tư.

Áo bào phi y chiếu xuống mặt nước gợn gợn, giống như một cây thủy tiên tịch mịch cô đơn.

Nàng một lòng theo người đó từ Nga Mi tới Thanh Thành, lại đi đến các đại phái ở Trung Nguyên, nàng tận mắt chứng kiến những vị tiền bối cao nhân giang hồ cùng với chưong môn các phái đều thua ở dưới kiếm của người đó.

Nhưng, người đó chưa bao giờ vui vẻ.

Người đó hầu như vô địch thiên hạ, nhưng giữa hàng lông mày của người đó luôn toát lên sự phiền muộn, mờ mịt.

Người đó giống như tất cả thiếu niên du hiệp giang hồ dễ khiến cho các nữ nhân mê muội nhớ nhung, nàng cũng đã tìm cách tiếp cận người đó, Lương Băng cũng vậy. Tuy các nàng không ai nói gì, nhưng ánh mắt thì không lừa được người khác.

Nhưng người đó luôn luôn tỏ ra trầm tĩnh lạnh nhạt, thản nhiên, dường như biết hết, lại dường như không biết.

Có đôi khi, ký ức là thứ khiến người ta hao tổn tinh thần. Nhất là loại ký ức không thể nắm bắt được, sợ hãi sẽ mất đi ký ức đó.

Cho nên, Lôi Du Nhạc dùng năm tháng thời gian rất dài để quên, nhưng, nàng không thể nào quên được.

Tồn tại trong ý niệm của nàng, đã vô số lần tưởng tượng là sẽ có một ngày nào đó họ gặp lại nhau. Nàng tưởng tượng lúc đó sẽ như nào? Người đó hẳn là đã cưới vợ rồi? Thê tử của người đó sẽ là một người như nào?

Đáp án của những vấn đề này, nàng rất nhanh sẽ biết.

Đêm nay, ngay đêm nay, người đó cùng phu nhân của mình sẽ cùng nhau lên núi Nga Mi.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-giang-ho-trach-nu-ky>